

НОРА РОБЪРТС

НЕВИННИ В СМЪРТТА

Част 24 от „В смъртта“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2007

chitanka.info

*„Учителят остава следа във вечността,
никога не може да знае докъде се простира
влиянцето му.“*

Хенри Адамс

„Невинен като новоснесено яйце.“

У. С. Гилбърт

1.

Тестовете бяха убийствени. Щяха да всеят ужас у децата като дебнещи в засада терористи.

Крейг Фостър знаеше как ще реагират петокласниците, на които преподаваше американска история. Стонове и въздишки, гримаси на страдание и паника. Но напълно ги разбираше. На двадесет и шест все още не бе толкова далеч от ученическата скамейка, че да е забравил болката и напрежението.

Докато свърши съставянето на теста, дойде време за обедна почивка и извади термоизолираната кутия с обяда си. Бе човек с установени навици и знаеше, че съпругата му навярно е сложила сандвич с птиче месо, ябълка, соеви пръчици и любимия му горещ шоколад. Наистина бе страхотно човек да е женен...

Никога не я бе молил да опакова обяда му или да се грижи чорапите му да бъдат изпрани, сгънати и подредени в десния край на горното чекмедже в гардероба. Но тя твърдеше, че с удоволствие върши тези неща за него. Седемте месеца, откакто бяха женени, се оказаха най-щастливите в живота му. „Е, не че по-рано всичко беше гадно, но вече имам собствено семейство и работа, която обичам и в която съм дяволски добър“, помисли си Крейг във внезапен прилив на гордост. С Лисет живееха в приличен апартамент недалеч от училището. Учениците му бяха будни и интересни деца. И за негова голяма радост го харесваха.

Щяха да помърморят и да се поизпотят над теста, но той бе сигурен, че ще се справят.

Преди да продължи работата си, изпрати имейл на младата си жена.

Здравей, Лиси. Какво ще кажеш на връщане да взема от онази супа, която толкова много харесваш, и голяма салата?

Липсваш ми. Обожавам всеки сантиметър от прелестното ти тяло!
Знаеш кой.

С удоволствие си представи чаровната ѝ усмивка, когато го прочете. После се залови с теста. Втренчи поглед в монитора, докато си наливаше първата чаша горещ шоколад и посягаше към храната.

Имаше толкова много за преподаване. Историята на страната бе богата, противоречива и драматична, изпълнена с трагични и комични събития, с романтика, героизъм и страх. Искаше да предаде всичко това на учениците си, да ги запознае с развитието на държавата и света, в който живеят, до началото на 2060 година.

Хапна, добави още няколко въпроса, изтри други и отпи голяма глътка от любимия си шоколад. Докато работеше пред компютъра, зад прозореца на класната стая се сипеше ситен сняг.

А собствената му кратка история с всяка изминала минута приближаваше своя край.

Училищната сграда я ужасяваше. Унизително бе за хладнокръвно и кораво ченге като нея да си признае това, но не можеше да го отрече. Лейтенант Ив Далас, според някои гордостта на нюйоркския отдел „Убийства“, предпочиташе да броди из запуснати постройки в търсене на наркомани, умрели от свръхдоза „Зеус“, отколкото да крачи по старателно почистените коридори на реномираната частна академия „Сара Чайлд“.

Въпреки ярките и наситени цветове, с които бяха боядисани стените и подът, и искрящите стъкла на прозорците, Ив се чувстваше като в помещение за изтезания.

Повечето врати в лабиринта от коридори бяха отворени, ала в класните стаи на чиновете и пред компютрите нямаше никого.

Ив видя директорката Арнет Моузбли — едра, около петдесетгодишна жена. Кожата ѝ с цвят на карамел и бледосините очи издаваха смесен произход. Косите ѝ бяха лъскави и черни, прическата ѝ наподобяваше облак от ситни къдрици.

Бе облечена с дълга черна пола и късо червено сако. Токчетата на старомодните ѝ обувки потракваха, докато вървеше по коридора на втория етаж.

— Къде са децата? — попита Ив.

— Наредих им да изчакат в аудиторията, докато родителите им дойдат да ги вземат. Повечето от персонала също са там. Реших, че е най-разумно да отменя следобедните занятия.

Директорката спря на няколко крачки от униформения полицай, който стоеше пред затворена врата. Стисна устни и сведе глава:

— Лейтенант, това е огромна трагедия за нас, както и за децата. Крейг беше млад и пълен с ентузиазъм. Имаше толкова години пред себе си, а... — Замълча и протегна ръка, опитвайки се да запази самообладание. — Разбирам, че при тези обстоятелства вие просто си вършите работата, но се надявам да бъдете възможно най-дискретни и ефективни. Бихме могли да изчакаме с... транспортирането на тялото, докато учениците напуснат сградата. — Изправи гръб и продължи: — Не зная как е възможно млад човек като него да е бил толкова болен. Ако не се е чувствал добре днес, защо е дошъл на работа? Женен е едва от няколко месеца. Все още не съм се свързала със съпругата му. Не бях сигурна...

— Ще се погрижим за това. Бихте ли ни оставили насаме за няколко минути?

— Да, да, разбира се.

— Записвай, Пийбоди — каза Ив на партньорката си.

Кимна на полицаия, който се отдръпна встрани, после отвори вратата и застана на прага. Бе висока, стройна жена с късо подстригани кестеняви коси и кафяви очи. Огледа помещението с хладен и равнодушен израз. Със спокойни движения извади запечатващ спрей и напръска ръцете и обувките си.

За дванадесетте години работа в полицията бе виждала далеч поужасяващи гледки от тялото на злочестия учител по история, проснато на пода сред собствената му бълвоч и изпражнения.

Ив издиктува на партньорката си:

— На местопроизшествието е пристигнал медицински екип в четиринадесет и шестнадесет часа по сигнал на телефон 911. Жертвата е идентифицирана като Крейг Фостър в четиринадесет и деветнадесет.

— Добре че медиците са били съобразителни и не са преместили тялото — отбеляза Пийбоди. — Горкият...

— Обядвал е на бюрото си — отбеляза Ив. — В такова учебно заведение сигурно има стол, кафене или нещо подобно. — Без да помръдне от прага, тя кимна: — Съборил е кутията с храна.

— Следите говорят по-скоро за пристъп, отколкото за борба. — Пийбоди обиколи стаята покрай стените с напълно безшумните си ботуши с гумени подметки. Надникна през прозорците. Късите й, тъмни коси бяха закачливо подвити, което Ив все още не се решаваше да направи със своите.

— Обядвал е, докато е работел — изтъкна партньорката й. — Планирал е уроци или е проверявал писмени работи. Може би е алергична реакция от нещо, което е изял.

— Вероятно... — замислено се съгласи Ив, приближи към трупа и се надвеси над него. Щеше да снее отпечатыци и да извърши стандартната процедура при оглед на местопрестъпление, но за миг просто остана загледана в мъртвеца.

Бялата част на очите му бе набраздена с червени нишки от спукани капилляри. По устните му имаше следи от пяна и повръщано.

— Опитал се е да пълзи към вратата, след като е получил спазмите — каза тя. — Уреди официалната идентификация, Пийбоди, установи часа на смъртта.

Изправи се, пристъпи внимателно покрай вонящата локва, в която лежеше тялото на Крейг, и повдигна термочашата. Видя, че името му е гравирано на нея със сребристи букви върху черен фон. Помириса я.

— Мислиш, че някой го е отровил? — попита Пийбоди.

— Горещ шоколад. И още нещо. — Опакова чашата като вещественно доказателство. — Цветът на повръщаното... признаци на спазми, отчаян опит за пълзене... Да, подозирам отравяне. Аутопсията ще го потвърди. Трябва да получим разрешение от роднините за достъп до медицинските му данни. Продължавай с огледа. Аз ще поговоря отново с Моузбли и ще привикам свидетелките.

Ив излезе от стаята. Директорката крачеше по коридора с персонален комуникатор в ръце.

— Госпожо Моузбли? Ще ви помоля да не контактувате с никого и да не водите каквито и да било разговори засега.

— О, всъщност само... — Обърна комуникатора така, че Ив да види малкия монитор. — Игра с думи, търсех нещо, с което да се поразсея за малко. Лейтенант, тревожа се за Лисет, съпругата на Крейг. Някой трябва да ѝ съобщи.

— Ще ѝ бъде съобщено. Сега бих искала да поговоря с вас насаме. Налага се да разпитам ученичките, които са открили трупа.

— Рейлийн Страфо и Мелъди Бранч, нали! Полицаят нареди да останат в сградата, но да бъдат разделени. — Стиснатите ѝ устни издадоха явно неодобрение. — Момичетата са травмирани, лейтенант. Бяха в истерия, както би могло да се очаква при подобни обстоятелства. Рейлийн е при психолога, а Мелъди при медицинската сестра. Родителите им вече трябва да са при тях.

— Уведомили сте родителите?

— Вие следвате полицейската процедура, лейтенант, а аз — своите. — Моузбли вдигна царствено глава, както навярно бяха обучени всички училищни директорки. — Главният ми приоритет е здравето и сигурността на учениците. Момичетата са десетгодишни, а са видели потресаващата картина там. — Тя кимна към вратата на стаята, където лежеше трупът. — Бог знае каква емоционална травма ще им остане. Трябва да направя всичко необходимо да защитя учениците си. Моето училище...

— Сега това не е вашето училище, а място, където е извършено престъпление.

Лицето на Арнет преbledня:

— За какво говорите? Какво престъпление?

— Точно това ще се опитам да разкрия. Искам свидетелките да бъдат доведени една по една. Може би вашият кабинет е най-удобното място да ги разпитам, в присъствието на един от родителите им, разбира се.

— Е, добре... Елате с мен.

— Полицай! — Ив се извърна назад. — Кажете на детектив Пийбоди, че отивам в директорския кабинет.

Устните на мъжа трепнаха леко:

— Да, лейтенант.

„Съвсем различно е да седиш в мекото директорско кресло, вместо на ученическата скамейка“, помисли си Ив. Не че като ученичка бе имала сериозни проблеми с дисциплината. През повечето време се бе опитвала да бъде незабележима и да изкарва достатъчно добри оценки, докато се измъкне от „затвора“, както наричаше училището.

Но невинаги бе успявала. Острият ѝ език и бунтарското ѝ отношение се проявяваха достатъчно често, за да заслужи няколко разходки до директорския кабинет.

Трябваше да бъде благодарна, че държавата ѝ е осигурила настойници, образование, дом и достатъчно храна, за да преживява. Да бъде благодарна за дрехите на гърба си, дори ако някой друг ги е носил преди нея. И да се стреми да постигне нещо по-добро, което бе трудно, защото не помнеше добре откъде е дошла.

Най-ясните ѝ спомени бяха за лекции, произнасяни със самодоволен тон, гримаси на разочарование и зле прикрита надменност.

И безкрайна, неизбежна и обсебваща скука.

Ив, разбира се, не бе посещавала престижни частни училища с изискан интериор и искрящо чисти класни стаи, където един учител се занимава с не повече от шестима ученици в елегантни униформи.

Би заложила следващата си заплата, че в академия „Сара Чайлд“ не се допускат юмручни схватки в коридорите и в шкафчетата не гърмят саморъчно направени бомбички.

Но ето че дори тук бе станало убийство.

Докато чакаше в кабинета на Моузбли, където саксии с цветя и сувенирни канички създаваха уют, набързо прегледа информацията за жертвата.

Крейг Фостър, години — двадесет и шест. Без криминално досие. Родителите му живееха в Ню Джърси, където бе роден и отраснал. С частична стипендия бе учил в Колумбийския университет, откъдето бе получил учителската си диплома. В момента се бе готвил за изпити за магистърска степен по история.

Миналият юни се беше оженил за Лисет Боливар.

На снимката на личната карта изглеждаше привлекателен млад мъж с гладко загоряло лице, свеж и енергичен. С дълбоки тъмни очи и

късо подстригана коса, обръсната отстрани и отзад и подрязана равно на темето.

Ив забеляза скъпите му шикозни обувки — черни, със сребристи шарки и каишки на глезените. Но маншетите на кафявото му спортно яке бяха протрити. Хубав часовник, който веднага я впечатли. На безименния пръст на лявата му ръка блестеше златна халка.

Предполагаше, че при огледа Пийбоди ще открие и кредитна карта в джобовете му.

Ив нахвърли няколко бележки:

Откъде бе донесен горещият шоколад?
Кой бе имал достъп до термочашата му?
Делеше ли класната стая с някой колега?
Последният, видял жертвата жива, и първият, открил
трупа.

Размер на застраховката „Живот“. Наследници.

Вдигна поглед, когато вратата се отвори.

— Лейтенант?

Моузбли влезе, закрилнически положила ръка на рамото на момиче с млечнобяло лице, осеяно с лунички. Бяха типични за дългите му яркочервени коси, прибрани в конска опашка.

Детето бе слабичко и сякаш трепереше под тъмносиньото сако и безупречно чистия си широк панталон.

— Мелъди, това е лейтенант Далас от полицията. Трябва да поговори с теб. — Директорката се обърна към Ив: — Това е майката на Мелъди, Анджела Майлс-Бранч.

Момичето очевидно бе наследило рижите коси и кожата от майка си, която също изглеждаше покрусена.

— Лейтенант, не може ли да я разпитате утре? Бих предпочела да я отведа у дома. — Анджела стисна ръката на момичето. — Дъщеря ми не се чувства добре.

— Ще бъде по-лесно за всички, ако не отлагаме. Няма да отнеме много време. Госпожо Моузбли, бихте ли ни извинили?

— Мисля, че е редно да остана като представител на училището и застъпник на Мелъди.

— Точно сега не е нужен представител, както и застъпник, а майката ще присъства. Налага се да излезете.

В очите на директорката проблесна негодувание, но прехапа устни и излезе от кабинета. Ив се обърна към момичето:

— Можеш да седнеш, Мелъди.

Големите сини очи на детето бяха насълзени.

— Благодаря. Мамо?

— Ще бъда до теб. — Без да пусне ръката на дъщеря си, жената приседна на съседния стол. — Днес е ужасен ден за нея.

— Разбира се. Мелъди, ще записвам разговора ни.

Момичето мълчаливо кимна и лицето му се обля в сълзи. В този момент Ив съжали, че не бе останала да довърши огледа, а да възложи на Пийбоди да разпита децата.

— Ще ми кажеш ли какво се случи?

— Влязохме в класната стая на господин Фостър... Бяхме двете с Рейлийн. Първо почукахме, защото вратата беше затворена. Но господин Фостър няма нищо против да влизаме, ако искаме да поговорим с него.

— А вие щяхте да го попитате нещо, така ли?

— Да, за проекта... С Рей работим върху общ проект. Готвим реферат за Хартата за човешки права. Трябва да бъде готов след три седмици и е най-важният за втория срок. Оценката е двадесет и пет процента от срочната. Искахме да види плана ни. Господин Фостър няма нищо против, ако му задаваме въпроси преди или след часа.

— Добре. Къде бяхте, преди да отидете в кабинета му?

— Имахме семинар. С Рей получихме разрешение от госпожа Халиуел да излезем по-рано, за да поговорим с господин Фостър. Нося пропуска.

Момичето посегна към джоба си, но Ив я спря:

— Добре. Значи отидохте в кабинета по история. Какво се случи тогава?

— Разговаряхме и отворихме вратата. Миришеше ужасно. Тогава възкликнах: „Господи, каква воня!“. — В очите ѝ отново бликнаха сълзи. — Съжалявам, че го казах, но...

— Няма нищо. Какво стана после?

— Видях го. Беше проснат на пода, а наоколо... Господи, имаше цяла локва гадости! Рей изпищя. Или пък аз, не знам... Мисля че и

двете. Хукнахме навън и господин Доусън дотича по коридора и попита какво има. Каза ни да стоим там и влезе. Но бързо изхвърча обратно с ръка на устата. — Тя показа жеста. — Обади се на госпожа Моузбли, мисля че по радиостанцията. Тя дойде и повика медицинската сестра Бренън да ни заведе в лекарския кабинет. После дойде господин Колакс и отведе Рей. А аз останах при сестрата, докато мама пристигна.

— Видяхте ли още някого да влиза или излиза от стаята на господин Фостър? — попита Ив.

— Не, госпожо.

— А докато вървахте натам, забелязахте ли някого?

— Съжалявам, но... господин Биксли излезе от момчешката тоалетна и се разминахме с господин Доусън. Показахме му пропуските си. Мисля, че нямаше друг, но не обръцах много внимание.

— Откъде знаехте, че господин Фостър ще бъде в кабинета си?

— О, винаги е там преди петия час в понеделник. Обядва. А последните петнадесет минути позволява да влизаме и да го питаме, ако имаме въпроси. Ако е важно, може и по-рано. Толкова беше добър, мамо.

— Зная, миличко. Моля ви, лейтенант! — Анджела погледна Ив настоятелно.

— Почти приключихме. Мелъди, някоя от вас докосна ли господин Фостър или нещо там вътре?

— О, не, госпожо. Просто побягнахме! Беше ужасно и избягахме веднага.

— Добре, Мелъди. Ако си спомниш още нещо, колкото и да е незначително, искам да ми го кажеш.

Детето се изправи и колебливо отрони:

— Рейлийн каза... Още докато бяхме в лекарския кабинет, тя каза, че ще откарат господин Фостър в голям чувал. Вярно ли е? Така ли трябва?

— О, Мелъди! — намеси се майка ѝ и я притисна в прегръдката си.

— Ще се погрижим за господин Фостър — увери я Ив. — Моята задача е да се погрижа за него, а разказът ти ще ми помогне да си свърша работата.

— Наистина ли? — Мелъди заподсмърча и въздъхна. —
Благодаря! Искам да си отида у дома. Може ли?

Ив срещна премрежения ѝ от сълзи поглед, кимна и отмести очи
към майката:

— Ще поддържам връзка с вас. Благодаря за съдействието.

— Беше много тежко за момичетата — каза Анджела. — Хайде,
скъпа, отиваме си у дома.

Обви ръка около раменете на Мелъди и я поведе към вратата. Ив
се надигна зад бюрото, за да ги изпрати. Директорката се появи на
прага.

— Госпожо Моузбли, имам няколко въпроса.

— Само да придружа госпожа Майлс-Бранч и Мелъди до изхода.

— Сигурна съм, че ще се оправят сами. Елате.

Този път Ив не си направи труда да седне, само се облегна на
бюрото. Директорката влезе с гневна походка и присви юмруци:

— Лейтенант Далас, напълно разбирам, че вършите работата си,
но съм възмутена от пренебрежителното ви и арогантно отношение.

— Да, зная. Имаше ли господин Фостър навик да си носи обяд и
напитка от къщи?

— Мисля, че да, поне няколко дни в седмицата. Вече имаме стол,
с лиценз от диетологичната инспекция, разбира се. И одобрени от
държавната комисия автомати. Но мнозина от персонала предпочитат
да си носят храна от къщи.

— Обикновено сам ли обядваше? На бюрото си?

Моузбли потърка чело и присви очи:

— Доколкото зная, обядваше в класната си стая два-три пъти в
седмицата. Учителските задължения не се изчерпват с учебните
часове. Включват планиране на уроци, оценяване, лекции и подготовка
за лабораторна работа. Крейг, както повечето преподаватели тук, се
стремеше към повишаване на квалификацията си, което изисква учене,
писане... Обядваше на бюрото си, за да може да работи, докато се
храни. Беше всеотдаен. — Гневът ѝ сякаш се изпари. — Беше млад
идеалист... И си личеше, лейтенант Далас!

— Имал ли е проблеми с някого от колегите си?

— Не, доколкото зная. Беше приветлив млад мъж, държеше се
непринудено. И от професионална, и от лична гледна точка смятах, че
е голям късмет сред нас да има човек като него.

— Уволнявали ли сте някого наскоро? — заинтересува се Ив.

— Не. В „Сара Чайлд“ почти няма текучество. Крейг преподаваше при нас втора година. Зае мястото на колега, който излезе в пенсия след петдесет години учителска работа, като двадесет и осем от тях тук, в „Сара Чайлд“.

— А вие откога работите в училището?

— От три години като директор — обясни Моузбли. — Имам двадесет и пет години стаж в образователната система и в администрацията.

— Кога видяхте господин Фостър за последен път?

— Тази сутрин за кратко. — Докато говореше, Моузбли отиде до малка хладилна чанта и извади бутилка вода. — Беше дошъл рано, за да ползва фитнес съоръженията както обичайно. Всички от персонала имат право да ползват уредите и басейна. Крейг го правеше почти всяка сутрин. — Въздъхна, докато наливаше вода в малка чаша. — Искате ли и вие, лейтенант?

— Не, благодаря.

— Аз също поплувах и тъкмо излизах от залата с басейна, когато той влезе. Поздравихме се. Промърморих нещо за натовареното движение по градските улици и продължих, защото бързах. Чух го да скача във водата, докато отварях вратата на съблекалнята — прошепна тя и бавно отпи глътка вода. — О, господи!

— В колко часа беше това? — попита Ив.

— Около седем и тридесет. В осем имах важен телефонен разговор, а закъснявах, защото прекарах доста време в басейна. Ядосвах се на себе си и почти не обърнах внимание на Крейг.

— Той къде държеше обяда си?

— Защо? — учуди се Моузбли. — В класната стая, предполагам. Може би в помещението за отдых на персонала, но не си спомням да съм го виждала да слага или изважда нещо от хладилника или шкафа там.

— Заключена ли е била класната стая?

— Не. Естествено, в училището има сериозни мерки за сигурност, но отделните класни стаи не се заключват, няма смисъл. А и програмата в „Сара Чайлд“ се основава на доверие и отговорност.

— Добре. Можете да повикате втората свидетелка, Рейлийн Страфо.

Моузбли кимна, но не с обичайната царственост.

— А другите ученици? Персоналът?

— Ще ги разпитаме, преди да напуснат сградата. Но първо са ми нужни списъците от дневниците ви.

Когато остана сама, Ив извади комуникатора си и се свърза с Пийбоди.

— Докъде стигнахте?

— Току-що откараха тялото. Патологът потвърди предположението ти за отравяне, но не може да го заяви окончателно, преди да сложи жертвата върху масата за аутопсии. Пристигна оперативният екип. Изглежда в часа на смъртта си Фостър е работел на компютъра. Подготвял е тест за следващия час.

— Ето ти мотив — сухо промърмори Ив.

— И аз мразех тестовете, още не съм убедена в обективността им. Направих бърза проверка на компютъра и открих, че е изпратил имейл на адреса на Л. Фостър днес в дванадесет и шест минути. Няма входящи и изходящи съобщения по-рано.

— Съпругата му се казва Лисет. Какво ѝ е написал?

— Просто любовна бележка. Обяснил ѝ е, че ще вземе нещо за вечеря на път за дома. Жена му е отговорила в същия дух в четиринадесет и двадесет и осем. Отговорът не е прочетен.

— Добре — замислено отвърна Ив. — Сега чакам втората свидетелка. Ще изпратя директорката при теб и ще я помоля да ти помогне да започнеш с разпитите на персонала. Ще се опитаме да установим кой къде се е намирал в предполагаемия час на смъртта. Аз ще се заема с останалите, когато приключа с хлапето. Междувременно провери къде работи съпругата му. Ще ѝ съобщим, когато тръгнем от тук.

— Забавлението няма край — мрачно отвърна Пийбоди.

Ив прекрати разговора. Вратата отново се отвори и Моузбли въведе другото момиче. Придружаваше ги висок мъж.

Детето бе русо, с дълги къдрици, прихванати с виолетова панделка. Очите му бяха подпухнали и зачервени и се открояваха върху бледо лице с леко чип нос. Розовите му устни потрепваха.

Бе облечено със същата униформа като Мелъди, с малка златна звезда на ревера на сакото.

— Рейлийн, това е лейтенант Далас — обясни директорката, после се обърна към Ив: — Лейтенант, Рейлийн е тук с баща си, Оливър Страфо. Ще бъда отвън, ако имате нужда от мен.

— Седни, Рейлийн — кимна Ив.

Мъжът държеше ръката на дъщеря си. Бе висок и русокос като нея. Но очите му бяха студени, стоманеносиви. Бе срещала погледа им и преди. В съда.

„Влиятелен адвокат със завидно състояние и репутация“, спомни си тя.

2.

Гласът на Оливър отекна в стаята като на добър актьор в театър:

— Ще ви позволя да проведете този разпит тук и сега, защото смятам, че така е най-добре за емоционалното състояние на детето. Но ако тонът или насоката не ми харесат, ще го прекратя и ще отведа дъщеря си. Ясно ли е?

— Да. Канех се да изровя клечките за чупене на пръсти, но не помня къде съм ги оставила. Седнете. Рейлийн, искам само да ми разкажеш какво се случи.

Момичето първо погледна баща си и получи одобрително кимване. После седна, също като него, с възхитителна грация.

— Аз намерих господин Фостър. Заедно с Мелъди. Беше ужасно.

— Обясни ми как го намерихте. Защо отидохте при него по това време на деня?

— Да, госпожо. — Рейлийн си пое дълбоко дъх, сякаш е на изпит. — Бях на семинар с групата си, но трябваше да поговоря с господин Фостър за проекта, върху който работим с Мелъди. Той формира цяла четвърт от оценката ни по история на Съединените щати за втория срок и исках да се представя възможно най-добре. Аз съм първенец на курса, а проектът е един от най-важните за срока...

— И така, двете се отделихте от групата и тръгнахте към класната стая на господин Фостър — подсказа ѝ Ив.

— Да, госпожа Халиуел ни даде пропуски да отидем при него по-рано. Той винаги обядваше там в понеделник и позволяваше на учениците да влизат през последните петнадесет минути и да разговарят с него.

— В колко часа излязохте от лабораторията?

— Нося пропуски, часът е отразен. — Рейлийн отново погледна баща си, за да получи разрешение, и извади пропуски. — И двете с Мелъди имаме такива. В нашето училище е задължително. Пише 12:47.

Ив мислено си отбеляза да измине разстоянието, за да изчисли колко време е необходимо.

— И отидохте направо при господин Фостър?

— О, да, госпожо. Шляенето по коридорите се смята за отклонение от учебния процес, а три отклонения се наказват. — Суховатият тон на момичето подсказа на Ив, че то е от типа деца, от които тя бе страняла в училището си, подобно на затвор. — Аз нямам никакви отклонения.

— Браво на теб — похвали я Ив. — А за колко време стигнахте от семинарната зала до стаята на господин Фостър?

— О, за не повече от две минути. Може би три. Не съм напълно сигурна, но отидохме право там. Говорехме си за проекта, споделяхме идеи. Вратата беше затворена, така че първо почукахме, а после влязохме. Миришеше лошо. Мисля, че на повърнатото. Мелъди каза нещо за миризмата и... — Рейлийн стисна устни. — Аз се засмях. Толкова съжалявам, татко. Не знаех какво всъщност е станало.

— Няма нищо, Рейлийн. Разбира се, че не си знаела — успокои я баща ѝ.

— Тогава го видяхме. Лежеше там и беше...

Детето изхлипа, а след това просто пропълзя от стола към скута на баща си.

— Спокойно, скъпа, всичко е наред. — Очите му пронизаха Ив, докато галеше косите на дъщеря си. — Лейтенант!

— Знаете, че трябва да довърша разпита и че е изключително важно да се добера до подробностите възможно най-бързо — настоятелно отвърна тя.

— Не зная нищо повече. — Гласът на момичето прозвуча приглушено, когато притисна лице към гърдите на баща си. — Побягнахме. Срегнахме господин Доусън и той каза да останем там, където сме. Мисля, че седнах на пода, и заплакахме. Господин Доусън се върна бързо. Ръцете му трепереха, когато извади радиостанцията и се обади на госпожа Моузбли.

— Видяхте ли още някого да влиза или излиза от класната стая?

— Госпожа Моузбли отиде до вратата, а после позвъни на медицинската сестра, а тя ни отведе в лекарския кабинет, мен и Мелъди.

— Докато вървахте към стаята, видяхте ли някого?

— Мисля, че господин Биксли излезе от момчешката тоалетна. Носеше кутията с инструментите си, защото едната от мивките била повредена. Беше преди да се разминем с господин Доусън и да му покажем пропуските си. Аз влязох първа в класната стая, първа го видях. — Повдигна обляното си в сълзи лице. — Не мога да повярвам, че господин Фостър е мъртъв. Беше любимият ми учител.

Раменете ѝ затрепериха, когато отново се притисна към баща си.

— Няма какво повече да изкопчите от нея — тихо каза той. — Ще я отведе у дома.

— Ако си спомни още нещо...

— Ако си спомни, ще ви се обадя.

Мъжът стана и носейки дъщеря си на ръце, излезе от кабинета.

Ив започна да разпитва Ерик Доусън, учител по естествени науки. Беше около петдесет и пет годишен и преподаваше в академията от петнадесет години. Имаше леко шкембе, което, съдейки по изпънатата му риза, навярно се опитваше да стегне и прикрие. Пепеляворусите му коси бяха прошарени на слепоочията. Под светлокестенявите му очи висяха торбички от умора.

— Не влязох — поясни той на Ив, — направих само една-две крачки. Видях... беше очевидно, че Крейг е мъртъв. Бях се ядосал на момичетата заради писъците им. Помислих, че са видели паяк или им е хрумнала някоя глупост. — Замълча и прокара ръка по лицето си. — Но веднага осъзнах, че и най-боязливите хлапета не биха изпаднали в такава истерия заради някакъв паяк.

— Видяхте ли някого, освен двете момичета?

— Току-що се бях разделил с Дейвид Колфакс и Рийд Уилямс в стаята за отдих. Бяхме обяждали заедно, както правим понякога. На вратата се разминах с Лиан Хауърд. Отивах към химическата лаборатория, за да подготвя материалите за следващия час.

— Кога за последен път видяхте господин Фостър жив?

— О, господи! — изстена учителят. — В стаята за отдих, преди часовете тази сутрин. Взех си кафе, а той — кутия пепси от автомата. Не пиеше кафе, често се шегувах с него за това. Поговорихме за наш общ ученик, Брадли Къртис. Успехът му се е влошил, родителите му се развеждат. Решихме, че е време за среща с тях и с психолог. После

влезе Рийд, за да си вземе кафе. Когато излязох, разговаряха за някакъв екшън филм, който и двамата гледали наскоро. Не го видях повече, докато...

— Какви бяха отношенията ви? — прекъсна го Ив.

— С Крейг ли? Истински го харесвах. Истински — тихо повтори Доусън. — Не бях... напълно убеден в качествата му, когато постъпи на работа тук миналата година. Беше най-младият в учителския ни колектив. Но компенсираше явната липса на опит с ентузиазъм и всеотдайност. Беше много загрижен за учениците. Навярно е бил болен и не го е знаел. Сигурно е получил някакъв пристъп. Да умре по такъв начин. Умът ми не го побира.

Всички останали колеги на Фостър, които се явиха пред Ив, говореха за него със същата сантименталност. Тя приключи разпитите с Рийд Уилямс от катедрата по англоезична литература.

„Този няма торбички“, забеляза Ив. Имаше стройно, атлетично тяло, което издаваше, че често ползва базата за фитнес. Косите му бяха с наситен тъмнокестеняв цвят, а златистите кичури сякаш бяха изсветлени от слънцето. Брадичката му бе с дълбока волева трапчинка под строгите устни. Проницателните му яркозелени очи блестяха под тъмни гъсти мигли.

Беше на тридесет и осем, неженен. Ив предположи, че костюмът му струва значителна част от месечния му доход.

— С Фостър се видяхме сутринта във фитнес центъра — започна Рийд. — Правеше коремни преси, когато влязох. Не обичам да говоря, докато тренирам, така че само кимнах за поздрав. Мисля, че бяхме заедно там около двадесет минути. Той тръгна пръв и ми махна с ръка. Обикновено плуваше след тренировката на уредите. Аз останах още десетина минути. Взех душ набързо и се облякох. После го видях отново в стаята за отдых, с Ерик Доусън.

— Носеше ли господин Фостър нещо със себе си?

— Какво да е носел? Само кутия пепси. Поговорихме си малко за филми и тръгнахме към класните стаи. Отново се разминахме в тоалетната за персонала. — Уилямс леко се усмихна и на лявата му буза се появи трапчинка като тази на брадичката. — Казахме си „здрости“ и толкова. Мисля, че беше няколко минути преди единадесет. Занятията започват в кръгъл час, а не закъснях.

— Какви бяха отношенията ви?

— Добри, разбирахме се.

— И двамата сте обичали екшън филми. Срецахте ли се извън училището? — интересува се Ив.

— Понякога. Бях на сватбата му миналата година... както повечето колеги. Пийнахме по една-две бири. — Рийд присви рамене. — Не бяхме близки приятели, но се разбирахме. Навярно Мири го познава по-добре. Бих казал — лично.

— Мири ли?

— Халиуел. От катедрата по литература и драма. Виждаха се извън училището.

— Във връзка с работата ли?

— Точно така. — Уилямс отново се усмихна с известно самодоволство. — Срецах се всяка сряда вечер. Да учат.

Когато приключи с първите разпити, Ив отново позвъни на Пийбоди:

— Кажи за Биксли.

— Ернандо М. Бил по поддръжката. Отстранявал повреда във водопроводната система в момчешката тоалетна в далечния край на коридора. Когато излязъл, видял двете свидетелки и господин Доусън.

— Някакви подозрения?

— Не. Наближава седемдесетте, работи тук от дванадесет години. Двамата му внуци учат с отстъпка като роднини на човек от персонала. Изглежда стабилен тип.

— Халиуел — делово продължи Ив.

— Мири К. — изрецитира малкото ѝ име Пийбоди. — Приключих с нея преди около петнадесет минути. Преподава английска литература, ръководи театрален кръжок и режисира училищни пиеси. Започвам с разпита на последния свидетел в моя списък. Колкото до Халиуел, не забелязах нищо подозрително.

— Имам няколко въпроса към нея. Ако все още е тук, ще я издиря. Обади ми се, когато свършиш.

— Халиуел изглеждаше съкрушена. Не е зле да провериш в някоя от умивалните. Предполагам, че ще иска да се освежи, преди да тръгне.

Ив се вслуша в съвета ѝ и надникна в тоалетната за персонала, която бе най-близо до стаята за отдых, където Пийбоди провеждаше разпитите. Вратата се отваряше с кодова карта. Използва своята, която бе универсална.

Жената седеше на пода до редицата мивки, обляна в сълзи.

— Мири Халиуел? — осведоми се Ив.

— Да... — изхлипа учителката.

И отново зарида, подсмръкна и подсуши лицето си с хартиена кърпа. Гримът ѝ бе размазан, а бледосините ѝ очи бяха подпухнали. Имаше тъмни коси, подстригани безмилостно късо, като на римски император. На ушите ѝ блестяха малки сребърни халки.

— Съжалявам. От полицията ли сте? Вече разговарях с детектив...

— Партньорката ми — обясни Ив. — Аз съм лейтенант Далас. Налага се да ви задам още няколко въпроса.

— Господи. О, господи, не зная какво да правя, какво да кажа... — захлипа учителката.

Ив приклепна до нея и се опита да я успокои:

— Тежко е, когато колега умре внезапно.

— Ужасно е. Но ние не бяхме просто колеги, а и близки приятели. Струва ми се невъзможно...

— Колко близки? — прекъсна я хладно Ив.

Мири сведе глава.

— Това, за което намеквате, е ужасно. Ужасно е да си помислите нещо подобно за човек като Крейг. А той вече не може да говори от свое име.

— Сега аз говоря вместо него. Това е работата ми.

— Тогава трябва да знаете, че обожаваше съпругата си. Бяха влюбени един в друг. Завиждах им за онова, което имаха. Аз съм и нейна приятелка и не зная как да ѝ помогна сега.

— С Крейг сте се виждали всяка сряда извън училището.

— Сряда беше ден за учене. — Зачервените очи на Мири издадоха ярост. — За бога, нима за хора като вас всичко изглежда съмнително?

— Щом е било невинно, защо се гневите? — спокойно попита Ив.

— Защото е мъртъв. Мъртъв е. — Плахо си пое дъх. — Учихме за магистърска степен. Сядахме в библиотеката или в някое кафене и четяхме заедно по няколко часа. Понякога пийвахме по бира. А утре... Господи, утре щяхме да ходим на кино! Крейг, Лиси, аз и техен приятел, с когото се опитват да ме сватосат. Мразя да ми уреждат срещи, но миналия месец успяха да ме придумат да излезем четиримата. Беше приятно...

— Мири, ако между теб и Крейг е имало нещо друго, сега е моментът да признаеш... — опита се да ѝ обясни Ив.

— Няма нищо за казване. Не съм толкова закъсала, че да прелъстя мъжа на своя приятелка. — Тя потърка лицето си. — Тъкмо се канех да се обадя на Лиси. Влязох тук, за да ѝ позвъня... въпреки забраната да контактуваме с когото и да било. Реших, че трябва да направя това за нея, че е най-добре да го чуе от приятел. Но не можах. — Мири присви колене към гърдите си и опря чело на тях. — Не знаех как да започна, как да го изрека... Не се осмелих да опитам.

— Това е наша задача.

— Как ще ѝ го съобщите? — попита Мири. — Какво може да каже човек на някого при такива обстоятелства? Тя очаква да завари съпруга си у дома, когато се прибере. А няма да бъде там. Нито тази вечер, нито никога вече. Какво можете да ѝ кажете? — Жената въздъхна и събра сили да се изправи. — Вие не сте виновни — отрони тя. — Иска ми се да можех да стоваря вината върху вас и да се разкрещя тук, обезумяла от ярост. Ще кажете ли на Лиси... колко много съжалявам. Ако мога да ѝ помогна, да сторя нещо... ще бъда до нея.

Лисет Фостър бе помощник-редактор в малка издателска къща близо до централната част на града. Информацията, която Пийбоди събра за нея, бе, че е на двадесет и четири години, родена на остров Мартиник, пристигнала в Ню Йорк, за да учи в Колумбийския университет. Единственото петно в биографията ѝ бе арест за употреба на алкохол, преди да е навършила пълнолетие. Наказанието бе полагане на общественополезен труд.

Майка ѝ все още бе на Мартиник. Местонахождението на баща ѝ бе неизвестно.

Вече в колата, Пийбоди попита партньорката си:

— Като заговорихме за острови, как мина почивката?

— Чудесно. Една седмица слънце, плаж и секс. Какво по-хубаво? Този сняг започва да натрупва — взря се над волана Ив.

— Да, според прогнозите щял да достигне седем-осем сантиметра. Сериозно ли подозираш съпругата?

— Тя е първата в списъка. Почти винаги брачният партньор е сред заподозрените.

— Да, но за младоженци... — замисли се Пийбоди. — Зная колко е тежко човек да свикне през първата година, но чак пък да го отрови... Твърде подло и хладнокръвно е. При кавга между съпрузи изходът обикновено е по-кървав и драматичен.

— Така е, но някой е подправил обяда му с отрова. А откъде е бил донесен? От дома му. Съпругата му е имала най-лесен достъп. Според всички свидетели обаче Фостър е оставял обяда си в класната стая. Незаклучена. Пристига рано, стоварва нещата си там и тръгва към фитнес центъра. Отново лесен достъп за всеки.

— Мотив?

— Друг, освен предстоящия тест ли? Засега нищо ясно. А двете свидетелки... Рейлийн е отроче на Оливър Страфо.

— Мамка му! — изруга Пийбоди. — Сериозно? Има ли рога и опашка?

— Ако има, значи са добре скрити. — Ив заудря с пръсти по волана, когато се замисли за Страфо. — Ще получи доста телевизионно време с тази роля на добър татко. Гняв, загриженост... Дрън-дрън!

— Напълно в негов стил. Тази седмица ще участваш в новото предаване на Надин. Можеш да наклониш везните в наша полза след брътвежите му.

— Не ми напомняй. Тези проклетци, скапани приятелства винаги ти струват скъпо.

— Толкова си чувствителна и сантиментална — усмихна се Пийбоди.

— Да, затова ме обичаш, нали? — Заради снега и лудостта на нийоркските шофьори Ив сви към паркинг на две преки от адреса. — Няма да се мъча да паркирам на улицата в този отвратителен сняг.

— Разходката ще ми се отрази добре — отбеляза партньорката й.
— По празниците ядох до пръсване, а предполагам, че Макнаб ще ме засипе с шоколади за Свети Валентин, така че трябва да сваля някое и друго кило дотогава. Какво ще подариш на Рурк?

— За какво? — учуди се Ив.

— За Свети Валентин.

— Преди пет минути му купих подарък за Коледа.

Ив слезе от колата и си спомни за шала, пъхнат в джоба на шлифера й. Извади го и го уви около врата си.

— Това бе преди два месеца. Скоро е Свети Валентин — напомни й отново Пийбоди. — Денят на влюбените. Трябва да му купиш картичка със сърчица и сантиментален сувенир. Аз вече избрах подарък за Макнаб. Говореща рамка, гравирана с нашите имена. Поставих в нея снимката, дете баща му ни я направи на Коледа. Може да я сложи до пулта си в електронния отдел. И Рурк би харесал нещо подобно.

— Рурк вече знае как изглеждаме.

На светофара профуча един мини куп, опръска пешеходците и предизвика ругатни и ръмжене. Но Ив обожаваше Ню Йорк.

— Като заговорихме за снимки — продължи партньорката й, — имам една нова на Бел. Виждала ли си я, откакто се върнахте?

— Не. Иска ли вече да си направи татуировки и пиърсинг на пъпа? — иронично попита Ив.

— Стига! Бел наистина е малко съкровище — ядоса се Пийбоди.
— Има очите на Леонардо, устните на Мейвис и...

— Пази боже да наследи и техния усет за мода.

— Усмивва ми се всеки път, когато я взема. — Между шала и ниско спуснатата шапка кафявите очи на Пийбоди добиха израз на умиление. — Наистина ми се усмивва. Станала е толкова голяма и...

Докато Пийбоди превъзнасяше бебето на Мейвис, Ив се заслуша в музиката на Ню Йорк. Ревът на клаксоните, кавгите, бръмченето на летящи рекламни микробуси се смесваха с какофония от гласове.

— Е, какво ще й купиш? — продължи да подпитва Пийбоди.

— Какво? Пак ли трябва да купувам нещо? За кого? — раздразни се Ив.

— Подарък за Бел, когато отидеш да я видиш.

— Какъв подарък? — Сериозно ядосана, Ив спря по средата на тротоара. — Защо е нужно да нося подарък?

— Защото така трябва.

— Нали занесох един на партито за майка ѝ, после в болницата.

— Да, но такава е традицията, когато отиваш за пръв път при бебе в дома му.

— Кой ги измисля тези неща? — избухна Ив и гневно зарови пръсти в пухкавото зимно кожухче на Пийбоди. — Настоявам да узная кой съчинява тези правила! Това е пълна лудост. Кажете ми кой е и ще се погрижа да бъде освидетелстван като психичноболен.

— Ох, Далас, трябва само да ѝ занесеш едно плюшено мече или хубава дрънкалка. Забавно е да пазаруваш за бебе.

— Глупости! Знаеш ли кое е забавно? — Ив отвори вратата на офис сградата. — Да разкрием кой е отровил един скромен и безобиден учител по история. Това е представата ми за забавление. Ако не престанеш да говориш за пазаруване, подаръци, бебета и сантиментални картички за Свети Валентин, ще забия такъв шут в задника ти, че свят ще ти се завие.

— Седмицата на екзотичния бряг определено се е отразила добре на настроението ти, лейтенант — промърмори Пийбоди.

Ив я удостои с изпепеляващ поглед, завъртя се към кабината на охраната и показа значката си:

— Търсим Лисет Фостър.

— Момент, ако обичате. — Охранителят подробно провери номера на значката и картата за самоличност. — Да, лейтенант, заповядайте. Лисет Фостър? А, да, работи в издателство „Блекбърн“, в редакторския отдел. Намира се на деветия етаж. Асансьорите са вдясно от вас.

Щом влязоха в асансьора и вътре зазвуча тиха, отпускаща музика, Ив отново се обърна към партньорката си:

— Родена в Мартиник. Това означава, че е получила студентска виза, а може би работна. Взела е зелена карта, като се е омъжила за гражданин на Съединените щати. Като вдовица ще запази положението си.

— Има по-лесни начини за получаване на зелена карта.

— Разбира се. Но може би нещата не са потръгнали, а при развод след няма и двегодишен брак е щяла да загуби зелената карта.

Вероятно на онези срещи с Халиуел в сряда вечер се е случвало и нещо друго, освен ученето. А Лисет има работа и иска да живее тук. С оглед на това мисълта за убийство не изглежда толкова недопустима.

Излязоха срещу малка рецепция, зад чийто бял плот седеше жена със слушалки и широка приветлива усмивка.

— Добър ден! — изрече тя така прочувствено, че Ив присви очи. — Добре дошли в издателска къща „Блекбърн“. С какво мога да ви помогна?

— Търсим Лисет Фостър.

— Разбира се. Веднага ще проверя дали госпожа Фостър е свободна. Мога ли да ѝ съобща кой я търси и във връзка с какво?

Ив отново извади значката си.

— Ние ще ѝ обясним всичко.

Очите на жената се разшириха от изненада:

— Господи! Извинете ме. — Завъртя се и заговори в микрофона със съскащ шепот. — Лисет Фостър. — Поизкашля се и погледна крадешком към Ив. — Лисет, търсят те на рецепцията. От полицията. Не зная за какво. Наистина...

С леко напрегната усмивка, администраторката отново се обърна към Ив.

— Идва веднага. Ако желаете да седнете...

— Няма нужда.

Преди Ив да успее да свали шала си, към тях закрачи жена с токчета, тънки като шишове за лед. Това бе достатъчен признак на известна лудост. Обувките бяха вишневочервени, а елегантният костюм — тъмносив. Под него се открояваше изваяно тяло.

Лисет Фостър имаше сияеща кожа. Под леко притворените ѝ мигли бадемовите ѝ очи издаваха раздражение. Косите ѝ бяха почти със същия цвят, съвършено прави и дълги до раменете.

„Енергична походка“, отбеляза Ив. Сякаш в нея гореше огън, породен вероятно от гняв, а може би от амбиция или страст, но безспорно горещ.

— Вие ли сте от полицията? — попита жената с рязък тон, който прозвуча екзотично с френския ѝ акцент.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди. Тук сме...

— О, за бога! Казах му да намали онази музика. Арестувайте ме тогава. — Тя драматично протегна ръце със събрани китки. —

Арестувайте ме за пускане на силна музика в нечовешкия час малко след девет в събота вечер. Заслужавам да бъда окована! Само защото на някакво пенсионирано ченге не му допадала, да изпатят полицаи на работното ми място! Нима иска да загубя работата си!

— Госпожо Фостър, не сме тук заради музиката — прекъсна я Ив. — Трябва да поговорим с вас насаме. Най-добре в офиса ви.

— Офисът ли? — Лисет дрезгаво се засмя. — Аз съм само помощник-редактор. Цяло щастие е, че имам поне бюро. За какво става дума?

Ив се обърна към жената на рецепцията:

— Трябва ми помещение, където да бъдем насаме. Офис, конферентна зала, фойе, каквото и да е. Нужно ми е веднага.

— Разбира се, разбира се. Конферентната зала не е заета в момента.

— Добре. — Ив отново погледна Лисет. — Да вървим.

— За какво е всичко това? Имам среща с шефката след... господи, след десет минути! Тя мрази някой да закъснява. Ако сте решили да предложите идея за роман на служител от моето ниво, уверявам ви, че е загуба на време — нареждаше Лисет, докато минаваха през лабиринта от кабинни и тесни коридори, покрай офиси с малки прозорчета и други, с умопомрачителни гледки от огромните ъглови прозорци. — Слушайте, не биваше да говоря така за сержант Ковоски. Може би музиката наистина е била твърде силна. Със съпруга ми се забавлявахме, като си представяхме, че се намираме в някой моден клуб. Може би сме пийнали повечко и сме я усилили. Не искам да имам неприятности.

Влязоха в стая с дванадесет стола около широка маса, с дълги плотове покрай нея и екрани на предната и задната стена.

— Може ли да бъде кратко? Наистина не искам да закъснея за разговора с шефката.

— Ще ви помоля да седнете.

— Глупава работа. — Лисет въздъхна, дръпна стол и седна. После отново скочи на крака, с тревога в очите. — О, господи, да не би да се е случило нещо с майка ми? Злополука ли е станала?

— Не.

„Как бихте могли да кажете на някого, че човекът, когото очаква да завари у дома, няма да бъде там нито тази вечер, нито никога вече“,

спомни си Ив. Затова изрече бързо, без излишни словоизлияния.

— Става дума за съпруга ви, госпожо Фостър.

— Крейг? Той е на работа, в училището.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, госпожо, но съпругът ви е мъртъв.

— Ужасно е да изречете подобно нещо за някого. Искам веднага да си тръгнете — настоя Лисет. — Ще повикам полицията, истинската полиция, за да ви арестуват.

— Госпожо Фостър, с партньорката ми сме истински полицаи и разследваме смъртта на съпруга ви. Починал е днес около четиринадесет и тридесет.

— Разбира се, че не е. На работа е. В обедната почивка ми изпрати имейл, малко след дванадесет. Опаковах обяда му тази сутрин. Днес е понеделник, в момента трябва да е на съвещание на катедрата. Жив и здрав.

Дишането ѝ започна да става учестено и накъсано. Лицето ѝ пребледня, докато с трепереща ръка търсеше ръба на масата зад гърба си, за да се облекне.

— Трябва да седнете, госпожо Фостър — каза Пийбоди със съчувствие. — Съжаляваме за загубата ви.

— Не! Бомба ли е имало? Бомба в училището? Господи... Пострадал ли е? Крейг пострада ли е?

— Мъртъв е — равно изрече Ив. — Много съжалявам.

— Но... но той... Сбъркали сте. Сигурно. Трябва да му се обадя. Ще видите. Но е на редовното съвещание, а по това време е задължително да изключва линка си. Ще отидем там. — Оттласна се от масата и се олюля. — Ще отидем в училището при Крейг. Трябва да облека палтото си. Ще го взема. — Огледа се наоколо замаяна. — Толкова е глупаво, за момент забравих къде се намирам. Трябва да... какво има?

— Седнете, госпожо Фостър.

— Не, да тръгваме. Към училището. Хайде...

При почукването на вратата жената подскочи. Влезе блондинка в яркочервено.

— Искам да узная какво става тук. Лисет?

Съпругата на Крейг имаше празния поглед на сомнамбул.

— Закъсняла ли съм, Елизабет?

Ив застана срещу блондинката.

— Коя сте вие?

— Елизабет Блекбърн. А вие кои сте, по дяволите?

— Далас, лейтенант от Главно полицейско управление на Ню Йорк. Току-що уведомихме госпожа Фостър, че съпругът ѝ е мъртъв.

— Че е... Какво? Крейг?! О, мили боже! Лиси!

Може би заради галеното име или жалостта в тона ѝ Лисет просто се свлече на пода. Елизабет застана на колене и ѝ помогна да се изправи.

— Крейг. Моят Крейг.

— Съжалявам, Лиси. Толкова съжалявам. Злополука ли е станала? — обърна се тя към Ив.

— Трябва да поговорим с госпожа Фостър за обстоятелствата.

— Добре, добре. Офисът ми е вдясно, в края на коридора, изчакайте там. Ще я доведе при вас, когато е в състояние. Оставете я за няколко минути, за бога.

Оставиха Лисет в прегръдката на шефката ѝ. Привлякоха доста любопитни погледи, но не чуха никакъв коментар, докато стигнаха до ъгловия офис в края на коридора. В този миг пред тях изскочи дребничка брюнетка, същинско човече на пружина.

— Извинете! Това е офисът на госпожа Блекбърн.

— Тя ни помоли да изчакаме тук. — Ив извади значката си. — Работете спокойно.

Вътре имаше лъскав работен плот, мек диван и два красиви стола. Върху масичката под прозореца с южно изложение оригинално бяха аранжирани цветя.

— Ако реакцията ѝ е била преструвка — започна Пийбоди, — значи е невероятна актриса.

— Не е твърде трудно, ако си го репетира — рече Ив. — Но изглеждаше искрена. Върви, преди да дойдат, нека някой ти покаже бюрото ѝ. Искам да зная какво държи в него.

— Веднага.

Ив пристъпи към прозорците и внимателно огледа какво е сложила шефката на Лисет върху бюрото си. Снимка в рамка на сияеща тийнейджърка, обемист класьор с дискове, куп бележници, подредени на пирамида, и папка, под чиято корица видя графично произведение, навярно проект за обложка на диск.

Снегът навън продължаваше да се сипе над града на ситни снежинки. Въздушен трамвай с неколцина нещастни пътници с мъка се придвижваше през него.

Лично тя би предпочела да се бори с безмилостното движение по хлъзгавите улици долу.

Обърна се, когато Пийбоди влезе.

— Нищо особено не държи в бюрото си, а и няма много място. Папки, листове, бележки за текущата работа. Има сватбена снимка в много красива рамка. Обзалагам се, че е подарък. Няколко фотографии на Крейг са забодени на стените на кабината. А, и малка папка с реклами и снимки от списание за интериор. Това е всичко.

— Добре. Ще ѝ дадем още минута и ще се върнем в конферентната зала. После ще се отбия в моргата. Искам да узная от какво точно е умрял Крейг Фостър.

Но не се наложи да чакат, след секунди Лисет влезе при тях, подкрепяна от Елизабет Блекбърн.

— Само седни — помоли я Елизабет. — И аз ще поседя до теб. Дадох ѝ успокоително — каза тя на Ив и дръзко повдигна брадичка: — Не си и помисляйте да ме упреквате за това, имаше нужда от нещо. Слабо е и няма да ѝ попречи да отговаря на въпросите ви.

— Вие шефка ли сте ѝ, или адвокат?

— Готова съм да бъда всичко, от което се нуждае сега.

— Сигурни ли сте? — Гласът на Лисет бе тих и пресипнал и издаваше ужасяващата болка на чезнеща надежда. — Абсолютно сигурни ли сте, че няма грешка? Че е Крейг?

Пийбоди застана до дивана.

— Много съжалявам. Няма грешка.

— Но... той не страдеше от никаква болест. Направихме си пълни медицински изследвания, преди да се оженим. Беше здрав. Човек не може просто да... Нападнал ли го е някой? Или е станала злополука в училището?

— Ние трябва да разкрием защо и как се е случило. Налага се да ви зададем няколко въпроса. Бихте могли да ни помогнете.

— Искам да помогна. Искам да зная. Обичам го — хлипаше Лисет.

— Да започнем от тази сутрин. Казахте, че сте опаковали обяда му.

— Да. Както винаги. — Миглите ѝ трепнаха, когато протегна ръка към Пийбоди. — Нещо вредно ли е имало в сандвича? Обичаше онзи ужасен заместител на пуешкото. Да не би да е започнал да повръща от него? О, господи.

— Не знаем това, госпожо Фостър. Идвал ли е някой в апартамента ви сутринта, преди той да тръгне за работа?

— Не. Излиза толкова рано. Често посещаваше фитнес центъра в училището. Обича да поддържа добра форма. И двамата обичаме.

Елизабет я погледна успокоително:

— Справяш се отлично. — После се обърна към Пийбоди: — Колко още ще продължи това?

— Съпругът ви имаше ли проблеми с някого в училището? — намеси се Ив.

— Крейг? Не. Там му харесваше.

— А бивши приятелки? Имал ли е някой от вас неприятности заради предишни връзки?

— Бяхме заедно две години, преди да се оженим. Знаете ли какво е да срещнете някого и веднага да разберете, че той е човекът! Целият ви живот се променя в този миг. Това се случи с нас.

Ив пристъпи напред и седна така, че очите ѝ да срещнат погледа на Лисет.

— Ако искате да помогнете, трябва да бъдете напълно откровена с мен. Играеше ли комар?

— Не би си купил дори лотариен билет. Беше много внимателен с парите.

— Употребяваше ли опиати?

Лисет прехапа устни.

— Е, пробвахме по малко „Зоунър“ в колежа. — Отмести поглед към Елизабет: — Кой не е пробвал...

Шефката ѝ я потупа успокоително по рамото.

— А напоследък? — попита Ив.

— Не. — Лисет поклати глава. — Нито веднъж. Можеше да бъде уволнен заради това. А и много държи да дава добър пример на учениците си.

— Имахте ли финансови проблеми?

— Нищо сериозно. Искам да кажа, понякога трябваше да се ограничаваме, особено откакто Крейг започна да спестява. Случва се

да харча повече, отколкото би трябвало, но Крейг е толкова внимателен, винаги успява да компенсира. Пести за важни неща. Той... даваше частни уроци за допълнителен доход. Похарчи го, за да уреди гостуването на майка ми за Коледа. Знаеше колко много означава това за мен и работеше извънредно, за да плати билета ѝ и престоя ѝ в хотел, защото в жилището ни няма място. Направи го заради мен. Никой вече няма да ме обича така. Никой не би могъл.

В очите ѝ отново се появиха сълзи и Ив стана.

— Съжалявам за загубата ви и оценявам съдействието ви в този труден момент. — „Скапани думи“, помисли си тя. Но бяха единствените, които ѝ хрумнаха. — Има ли човек, на когото бихте искали да се обадим?

— Не, не. О, господи, родителите му! Трябва да им съобщя. Как да им го кажа...

— Ние ще се погрижим за това.

— Не, нужно е да го направя аз. Аз съм съпругата му. — Лисет се изправи с мъка. — Трябва да го видя. Не зная къде е.

— В момента е при съдебния лекар. Ще се свържем с вас веднага щом получите разрешение. Има ли някой, който би могъл да ви придружи?

— Аз ще отида с нея. Лиси, ще дойда с теб — настоя Елизабет, когато жената отново избухна в плач, после поклати глава: — Поседи тук за минута, докато изпратя лейтенант Далас и детектив Пийбоди. Чакай тук, ей сега ще се върна.

Закрачи бързо и решително, без да спре нито за миг. Когато стигнаха до края на лабиринта, запита:

— Как е бил убит Крейг?

— Не съм казала, че е убит.

Елизабет се обърна и прониза Ив с унищожителен поглед.

— Зная коя сте. Следя кой кой е в Ню Йорк. Лейтенант Ив Далас, отдел „Убийства“.

— На този етап не мога да ви дам никаква информация. Води се разследване за смъртта на господин Фостър.

— Пълни глупости. Онова момиче загуби любовта на живота си. Просто така! — Елизабет щракна с пръсти. — Нужни са ѝ отговори.

— Ще ги получи веднага щом достигна до тях. Колко добре познавахте мъжа ѝ?

— Виждала съм го много пъти. Идваше често, кавалерстваше на Лиси на приеми и тържества. Мило момче. Лудо влюбено. Будно. Веднага забелязах, че кипи от енергия, както и тя. Двама млади, пълни с ентузиазъм, в началото на живота и кариерата си. Съдейки по това, което съм чела и слушала за вас, мисля, че и вие сте енергичен човек. Намерете убиеца. Дължите го на Лиси.

— Това е целта ни.

3.

Ив с нетърпение очакваше да узнае първия от отговорите в моргата. Въздухът тук винаги имаше сладникав мирис като на небрежна проститутка, използвала парфюм, за да замаскира неприятната миризма на тялото си, вместо да се изкъпе. Плочките на пода и по стените бяха искрящо бели, студени и стерилни.

Имаше ниша с автомат, от който персонал и посетители можеха да си купят напитки, въпреки че според нея много от влизащите тук биха предпочели нещо по-силно от скапано соево кафе или газирано.

Закрачи по белия коридор, където зад дебелите стени смъртта лежеше в запечатани чекмеджета или върху маси.

Побутна вратите на залата за аутопсии и видя главния съдебен патолог Морис вече зает с работа под звуците на странен ритъм, може би Диксиленд джаз. Ръцете му в прилепнали ръкавици бяха окървавени до китките, когато извади черния дроб на Крейг Фостър и го сложи на кантара.

— Ще отида да донеса по едно пепси. — Пийбоди се отдръпна крачка назад. — Нещо ожаднях, връщам се веднага.

Ив не й обърна внимание. Морис вдигна очи, скрити зад работните очила, и ехидно се усмихна.

— Все още й се повдига, когато ме види да режа.

— Някои хора никога не могат да свикнат — рече Ив. Кога бе свикнала самата тя? Твърде отдавна, за да помни. — Бързо си се заловил с него. Оценявам това.

— Радвам се да работя върху твоите жертви и съм поласкан, че си доволна, когато попаднат в ръцете ми. Лошо ли е?

— Този скапан свят е полудял. Какво показва токсикологичният анализ?

— Музика, стоп — даде той гласова команда. — Предположих, че ще искаш резултат веднага и му сложих червено флагче. Все още ли вали сняг?

— Да, навън е ужасна гадост.

— Обичам снега.

Той спокойно продължи работата си, претегли черния дроб и взе малка проба от него. Под защитната престилка бе облечен с лъскав черен костюм и сребриста риза, която шумолеше, докато се движеше. Тъмните му коси бяха плътно сплетени на плитка, прихваната над тила със сребриста връвчица.

Ив често се питаше как се справя с това.

— Искаш ли да хвърлиш един поглед? — Сложи пробата под микроскопа и посочи към екрана. — Токсикологичният анализ потвърди предположението за отравяне. Рицин, много концентриран, смъртоносен. Бързодействащ в този случай.

— Рицин ли? Това не е ли някакво бобово растение?

— Печелите екскурзия до Пуерто Валярта! — театрално разпери ръце Морис. — Растението, от което в миналото се е добивало рициново масло. Било е използвано като слабително средство.

Ив си спомни състоянието на трупа на пода в класната стая.

— Несъмнено е подействало.

— Безотказно. Черният дроб и бъбреците му са спрели и е настъпил вътрешен кръвоизлив. Получил е мъчителни спазми, учестяване на пулса, гадене, много вероятно припадък. — Патологът се вгледа в екрана, както и Ив. — Рициновият прах все още се използва като биологично оръжие. Инжекцията с рицин е била предпочитана от наемни убийци, преди да бъдат открити по-удобни методи.

— Универсална отрова.

— С разнообразни приложения. Ще изчакам резултата от лабораторията, но мога да ти кажа, че най-вероятно я е изпил с горещия си шоколад.

— Жена му го е приготвила.

— Аха. Обичам жените с домакински наклонности.

— Но не мисля, че е тя. Били са женени от няколко месеца, няма очевиден мотив. Сама ни каза, че го е приготвила, без да се смути дори за миг.

— Понякога зад брака, дори да е сключен наскоро, се крие пъклен заговор.

— Дяволски си прав, но не долавям у нея нищо подозрително. Поне засега.

— Добре изглеждащ млад мъж — отбеляза Морис. — Атлетично тяло, бих казал, хармонична расова хомогенност.

— „Хармонична хомогенност.“ — Ив поклати иронично глава. — Уби ме! Бил е учител по история в частно училище в Ъпър Уест Сайд. Имал е навик да оставя обяда си в класната стая. В понеделник се е хранел на бюрото си. Няма охранителни камери нито в класните стаи, нито в коридорите. Не са задължителни за частните училища. Не би било трудно за никого да сипе нещо в питието му. На този етап ни убягва само защо. По всичко личи, че е бил приятен, кротък младеж.

— Явно някой не го е харесвал. Тази отрова не просто е смъртоносна, а причинява изключително мъчителна смърт. — С ръце, сръчни като на цигулар, Морис извади сърцето. — Не е живял дълго след като я е погълнал, но е умрял в адски мъки.

Ив отново погледна тялото. „С какво си ядосал някого толкова, Крейг?“, помисли тя.

— Жена му иска да го види. Ще съобщи и на родителите му.

— Да дойдат след девет довечера. Ще наредя да го приведат в приличен вид.

— Ще им се обадя. — Ив го погледна изпод вежди. — Откъде може човек да се снабди с рицин?

Патологът само се усмихна.

— Сигурен съм, че ще го откриеш.

Пийбоди крачеше пред автомата за напитки с посърнало от срам лице.

— Преди да кажеш нещо, вземи чаша хубаво студено пепси. Оползотворих времето си. Започнах да проучвам биографиите на преподавателите в „Сара Чайлд“ и проверих застраховките „Живот“ и на жертвата, и на съпругата му. Неговата е била удържана от заплатата му. Петдесет хиляди, които трябва да бъдат изплатени на жена му.

— Солиден мотив. — Ив взе чашата и бе доволна, че пепсито наистина е студено. — Ще проверим финансовото им състояние, да видим дали са имали големи дългове. Може би тя е била комарджийка или е употребявала наркотици.

— Но не мислиш, че е така, нали! — изгледа я Пийбоди.

— Не, не мисля. — Докато вървяха, Ив отвори запечатаната чаша и отпи. — Освен ако е имал повече заделени пари някъде. За петдесетте хилядарки не ми се връзва. А когато има неразбирателство в брака, съпрузите обикновено държат да застанат лице в лице. Смъртта му е била ужасяваща, но убиецът е бил далеч. Някой му е имал зъб.

Пийбоди сложи шала и ръкавиците си, когато излязоха навън и студът ги връхлетя.

— Отблъсната обожателка, завистлив колега — започна да изрежда тя.

— Не е зле да направим по-сериозно проучване за Мири Халиуел.

— Родителите на ученик, който е бил наказан или не се е справял добре в часовете му...

— Господи! — Ив пхна ръце в джобовете си и осъзна, че е загубила поредния чифт ръкавици. — Кой убива, защото хлапето му е получило двойка по история?

— Родителите са странни и опасни същества. Просто изложих още една теория. Може би погрешна.

— Отровата е била рицин. Според Морис дозата е била смъртоносна и е подействала светкавично.

— Слушай, мисля си, че може би някой ученик е бил разочарован от него. — Пийбоди имитира нацупено детско лице. — „Ще ви го върна тъпкано, господин Фостър.“ Слага я в питието му, като си мисли, че просто ще повърне. Но става гаф.

— Не звучи твърде глупаво.

Качиха се в колата, където намериха спасение от мразовития студ, накарал ги да затаят дъх.

— Господи, защо съществува месец февруари? — промърмори Ив. — Трябва да бъде напълно заличен за доброто на човечеството.

— Поне е най-кратък, а и това е нещо. — Пийбоди буквално издаде стон на блаженство, когато отоплението се включи. — Мисля, че миглите ми са замръзнали. Възможно ли е да се случи?

— През шибания февруари да. Първо нека се съсредоточим върху благоверната съпруга на Крейг. Ще отидем до кооперацията им да поразпитаме няколко съседни. Главно пенсионираното ченге.

— Щом е бил ченге, би забелязал нещо подозрително — кимна Пийбоди и запримигва бързо, вероятно за да помогне на замръзналите си мигли да се отпуснат.

Хенри Ковоски живееше на втория етаж на четириетажна кооперация без асансьор. Отвори вратата едва след като видя значката на Ив през шпионката и застана на прага с прикован в нея поглед.

Бе набит мъж, среден на ръст, с оредели и посивели коси, облечен с широки панталони, памучна фланела и изтъркани кафяви чехли. Далеч зад него се виждаше телевизор, настроен на канал „Закон и ред“.

— Виждал съм ви на екрана няколко пъти. По мое време полицаите не се бореха за медийна слава.

— А по мое — отвърна Ив — светът е пълен с нахални репортери. Ще ни позволите ли да влезем, сержант Ковоски?

Може би това, че се обърна към него с полицейския му чин, го накара да се отдръпне и да им стори път. Спря звука на телевизора с гласова команда.

— Какво ви води насам?

Мирисът вътре издаваше, че последният ден за пране е бил доста отдавна, както и последната вечер, в която си е поръчал китайска храна за вкъщи. Апартаментът му представляваше нещо, което търговците на недвижими имоти наричаха „функционално градско жилище“, състоящо се от една стая с малък кухненски бокс и тясна килия за баня.

— Колко време работихте в полицията? — попита Ив.

— Тридесет години. Последните дванадесет в двадесет и осмо управление.

Ив напрегна паметта си, но в ума ѝ изплува едно-единствено име.

— Питърсън ли беше началник тогава?

— През последните две години. Беше добър шеф. Чух, че преди време се е преместил в Детройт или някъде наоколо.

— Така ли? Не знаех. Имали сте оплаквания от семейство Фостър — съседите на горния етаж.

— Да, имах. — Ковоски скръсти ръце. — Пускаха музика, ако може да се нарече така, по всяко време на денонощието. Тропаха. Плащам си наема и очаквам съседите да проявяват известно уважение.

— А да е ставало нещо друго при тях, освен музика и тропане?

— Младоженци! — присви презрително устни мъжът. — Навярно се досещате. Но какво ви засяга това, по дяволите?

— Засяга ме, защото Крейг Фостър е в моргата.

— Хлапакът е мъртъв? — Ковоски направи крачка назад и седна на замърсен фотьойл. — Шибан свят. Беше шибан и когато сложих значката, и когато я предадох. Какво го е сполетяло?

— Това разследваме. Чували ли сте някакви разправии между тях на горния етаж?

— Между влюбените гълъбчета ли? — изсумтя. — Нищо подобно. Не можеха да се наситят един на друг, поне така изглеждаше. Ако е имало викове, не е било от кавга... ако ме разбирате. Момичето е от шумните. — Той изду бузи и изпухтя. — Съжалявам за него. Не бих отрекъл, че ме дразнеха с тази дандания, но ми е мъчно, че е мъртъв. Младо момче. Учител. Винаги усмихнат. Разбира се, мъж с толкова привлекателна съпруга, готова да легне с него на всеки пет минути, има за какво да се усмихва.

— А някакви подозрителни гости приемали ли са?

— Майка ѝ дойде за няколко дни по Коледа. От време на време идваха млади хора като тях. Имаше няколко шумни купона. Когато се прибраха на Нова година, и двамата залитаха, хилеха се като хлапета и се мляскаха. — Мъжът бавно поклати глава. — Шибан свят. Подозирате престъпна дейност, така ли? Но с тази двойка ще ударите на камък, ако питате мен. Всяка сутрин — право на работа, вечерта — обратно. Понякога излизаха, разбира се, но бяха домашари. Бих казал, че предпочитаха дома си пред шибания свят навън.

Поговориха с още няколко съседни, които си бяха у дома, и чува същия рефрен. Семейство Фостър били щастлива новобрачна двойка, луди един по друг.

— Имаме три следи — реши Ив, докато пътуваха обратно към центъра. — Жертвата, училището, отровата. Все някъде ще се пресекаат.

— Може би в катедрата по естествени науки. Можем да проверим дали са изучавали отрови и конкретно рицина.

— Доусън е учител по естествени науки — замислено изтъкна Ив. — Да го проучим по-задълбочено. Обади му се и го поразпитай какво забъркват в лабораторията.

— Разбрано. Ако изхождаме от теорията, че е някой от училището или свързан с него, трябва да прегледаме досиетата на учениците. Да видим дали Фостър е имал спор с някого от тях или родителите му.

— Добре — кимна Ив. — Да проучим колегите му, за които знаем, че са били в сградата преди часовете. Ако аз възнамерявах да сипя нещо в нечия чаша, бих го направила, преди да пристигнат твърде много хора. Ще опишем какво открихме досега и ще започнем да ровим.

— Мразя да работя на празен стомах. Не искам да хленча, но не сме имали почивка за вечеря, а приближава осем.

— Каква ти вечеря! — тросна се Ив.

— За бога, Далас, само по един сандвич.

— Мамка му! Вечеря! Във френския ресторант. Шибана работа. Как така приближава осем?

— Е, Земята се върти около оста си и обикаля в орбита около Слънцето. Имала си някаква уговорка?

— С Рурк. Трябва да изпълнявам дълга си на съпруга на бизнесмен. — Искаше ѝ се да заскубе косите си. — Пропуснах последните две вечери и не мога отново да не се появя. „Ла Принтемс“, така се казва ресторантът.

— „Ла Принтемс“? Та там е суперлюкс! — възкликна Пийбоди. — Истински разкош. И се намира на другия край на града. Неприятно ми е да го изтъкна.

— Зная това, по дяволите. — Ив удари с юмрук волана, когато сви към гаража на полицейската централа. — Но трябва да отида, длъжна съм. А вече съм закъсняла. Проклятие!

— Разследването може да почака до утре — отбеляза Пийбоди. — Имаме само документация за оформяне. Аз ще напиша доклада, а сутринта ще се заловим с ровенето.

— Изпрати копия от доклада на служебния и домашния ми компютър. Ако нещо друго в записките ти направи впечатление — и

него! Слизай, слизай! Трябва да отида в онзи скапан френски ресторант.

— Няма ли първо да отскочиш до вкъщи да се преоблечеш?

— Какво да облека? Нямам време. — Протегна се и впи пръсти в пухкавото кожухче на Пийбоди: — Ще те помоля за услуга. Позвъни на Рурк и му кажи, че отивам. Работим по случай, забавили сме се, но съм тръгнала натам.

— Добре.

— Не мога да го направя. Ще ме види с обичайното облекло, а ми каза да си взема тоалет на работата. Но отказах. За нищо на света не бих вървяла от офиса си до изхода на управлението с някаква шикозна рокля. — Сякаш от порите на кожата ѝ струеше гняв. — Знаеш ли колко ужасно се чувствам?

— Честна дума, не зная как издържаш. Аз на твоє място бих се пръснала.

— О, престани да ми се подиграваш и позвъни на Рурк.

Почти избута партньорката си от колата, сграбчи волана и потегли с бясна скорост.

Не помнеше какво бе облякла набързо сутринта, а сега караше като обезумяла и нямаше време да се оглежда. Движението, скапаният сняг и маневрите, с които се налагаше да си проправя път, правеха превключването на автопилот невъзможно.

Може би самата тя миришеше на смърт.

„Е, сам си е виновен“, реши накрая. Никой не го бе карал да се жени за нея, нали? Ясно му бе дала да разбере каква ужасна съпруга ще бъде за човек като него.

Бе хлътнала по много богат делови мъж и понякога се налагаше да изпълнява съпружеския си дълг, придружавайки го на бизнес срещи.

Ала той нямаше да мърмори, че е закъсняла. Всъщност дори нямаше да ѝ се разсърди. Ако едно ченге като нея трябваше да се омъжи — а бог знаеше, че бе по-добре да кара сама — не би могла да има по-голям късмет от този да се обвърже с човек, готов да прояви разбиране, когато личните им планове се провалят заради работата ѝ. Винаги ставаше така.

Мисълта, че той няма да мърмори или да се разсърди, я караше да се чувства още по-виновна, задето бе забравила за вечерята, и потвърдо решена да се пребори с проклетите задръствания.

Наруши едно от собствените си правила, надувайки сирените.

Едва не закачи бронята на скоростно такси, направи рязък завой по Пето и продължи на зигзаг към Трето, докато най-сетне успя да се измъкне от центъра.

Съжали, че не бе помолила Пийбоди да каже на Рурк всички да си поръчат вечеря, да не я чакат. Защо не се бе сетила? Сега навярно седяха, вече прегладнели, докато тя рискуваше да погуби себе си и невинни минувачи, за да се добере по-скоро до ресторанта, в който дори нямаше да може да прочете скапаното меню.

— Навигатор включен! — нареди тя. — Къде е това заведение, по дяволите? Ресторант в Ню Йорк, „Ла Принтемс“.

Изчакайте, моля, докато получите отговор на запитването си. „Ла Принтемс“ се намира на Деветдесет и трета улица 212, в Ийст Енд, между Второ и Трето авеню. Желаете ли да направите резервация?

— Имам резервация, за бога. Навигатор изключен.

Въпреки че шофираше като камикадзе, Ив пристигна в ресторанта с тридесет минути закъснение.

Загуби още време, докато успее да паркира, и то така, че си навлече гнева на хората наоколо.

Пред заведението спря, прокара пръсти през косите си и погледна тъмнокафявия си панталон. Не видя набиващи се на очи петна от кръв по него или по тъмносинята блуза с дълбоко деколте, което бе голямо постижение за нея.

Зад гърба ѝ вече отекваха клаксони заради ужасно паркираната кола, когато прекрачи от снежната виелица в уюта на петзвездния френски ресторант, изпълнен с приятни ухания и приглушена музика.

Оберкелнерът я изглежда като лешояд, готов да я разкъса.

— Госпожице, съжалявам, не настаняваме случайни посетители.

— Откъде знаете, че съм влязла случайно?

Ив свали шлифера си. Пийбоди се бе оказала права за обстановката — всяка жена в ресторанта бе с бляскав тоалет.

— Погрижи се за шлифера ми, Пиер. Адски ще съжаляваш, ако не е тук, когато си тръгвам.

— Госпожице, най-учтиво ви моля да напуснете.

— Разбира се, след като се нахраня.

Тя приглади кафявото сако, за да се увери, че оръжието ѝ е добре прикрито. Въпреки че се изкушаваше да го извади само за да види как надутият оберкелнер ще удари глава в паркета, след като припадне.

— Или ще се сбием и ще предложим на клиентите ви шоу, освен вечерята, или ще ми кажете къде се намира компанията ми. Резервацията на Рурк.

Лицето на оберкелнера постепенно загуби руменината си и стана мъртвешки бледо. Очевидно името на съпруга ѝ имаше също толкова силно и заплашително въздействие, колкото полицейската ѝ значка.

— Простете, мадам.

— Наричайте ме лейтенант Далас. Къде е масата?

— Последвайте ме, ако обичате.

— Шлиферът ми. Харесвам този шлифер.

— Разбира се. Прекрасна дреха. — Ошашавеният мъж щракна с пръсти. — Ще се погрижа за шлифера на мадам... на лейтенанта. Заповядайте. Компанията ви вече е на масата. За мен е удоволствие да ви предложи коктейл.

— Същото, което пият другите.

Ив огледа помещението в целия му разкош и блясък и последва внезапно преобразилия се оберкелнер.

Рурк я видя. Очаквайки да закъснее, предвидливо бе избрал специална маса. Обичаше да я съзерцава, докато пристъпва нехайно с широки крачки и зорък поглед на ченге, улавящ всяка подробност.

Със семплото си сако и панталон в неговите очи Ив засенчваше всяка друга жена в ресторанта. Когато погледите им се срещнаха, той стана.

— Добър вечер, лейтенант.

— Извинете ме за закъснението.

— Шампанско за съпругата ми — поръча той, без да откъсне очи от нея. Настани я на стола ѝ. — Позволи ми да те представя на Натали и Сам Дерик.

— Значи това е Ив! За мен е огромна чест да се запозная с вас.

Натали я удостои с широка ослепителна усмивка, докато с бърз поглед преценяваше облеклото ѝ.

— Радвам се, че успяхте да се присъедините към нас. — Сам протегна ръка, голяма колкото говежда плешка, и два пъти разтърси

нейната. — Рурк ни каза, че трудно ще успеете да се измъкнете от работа.

— Не мога да си представя как разследвате убийства.

Ив отново погледна Натали:

— Първо ми трябва труп. — Усети как Рурк усмирително докосва бедрото ѝ, но продължи: — Свързано е с много подробности. И далеч не е толкова интересно, колкото изглежда на филм или по телевизията.

— Сигурна съм, че не е така. Но сега няма да говорим за престъпления. — Натали отново засия. — Сам тъкмо разказваше как улови най-големия калкан в Джаспър Каунти.

Ив не можа да каже нищо друго и бе благодарна за чашата шампанско, която вече бе в ръката ѝ. И на Рурк, че бе стиснал дланта ѝ под масата.

„Вижте го само — помисли си тя, — седи тук, сякаш му е безкрайно интересно да слуша за някаква си риба. И разбира се, знае, че ще привлече погледа на всеки клиент в ресторанта поне веднъж тази вечер“.

Не би могла да го упрекне. Седеше спокоен, с лека усмивка на невероятно чаровното си лице и нескрит интерес в ярките си и пронизателни сини очи. Светлината на свещите и лампите се отразяваше в лъскавите му, буйни черни коси.

Когато той леко присви устни, сърцето ѝ подскочи. Все още успяваше да направи това с нея — да я накара да замре, да спре дъха ѝ, да я трогне. И го постигаше само с един поглед.

Бяха ѝ донесли меню и един бърз преглед ѝ бе достатъчен да реши, че всичко е на стойност, събуждаща у нея по-скоро страх, отколкото апетит.

Сам и Натали не се оказаха толкова непоправимо скучни, колкото бе предполагала. Въпреки че голяма част от разговора се въртеше около теми, които ѝ причиняваха по-голямо неудобство от скъпите френски специалитети — лов, риболов, туризъм, спускане с лодка по бързеи, спане на палатка. Може би това бе някакъв култ, към който Рурк искаше да се приобщи. Но притежаваха известно чувство за хумор и очевидно им бе забавно.

— Вечерята е просто прекрасна. Сам, в сравнение с тези омари твоят калкан не представлява нищо. Трябва да ги опиташ. — Натали

погледна извинително Ив: — Ние не посещаваме подобни ресторанти често. — Тя подаде вилицата си с набодена хапка на съпруга си. — Селски хора сме, така ни харесва. Но безспорно е хубаво да се позабавляваме в големия град. Ти навярно си свикнала.

— Аз също не се издокарвам често като грандама. Очевидно е.

Този път в усмивката на Натали имаше повече топлота.

— Скъпа, ако можеш да изглеждам като теб с панталон и пуловер, не бих носила нищо друго. Следващия път вие трябва да дойдете при нас. Ще ви устроим истинско угощение. Рурк, доведи Ив в нашия край.

— Обещавам. — Той повдигна чашата си и се усмихна на жена си, но чу някой да изрича името му и извърна глава.

Ив долови в очите му искра, която проблясваше само когато гледа нея.

Този израз обаче бързо изчезна и на негово място се изписа просто учтиво задоволство. Но все пак блясъкът в зениците му се бе появил... Много бавно, тя проследи погледа му и я зърна.

Беше зашеметяваща. Носеше яркочервена рокля, едновременно елегантна и секси. Едва прикриваше дългите ѝ крака. Носеше изящни обувки с тънък сребрист ток. Косите ѝ се спускаха на дълги руси талази, прихванати отстрани с малко бляскаво бижу. Искрящо зелени очи, пълни с живот и решителност, издаваха осъзнато сексуално въздействие. Устните ѝ бяха чувствени и яркият им червен цвят се открояваше на съвършената ѝ светла кожа.

— Рурк! — Непознатата изрече името му отново с лек еротичен шепот, което накара Ив да настръхне. Грациозно закрачи към масата им с протегнати към него ръце. — Да се видим точно тук, от всички ресторанти във всички градове по света! — замърка тя, когато той стана, и повдигна глава за целувка.

— Магделана — каза Рурк с подчертан ирландски акцент и леко докосна устните ѝ със своите. — Каква изненада.

— Не мога да повярвам, че си ти! — Жената докосна с длани бузите му и го погали. — Красавец както някога. Дори повече. Възрастта ти отива, плейбой.

— На теб също. Ив, това е Магделана Пърсъл, моя стара приятелка. Магделана, съпругата ми — Ив Далас, и нашите приятели Сам и Натали Дерик.

— Съпруга? О, разбира се, разбира се, чух, че си се оженил. Радвам се да се запозная с вас. И с вас — обърна се тя към семейство Дерик. — Извинявайте, че прекъснах вечерята ви. — Усмихна се на Ив с блясък в очите: — Навярно разбирате, стари приятели сме.

След още една двадесет и четири каратова усмивка, която бе последният ѝ знак на внимание към Ив, Магделана едва не се разтопи пред Рурк.

— Пристигнах в града само преди няколко дни. Щях да ти се обадя, за да се срещнем и да си поговорим. Колко време мина, за бога, десет години ли?

— Почти дванадесет — сдържано отвърна той.

— Дванадесет! — Жената завъртя неповторимите си очи. — О, Франклин, извинявай! Кавалерът ми, Франклин Джеймс. Това са Рурк, съпругата му и семейство Дерик.

— Познаваме се. — Рурк подаде ръка. — Здравей, Франк.

Изглеждаше с тридесет години по-възрастен от нея и несъмнено бе заможен. „И леко изкуфял“, помисли си Ив.

— Ще ви оставим да довършите вечерята си. — Магделана плъзна длан по ръката на Рурк. Плавно движение, в което имаше нещо интимно. — Толкова съм щастлива, че се видяхме отново. — Потърка устни в бузата му. — Скоро ще обядваме заедно и ще си припомним доброто старо време. Стига да нямаш нищо против, Ив.

— За обяда или за спомените?

Магделана издаде чувствен дълбок смях.

— Трябва и с теб да се срещнем на обяд, по женски. И да споделим тайни за Рурк. Ще се обадя. Много се радвам, че се запознахме.

Разговорът продължи за храна и риболов. Въпреки че лицето на Рурк не издаваше друго, освен интерес към събеседниците му, Ив го познаваше и знаеше, че докато се храни, мислите му са насочени към другия край на разкошния ресторант, където Магделана седеше с яркочервената си рокля и пиеше вино.

Когато вечерята свърши, изпратиха семейство Дерик с една от лимузините на Рурк до хотела им и се качиха в служебната кола на Ив.

— Сигурно са били извършени поне десетина убийства заради начина, по който си паркирала това нещо — отбеляза той.

— Коя е тя? — прекъсна го Ив.

— Казах ти, двамата със Сам притежават не само по-голямата част от щата Монтана, а и един от най-големите курорти в него.

— Не се прави, че не разбираш, плейбой!

— А, Магделана ли? Стара приятелка е. — Рурк извърна глава и срещна погледа ѝ. — Да, бяхме любовници. Преди много години.

— Вече разбрах.

Той въздъхна.

— И тя беше в играта. Известно време... бяхме конкуренти, а после направихме няколко удара заедно. Но пътищата ни се разделиха.

— Значи е крадла.

— Беше. — Той сви рамене. — Не зная дали е продължила да упражнява този занаят. — Протегна ръка и погали косата на Ив, когато тя потегли. — Какво значение има за теб?

„Видях нещо в очите ти“, искаше ѝ се да каже. Вместо това отвърна:

— Просто любопитство. Красавица е.

— Безспорно. Знаеш ли какво си помислих, когато ти влезе в ресторанта?

— „Слава богу, че няма кръв по обувките?“

— Не, рекох си: „Това е най-прелестната дама тук. Моята жена“.

— За миг покри ръката ѝ със своята. — Благодаря ти за тази вечер.

— Закъснях.

— Забелязах. Нов случай ли имаш?

— Да. Станало е днес следобед.

— Разкажи ми.

Ив си заповяда да прогони бившите му любовници от мислите си и му разказа накратко за случая.

4.

Взе душ, за да отмие дългия ден, и се опита да не си прави мъчителни изводи, когато Рурк не пожела да се присъедини към нея под горещите струи, както правеше обикновено. Беше глупаво жена като нея да изпадне в самосъжаление само защото съпругът ѝ, който преди запознанството им е имал бурен и вълнуващ живот, случайно е срещнал бивша любовница.

„Няма да се измъчвам“, каза си тя, когато прекрачи от душа в сушилната кабина. Никога досега не бе имала повод.

Отдаваше твърде голямо значение на един... поглед. И то за част от секундата. С която и да бе имал връзка преди десетина години, това нямаше нищо общо с настоящето.

Абсолютно нищо.

Не го откри в спалнята, когато се върна там. Но и това не означаваше кой знае какво. Облече памучна блуза и клин, изрови чифт чорапи, които се оказаха кашмирени, и се отправи към домашния си кабинет.

Кабинетът на Рурк бе точно до нейния. Вратата бе отворена и лампите светеха. Нищо не ѝ пречеше да се отбие, за да види какво става.

Той седеше на бюрото си, сменил самото и ризата с черен пуловер. Пухкавата топка косми, която наричаха котарак, лежеше сгушена в ъгъла на работния му плот. Галахад примигна глуповато с разноцветните си очи и лениво ги присви до малки процепи.

— Ще работиш ли? — попита Ив, но се почувства глупаво и неловко.

— Малко. А ти?

Тя не знаеше какво да прави с ръцете си и пъкна палци в предните си джобове.

— Реших да свърша това-онова.

Той насочи вниманието си към нея. Винаги намираше начин, дори когато е затрупан с работа.

— Искаш ли помощ?

— Не, ще се справя сама. Рутинни неща.

Рурк отново впери поглед в монитора на компютъра си.

— Добре тогава, повикай ме, ако решиш друго.

— Да, добре.

— Лейтенант — усмихна се Рурк, когато тя тръгна към вратата.

— Гледай да не изпиеш повече от литър кафе.

Поради някаква причина закачката му я накара да се почувства по-добре. Влезе в кухненския бокс до кабинета и програмира на автоматичната готварска печка половин кана вместо цяла, както би направила иначе.

„Добре че и той има работа“, помисли си тя. И двамата щяха да бъдат заети през следващите няколко часа. Отнесе кафето на бюрото си и понечи да отвори доклада на Пийбоди за Крейг Фостър.

И изруга.

— Просто ще го направя — промърмори на себе си. — За да я прогоня от ума си.

Започна да търси информация за Магделана Пърсъл ръчно, така че текстът да излезе само на нейния монитор. Нужно ѝ бе известно време, но стесни издирването, като въведе приблизителната възраст, физическото описание и ако не се бе излъгала за акцента, националността. Най-сетне попадение!

Пърсъл. Магделана. Рождена дата: 12.03.2029 г. Месторождение: Сейнт Пол, Минесота. Родители: Пърсъл, Джеймс и Карън. Коса: руса. Очи: зелени. Тегло: петдесет и седем килограма. Височина: сто седемдесет и три сантиметра.

Ив прегледа данните за образованието ѝ и установи, че е завършила гимназия още на петнадесет години. Бе следвала в „Принстън“ по ускорена програма и се бе дипломирала само за три години. С отличие.

— Значи е умна.

Брак: с Андре Дюпон, на 22.06.2048 г. Без деца. Развод: през март 2051 г. Брак: с Жорж Файет на 05.04.2055 г. Без деца. Развод: през октомври 2059 г.

Приблизително финансово състояние: 13.5 милиона щатски долара.

Местоживееене: Париж и Кан, Франция.

Чисто съдебно минало.

Ив се облегна назад.

Официалните сведения бяха оскъдни, а липсата на криминално досие — съмнителна, щом Рурк бе казал, че са действали заедно. Дори и да не са й били повдигнати обвинения, дори и да не е била арестувана, би трябвало да има някоя бележка за полицейски разпит.

„Той се е погрижил всичко да бъде заличено“, помисли си с горчивина Ив. Бе изчистил всичко неудобно от биографията й, както от своята преди време.

Беше й помогнал.

За Ив се оказа по-трудно да приеме това, отколкото бе очаквала, и прекрати търсенето. Вече знаеше повече, отколкото й се бе искало.

Потопи се в работа, прочете доклада на Пийбоди и бележките по случая. Започна проучвания за колегите на жертвата и подреди най-важната информация на таблото. Изпита наивно задоволство, когато Галахад се дотътри при нея, скочи и се изтегна в креслото й.

— Ето какво имаме тук — заговори тя на котарака и го взе в скута си. — Един средностатистически американец. Никакви големи възходи и падения. Водел е скромния си средностатистически живот, както изглежда, без да създава проблеми на никого. Изведнъж един ден пийва от горещия си шоколад в обедната почивка на работното си място и умира мъчително. Кой тогава е имал зъб на нашия средностатистически американец? Каква полза би могъл да има някой от смъртта му? Ето финансите му. Преживявал е от доходите, които е получавал. Застраховката „Живот“ не е за голяма сума. Никакви акции, недвижими имоти или ценни произведения на изкуството. Финансовата изгода от престъплението е на последно място в списъка.

Облегна се на ръба на бюрото си и прегледа информацията на стенния си екран, докато отпиваше кафе.

— Ето я и Мири Халиуел. И за нея бихме могли да кажем, че е средностатистическа американка. С жертвата са били колеги, излизали са заедно, учили са заедно и прочие. И все пак са били просто приятели. Но възможно ли е двама привлекателни млади хора, споделящи едни и същи интереси и прекарващи доста време заедно, да останат само приятели? Или както често става, са се отдали на таен секс?

Хвърли поглед към съседния кабинет и се ядоса на себе си, че мислите ѝ отново се върнаха към Рурк и бившата му любовница. Наложил се да се взре отново в екрана.

— Може би между Фостър и Халиуел не е пламнала сексуална искра и връзката е останала само на платоническо ниво. Но със сигурност са имали възможност. Както е можела да го разбере и съпругата на жертвата. Дали това не е грозният край на един любовен триъгълник? Толкова е просто.

Нещо обаче ѝ подсказваше, че не е така.

— Искаш мъжа, убиваш жената. Това бих направила аз. Има и откачалки, които казват: „Щом не можеш да бъдеш мой, няма да принадлежиш на никоя“. Но в този случай не се връзва.

Върна се към записките си, към разпитите. Никой от хората, с които бе разговаряла, не бе споменал за проблем, спор, противоречие или скандал около жертвата.

— Средностатистически американец — повтори Ив и погледна мъркащия котарак. — Мистър Невинност.

— Ако говориш на Галахад, губиш си времето — обади се Рурк.

— Запечатва всичко в подсъзнанието си.

— Единственото, което се върти в подсъзнанието му, е копнеж за съомга. Как върви работата?

— Омагьосан кръг и задънени улици. Никакъв мотив, никакви заподозрени. Този учител не изглежда като човек, който би могъл да свърши по този начин. Убийство при грабеж — да, случайна жертва — разбира се, никой не е застрахован. Но тук някой е планирал престъплението, погрижил се е за всяка подробност и го е извършил. Съдейки по всичко събрано досега, мога да кажа, че никой от хората, които са го познавали, не е имал причина да желае смъртта му.

Рурк влезе при нея с нехайна походка и се вгледа в снимката на жертвата на стенния екран.

— Не е първият, който е имал таен живот, скрит зад маска на безобидност.

— Така е и ще продължа да ровя под повърхността. Възможно е да е чукал ето тази жена.

Ив зареди снимката на Мири Халиуел.

— Изглежда привлекателна.

— Да, но съпругата му е по-хубава. И според пенсионираното ченге, което живее под техния апартамент, младоженците са се натискали на всеки пет минути. Така че версията за изневяра изглежда неправдоподобна. Все пак на мъжете сексът никога не им омръзва.

Рурк я потупа отзад.

— Наистина е така.

Ив раздели екрана на две и сложи снимките на Мири и Лисет една до друга. „Пълна противоположност — помисли си тя, — дори физически“.

— За някои сексът е като сладолед, искат разнообразие — промърмори.

Рурк само се усмихна:

— Аз съм намерил любимия си.

— Да, но първо си пробвал всичко в менюто по няколко пъти. А Фостър е бил млад — продължи тя, когато той отново се засмя. — Не е имал много време да експериментира. Не всичко ми се връзва, но това е единствената следа, която имам засега.

Мъжът ѝ се обърна и погледна бележките на таблото.

— Парите, предполагам, не участват в уравнението.

— Не са достатъчно.

— Злоба ли е намесена?

— Трябва да е било омраза. Не е престъпление от страст. Отравянето е... подмолно деяние. Дори не си на местопрестъплението, когато отровата подейства. Не че изключвам злобата като мотив — добави тя. — Просто не мога да я открия, всички са го харесвали.

— Така казваха и за семейство Айкоув — напомни ѝ той.

Ив поклати глава.

— Този приятел няма нищо общо с тях. Айкоув бяха надменни, самодоволни и определено смахнати, но богати и привилегирани. И все в светлината на прожекторите. А нашият човек се е задоволявал с малко. Утре ще надникна в апартамента му — каза тя. — Ще прегледам сведенията за колегите му. Може би не той е бил човекът с таен живот. Ако е знаел или е подозирал нещо, заради което може да е бил отровен, ще го открия. — Ив присви рамене.

— Не се и съмнявам. — Рурк се приближи и допря устни до челото ѝ. — Ще започнеш издирването сутринта. Днес беше тежък ден за теб.

Тя му позволи да я поведе за ръка към вратата.

— Семейство Дерик са приятни хора, но не ми се ходи на гости в Монтана.

— Зная, че имаш фобия от крави. Бихме могли да отскочим за няколко дни и да отседнем в курортния комплекс. Може и да пояздим.

— О, това е мечтата на живота ми. Да яхна животно, което тежи десет пъти повече от мен, и да извикам: „Дий!“

— Невероятно вълнуващо е.

— Благодаря. Предпочитам тръпката да преследвам психопати.

Запита се дали някога е яздил с Магделана. А колко ли пъти бе яздил самата Магделана?

Дяволска работа...

Прекрачи прага на спалнята, притисна го с гръб към стената и впи устни в неговите в жадна, енергична целувка.

— А това — каза тя и леко захапа устната му — заема второ място по скалата на тръпкометъра.

— Второ ли? — учуди се той. — А кое е първото?

— О, да преследваш някой психо е адски вълнуващо.

— Навярно трябва да се постарая повече. — Рурк бързо размени мястото си с нея, впи устни в нейните и плъзна ръце под памучния ѝ пуловер. — Не бих искал съпругата ми да търси убийци манияци, когато се нуждае от прилив на адреналин.

— Толкова много за един ден. Но... — Ив се надигна и обви крака около кръста му. — Стига вече.

Устните им отново се срещнаха, горещи и търсеци. Нейните трескаво обходиха лицето му, врата му. Този вкус — неговият, бе всичко, за което копнееше.

Остана с крака, увити около тялото му, когато той я отнесе до леглото, и обгърна врата му.

— Каж ми, че ме желаш.

— Винаги. Безкрайно.

— Покажи ми.

Желание... Долавяше го у него. В ръцете му, в начина, по който се плъзгаха по кожата ѝ, в това, което даваха и получаваха. Усещаше тази топлина във вкуса на устните му.

Но не бе достатъчно. Знаеше само, че жадува за още.

За първи път от началото на връзката им не бе сигурна какво е това „още“. Знаеше само, че в душата ѝ се бе отворило едно малко студено кътче, което по-рано не бе съществувало. Чувстваше нужда топлината да достигне до него, да го изпълни.

Хвърли се с него на леглото и отчаяно сграбчи пуловера му, впивайки пръсти в мускулите му.

— Докосвай ме — промълви тя умоляващо. — Докосвай ме, докосвай ме...

Настойчивостта ѝ го озадачаваше. И го възбуждаше. Затова с наслада обхождаше с устни кожата ѝ и ръцете му ненаситно се плъзгаха по тялото ѝ. Ив изрече името му като стон. Тялото ѝ затрепери, разтърсвано от неутолен копнеж.

Той обгърна лицето ѝ и се опита да надникне в очите ѝ, да разгадае израза им:

— Погледни ме.

Тя изпълни молбата му, борейки се с порива да се предаде изцяло на усещанията.

— Искам те в мен!

Надигна се, тласкана от неудържимо желание, и му помогна да навлезе в тялото ѝ.

„Слети, както можем да бъдем само ние двамата“, помисли си Ив. Ритъмът, топлината, уханията им... Гледаше го, докато очите ѝ се премрежиха. Движенията им ставаха все по-бързи, трескави и необуздани. Телата им се приближаваха към онзи последен рязък тласък.

Но когато се сгуши до него, с избили по кожата капчици пот, все още усещаше в себе си онова малко студено кътче, в което топлината не можеше да проникне.

На сутринта Рурк се бе събудил и бе станал преди нея. Но не седеше на дивана с чаша кафе да гледа финансовите новини по телевизията, както правеше обикновено.

Докато се подготвяше за работния ден, мъчително ѝ липсваха обичайните им разговори, закуската заедно. Защо не бе там, да ѝ каже, че е облякла неподходящо сако за панталона, който е избрала?

А предишната вечер? Защо не настоя да ѝ помогне в работата? Защо сега не беше тук, да я торМОЗИ, докато не я придума да хапне нещо?

Окачи кобура с рязко гневно движение. Всъщност всичко бе наред. Рурк просто беше зает, както и тя. Нали не искаше мъж, който да се върти около нея във всеки час от денонощието.

Влезе в кабинета си да вземе файловете, въпреки че вече ги бе изпратила на служебния си компютър. Нехайно сви към вратата на неговия кабинет и само след крачка чу гласа му:

— Не, бях станал. Да, старите навици умират трудно.

„Говори по линка“, осъзна Ив. Звучеше само неговият глас, което означаваше, че го е включил така, че само той да чува събеседника си в слушалката.

— Да, страхотна изненада. Разбира се, с удоволствие. Какво ще кажеш за един часа в „Три сестри“. Мисля, че ще ти хареса. Да изпратя ли кола за теб? Не, Маги, не е проблем. Ще се видим тогава.

„Маги“, помисли си Ив и сърцето ѝ се сви. Не я нарече „Магделана“, което би прозвучало по-официално и хладно, а „Маги“, с топлота и привързаност.

Застана на прага и осъзна, че е успяла да стори почти невъзможното — да се приближи към него незабелязано. Все пак не можа да разгадае изражението му, докато той стоеше унесен в спомени. От които тя не бе част. Рурк я посрещна с разсеяна усмивка.

— Ето те и теб.

— Да, тук съм. Рано си седнал на бюрото.

— Имах разговор по линка с Лондон в шест часа наше време. — Лазерният факс зад него издаде сигнал за пристигащо съобщение, на който той не обърна внимание. — Тъкмо се канех да дойда, за да те убедя да закусиш нещо.

— Явно днес си пълен с планове за ядене. Обяд ли?

— Моля? А, да... Очевидно Магделана си е спомнила, че ставам рано. — Плъзна бележника от бюрото в джоба си и се изправи. — Ще обядваме заедно.

— Вече чух — рече Ив. После прошепна тихо: — Внимавай, приятел.

— За какво?

— Тя няма да бъде първата някогашна дружка, която се опитва да те върне в играта „заради доброто старо време“. Не бива да забравяш, че напоследък спиш с ченге.

По лицето му пробягна едва доловимо раздражение.

— Нямам намерение да се връщам към стари навици.

— Старите навици умират трудно, нали сам го каза?

В очите и гласа му се прокрадна хладина:

— Подслушвате ли, лейтенант?

— Бях в кабинета си, а вратата ти е отворена. Имам уши.

— Тогава ги използвай, за да чуеш следното: Просто ще обядвам с нея, нищо повече или по-малко. — Леко наклони глава срещу нея и проницателните му сини очи подозрително се присвиха: — Или ми нямаш доверие?

— Бих ти вярвала много повече, ако не я наричаше „стара приятелка“, когато и двамата знаем, че е била много повече.

— Всичко е дванадесет години назад в миналото. Много преди да те зърна за първи път. — Сега раздражението му и хладината бяха примесени с искрено озадачение. — Господи, ревнуваш от жена, с която нито съм разговарял, нито съм се виждал и дори не съм се сещал за нея от толкова време!

Ив мълчаливо остана загледана в него няколко мига.

— Сега мислиш за нея — каза тя и се отдалечи.

Изтича надолу по стълбите, където я срещна Съмърсет, икономът на Рурк, неговият ангел-пазител и момче за всичко. И непоправим досадник. Стоеше, висок и слаб, облечен в катраненочерно, с пригладени назад оловносиви коси и хладна враждебност в тъмните очи.

Тя само грабна палтото си, праметнато върху парапета.

— Ако кажеш дори една шибана дума, ще ти забия един шут в задника. — Ив продължи с гневна походка към вратата, но изведнъж се обърна. — Кажи на господаря си, че ако бях ревнива кучка, щях да го пребия още преди две години. По дяволите!

Икономът замислено повдигна вежди и погледна нагоре, когато Рурк застана на площадката на стълбите.

— Тази сутрин лейтенантката е по-сприхава от обикновено — отбеляза дипломатично Съмърсет.

— Просто не е в настроение. — С ръце в джобовете, Рурк намръщено прикова поглед във входната врата. „Ужасно нетипично“, помисли си той. — Магделана е в града. Ще обядваме заедно. Очевидно на Ив не ѝ харесва. — Срещна погледа на Съмърсет, но изразът в очите му накара едва овладения гняв да се надигне отново: — Не започвай да ме упрекваш! Драмата, която преживях, ми е достатъчна за деня, а той едва започва.

— Защо усложняваш живота си?

— Не го усложнявам. Просто един обяд, мамка му! Забрави! — предупреди Рурк иконома, преди да се отдалечи.

Снегът по бордюрите бе добил неприятен сивкав цвят, а заледените локви представляваха опасни капани за пешеходците и транспортните платформи. Полузамръзнали пътници стояха увити в шалове до очите по спирките на макси бусите. Продавачите на карти за платформите държаха гриловете си постоянно включени колкото заради бизнеса, толкова и за да се топят.

Датчикът за температурата в колата ѝ не помръдваше от ужасните четири градуса.

Ив се надяваше ирландският задник на Рурк да мръзне като нейния.

Когато попадна в изнервящо задръстване, тя отпусна глава на волана. Не бе постъпила правилно. Нямахше представа как би трябвало да постъпи, но знаеше, че се е издънила. Сега съпругът ѝ щеше да изпитва гняв към нея при срещата си с онази... уличница. Това със сигурност не бе добра стратегия.

А нима ѝ бе нужна каквато и да е стратегия, по дяволите?

— Забрави! — успокой се тя. — Малко препятствие по пътя, нищо повече.

Все пак мисълта за срещата им не ѝ даваше мира през целия път до центъра. Не я напусна дори докато се качваше с претъпкания асансьор към отдел „Убийства“.

Тръгна право към офиса си и пътьом се озъби на всички в общото помещение. Затвори вратата, програмира кафе.

„Никакви лични проблеми на работното място“, напомни си тя. Това бе недопустимо. Реши да изпие кафето си до малкия прозорец,

докато проясни ума си достатъчно, за да може да работи.

Все още отпиваше и се взираше навън, когато Пийбоди почука и влезе.

— Добро утро. Как мина вечерята?

— Нахраних се добре. Взemi палтото си. Отиваме в апартамента на жертвата.

— Сега ли? Да се обадя ли на Лисет Фостър, за да...

— Казах, взemi палтото си!

— Тъй вярно, лейтенант.

Пийбоди проговори отново едва когато се качиха в колата.

— Май нещо ми убягва. Да не би Лисет да е главната ни заподозряна?

— Кога си въобрази, че сме я изключили?

— Не сме, но мислех, че не вярваме да е тя.

— Имала е възможност. Що се отнася до мотив, една съпруга винаги може да го намери. Понякога просто заради това, че се е омъжила за мръсник. Оттук ще започнем. — Последва дълго мълчание. — Искам да видя къде е живял — добави тя по-спокойно. — Как са живели заедно. Тялото му ни разкри, че е бил здрав мъж на двадесет и шест, умрял от смъртоносна доза рицин. Знаем само това. Но не е всичко, което жертвата би могла да разкрие.

— Да, схващам. Има ли нещо, което не е наред?

— Не. Всъщност — да. Но не желая да говоря за това. Да се залавяме за работа. — Мълчанието се оказа непоносимо и Ив нервно прокара пръсти през косите си. — Подхвани друга тема, ти никога не млъкваш. Кажи нещо, за бога!

— Нищо не ми хрумва — смръщи вежди Пийбоди. — Изглеждаш доста напрегната. А, сетих се — вълнуваш за утре вечер.

— За какво да се вълнувам?

— За „Сега“.

— Щом е засега, значи не е за утре. Какво си пушила на закуска?

— Закусих само рехидратиран грейпфрут. Не мога да се отърва от килограмите, които качих по празниците. Всичко е от бисквити. — Пийбоди издаде въздишка на страдание. — Всяка от тях се лепи на задника ми.

— Какви бяха? И аз обичам бисквити.

— Какви ли не — отвърна Пийбоди. — Не мога да устоя на огромното разнообразие от коледни сладки. А баба ми все още прави домашни съвсем сама.

— Мислех, че бисквитите се правят от захар — рече Ив.

— От захар, брашно, яйца, хрупкави пръчици и масло. Мм, масло! — Замечтано притвори очи. — Истинско краве масло!

— Кравата е млекодайно животно. — Ив изчака, докато тълпа пешеходци профуча по тротоара като стадо. — Не разбирам как някои хора могат да пият течност, излязла от крава!

— Е, маслото се прави от мляко, ако става дума за истинско. По дяволите, огладнях! Не мога да обсъждам бисквитите, задникът ми расте само при споменаването им. За какво говорех? А, да, за „Сега“.

— Сега или някога, преди много време. Онова, което е било, се връща — философски изреди Ив.

Пийбоди отново смръщи вежди и извърна глава към нея:

— Опитваш се да ме объркаш и, бога ми, успяваш. Знаеш, че имам предвид новото шоу на Надин. Ти си първият ѝ гост за премиерата утре.

— А аз се опитвам да не мисля за това.

— Ще бъде върхът. Какво ще облечеш?

— Мисля да бъда с дрехи.

— Стига, Далас, шоуто се излъчва в национален ефир и по сателитните програми и ще стане голям хит. Помоли Рурк да ти избере някой тоалет.

Очите на Ив внезапно се присвиха и в гърлото ѝ се надигна яростно ръмжене:

— Мога да се обличам и сама. От дълги години нося дрехи. — Отново се сети за Магделана, червената ѝ рокля и сребристите обувки. — Аз съм ченге, а не шибан модел. Ако Рурк е искал някоя, дето се поклаща на тънки токчета и носи шикозни тоалети, не биваше да се жени за мен.

— Не мисля, че гардеробът ти е изиграл голяма роля. — Пийбоди плахо нагази в опасните води. — Да не сте се скарали?

— Не точно. Но мисля, че скоро ще се случи. — Ив пришпори колата да заобиколи един седан и пое нагоре към втория етаж на обществен паркинг. — Тук е достатъчно близо.

Когато слязоха от колата, Пийбоди изостана, а после, тичайки, настигна партньорката си по тротоара.

Безмилостният студ проникваше до кости, а брулещият вятър фучеше през градските каньони. Ив пъкна незащитените си ръце в джобовете и отново насочи мислите си към предстоящата работа.

— Ако няма какво да крие, за нея не би било проблем да огледаме жилището им. Иначе лесно ще се сдобием със заповед за обиск. Ще потърсим каквито и да е следи от отровата, включително и самото растение или вещество, получено от него. Искам да прегледам файловете и съобщенията му, всички дискове и записки. Трябва да знам какво е държал в нощното си шкафче и в джобовете на палтото си. Нужна ми е всяка подробност.

Пийбоди въздъхна с облекчение, когато влязоха в сградата и февруарската виелица остана навън.

— Ако апартаментът им е като този на Ковоски, няма да отнеме много време.

Качиха се по стълбите и Ив почука на вратата. Отвори жена с уморени очи и лъскави коси на сплъстени кичури.

— С какво мога да ви помогна?

— Лейтенант Далас и детектив Пийбоди. Искаме да се срещнем с Лисет Фостър.

— Значи вие сте полицаите, които разследват смъртта на Крейг. Аз съм Сисели Болвер, майката на Лиси. Заповядайте. Тя е в банята. — Хвърли тревожен поглед към затворената ѝ врата. — Влезе да вземе душ. Не е мигнала цяла нощ. Ще приготвя закуска, трябва да хапне нещо. Съжалявам. — Отново се обърна към Ив и Пийбоди. — Седнете. Искате ли кафе?

— Не си правете труда.

— Няма проблем. Сега ще ѝ приготвя нещо. Днес следобед ще се срещнем с родителите на Крейг да поговорим за... — Устните ѝ затрепериха. — За нещата, които трябва да уредим.

— Кога пристигнахте в Ню Йорк, госпожо Болвер? — запита Ив.

— Късно снощи. Дойдох веднага щом... Лиси ми се обади, за да ми каже. Матап трябва да бъде до нея сега. Така ме наричаше и той, матап.

Тя тръгна към тясната кухня, но спря на прага, сякаш се чудеше какво да прави по-нататък.

— Искаше да живее тук моята Лиси. И докато имаше Крейг, не се безпокоях за нея. След няколко години, казваше той, щели да станат истинско семейство, а аз да бъда grandmaman. Така говореше. Знаете ли какво умря вчера? Едно мило момче и семейството, което щяха да създадат с Лиси. Тази радост беше убита. Знаете ли как е станало?

— Трябва да поговорим с дъщеря ви.

— Bien sur. Седнете, ако обичате.

Диванът бе с яркосиня тапицерия и зелени възглавнички. До него се мъдреха два фотьойла в същите весели цветове на широки райета. Единият ъгъл на стаята бе зает от бюро с елегантен дизайн, а в другия имаше ниска маса с два стола. Обзавеждането, подредбата и искрящите цветове придаваха на малкото жилище стил и функционалност.

Сисели отиде до вратата на банята и дискретно почука.

— Mignon, тук са детективите от полицията. — После се обърна към Ив: — Тя ще излезе след малко. Сега ще направя кафе.

Лисет излезе, облечена с широк панталон, памучен пуловер и дебели чорапи. Имаше вид на жена, преживяла дълго и мъчително заболяване. Лицето ѝ бе бледо, а очите безизразни и подпухнали. Вървеше, сякаш я болят всички кости.

— Узнахте ли нещо повече? — попита с отпаднал глас. — Нещо за Крейг?

Ив се изправи.

— Седнете, госпожо Фостър.

— Отидох да го видя. С родителите му отидохме на онова място. Няма грешка. Както казахте. Беше разтърсващо за тях. За майка му и баща му. Какво ще правя сега? — Сякаш внезапно осъзнала къде се намира, огледа малкия апартамент. — Какво ще правя? Maman?

— Тук съм, скъпа. Седни. — Сисели се върна и помогна на Лисет да се настани на единия фотьойл. — Моля ви, ще ни кажете ли нещо? Каквото и да е. Толкова е тежко да не знаем защо и как е станало.

Ив погледна Лисет в очите.

— Съпругът ви е погълнал смъртоносна доза рицин.

— Погълнал? С храната ли? Рицин... Какво е това?

— Отрова — промълви Сисели с широко отворени очи, в които се четеше ужас. — Чувала съм. Това е отрова.

— Бил е отровен? Но защо... Къде е била...

— В горещия шоколад — каза Ив и видя как лицето ѝ помръкна още повече.

— Не, не, не. Не е възможно. Аз му го приготвих. Правех го всяка сутрин, когато времето застудее. А щом отново се стопли, му наливах сладък студен чай. Всеки ден. Предполагате, че бих наранила Крейг? Мислите, че аз...

— Не, не мисля. — След повече от единадесет години в професията Ив знаеше кога да се довери на интуицията си. — Но за да докажем, че нямате нищо общо, и да поемем в други посоки, се налага да огледаме апартамента ви. Нужно ни е разрешението ви да проверим съдържанието на компютъра на съпруга ви, работата му, личните му вещи.

— Почакайте, моля ви! — Лисет сграбчи ръката на майка си. — Казахте отрова. Крейг е бил отровен. Как може да я е погълнал по погрешка?

— Не мислят, че е било грешка — обясни Сисели. — Нали?

— Така е.

— Но тогава... — Лицето на Лисет леко поруменя, когато бавно стана на крака. — Умишлено ли е било? Някой му е сторил това... Но защо? Той никого не е наранявал, никого. Никога.

— Госпожо, предполагахме, че рицинът е бил сипан в питието на съпруга ви рано сутринта в деня на смъртта му.

— Но шоколада го приготвих аз. Аз! — Тя се втурна в малката кухня. — Ето, точно тук. Всяка сутрин му приготвях обяд, защото това му доставя голямо удоволствие. Нужни са само няколко минути, а радостта му си заслужава, така че...

Сисели отиде до дъщеря си и ласкаво ѝ зашепна нещо на френски.

— Не, не, не — продължаваше да говори Лисет. — Приготвих го както всяка сутрин. Сандвич, плод и от соевите пръчици, които обича. И сварих шоколада, както ти си ме учила, татап. Обожава го. Тук, точно тук. — Тя разпери ръце. — Аз приготвих шоколада.

— Лиси. — Сисели обгърна с длани влажните бузи на дъщеря си. — Недей.

— Лисет, ти ли наля шоколада в черния термос?

— Да, да. — Тя се облегна на майка си. — Голямата чаша с неговото име. Подарих му я, когато започна работа в училището, заедно с черната кутия за обяд.

— Винаги ли носеше храната си в нея?

— Да, всеки ден. Какво значение има?

— Просто подробност — нехайно отвърна Ив. — Разследваме как и защо е станало, така че подробностите са важни. Сега бихме искали да огледаме апартамента ви.

— Защо? — Лисет сведе поглед към ръцете си. — Защо някой би навредил на Крейг?

— На този етап не мога да ви отговоря.

— Искате да прегледате нещата му, защото това ще ви помогне да намерите убиеца ли?

— Да.

— Прегледайте всичко, навсякъде. Той прекарваше повече време в училището, на компютъра си. Направете каквото е необходимо. Не искам да гледам, докато ровите из вещите му. Може ли да излезем?

— Да, разбира се.

— Мамап, да ги оставим... Мамап, някой е убил Крейг. Мамап...

Ив се отдръпна, докато майката утешаваше дъщеря си и ѝ помагаше да обуе ботушите, да облече палтото и да сложи шала си.

— Ще я заведа да закуси — каза Сисели на Ив. — Наблизо има едно заведение. Ще бъдем там, ако имате нужда от нас.

— Благодаря. — Ив изчака, докато вратата се затвори зад тях. — Носел е същата чаша всеки ден.

— Вписва се в профила му — изтъкна Пийбоди. — Навик.

— Да, значи не само е пиел едно и също нещо всеки ден, а и от един и същи термос. Използвал го е повече от година. Може би, за да действа по-бързо, извършителят е купил дубликат и просто ги е разменил.

— Можем да проверим в магазините за сувенири за подобна покупка.

— Да, можем. Но нека първо огледаме стаята. На работа, Пийбоди.

5.

В апартамента нямаше нищо, което да говори за убийство. Никакви отрови, скрити в тайници, никаква заплашителна кореспонденция или уличаващи снимки.

Единственото, което се виждаше и усещаше, бе животът на двама обикновени млади хора, чийто брак все още е бил свеж и безоблачен.

Общият работен кът бе пълен с негови и нейни бележки, както и глуповати еротични имейли, които си бяха изпращали. „Това е онзи трескав любовен трепет, при който нищо не е по-важно от близостта между двама души“, помисли си Ив. Имаше запаметени обаждания по линка от Лиси до майка ѝ и обратно, едно съобщение от Мири Халиуел, която се обръщаше към двамата Фостър, за да потвърди уговорката си с Крейг да учат заедно и шеговито споделяше с Лиси как е минала срещата ѝ с мъж на име Бен.

Вечерта преди смъртта си Крейг Фостър бе започнал да подготвя тест, който никога нямаше да достигне до учениците му. И бе работил почти час върху тема „Икономическото и социалното развитие след градските войни“. Скрийнсейвърът на компютъра бе сватбен портрет на двама им, тя в бяла рокля с дълъг шлейф, той в официален черен костюм, снимани навярно при първата си брачна целувка.

— Тежко е — отбеляза Пийбоди, когато се върнаха в колата си. — Всичко в онова жилище е ново. Едва са започвали и изведнъж — край. Хубавите чаши за вино, сигурно сватбен подарък, бяха почти неизползвани. Кърпите и завесата пред душа в еднакъв цвят, изсушените цветя от булчинския ѝ букет, дискът от церемонията и тържеството... Наистина е тежко.

— Още по-тежко е, че нищо не разкрихме — троснато отвърна Ив. — Не са имали пари, не са употребявали наркотици. Вероятността някой от двамата да е имал извънбрачна връзка е почти нулева. Тогава каква е била тайната му?

— Имал е тайна ли?

— Много хора имат тайни. Малки кътчета, които пазят скрити дълбоко в себе си. Неща, които един мъж не би споделил със съпругата си.

Пийбоди се намръщи и поклати глава.

— Не мисля, че са имали тайни един от друг в разгара на любовта си.

— Значи са ги пазели добре — промърмори Ив и потърси място за паркиране до училището.

На входа, докато чакаха да бъдат проверени от охраната, Ив забеляза двама учители с черни ленти на ръкавите.

— Да прегледаме граfiците и движението на персонала. Ако рицинът не е дошъл от дома му, значи е сложен тук.

Пийбоди извади бележник.

— Жертвата е пристигнала в шест и четиридесет и две. Според показанията на съпругата му е излязъл от дома си около шест и половина.

— Вървял е пеша — обясни Ив. — Хубаво е да живееш близо до работата, за да спестиш транспортните разходи. Стига се за седем-осем минути, така че едва ли е спрял някъде по пътя. По това време в района няма нищо отворено. Най-близкото денонощно заведение е три преки на запад.

Пийбоди кимна и допълни:

— Има една закусвалня, но отваря едва в седем.

— Добре. — Ив съсредоточено започна да описва какво се е случило онази сутрин: — Значи облича якето си, взема куфарчето и пакетирания обяд, целува жена си за довиждане и идва пеша на работа. Влиза през главния вход, както ние. Минава през охраната, регистрира се. Кани се да потренира, но първо отскача до класната стая да остави багажа си. Яке, ръкавици, шапка, шал. Куфарче, в което е последният му обяд. — Отправи се натам по най-логичния маршрут. — Никой от разпитаните не спомена да го е видял или да е разговарял с него, преди да стигне до салона за фитнес. Първо се качва на горния етаж. — Спря пред вратата на класната стая, разкодира полицейското клеймо и влезе. — Слага куфарчето на бюрото, прибира обяда в чекмеджето, оставя якето си на закачалката. Енергичен, организиран човек — продължи да разсъждава тя. — Идва облечен с екипа си за фитнес. Изважда торбата с дрехите си за училище и ги взема в салона.

Пийбоди погледна записките си:

— Носел е дрехите си за работа в торбичка в куфарчето.

— После слиза във фоайето — говореше Ив, докато вървяха обратно. — Отива да тренира, оставяйки в класната стая чашата си без надзор.

— Точно така — потвърди партньорката й.

Излязоха от сградата и тръгнаха към корпуса за фитнес.

— Според показанията на свидетелите вече е бил в залата, на уредите, когато е видян за първи път.

— От Рийд Уилямс, около седем и десет.

— В колко часа се е регистрирал Уилямс?

— В шест и четиридесет и пет.

— Че какво е правил до седем и десет? Отново ще си побъбрим с него. Моузбли твърди, че е видяла жертвата до басейна, когато излизала около седем и тридесет.

— Регистрирала се е в шест и петдесет.

— Много ранобудници има тук. Ще разпитаме и нея повторно. А най-добре още сега — добави Ив, когато видя директорката да върви към тях.

— От охраната ми съобщиха, че сте тук. — Бе облечена изцяло в черно — полата, сакото, ботушите. — Ще ви бъда благодарна, ако се обаждате в кабинета ми, когато идвате в академията.

— Предположихме, че сте отменили учебните занятия за деня — обясни Ив. — Предвид обстоятелствата.

— След като поговорих с психолозите ни, размислих. Те смятат, че за учениците е по-добре да не се нарушава рутината, да бъдат заедно днес и да разговарят открито за страховете и чувствата си. Сутринта почетохме паметта на колегата с едноминутно мълчание. Тази седмица ще му поставим паметник. Има ли някакъв напредък?

— Разследването продължава. Какво правихте вчера, преди да отидете да плувате?

— Моля?

— Пристигнали сте в шест и петдесет. Какво правихте след това?

— Нека помисля. Случиха се толкова много неща оттогава...

Отидох в кабинета си да прегледам и организирам ангажиментите си за деня. Имах среща в осем. Защо?

— Уточняваме подробностите. Видяхте ли някого? Разговаряхте ли с някого преди плуването?

— Всъщност да. Преди да вляза, размених няколко думи с Биксли, който чистеше стъпалата от снега... Напомних му да ги наглежда периодично през деня. Срегнах Лейна Санчес, главния ни диетолог, влезе точно след мен. Мисля, че подхвърлих някаква реплика за времето. После отидох в кабинета и прегледах графика си за няколко минути. А после поплувах.

— Отидохте ли до другия край на фитнес залата?

— Не, влязох в съблекалнята за персонала, за да се съблека по бански, а оттам — направо в басейна. Какво е сполетяло Крейг, лейтенант? Носят се разни слухове, а за всички ни ще е по-добре да знаем истината.

— Бил е отровен. Кой има достъп до залата за фитнес?

— Отровен? — Моузбли леко отстъпи назад. — Господи! Да не е изял нещо купено от автомата в стаята за отдих? Веднага трябва да поговоря с Лейна.

— Не го е купил в училището.

По лицето на директорката моментално се изписа искрено облекчение.

— Слава богу! Но това е ужасно — припряно добави тя. — Ужасно е, че причината е била в нещо, което е донесъл от къщи. Ала сега трябва да мисля за учениците, за другите служители.

— Разбира се.

— Значи е било нелепа случайност. Някаква алергична реакция ли е получил?

— Било е убийство — равно каза Ив и видя как облекчението от лицето на Моузбли мигновено изчезна. — Трябва да узная къде се е намирал всеки, който е бил в училището, преди да започнат занятията. До часа, в който Фостър е обядвал. Може ли някой от персонала или учениците да проникне в тази част на корпуса? — Ив кимна към вратите на фитнес залата за персонала.

Директорката повдигна трепереща ръка към гърдите си.

— Трябва да узная какво се е случило. Щом е било умишлено деяние, може би учениците все още са застрашени...

— Няма причина за подобни опасения. Жертвата е била набелязана. Отговорете на въпросите.

Жената потърка слепоочията си.

— От тази страна влизат само служители. Нужна е кодова карта. Салонът за учениците е в срещуположната част, там се влиза от другата страна на басейна. Персоналът може да го ползва преди и след занятия, когато по график няма тренировка за състезание. О, господи! Отрова...

— Дайте ми кодова карта — каза Ив и посочи вратата. Моузбли извади своята от джоба си и я пъхна.

Ив влезе в малкия салон. В момента никой не ползваше съоръженията — уреди, гири, тюфлеци... Нейната фитнес зала у дома бе по-голяма и по-скъпо оборудвана, но тази изглеждаше добре проектирана. Ценна привилегия за персонала.

— Фостър често ли ползваше уредите?

— Почти всеки ден. Насърчаваме служителите да ползват базата. Повечето го правят веднъж-два пъти седмично, но някои, като Крейг, по-често.

Ив кимна и премина през помещението и през друга двойна врата. Съблекалнята бе чиста и също функционална. Имаше плотове, мъжка и дамска тоалетна кабина и по три душа от всяка страна, разделени с преграда от матово стъкло.

— Кое от тези шкафчета е неговото? — заинтересува се Ив.

— Нямаме запазени — обясни Моузбли. Говореше припряно като човек, който би искал да бъде някъде другаде. — Ако на ключалката свети червената лампичка, значи шкафчето е заето. Ако свети зелената, служителят оставя нещата си вътре и го заключва с шестцифрен код.

Ив отбеляза:

— Виждам три червени.

— Някои колеги държат екипите си тук постоянно, за удобство.

— Искам да огледам съдържанието.

— Не можете просто да отворите шкафче, в което някой е оставил лични вещи! — възрази директорката.

— Напротив, мога. Пийбоди!

— Шкафчетата за съхранение в образователни комплекси, офиси и обществени сгради не са защитени от Закона за собствеността — заяви партньорката ѝ, когато Ив извади универсалната си кодова карта. — В хода на разследване всеки представител на нюйоркската полиция има право на достъп.

— Това е излишно ровене в личните вещи на хората! — повиши тон Моузбли. — За мен е очевидно, че отровата е била в нещо, донесено от дома му.

— А за мен нищо не е очевидно — прекъсна я Ив. — При такива обстоятелства аз съм шефът.

— Не може да вярвате, че някой от работещите тук би навредил на Крейг!

— Разбира се, че мога.

В първото шкафче имаше чифт дамски маратонки и чантичка с тоалетни принадлежности — червило, дезодорант, гел за коса, спирала за мигли, няколко тубички с различни кремове и парфюм.

— Може да съм невежа в тази област — процеди Моузбли през зъби, — но е пределно ясно, че Крейг се е отровил от нещо, което е излял или изпил. При това донесено от къщи.

— Да, за вас е ясно, защото всичко друго ще донесе лоша слава на училището.

В следващото шкафче откриха мъжка чанта. В нея имаше обувки, несесер с гребен и някакъв продукт за коса, очила за плуване и гумена шапка.

— Моя отговорност е да защитавам репутацията на тази академия. Веднага ще се свържа с адвокатите ни — заплаши директорката.

— Направете го — рече Ив. Когато Моузбли излезе, тя застана до третото шкафче. — Не е надеждна кандидатка за извършител на престъплението.

— Знам ли... — подвоуми се Пийбоди. Не може да се сдържи и направи смешна физиономия зад гърба на директорката. — Ако питаш мен, отношението ѝ е вбесяващо.

— Разбира се. Но ако е искала да се отърве от Фостър, не би го извършила на територията на училището. Ще направим по-подробно проучване, в случай че лоялността ѝ към академията е маска, но не вярвам, че би искала да опетни репутацията си на директор със скандал. Я виж ти! Погледни тук.

В последното шкафче имаше обувки и лъскава чантичка за тоалетни принадлежности от имитация на кожа. Аксесоарите вътре бяха по-люксови от другите. Сред тях имаше солиден запас от презервативи.

— Странно място да държиш такива неща — отбеляза Пийбоди.
— Освен ако се надяваш да прелъстиш някого в съблекалнята.

— Бих се обзаложила, че това е нарушение на правилата. — Ив извади малка кутийка с таблетки. — Някой тук е голям палавник; Р. У. — добави тя, когато прочете гравираните инициали. — Рийд Уилямс, предполагам.

Пийбоди отиде да измъкне Уилямс от час, за да бъде разпитан. Ив продължи по пътя на Крейг и тръгна към стаята за отдых на персонала.

Размина се с две момчета, които дълго я гледаха, а след това ѝ показаха пропуските си.

— Приличам ли на училищен надзирател? — ядоса се тя.

— Трябва да показваме пропуските си на всички възрастни. Учители, помощен персонал и родители.

— Приличам ли на родител?

— Не знам — вдигна рамене едното момче.

— Накъде сте тръгнали така?

— Имаме пропуски — повтори другото хлапе.

— Виждам, но ми отговорете на въпроса.

— Отиваме в библиотеката да търсим материали за проект по естествени науки.

— А бяхте ли извън класната стая и вчера преди обяд?

Хлапетата се спогледаха, преди първото момче да проговори:

— Май и вчера ходихме в библиотеката.

— Показахме пропуските си на госпожа Халиуел.

— Кога?

Второто момче нехайно сви рамене.

— Не помня точно. Загазили ли сме?

— Ще загазите, ако не ми отговаряте. Не ме интересува дали се изнизвате да пиете бира и да играете комар. — Ив не обърна внимание, когато първото момче изсумтя. — Искам само да зная в колко часа видяхте госпожа Халиуел и къде.

— Беше по време на второто занятие, към края на часа... Около десет и половина. Слизаше по стълбище В, ето там. Защо ви интересува това?

— Защото съм любопитна. Къде отиваше?

— Не зная. Учителите не ни дават обяснения.

— Винаги е било така — въздъхна със съчувствие Ив.

— Ако не сте учител, служител или родител, трябва да имате пропуск — неочаквано изтърси първото момче и я изгледа с присвити очи.

— Издай ме! А сега изчезвайте.

Хлапетата побягнаха, поглеждайки я през рамо.

— Сигурно проектът е за изработване на бомбички — промърмори Ив и извади записките си. От десет до единадесет Фостър бе водил час с профилирана паралелка в мултимедийната зала на третия етаж. — Интересно.

Отвори вратата на стаята за отдих с универсалната си карта. Докато учителите бяха в час, тя бе празна. Представи си как Крейг влиза и грабва една газирана напитка след тренировката преди часовете. Побъбря с колега за филми.

По това време повечето, ако не и всички от персонала, трябва да са били в сградата. А повечето ученици — със сигурност. Термосът на Фостър бе стоял на място, достъпно за всеки — в класната му стая на втория етаж.

И по време на тренировката му, и в часа с профилираната паралелка.

„Колко време е било нужно?“, запита се тя. Минута? Две? Влиза, отваря чекмеджето, сипва отровата. Или просто разменя чашите. И излиза.

А един хитър убиец би имал резервен план, в случай че някой го изненада. Навярно се е отбил да остави бележка на Крейг или да провери някаква писмена работа. Лесно е, ако човек запази хладнокръвие. Обърна се, когато Пийбоди влезе с Уилямс.

— Това не може ли да почака? — попита той. — Денят е достатъчно тежък, за да ми се налага да зарежа класа си.

— Тогава да не губим време. Излизали ли сте от класната стая вчера между десет и единадесет часа?

— Второ занятие в понеделник. Тогава са семинарите. Да, излязох за няколко минути.

— За какво?

— Отидох до тоалетната — троснато отвърна Уилямс. — Пия много кафе. — За доказателство застава до автоматичната готварска печка и програмира чаша. — Винаги се налага да изляза по това време.

— Стаята се намира на същия етаж и в същото крило като тази на Фостър. Видяхте ли някого? Вас видяха ли ви?

— Не, доколкото си спомням.

— Държите постоянно заето шкафче в съблекалнята на фитнес центъра.

— За някои от нас така е по-удобно, отколкото да си носят спортни обувки всеки ден.

— Но във вашето шкафче има не само обувки. Убедила съм се, че един мъж си носи презервативи, когато има планове да ги използва.

Уилямс отпи глътка кафе и след кратко колебание отвърна:

— Доколкото зная, не е незаконно.

— Все пак се питам какво би казала госпожа Моузбли, ако узнае, че имате такъв запас в шкафчето си. Или бордът на директорите. Или... как се наричаше... Комисията по образование.

— Повтарям ви, че презервативите не са незаконни.

— Но какво биха си помислили колегите ви за мъж като вас, който прелъстява момичета в съблекалнята, покварявайки невинни млади тела?

— Предпазните средства са за... за подsigуряване. — С нехайно движение Уилямс Рийд се облегна на плота и отново отпи кафе. — Вие носите оръжие, но доколкото ми е известно, досега не сте застреляли някого в сградата. — Изправи се бързо и добави: — Но за бога! Това е долно и отвратително. Не съм педофил. Преподавам от четиринадесет години и никога не съм докосвал ученичка по начин, заради който мога да бъда обвинен.

— Според чии критерии? — любопитства Ив.

— Слушайте, не си падам по момичета. Харесвам жени. Имам слабост към жените.

Ив бе убедена в искреността на това признание.

— Толкова голяма слабост, че да ги чукаш в сградата на училището? — Тя изостави учтивата форма и мина на „ти“.

— Не съм длъжен да отговарям на подобни въпроси. Не и без адвокат.

— Добре, можеш да повикаш адвоката си, когато отидем в управлението.

За миг гневът на Уилямс бе заменен от уплаха.

— Арестуван ли съм?

— А искаш ли да бъдеш?

— Слушайте, слушайте... Господи! — Той прокара пръсти през косата си. — Имал съм няколко авантюри. Не е престъпление, въпреки че мнозина не биха одобрили подобно поведение на работното място. Но са били със зрели жени, осъзнаващи какво вършат.

— Кажы имена! — Ив се усмихна чаровно, молейки за разбиране.

— Лейтенант, не е възможно това да има някаква връзка с причината да сте тук. Няколко от тях са омъжени.

— Само няколко ли?

— Обичам жените. — Усмивката му стана по-широка. — Обичам секса. Не вредя на никого.

— Крейг знаеше ли, че правиш секс в съблекалнята?

— Не.

Изрече го твърде бързо. За Ив бе очевидно, че лъже.

— Бил е праведник, а? Случайно е разбрал за тайните ти срещи в съблекалнята и е бил шокиран. А може би възмутен? Заплаши ли да отиде при директорката?

— Не е имало никакъв проблем между Крейг и мен. Попитайте когото искате.

— Ще попитам. Отново ще поговорим.

— Лукав мазник! — отбеляза Пийбоди, когато Уилямс излезе.

— Има мотив. Излъга, че Крейг не е знаел за подвизите му в съблекалнята.

Ив zakpачи из стаята, докато си припомняше разположението на съблекалнята. Там имаше предостатъчно удобни кътчета за усамотяване.

— Може би не е успял да убеди Крейг да не го издава... Или просто се е страхувал, че все някога ще го направи. Защищавал е себе си, работата и начина си на живот. Излязъл е от класната си стая, докато Крейг не е бил в своята. Това го поставя на първо място в списъка ми за момента. Да поговорим с Халиуел.

— Искаш ли да я доведа тук? — заинтересува се Пийбоди.

— Не, нека опитаме да я изненадаме.

Когато излязоха, звънецът би. Децата веднага наизскачаха от класните стаи и коридорите се изпълниха с глъчка. Приличаха на рояк африкански скакалци, готови да връхлетят каквото им се изпречи.

„Или като мравки — помисли си Ив, — плъзнали от мравуняка си.“ Прииска ѝ се да се скрие обратно в стаята за отдих, докато роякът отmine, но едно момиченце се устреми право към нея.

— Лейтенант Далас, може ли за момент?

„Малката блондинка с проникателните очи“, спомни си Ив.

— Рейлийн!

— Да, аз съм. Убит ли е господин Фостър?

— Защо мислиш така?

— Потърсих информация за вас в компютърната мрежа и открих, че се занимавате с разследване на убийства. Разкрили сте много. Баща ми каза, че сте били тук вчера заради неизяснени обстоятелства. Би могло да се окаже злополука, естествена смърт или самоубийство. Нали така?

— Права си.

— Днес отново сте тук и задавате въпроси, а всички гадаят какво може да се е случило. — Рейлийн отметна с ръка дългите си къдрици, прихванати с две бели шноли с форма на еднорог. — Много хора ме разпитват, защото аз намерих трупа. Не искам да им кажа нещо, което не е вярно. Е, убийство ли е?

— Все още разследваме.

— Не мога да си представя, че някой би му посегнал! Беше толкова добър, а това е отлично охранявано училище. Знаете ли, че го смятат за едно от най-престижните в щата Ню Йорк? — попита момиченцето.

— Предполагам.

— А аз съм първенец на класа. — Рейлийн потърка златната звезда на ревера си със самодоволна усмивка, което накара Ив да изпита желание да сплеска носа на малката сухарка.

— Браво на теб.

Понечи да я заобиколи, но момичето се отдръпна назад с танцова стъпка.

— Ако господин Фостър е бил убит, майка ми ще бъде още по-разстроена. Нали разбирате, аз съм единственото ѝ дете и се тревожи за мен. Днес не искаше да ме пусне на училище.

— Но си тук.

— Обсъдихме го с двамата ми родители. Нямам нито едно отсъствие, а това се отразява на общото класиране. Мелъди не дойде.

Майка ми разговаря с нейната и тя каза, че сънувала кошмари снощи. Аз не или поне не помня. Харесвах господин Фостър и написах в дневника си колко много ще ми липсва. Толкова съжалявам, че е мъртъв. — Рейлийн кимна мъдро и прочувствено. — Аз може би има с какво да помогна. Може би ще си спомня нещо важно. Или ще видя или чуя нещо. Много съм умна и наблюдателна.

— Не се и съмнявам, но все пак остави разследването на нас.

— Не зная какво ще стане сега. — В теменужените ѝ очи проблеснаха сълзи. — Никой не ни казва. Работех старателно върху проекта, възложен ни от господин Фостър, а сега нямам представа как да го завърша... Е, трябва да влизам в час.

— Трудно е да си дете — отбеляза Пийбоди, щом Рейлийн се отдалечи с наведена глава. — Лошо е, когато нещо подобно те накара да се простиш с невинността, която и без това трае толкова кратко в живота. Никога няма да забрави мига, в който е влязла в онази стая и го е видяла.

— При убийство никой не може да остане невинен. Да потърсим Халиуел. Ще навестим и Доусън.

Узнаха, че госпожа Халиуел не е дошла на работа, но откриха Доусън в химическата лаборатория да дава указания. Когато забеляза Ив на прага, каза на децата да започват и излезе.

— За какво имате нужда от мен? Мога да ви отделя само няколко минути. — Застана така, че да наднича през полуотворената врата и да държи учениците под око. — Правят прост опит за определяне на неизвестно вещество, но все пак трябва да ги наглеждам.

— Неизвестно ли? Какво например.

— О, захар, сол, нишесте, сода за хляб.

— Защо просто не го опитат на вкус?

— Ха-ха, би било измама! — Изведнъж стана сериозен и притвори вратата още малко. — Вярно ли е за Крейг? Че е бил отровен?

— Вече се е разчуло — присви очи Ив.

— Слуховете се разнасят със скоростта на светлината. Секретарката на Арнет я чула да говори по линка с юридическите

съветници на училището. После видяла Дейв и му каза, а той срещна мен и така... Не мога да повярвам.

— Знаете ли какво е рицин?

— Рицин ли? — Той отвори широко очи. — Да, да, разбира се. Но... но как е възможно Крейг да е отровен с рицин?

— Точно това се опитваме да разберем. Знаете ли как се добива отровата?

— Аз... не точно — отвърна той след миг. — Но мога да направя справка, ако желаете. Ще отнеме само минута.

— Няма нужда. — Ив погледна към стаята с лабораторните принадлежности зад него. — Можете ли да го получите тук?

Доусън присви устни.

— Вероятно... Като ползвам това, с което разполагам, и нещо поръчано от централната лаборатория. Искате да добия отрова ли, лейтенант? Ще ми бъде нужно официално разрешение. — Прозвуча като извинение. — Не е позволено да се внасят токсични вещества в лабораториите или където и да е в сградата на училището. Но ако ще бъде от полза...

— Не, благодаря. Е, колко често се случва някое хлапе да успее да направи воняща бомбичка или димка?

Той се усмихна и кой знае защо, ѝ напомни за развеселен монах.

— О, поне веднъж всеки срок. Щях да бъда малко разочарован, ако не го правеха. Ако децата не замислят по някоя лудория от време на време, какъв е смисълът да си дете?

Засега Ив зачеркна Доусън от списъка. Отидоха с колата до апартамента на Мири Халиуел, бе на две преки от този на семейство Фостър. Но тя не отвори.

— Ще я потърсим на линка — предложи Ив, докато слизаха обратно. — Мисля, че приключихме в училището за днес. Продължаваме с разпити по домовете на заподозрените. Ще прегледаме сведенията за жените от персонала и ще подберем по-привлекателните. Сигурно поне една-две ще признаят, че са имали приключения с Уилямс в съблекалнята.

Когато стигнаха до входната врата, тя рязко се отвори пред тях. С вълната студен въздух вътре нахлу Мири Халиуел, придружавана от

мъж, слаб като вейка.

— О, лейтенант Далас! Мен ли търсехте? — възкликна тя.

— Точно вас.

— Бях... бяхме... Отидохме да видим Лиси. А това е Бен. Бен Винимиър. Лиси ни каза, че Крейг е убит. Чула го от вас.

— Мири, какво ще кажеш да се качим горе? Ще поговорим там. Трябва да поседнеш — настоя Бен. После кафявите му очи се взряха в полицайката. — Всички все още сме разтърсени. Имате ли нещо против да поговорим горе?

— Добре — съгласи се Ив.

— Не можехме да останем по-дълго. — Подкрепяна от Бен, Мири заизкачва първия ред стъпала. — Струва ми се, че би било натрапване. Майка ѝ е до нея и така е най-добре. Не зная как да ѝ помогна. Мислиш ли, че трябва да отидем отново?

— Не днес — отвърна Бен. — Утре ще ѝ помогнем с каквото можем. Днес трябва да си почине. Ти също.

Когато стигнаха до вратата, той извади ключа на Мири и отвори.

— Ще сваря чай. Седнете, ще го донеса. Лейтенант?

— За мен не.

Когато срещна въпросителния му поглед, Пийбоди кимна:

— Един чай ще ми се отрази добре. Аз съм детектив Пийбоди.

— Чувствам се вцепенена — сподели Мири. — Цялата съм скована от болка. Тя каза, че бил отровен с рицин. Бен знае какво е това.

— Работя като редактор в „Таймс“ — обади се той, докато вадеше чаши от шкафа в кухненската ниша. — Имам познания в доста области.

— Обясни ми, но не виждам как... Не проумявам защо.

— Къде бяхте вчера сутринта между десет и единадесет?

Все още с палтото си, Мири се отпусна в едно кресло.

— В десет ли? Имахме сбирка на театралния кръжок. Работим върху пролетната пиеса.

— През цялото време сте били там, така ли?

— Да. Е, наложи се да слеза до сектора по трудово обучение. Този срок учениците проектират и изработват костюмите ни, което е една от задачите им за срока. Бях забравила да взема диска с проектите предишния ден.

— Вчера сте се регистрирали малко след осем часа. Първото ви занятие започва едва в девет.

— В понеделник и четвъртък давам индивидуални консултации. От осем до осем и четиридесет и пет. Всъщност закъснях. Но не разбирам защо... — При внезапното прозрение на лицето ѝ се изписа шок. — О, да, разбирам. Бен!

— Трябва да зададат въпросите си, Мири. — Гласът му прозвуча успокояващо, когато донесе чая и ѝ подаде чашата. — Събират информация. Нали искаш да помогнеш?

— О, да... Но никога по-рано не съм била разпитвана от полицаи. А сега два пъти за два дни... И като мисля за случилото се с Крейг...

— Видяхте ли някого в коридора тогава? — прекъсна я Ив.

— Нека помисля. Подробностите от деня ми се губят, всичко е толкова объркано в главата ми. — Тя затвори очи и бавно отпи глътка чай. — Да. Спомням си, че видях две момчета да отиват към библиотеката. Престън Джуп и Ти Джей Хорн. Използват хитрината за търсене на материали по няколко пъти всяка седмица, ако мине. — Отново отвори очи. — Ако съм срещнала още някого, просто не съм обърнала внимание. Мислех за пиесата и се ядосвах, че съм забравила диска.

Бен подаде чая на Пийбоди и се настани върху облегалката на креслото, в което седеше Мири. Ласкаво обви ръка около раменете ѝ.

— Знаете ли за някакви търкания между Крейг и друг колега?

— Не, не зная. Честно казано, няма и какво да науча.

— Имали ли сте сексуални отношения с Рийд Уилямс?

— Не! Господи. Нищо подобно... — Лицето ѝ пламна. — Бен, никога не бих...

— Всичко е наред. За онзи, когото Крейг наричаше Казанова, ли става дума?

Мири потръпна. Сетне колебливо отвърна:

— Да. Покани ме няколко пъти да излезем, но не проявих интерес. Той е опитен сваляч. Освен това нещата стават сложни, когато работиш с някого, така че не исках да тръгвам по този път.

— Ползвате ли фитнес съоръженията в училището?

— Би трябвало да го правя по-често. — Тя отново се изчерви леко. — Всъщност почти никога.

— Крейг обсъждал ли е с вас сексуалното поведение на Рийд Уилямс?

— Много неудобна тема... Преди няколко месеца споменах на Лиси, че мисля да приема поканата на Рийд за среща. Твърде дълго не бях излизала с мъж. Явно е казала на Крейг, защото той ме предупреди, че Рийд има връзка с жена, с която не е редно да се забърква. Според него трябвало да стоя настрана. Така и направих.

— Винаги ли се вслушвахте в съветите на Крейг?

— Не. Доверявах се на инстинктите му, а в този случай съвпадаха с моите. Срамувам се да го призная, но просто се чувствах самотна. Не съм от типа жени, преследвани от обожатели.

— Моля? — възкликна Бен и успя да я накара да се усмихне.

— Е, не беше нужно да тичаш дълго след мен — рече Мири.

— С коя се срещаше Уилямс? — попита Ив.

— Не зная. Не можах да изкопча нищо от Крейг, въпреки че опитах. Кой не би искал да узнае пикантна клюка? Но той упорито отказваше да ми каже. Мисля, че не е споменал дори на Лиси, защото попитах и нея. Или я е накарал да се закълне, че ще пази тайна. Рийд има репутация на женкар. Мисля, че това му харесва. Любимец на жените. Не ми трябва такъв.

— Моля? — отново извиси глас Бен и този път Мири се засмя през сълзи.

Тя въздъхна и опря глава на рамото му.

— Рийд е добър учител и отлично се разбира с учениците. Но не бих отдала сърцето си на мъж като него.

Ив се нуждаеше от време за размисъл. Щом се върнаха в управлението, се затвори в офиса си. Състави схема на училището и движението на персонала.

Хрумна й, че може би Уилямс се е забавлявал не само с колежки. Беше му повярвала, че не посяга на хлапачки, но може би нямаше скрупули по отношение на майките им.

Провери списъка на охраната и забеляза, че през въпросната сутрин са се регистрирали няколко родители. Започна проучвания за тях, опитвайки се да изтласка на заден план мисълта какво прави Рурк, докато тя работи.

Трудно ѝ бе да не мисли, че в момента съпругът ѝ обядва с бившата си любовница.

6.

Магделана щеше да закъснее. Рурк помнеше, че в бизнеса тя бе точна като японски влак, но когато срещата бе лична, изпитваше удоволствие да кара мъжа да чака.

Преди време тази игра му се струваше забавна, дори го бе очаровала. Магделана винаги влизаше в ресторант или клуб със забързана походка половин час след уговорения. Лицето ѝ сияеше от смях, но имаше леко виновен израз. Но очите я издаваха: ясно осъзнаваше, че и двамата знаят какво е намислила.

Беше ѝ казал в дванадесет, а бе направил резервацията за дванадесет и половина.

Пристигна с няколко минути по-рано и се настани в сепарето, което го очакваше. Поръча минерална вода. Махна с ръка, когато му предложиха менюто с вината. Нямаше намерение да вдига тост за миналите дни.

Огледа ресторанта и си помисли, че е от типа места, където Магделана се чувства чудесно. А Ив — неловко. Разкошни, изискани заведения, пълни с хора, готови да платят цяло състояние, за да видят и да бъдат видени, докато хапват салати с надути цени.

Все още бе малко сърдит след спора с Ив сутринта. Ако можеше да се нарече спор. Ядосваше го и неодобрението, изписано по лицето на Съмърсет. Мразеше да долавя съмнение и недоверие у двамата, за които вярваше, че го познават и разбират най-добре.

Откъде идваше това недоверие? А този нетипичен пристъп на ревност у Ив? „Внимавай!“, беше го предупредила. При тази мисъл отново се почувства засегнат.

Значи нямаше право да обядва на обществено място с жена, която не е виждал от години? Беше дяволски обидно и завоалираните намеци бяха непоносими. Но бе сигурен, че бързо ще го преодолеят. Най-добре беше да прогони тези мисли, докато обядва с жената, която някога бе изиграла доста важна роля в живота му. А после да изглади отношенията си с онази, която го бе променила завинаги.

Магделана пристигна както някога — забързана, поклащайки ханш и бедра, с развети коси. Със смях влезе в сепарето и закачливо го целуна по бузата.

— Закъснението ми е неппростимо.

— И аз дойдох преди малко.

— О! — Тя нацупи устни за миг, но отново избухна в смях. — Наистина твърде добре ме познаваш. — Метна коси назад и му се усмихна дяволито. — Сигурно помниш и какво пия.

— Мартини „Столи“, до горе — каза той на сервитьора. — Сухо. С малко лимон.

— Поласкана съм.

— Имам добра памет.

— А за вас, сър? — попита сервитьорът.

— Нищо друго.

— Веднага ще донеса питието ви, госпожо.

Когато се отдалечи, Магделана повдигна чашата на Рурк и отпи малка глътка.

— Вода?

— Имам срещи следобед.

Тя остави чашата му и игриво потърка ръката му.

— Винаги си вземал работата твърде насериозно. Но това всъщност страшно ти отива. Навремето беше неукротим, а сега? — Облегна се назад и изумрудените ѝ очи заблестяха. — Как е, плейбой? Какво е да бъдеш Рурк — мъжът с неизмерно богатство, влияние и положение?

— Имам всичко, което искам, и съм доволен. А ти?

— Лутам се между минало и настояще, неспокойна и несигурна. Наскоро приключих с втория си брак, за което съжалявам, защото положих адски усилия да го запазя. — Погледна го за миг изпод миглите си. — Разведох се с Андре... или по-скоро той с мен преди години. Решихме да се разделим, но много цивилизовано.

Рурк нехайно отпи вода от чашата.

— Беше цивилизован човек и когато го набелязахме за жертва, доколкото си спомням.

— Сърдиш ли ми се? Все още?

— За какво?

— Е, добре, надявах се да вкарам малко алкохол в кръвта си, преди да подхвана тази тема. Но нека опитаме. — Премести се и седна така, че да бъдат лице в лице. Изумрудените ѝ очи се впериха в неговите. — Много съжалявам за начина, по който сложих край на връзката ни. Просто те изоставих, без да кажа дума.

— И заживя с набеязаната жертва.

— Да — потвърди тя с дълга въздишка. — Навремето ми се струваше по-интересно и изгодно да се омъжа за него, отколкото да го ограбя.

Без да откъсва поглед от нея, Рурк укорително наклони глава:

— И изигра мен вместо него.

— Не исках да се получи така, но в общи линии това стана. Съжалявам.

— Беше много отдавна.

— Няма значение. — Тя отново сложи ръката си върху неговата. — Бих могла да използвам младостта и наивността си като оправдание, но няма да го направя. Постъпих ужасно. Егоистично и безразсъдно.

Замълча, когато сервитьорът донесе питието ѝ и го наля от сребърен шейкър с известна официалност.

— Желаете ли да чуete специалитетите на деня?

„Каква фалшива официалност!“, помисли си Рурк. Театрален диалог, гарниран с пикантни сосове и подправки с екзотични аромати.

Магделана бе със същия парфюм, който бе използвала преди години. Може би запазена марка, а може би съзнателен избор, за да събуди спомените му.

„Наистина беше млада“, помисли си той. Тогава нямаше и двадесет години. Колко ли егоистични и безразсъдни неща бе извършил самият той на същата възраст? Безброй, призна Рурк пред себе си.

Все пак бяха преживели приятни мигове заедно и беше държал на нея. Реши да приеме извинението и да приключи с това.

След като поръчаха, Магделана отпи от мартинито си и очите ѝ отново му се усмигнаха.

— Прощаваш ли ми?

— Да загърбим миналото, Маги. Всичко беше твърде отдавна.

— Близо дванадесет години — съгласи се тя. — И ето, сега седим тук, а ти си жененият.

— Да, женен съм.

— За ченге! — Смехът ѝ бе искрен. — Винаги си бил пълен с изненади. Жена ти знае ли за твоите... занимания?

— Наясно е какъв съм бил преди и какво съм вършил. — При спомена за това гневът му към Ив започна да охлажда. — Вече не се връщам към старите си навици, от доста време.

— Наистина ли? — Тя понечи отново да се засмее, но примигна. — Сериозно ли говориш? Значи си във от играта? Напълно ли?

— Точно така.

— Винаги съм си мислила, че е в кръвта ти. Аз се отказах, защото беше забавно да разполагам с парите на Андре и да ги харча както пожелае. И то без да е нужно да правя нищо, освен да изглеждам добре и да очаровам с остроумието си. Но не вярвах, че ти някога ще се оттеглиш, по каквата и да е причина. Но предполагам, че жена ти е настояла.

— Почти бях приключил, преди да я срещна. Просто избрах да затворя тази страница, когато се обвързах с нея. Никога не ме е молила.

— Нима? — Не преставайки да го гледа, Магделана прокара аления си нокът по ръба на чашата. — Значи е страхотна жена.

— Да, такава е. Забележителна!

— Не се и съмнявам. Бихме ли си допаднали?

За първи път той се засмя.

— Не. Никак.

— Защо говориш така? — Закачливо го перна по ръката. — Аз сигурно ще я харесам. Имаме много общи неща.

— Нямате. — Погледът му бе ясен и съсредоточен. — Не съм онзи, който бях.

Тя отново отпи, облегна се назад и го изгледа изпитателно.

— Предполагам, че и двамата сме се променили. Тогава те харесвах. Аз... Е, добре. — Поклати глава и остави питието си. — Това е минало.

— А в настоящето? Какво искаш?

— Да обядвам със стар приятел, да получа прошка. Добро начало, нали? — попита Магделана, когато сервираха салатите.

— Начало на какво по-точно? — подозрително я изглежда Рурк.

— Е, в това отношение не си се променил ни най-малко. — Повдигна вилицата си и я завъртя срещу него. — Недоверчивата ти натура! — Рурк не каза нищо и тя се заигра със салатата. — Липсваш ми, напоследък изпитвам носталгия по миналото. Имах вълнуващ живот с Жорж, втория ми съпруг, и бях привързана към него истински. Връзката ни ми осигури голяма част от стила и свободата, на която се радвах с Андре. Всъщност дори повече, за известно време.

— Никога не ти е липсвал стил.

Устните ѝ се присвиха.

— Да, но ми харесваше да не се налага да работя, за да си го позволя. Никога не съм си падала по това, както и ти.

— Не си останала без пукната пара след развода.

— Да, и двата пъти издържах до датата, от която предбрачното споразумение влиза в сила. — Тя присви рамене. — Планът ми беше да се свържа с теб, щом събера смелост. Когато те видях случайно снощи... замалко да се обърна и да си тръгна. Но ти ме забеляза и се осмелих да ти се обадя. Какво мислиш за държането ми?

Рурк нехайно ѝ се усмихна.

— Изтънчена и уверена, както винаги.

— Надявах се да те изненадам, но исках да се подготвя за това, да подготвя обстановката. Кажете ми, връзката с жена ти позволява ли ти известна свобода?

Той прозря откровеното предложение във въпроса ѝ. Не би могъл да изтълкува погрешно и жеста, с който тя леко потърка бедрото му.

— Бракът не е затвор за мен, но гледам на него като на обещание. Давал съм безброй обещания и приемам всяко от тях много сериозно.

— Все пак — Магделана облиза устни, — ако обещанията не позволяват известна гъвкавост, е по-лесно да бъдат нарушени.

Закачливият ѝ смях и изразът на очите ѝ бяха предизвикателни. Някога бе намирал комбинацията за неустоима.

— Изопачаването им само ги превръща в нещо, което не би трябвало да бъдат. Преди да кажеш или сториш нещо, заради което би се срамувала, Маги, държа да те предупредя, че съм влюбен до уши в съпругата си.

Няколко мига тя се визира в него съсредоточено, сякаш се опитва да открие уловка. Бавно, но решително повдигна ръка от бедрото му и

я сложи на масата.

— Мислех, че си се обвързал с ченге, преследвайки някаква цел.

— Ако познаваше Ив, щеше да разбереш, че не може да бъде водена за носа. Освен това не бих я предал за нищо на света. И заради никого.

— Е... — Красавицата чаровно сви рамене с неизменната си дяволита усмивка. — От опит глава не боли.

Рурк реши, че е най-добре да сложи край на тази тема.

— Колко време възнамеряваш да останеш в Ню Йорк?

— Зависи. Можеш да ми помогнеш в тази насока. — Когато го видя да повдига вежди, тя се засмя. — Това не е намек, плейбой. Надявах се да те помоля за съвет. Става дума за инвестиция.

— Мислех, че имаш свои хора за това.

— Хора на Жорж. Колкото и да сме цивилизовани, положението е деликатно. Имам солидно състояние, което мога да вложа, без да се боя от риска. Печалба от нерегламентирана дейност. Не бих се обърнала към твърде отговорните и стриктно спазващи правилата съветници на Жорж за инвестициите си. Искам съвет от стар приятел, на когото имам доверие и който е много вещ в тази област. Ти ме научи да ценя... доходоносните начинания. Мисля да вложа в недвижим имот след неколkokратно препиране на парите, за да избегна данъчните.

— Увеличаване на капитала ли имаш предвид, инвестиране в бизнес или запазване на състоянието ти?

— Всичко закуп, ако е възможно.

— Колко солидно е състоянието ти?

Магделана отново прехапа устни и очите ѝ затанцуваха.

— Около петнадесет, скътани на тайно място. Бях привързана и към Андре, и към Жорж, както споменах. А животът, който имах с тях, ми харесваше. Но и в двата случая не очаквах да продължи вечно. Въртях някоя и друга далавера. И имам куп бижута, които всъщност не ми отиват. Бих искала да претопя всичко това. Дискретно.

— Търсиш имот в Ню Йорк, така ли?

— Това беше първият ми избор, освен ако имаш по-добро предложение.

— Ще помисля. Мога да ти уредя няколко оферти, Маги, но ще се наложи сама да се погрижиш за препирането. Ще ти покажа върнатата

посока и ще те свържа с подходящите хора. Само това мога да сторя.

— Би било повече от достатъчно. — Тя отново потърка ръката му. — Благодаря ти. Засега съм отседнала у Франклин. Ще ти дам адреса.

— Възползваш се от привилегиите на връзката със заможен и доста по-възрастен мъж?

Тя набоде от салатата и широко се усмихна.

— Не за първи път.

Ив откри единственото предприятие в Ню Джърси, което произвеждаше рициново масло. Реши, че разходката си струва особено защото в офиса се чувстваше като в клетка.

Когато тръгна, Пийбоди я настигна с резултатите от проучванията си. Качиха се в колата и докато Ив шофираше, партньорката ѝ започна да докладва:

— Проверих имената на родителите и настойниците, които са се регистрирали в училището вчера. Отсях онези, които са имали потвърдени уговорки с лица от персонала или са влезли и излезли, докато жертвата е била в класната си стая. Остават четирима потенциални заподозрени.

— Връзка между някого от тях и Фостър?

— Децата на двама са имали часове при него този срок. Искан да проверя дали някое от хлапетата е срещало проблеми с учебния материал или с дисциплината. Но директорката се инати и отказва достъп до досиетата.

— Така ли? — усмихна се Ив и почувства приятна топлина. — С удоволствие ще я притисна. Веднага ще издействам съдебна заповед.

— Това исках да чуя. Едната майка е била съдена за побой преди две години. Нападнала някакъв мъж с бейзболна бухалка след мач на детската лига. Счупила рамото му.

— Това се казва отборен дух! — възкликна Ив.

— Отървала се с общественополезен труд, сеанси при психолог и плащане на лечението — обясни партньорката ѝ. — Пострадалият завел дело за неупомената сума. Искан ли да проверя по-подробно?

— Ще я попитам лично.

— Хали Уенц, несемейна, една дъщеря на осем години, Емили. Хали е организатор на партита.

— Нима има хора, които получават пари за такова нещо? Не го разбирам! Ако някой си е наумил да прави парти, какво му коства да си го организира сам?

— А тържеството за Мейвис? — лукаво подпита Пийбоди.

Ив едва се сдържа да не смръщи вежди:

— Е, какво, мина добре.

— Мина страхотно, защото имаше кой да се погрижи за подробностите. И това бях аз!

— Платих ли ти нещо?

Пийбоди се намръщи и се почеса по брадичката.

— Непоправима си.

— Толкова по въпроса — приключи Ив, докато отклоняваше колата от магистралата.

След малко партньорката ѝ попита:

— По-добре ли си?

— В сравнение с кога?

— С тази сутрин.

— Просто не бях в настроение. В главата ми се въртяха лоши мисли. Но вече се отърсих от тях.

Срамуваше се, че като първа глупачка е започнала да се терзае заради някаква блондинка с червена рокля. Навярно вече бяха приключили с обяда, той се бе върнал в офиса си и провеждаше поредното заседание за планиране на глобално финансово господство. Край! Отново всичко бе нормално... Почти без усилие успя да прогони Магделана от мислите си. Малко по-късно се легитимираха пред охраната на завода и изчакаха управителката. След минута тя се появи — ниска, трътлеста жена, метър и петдесет заедно с тока на грубите ботуши. Имаше широка усмивка и блясък в очите, който накара Ив да се запита какво е яла на обяд.

— Приятно ми е, Стела Бърджис. С какво мога да ви помогна?

Характерният за щата отвъд Хъдзън акцент бе натрапчив, когато ги приветства с „добре дошли“.

— В това предприятие се обработва рицин.

— Точно така. Обработваме различни видове селскостопанска продукция за нехранителна употреба. Нашето рициново масло се

използва в някои индустрии като смазочно. Не толкова в Съединените щати, работим главно за износ. Използва се и при подготовката на кожени изделия. Изнасяме го и за тази цел и го доставяме на редовни клиенти в страната. Искате ли да видите как протича производственият процес?

— Не е нужно. Имате ли клиенти в Ню Йорк? — попита Ив.

— Мога да проверя това за вас, лейтенант. Възможно е да сме доставяли от маслото на художници и хора, занимаващи се с други изкуства, които предпочитат да ползват само естествени продукти. Ако желаете, ще ви предоставя списък.

— Да, ако обичате. Но първо ми кажете защо говорите за всичко това с усмивка.

— Моля? — учуди се управителката.

— Не задаваш въпроси, Стела. — Ив отново мина на „ти“. — Не увърташ и не твърдиш, че информацията за клиентите е поверителна. Дори сама предлагаш да ни дадеш списъка.

Стела отново се усмихна широко.

— Да, разбира се. Получих наредбата.

— Каква наредба?

— От големия шеф. Първата за тази година. Всички ръководни лица, началници на отдели и прочие се задължават да окажат съдействие на лейтенант Ив Далас, ако поиска информация или услуга. Нали така?

— Да. Ще ми трябва и списък на персонала. Всички работили тук през последните шест месеца.

— Имате го. — Управителката повдигна палец. — Дайте ми само пет минути.

Докато чакаха, Пийбоди вдигна поглед към тавана и затананика някаква мелодия.

— Млъкни! — скара ѝ се Ив.

— Просто си мисля какво ли е да бъдеш омъжена за човек, който притежава толкова неща, че да не знаеш и за половината от тях — зачуди се Пийбоди. — Той е изпратил наредбата.

— Отне ми удоволствието да се правя на страшна.

— Но ни спести време. Много е съобразителен и винаги мисли за теб.

Стана ѝ приятно да чуе това. Макар че се почувства още по-глупаво заради държането си сутринта.

Щеше да направи съпоставки и проучвания за лицата от двата списъка. После можеше да се върне в управлението или да се прибере у дома. Но първо щяха да почукат на няколко врати, като започнат с тази на Хали Уенц.

Тя живееше в двуетажна къща, а офисът на фирмата ѝ бе на приземния етаж. Ив би я описала като пълна противоположност на Стела Бърджис. Хали бе висока, стройна и обува с елегантни модни полуботи. Очите ѝ бяха студени и подозрителни, докато гледаше значката на Ив.

Очевидно тя не бе получила наредба.

— В каква връзка сте тук? Очаквам клиент след десет минути. Посещение на полицаи не е реклама за бизнеса.

— Какво ви говори името Крейг Фостър?

Хали шумно въздъхна и погледна към вратата:

— Слушайте, дъщеря ми е в съседната стая. Много е разстроена заради случилото се. Никак не бих искала да бъде разпитвана за това поне докато не се почувства по-добре.

— Всъщност сме тук, за да поговорим с вас.

— С мен ли? За господин Фостър? Защо?

— Разговаряме с всеки, който е бил в училището вчера.

— Добре де, почакайте за минута. — Тя отиде до вратата, надникна вътре и почти я затвори. — Учи — каза на Ив и Пийбоди. — Детето е истинско съкровище. Какво ви интересува?

— Първо, искаме да узнаем за какво сте били там.

— Заради изложбата на домашни любимци — обясни Хали. — Ем искаше да покаже нашия Буч, сив африкански папагал. Доста е едър. Не можеше да носи клетката сама и отидох с нея до класната стая.

— Регистрирали сте се в осем и двадесет, а сте останали в сградата до десет и четиридесет и две. На какво разстояние се наложи да носите Буч?

— Училището е голямо — отвърна спокойно Хали. — Всички родители ли разпитвате?

— Не е толкова голямо, че да разнасяте един папагал два часа. Разговаряхте ли с господин Фостър вчера?

— Не.

— Но по-рано сте се срещали с него.

— Да. Преподаваше на Ем и през миналия срок. Изглеждаше свестен. Тя се справяше добре в часовете му и той беше много внимателен с нея.

— Проявявахте ли интерес към него?

Хали гневно пое дъх.

— Не свалям учителите на Ем — тросна се тя. — А дори и да го правех, по-скоро бих се завъртяла около симпатичната блондинка, която оглавява катедрата по литература. Лесбийка съм, за бога!

— Били сте осъдена за побой, госпожо Уенц.

— Мамка му! — Гневът ѝ пламна като жарава. — Онзи кучи син си заслужаваше счупеното рамо, даже му беше малко. Знаете ли как нарече моята Ем? „Лесбийско изчадие.“ — Тя потисна нова гневна въздишка и протегна ръка напред, докато се овладее. — Каза го като обида към мен, а аз само го предупредих да внимава. Но той не престана да подхвърля грозни думи по време на мача. Нарече я „копеле“. Направо се развика: „За нищо не те бива, малко копеле!“. Никой няма право да говори така на детето ми. Не можех да търпя повече.

Ако жената казваше истината, Ив бе изненадана, че не се е прицелила в черепа му, вместо в рамото.

— Господин Фостър казвал ли е нещо обидно за дъщеря ви?

— Не, по дяволите! Беше почтен човек, доколкото зная. Добър учител, който правеше уроците си интересни за децата. Емили много го харесваше. Сега е разстроена и объркана. Не искам да я тормозите повече.

— Тогава ни кажете защо сте прекарали два часа и двадесет и две минути в сградата на училището.

— Господи! Останах при класа известно време, поговорих за Буч с няколко от децата и с Джанин, госпожа Линклетър. Накарах папагала да повтори няколко думи пред тях. После... Слушайте, нужно ли е да записвате това?

— Зависи какво ще кажете — отвърна Ив.

— Няма връзка със случилото се. Но искам да ми обещаете да не се разчува.

— Добре — кимна Ив.

— Отскочих до кухнята. Лейна Санчес, главният диетолог, съставя менютата ми. Не е редно да върши частни услуги и не искам да загази.

— Няма такава опасност.

— Поговорихме за един прием следващата седмица. Направихме промяна в менюто по настояване на клиента. Пийнах чаша кафе, докато бях при нея. Нямах уговорени срещи преди единадесет, а училището е на няколко преки от тук, така че постоях. Това е.

— Добре. Тя ще го потвърди ли?

— Да, но слушайте, не я разпитвайте в училището. Ако Моузбли узнае, Лейна ще има неприятности.

— Имате ли връзка с Лейна?

Хали се отпусна и успя да се усмихне.

— Не интимна. Срецах се със сестра ѝ преди сто години. Помогнах ѝ да получи работата в „Сара Чайлд“, когато търсеха нов диетолог. Има двегодишно дете и второ на път. Със съпруга ѝ се нуждаят от парите, които получава от мен.

— Нямаме интерес да я топим — рече Ив, но си помисли: „Има още нещо тук, нещо мъничко“. — Видяхте ли някого или нещо необичайно?

— Не. Часовете тъкмо започваха, когато слязох в кухнята. Тръгнах си навярно по време на второто занятие. Готова съм да помогна с каквото мога. Когато около детето ми се случи нещо лошо, искам да зная кой, какво и защо е направил. Няма друг начин да я защита.

„Може би точно родителската закрила е причината...“, реши Ив, докато вървяха към дома на следващия в списъка. Той беше през две преки.

— Напада човек с бухалка, защото обидил детето ѝ! — гласно разсъждаваше Ив.

— Ти би сторила същото — рече Пийбоди.

— Трудно е да се каже, защото нито съм лесбийка, нито имам дете, но съдейки по разказа ѝ, онзи тип наистина си го е заслужил. На

какво е способен един родител, за да защити детето си! Може би Фостър е имал проблеми не с родител или колега, а с някое хлапе.

— Какви проблеми може да създаде дете между шест и дванадесет години?

— Децата в наше време вършат какво ли не! — разпали се Ив. — Може би е хванал някое да краде, да преписва на изпит, да прави свирка в тоалетната или да търгува с незаконни вещества.

— Господи! — прекръсти се Пийбоди.

Но Ив се замисли върху предположението си:

— Фостър привиква родителя да си поговорят, предупреждава го, че трябва да докладва за провинението. Хлапето ще бъде наказано, изпратено при психолог, може би изключено. И то от „едно от най-престижните училища в щата“ според вироглавата дъщеря на Страфо. Че кой би искал детето му да бъде изритано заради лоша проява, отразена в досието му! Но ако Фостър умре, никой няма да узнае.

— Като заговорихме за загрижени майки и бащи, проверих уговорените срещи на Фостър с родители през седмицата преди убийството.

— Да видим разговарял ли е с някого повече от веднъж. Когато получим съдебната заповед, ще проверим дали някой ученик е имал проблеми и с други преподаватели.

Никой от останалите в списъка не си бе у дома. В едно жилище попаднаха на сърдита тийнейджърка, която докладва, че родителите ѝ и „онзи сополанко“ — навярно по-малкият ѝ брат — са на баскетболен мач. В друго домашна помощница — андроид ги уведоми, че майката е завела „младата госпожица“ на тренировка по карате, а бащата е на късна делова среща.

Когато се върнаха в централата, Ив поиска съдебната заповед и когато се сдоби с нея, погледна победоносно. Единственото ѝ разочарование бе, че е твърде късно, за да открие някого в училището и да получи достъп до досиетата, които искаше да види.

Залови се с прегледа на информацията за персонала и клиентите на завода, но смяната ѝ вече свършваше и тя реши да поработи у дома. Щеше да придума Рурк да ѝ помогне. Би било като предложение за мир след случката сутринта.

Щяха да вечерят и да го запознае с последните си разкрития. Щом проверяваше списъците на неговите служители и клиенти, честно

бе и той да участва. Освен това ѝ липсваше компанията му.

Тъкмо ставаше от бюрото, когато Пийбоди надникна в офиса ѝ.

— Отвън чака някоя си Магделана Пърсъл. Настоява да говори с теб.

Сърцето на Ив подскочи.

— Обясни ли причината за посещението си?

— Каза, че е лично. Но не помня името ѝ да е било в някой от списъците, по които работим.

— Не, не е от тях. Изпрати я тук и си тръгвай.

— У дома ли? Но смяната ни свърши само преди двадесет минути. Какво да правя с толкова свободно време?

— Утре ела у дома точно в осем. Ще хванем някои от хората в списъците, преди да тръгнат на работа. После отиваме в училището. Съдебната заповед пристигна.

— Точка за нашия отбор! Далас, мога да остана, ако трябва.

— Не, предпочитам да си тръгнеш. Кажи ѝ да влезе.

„Нищо страшно“, напомни си Ив. Щеше да чуе какво иска Пърсъл, а сетне да си тръгне и да забрави за нея.

Не за първи път щеше да води глуповат разговор с бивше гадже на Рурк. Едва ли щеше да бъде и последен.

Чу издайническото потракване на токчета по изтъркания под и си даде вид, че прелиства обемист доклад.

Когато вдигна очи, Магделана стоеше срещу нея с чаровна усмивка и лъскав черен костюм с пухкава кожена яка.

— Благодаря, че ме приехте — започна тя. — Не зная дали си спомняте за кратката ни среща снощи, но...

Ив за нищо на света нямаше да се трогне от усмивката, още по-малко от чара ѝ. С равнодушен тон отсече:

— Зная коя сте.

— Е, добре тогава — каза Магделана след миг. — Тази сграда е същински лабиринт. Централата на нюйоркските ченгета, предполагам. А това вашият офис ли е? — Огледа се и спря очи на издраскания шкаф за документи, невзрачното прозорче и очуканото бюро. Повдигна свършените си вежди. — Не е това, което очаквах. Имате чин лейтенант, нали?

— Точно така.

— Хм, дано не прекъсвам някаква изключително важна полицейска работа. — Присви изумрудените си очи. — Чувствам се някак неловко. Не го очаквах. Реших да намина и да предложа да ви почерпя питие, след като свършите работа.

— Защо?

— За да ви уверя, че не желая да ви създавам неприятности.

Ив се облегна назад и нехайно се завъртя на стола.

— Да не би да сте убили някого, откакто сте в града?

— Не. — Лицето ѝ се озари от лека шеговитата усмивка. — Поне откакто пристигнах.

— В такъв случай не ми създавате неприятности.

— Ив. — Гласът ѝ бе спокоен, както и грациозното движение, с което опря ханш на ръба на бюрото. — Исках само да знаете, че това, което е било между мен и Рурк, отдавна е приключило. Връзката ни беше детска история. Няма за какво да се тревожите.

Ив наклони глава.

— Нима изглеждам разтревожена?

— Не зная... Рурк спомена, че с вас няма да си допаднем, но аз упорито се зарекох да му докажа, че греша. Затова се надявах да пийнем по нещо и да изясним нещата, които биха могли да доведат до проблеми. Особено след като той се съгласи да ми помогне в някои начинания.

— Странно. — Ив усети, че сърцето ѝ отново се присвива. — Нямате вид на жена, която се нуждае от помощ.

— Става дума за бизнес. И двете знаем, че Рурк няма равен във финансовите дела. Всъщност нека бъдем честни, и в други неща — закачливо се разсмя тя. — Но този път отношенията ни са чисто делови, кълна ви се. Когато обядвахме заедно днес и той ми обеща помощ, изведнъж ми хрумна, че може да си помислите, че преследвам друга цел. Все пак е красив и привлекателен мъж, а някога бяхме...

— Точно така, говорете в минало време.

— Да, разбира се. Слушайте, някога му причиних голяма болка и не искам отново да се чувствам гузна. Ако нещата се развият както се надявам, ще имам работа в Ню Йорк доста време. Искане ми се всички да бъдем приятели.

Ив усещаше, когато някой се опитва да хвърли прах в очите ѝ.

— Знаете ли, госпожо Пърсъл, вакантните места за мои приятели вече са заети. Ще се наложи да кандидатствате някъде другаде. Що се отнася до бизнес начинанията на Рурк, те са си негова работа. А с вас нека бъдем наясно: не изглеждате глупава, така че едва ли си въобразявате, че сте първата фуста, зарязана от Рурк, която ме посещава. Не ме притеснявате. Всъщност не ме и интересувате особено. Е, ако няма какво друго да кажете, ви пожелавам приятна вечер.

Магделана бавно се оттласна от бюрото.

— Той никога не греши. Наистина не ми харесвате.

Тръгна към вратата, но спря за миг и отново погледна Ив.

— Само още нещо. Не бях зарязана от него. Аз го зарязах. Вие също не изглеждате глупава, така че със сигурност разбирате разликата.

Ив се заслуша в потракването на токчетата ѝ. Когато се отдалечиха, притвори очи.

Защото нито тя, нито Пърсъл бе глупава.

7.

Изтощението бе на път да я завладее, когато сви с колата през портала. „Далеч от несекващия шум, тълпите, гнева и яростта на града“, помисли си тя. Най-сетне се завърна в света на Рурк.

Неповторим, само техен, съвършен свят. Дългата алея се виеше през градините, покрити с неопетнена от бързаци коли бяла снежна пелена и водеше до входа на голямата каменна къща с безброй прозорци.

В тях грееше топла, златиста светлина.

Бе свикнала с това да се плъзга между железните порти и да вижда забележителния си дом с големи и малки кули като приказно видение в мрака.

Зад стъклото и камъка се редяха стая след стая, практични, изискани и весели. Всяка от тях бе прекрасна и отразяваше вижданията на Рурк. Всичко, което бе искал да построи и да притежава.

Сградата издаваше не само стремежа му към внушителност, изтънченост и престиж, а и нужда, силна нужда да създаде дом.

Какво бе добавила тя към сътвореното от него? Няколко дреболии, едно осиротяло коте и кабинет, който безспорно бе невзрачен и лишен от стил според неговите стандарти.

Постепенно Ив започна да чувства къщата като дом, създаден от двама им. Нима нямаше право, след като бяха изградили живот, който означаваше много за всеки от тях.

Нямаше да допусне някакъв призрак от миналото да помрачи този живот.

Остави колата отпред и изкачи стъпалата до разкошната входна врата. Рурк бе построил къщата, но сега тя бе нейна територия, нейна земя. Никой не можеше да влезе, без да се пролее кръв.

Бе посрещната във фойето от Съмърсет, следван по петите от котарака като закръглена сянка.

— Нека разменим по някоя ругатня вместо поздрав и без повече разговори — започна тя. — Имам работа.

— Все още не се е прибрал.

Сърцето ѝ отново се сви, докато сваляше шлифера си.

— Благодаря, че ми докладва.

— Наложил се да промени графика на срещите си, за да вмести личен обяд.

Ив гневно метна шлифера върху колоната на парапета. Поне сега имаше удобна мишена, върху която да излее напирания гняв, който я изгаряше отвътре.

— Хубав повод да позлорадстваш. Обзалагам се, че си готов да затанцуваш от радост, защото Маги е в града.

— Напротив — прекъсна я Съмърсет, удивително спокойно. — Никак не се радвам. Искам да ми отделиш минута.

— За какво?

Икономът стисна зъби и това ѝ подсказа, че се е излъгала. Нещо трепваше зад непроницаемото му спокойствие.

— Неприятно ми е да говоря за Рурк по този начин, а ти правиш нещата още по-сложни. Но предвид тревогата, която не ми дава покой, нямам голям избор.

Устата ѝ пресъхна.

— Каква тревога?

— Ела в приемната за малко. Камината е запалена.

Ив закрочи натам. Пламъците грееха червеникави и златисти. Всички богати тъкани сияеха, а грижливо лъснатите антики от масивно дърво блестяха. Когато застана в стаята, почувства вледеняващ студ.

— Ще седнеш ли? — попита Съмърсет. Ив поклати глава, отиде до прозореца и се загледа навън. — Ще ти наляя вино.

— Не го хаби! — отказа тя. Не би понесла вино в това състояние.

— Тя е опасна жена, лейтенант.

— В какъв смисъл?

— Ловка манипулаторка. Обожава авантюри и интриги. И притежава сила, каквато обикновено имат изключително красивите жени. Още преди дванадесет години владееше изкуството да я използва до съвършенство, едва ли е загубила способностите си.

— Не е — промърмори Ив. — Осъзнава въздействието си.

— Освен това има забележителен интелект.

— Колко продължи сериозната им връзка? — когато Съмърсет не каза нищо, Ив се изправи пред него. — Не се прави на ударен. Колко?

— Доста време. Близо година.

Ив бързо се обърна към прозореца. Почувства остра болка точно под сърцето.

— Защо скъсаха?

— Планираха удар. Планираха го седмици наред. — Тя не бе пожелала вино, но той се нуждаеше от нещо, което да му вдъхне кураж. — Жертвата беше заможен мъж с великолепна колекция от произведения на изкуството. — Съмърсет отиде до лакирания бюфет, извади гарафа и си наля малко уиски. — Ролята на Магделана беше да го съблазни, да започне връзка с него. Беше много по-възрастен от нея и известен със слабостта си към млади и енергични жени. Щеше да събира информация отвътре за охранителната система, за навиците му и местата, където се пазят ценните творби. Спряха се на две картини на Реноар. Но в деня, когато трябваше да осъществят удара — докато Магделана и жертвата са на яхтата му — тя се омъжи за стареца по бързата процедура.

— По-добре питомното, отколкото дивото — рече Ив.

— Именно. Естествено, той трябваше да се откаже от удара, защото не бе сигурен дали информацията, която е получил, е достоверна, или е бил изигран. Това му коства много в няколко отношения.

— Но не е тръгнал по петите ѝ, за да я накара да си плати. — Ив се обърна отново. — Не го е направил, защото е бил по-скоро наранен, отколкото ядосан. Обичаше ли я?

— Беше заслепен.

Нещо в нея се преобърна.

— Значи е още по-лошо.

— Съгласен съм. — Съмърсет отпи глътка. — Примиряваше се с доста неща, докато бяха заедно. Тя обичаше рисковете и в професионален, и в личен план. Но у нея има някакъв огън. А това го привличаше.

— Умна е — промълви Ив. — И образована. Направих проучване.

— Естествено. Беше много интелигентна млада жена.

— Ето за какво ѝ се е възхищавал. Бил е впечатлен от интелекта ѝ дори повече, отколкото от външността.

Съмърсет се поколеба за миг. Веднъж бе видял нея в компрометиращо положение точно в тази стая. Но ако го изтъкнеше, би причинил още по-голяма болка.

— Разбира от изобразително изкуство, музика и литература. Той винаги е бил жаден за знания, за опознаване на неща, от които е бил лишен като малък. Тя има глава за финанси и е ненаситна за разкош и блясък — обясняваше Съмърсет.

— Обичала е и да краде. Това също го е привличало.

— Обичаше да присвоява чуждото. Ако ѝ купи подарък, сияеше от радост известно време, но далеч повече предпочиташе да го е задигнал. И винаги искаше още и го получаваше, без да го е молила директно. Намираще начин. И сега ще иска повече.

— Дойде в офиса ми, преди да си тръгна.

Съмърсет сведе поглед към чашата си и отново отпи.

— В неин стил е — обясни той — да посее някое и друго семе на интрига, като се преструва на добронамерена.

— Нещо подобно. Искаше да ме засегне, знаех го. Постигна целта си. Призна, че се е съгласил да ѝ помогне в някакво бизнес начинание. Ако го е придумала да извършат нов удар или поне да ѝ подготви почва за действие... Господи!

— Не бива да му позволяваш.

— Рурк не се нуждае от моето позволение.

— Но имаш влияние над него. Използвай го. Тя му е слабост и винаги е била.

— Единственото, което мога да направя, е да го попитам направо. Не мога да се боря с инсинуации и хитрини. Не ми се удават. — Ив усещаше, че ще се пръсне от гняв. — Не мога да се меря с нея в това отношение, мамка му! В края на краищата, изборът е негов. Винаги е било така. Сега се налага да поработя.

Тръгна към вратата, но спря и се обърна. Срещна погледа на Съмърсет.

— Тя е манипулаторка, вече ми е ясно. Освен това е красива, изтънчена, образована... И достатъчно умна, без съмнение, за да се докопа до всичко, което Рурк притежава. Честно казано, мислех, че ти би преливал от щастие, ако Рурк ме замени с точно такъв тип жена. —

Преглътна, за да продължи, без гласът ѝ да затрепери. — Няма да цапа къщата с кръв, ще знае коя рокля да облече за всеки прием. И никога не би забравила за делова вечеря, понеже през деня се е занимавала с нечий труп. Е, защо ми казваш всичко това?

— Тя наистина би била бляскаво украшение до него — спокойно започна Съмърсет. — Говори безупречно френски и италиански и има неограничен запас от чар, когато пожелае да го раздава. Отново ще използва Рурк. Ще ламти за още и за още от богатствата му. А ако е нужно или просто ако ѝ хрумне да се позабавлява, не би се поколебала да го хвърли на вълците само за да види кой ще победи. — Съмърсет допи уискито си, замисли се за миг и продължи с официален тон: — А вие, лейтенант, често сте груба и определено не притежавате изискани обноски. Нито усет как да бъдете идеалната съпруга за мъж с положението на Рурк в очите на обществото. Но бихте сторили всичко, независимо от риска, за да го предпазите от нещо, което го застрашава. Тя е неспособна да го обича. А вашите чувства са искрени.

„Прав е“, помисли си Ив, докато се отдалечаваше.

Странно, че бе забравила колко страх и страдание може да донесе любовта.

Никога не ги бе изпитвала, преди да го срещне. Не бе познавала тази мъчителна болка, разтърсващия страх от загуба.

Не бе изживявала и вълнуващата тръпка на утехата, опияняващото щастие, което изведнъж изтласква всичко друго на заден план.

Отиде направо в кабинета си и програмира цяла кана кафе. Преди Рурк да се появи в живота ѝ, вечер най-често се бе потапяла в работа. Не виждаше причина да не стори същото и сега.

Трябваше да мисли и за дълга си. Един човек бе убит. Човек, който според всички събрани досега сведения бе обикновен, приятен и амбициозен млад мъж.

Нямаше никакво доказателство, нищо, което да навежда на мисълта, че би пожелал зло някому. Не бе имал извратени сексуални наклонности, не беше използвал или разпространявал наркотици.

Нито бе откраднал, нито бе проявил жестокост към някого. Не бе изневерявал на съпругата си.

„Обяд със стара приятелка също не е изневяра“, помисли си Ив, докато буташе количката с кафето към бюрото си. Както и страстният

секс до забрава с друга жена дванадесет години преди сключване на брак.

Рурк нямаше да ѝ изневери. За това можеше да бъде спокойна.

Но дали щеше да изпита желание? Това бе по-трудният въпрос, който нямаше нищо общо с Крейг Фостър.

Седна, подпря лакти на плота и отпусна глава върху дланите си. Трябваше само да проясни мислите си. Да прогони натрапчивите съмнения. Не бе зле да вземе нещо за проклетото главоболие, което караше слепочията ѝ да пулсират.

Сърдита на себе си, дръпна горното чекмедже, в което Рурк бе оставил опаковка с малки сини хапчета. Мразеше да взема лекарства, но иначе нямаше да успее да се съсредоточи.

Погълна една таблетка с кафе и в този миг при нея дотича Галахад, готвейки се да скочи на бюрото ѝ. Седна на пухкавия си задник и втренчи поглед в нея.

— Имам работа! — скара му се Ив. Но бе странна утеха да прокара ръка по главата на котарака и да го накара блажено да се изтегне. — Трябва да поработя, иначе ще полудея.

Завъртя се на стола и пъкна в устройството дисковете с информация, които искаше да прегледа.

— Компютър, съпоставка на списъците на персонала и клиентите от диск А с тези на настояниците на учениците, преподавателите, администрацията и помощния персонал от диск В. Съобщи за открити съвпадения.

Прието. Изпълнение.

— Вторична задача: стандартно проучване за всички имена от диск С, криминално минало, финансово състояние, трудова биография, семейно положение, образование.

Прието. Изпълнение.

Може би щеше да изникне нещо за някого от родителите, посетили училището онази сутрин.

— Последна задача: подреждане на сведенията за преподаватели, администрация и помощен персонал в академия „Сара Чайлд“ по азбучен ред на стенен екран едно.

Прието. Информацията е показана на стенен екран едно. Основната задача изпълнена. Няма съвпадения.

— Да, иначе би било твърде лесно — въздъхна Ив. — Използвай същите списъци за проучване за роднински връзки, бивши съпрузи или партньори на семейни начала.

Прието. Изпълнение. Вторичната задача изпълнена. Избор на екран за резултата?

— На монитора.

Ив се облегна назад и прегледа информацията.

Нямаше нищо съществено. Едно-две малки провинения — притежание на незаконни опиати за лична употреба, обвинение в кражба от магазин преди четири години... Никакви престъпления или излежани присъди.

Преди да се съсредоточи върху информацията на стенния екран, Ив притвори очи и мислено си преповтори всичко, което знаеше: отрова в горещия шоколад; термос, оставян всяка сутрин без надзор на достъпно място; навик...

— Момент!

Тя се надигна и присви очи, когато ѝ хрумна да проследи друга нишка. Свърза се с Лисет Фостър:

— Обажда се лейтенант Далас. Извинете за безпокойството, но имам няколко въпроса. Вие сте приготвяли горещия шоколад всяка сутрин, нали?

— Да, както ви казах, приготвих го за Крейг.

— А пиехте ли от него?

— Не. Има твърде много калории — вяло отвърна Лисет. — Но той не знаеше, че използвах малко истински шоколад заедно със соевото мляко и какаовия прах.

— Защо го криехте от него? — учуди се Ив.

— Шоколадът е толкова скъп! Крейг нямаше представа, че го купувам и го добавям, както правеше майка ми. Много му харесваше, казваше, че никой не може да го приготвя като мен. И беше вярно, защото всяка сутрин слагах съвсем малко истински шоколад.

— Някой друг знаеше ли за добавката?

— Майка ми. Тя ме научи да го приготвям. Сигурна съм, че съм го споменавала и пред колежки. Може да съм се похвалила и на Мири. Беше малка тайна от Крейг. Не би одобрил, ако узнаеше, че харча пари за него.

— Забелязах какаовия прах в кухнята ви и опаковка течен шоколад в кутия от „Фам Витал“.

Лисет леко се усмихна.

— Никога не надничаше в кутиите ми с витамини, така че държах шоколада скрит там.

— Изпратихме праха и шоколада в лабораторията. Някой друг знаеше ли къде ги държите?

— Какаото може би, но не и шоколада. Мислите, че...

— В лабораторията ще установят дали към някоя от съставките е било добавено нещо друго. Гостува ли някой в апартамента ви през уикенда преди смъртта на съпруга ви?

— Не — отвърна уморено Лисет. — Мисля, че не. Излязох за малко в събота по магазините, но Крейг остана у дома. Не спомена да е идвал някой.

— Друг, освен вас, има ли ключ? Или вашия код?

— Мири, за извънредни случаи. Но...

— Добре. Кооперацията ви няма охранителни камери или портиер.

— Не можехме да си позволим по-скъпо жилище. Кварталът е спокоен, не сме имали неприятности.

— Добре, госпожо Фостър. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

„Значи има още една вероятност“, помисли си Ив. Ако неизвестно лице е имало достъп до апартамента на семейство Фостър, познавайки навиците им, би могло да сложи отрова в праха. Вероятно Крейг е имал посетител, за когото не е казал на съпругата си.

Или... Не беше сигурно, че е станало точно предния ден. Навярно той е извадил късмет неколkokратно, като не е погълнал от отровата или пък количеството се е оказало недостатъчно.

Ив взе доклада от лабораторията и прочете какво е съдържало питието в термочашата. Сред съставките не беше посочен истински шоколад.

Значи убиецът не знаеше за тайната рецепта на Лисет.

Ив стана замислено и пристъпи към таблото с материали по случая. Загледа се в снимките от местопрестъплението, в лика на жертвата. Скръсти ръце, докато се взираше в термоса.

„Нищо необичайно“, реши тя. Средно голям цилиндричен съд за около петдесетачка. Катраненочерен, с името на жертвата, изписано със сребристи букви. Изглеждаше нов...

Но нали го е използвал всеки работен ден повече от година? Защо изглеждаше съвсем нов?

Вече бе мислила върху тази версия, а сега тя просто се потвърждаваше. По дяволите!

— Бързо и лесно — прошепна тя. — Харчиш петдесетачка и можеш да ги подмениш за три секунди. Не се налага да изливаш истинския шоколад и да наливаш отровния. Вземаш неговия, пхваш го в куфарчето или чантата си и оставяш другия.

„Хитро — каза си тя, — без цапане.“

Извади доклада на оперативната група, макар да знаеше, че не би пропуснала такава важна подробност, ако в сградата е намерен втори такъв термос.

— Компютър, сравни вероятностите във връзка със случай номер 33091-Д. Първа възможност: в термоса на жертвата е била сипана отрова сутринта в деня смъртта му. Втора възможност: термосът на жертвата е бил подменен с идентичен, съдържащ отровата, отново сутринта в деня на смъртта му. При коя от двете вероятността е по-голяма?

Прието. Изпълнение.

Ив наля още кафе в чашата си и закрачи пред таблото. Седна зад бюрото си.

При наличните данни вероятността при двете възможности не се различава съществено.

— Голяма помощ, няма що! — изпъшка Ив.

Щом обаче натуралният шоколад липсваше в състава на отровното питие, отпаднаше и теорията, че рицинът е добавен към какаовата смес в апартамента на семейство Фостър.

Сипването му на местопрестъплението би било по-лесно, по-ефективно. Но пък с повече риск.

Подмяна на целия съд наистина бе най-хитрият, най-ефективният начин, и то с минимален риск от провал.

На следващия ден щяха да претърсят училището по-щателно. Но Ив бе готова да заложи главата си, че убиецът е отнесъл чашата на Крейг като трофей. Или се е отървал от нея, но извън училището.

Въведе описанието на съда като критерий за търсене на търговци на дребно в града и в мрежата, които продават точно тази марка и модел, с възможност за гравирание на име.

Само в Манхатън имаше повече от двадесет магазина, предлагащи тази стока, и три пъти повече онлайн търговци.

Най-сетне бе постигнала пробив. Независимо дали самата чаша играеше някаква роля, вече бе сигурна, че питието е било приготвено от убиеца. От някой, който не е знаел за тайната съставка на Лисет.

Отново посягаше към кафето си, когато видя Рурк изправен до вратата.

— Лейтенант!

— Здравей...

Предпазливо се взираха един в друг, докато той се приближаваше.

— Надявах се да не закъснея толкова.

— Е, случва се.

Край на търсенето. Няма открито съответствие.

— Понякога светът не се оказва толкова малък, колкото ти се иска да бъде — отбеляза Ив и повдигна чашата си.

— Имах дълъг работен ден.

— Аз също.

Той седна на ръба на бюрото и я погледна право в очите:

— Скарани ли сме, Ив?

Тя изпита ужасен гняв към себе си. Искаше ѝ се да захлупи лице върху плота и да зариде.

— Не зная.

Рурк протегна ръка и прокара пръсти по косите ѝ.

— Тази сутрин ме ядоса. Накара ме да изляза от кожата си. Нямах ли ми доверие?

— Нима мислиш, че бих седяла тук, ако нямах?

— Щом е така, значи не би трябвало да има проблем помежду ни.

— Нищо не е толкова просто — въздъхна Ив.

— Обичам те, това е самата истина — тихо каза Рурк. — Сутринта не ме целуна за довиждане.

Наведе се и докосна с устни нейните. В този миг нищо не можеше да спре любовта, която я изпълни.

Той отново докосна устните ѝ — топло и ласкаво.

— Сигурно не си вечеряла...

— Тъкмо набрах скорост в разследването. Не съм и помисляла за храна.

Той хвана ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. Сетне закачливо почеса котарака, който надигна глава.

— Изглеждаш уморена, лейтенант. Тъмните кръгове по очите са от безсъние... Ще спретна бургери. А после ще ми разкажеш за случая.

„Не желае да говорим за сутрешната кавга — помисли си тя — или за срещата си с Магделана.“ Рурк избягваше темата много ловко, но тя трябваше да бъде обсъдена откровено и ясно.

— Тази жена дойде в офиса ми — отрони Ив.

Лицето му дори не трепна. Нищо чудно, че бе железен при бизнес преговорите.

— Магделана ли?

— Не, кралицата на феите.

— Малко е рано за нея. Не идва ли през май?

— Господи, колко смешно! — нацупи се Ив. — Дойде в края на смяната ми. Хрумнало ѝ, че можем да пийнем по нещо и да си побъбрим като приятелки. Знаеш ли какво ѝ отговорих?

Рурк стана от бюрото.

— Съжалявам, ако това те е разстроило. — Той се отправи към вградения бюфет, откъдето извади бутилка бренди. — Тя е общителна, импулсивна. Предполагам, че е била любопитна да те опознае.

— Така ли? — Гневът се бореше в нея с нещо, което би могла да нарече остра болка. — Дори след като си ѝ казал, че няма да ме хареса.

Той я погледна, наля бренди и прибра бутилката обратно.

— Нито пък ти нея. Най-вероятно е решила да ми докаже, че греша.

„Той бе заслепен от нея“, бе казал Съмърсет.

— Мисля, че това е било последното в списъка с намеренията ѝ. Значи ще работиш с нея?

Този път раздражението му бе твърде силно, за да го овладее и прикрие.

— Не, нищо подобно.

— Тогава значи е лъжкиня.

— Ако го е казала, или се е изразила погрешно, или ти не си разбрала какво има предвид.

— Аз не съм разбрала?

— Господи! — Той отпи глътка бренди. — Опитваш се да ме притиснеш в ъгъла, а няма за какво. Просто обядвахме заедно и тя ме помоли за помощ във връзка с инвестиция, която иска да направи. Съгласих се да ѝ дам насоки и имената на хора, с които би могла да работи. Нещо, което съм вършил за други хора хиляди пъти досега.

— Тя не е като другите.

— Глупости! — Този път гневът му бе очевиден и необуздан. — Нима очакваше да кажа: „Съжалявам, не мога да ти дам имената на няколко бизнес партньори, защото на жена ми не ѝ харесва фактът, че сме се чукали преди дванадесет проклетни години?“. Не е в стила ти, Ив.

— Не мога да кажа, защото не съм изпадала в такова положение.

— В какво по-точно?

— Жена, към която си имал чувства, да застава на пътя ми. Да зная, че съзнателно парадира с това пред мен.

— Не съм от камък, имал съм чувства и към други жени, преди да те срещна. Разговаряла си с няколко от тях. Що се отнася до Магделана, защо би застанала срещу теб? — попита той. — Не може да спечели нищо от това. Драматизираш прекалено и създаваш сложна ситуация заради нещо, което се е случило години преди да узная, че съществуващ. От уверения ли се нуждаеш? Обещания ли искаш от мен? Въпреки всичко, което означаваме един за друг?

— Как става така, че тя предприема ходове, а аз съм тази, която заслужава укор? Не виждаш що за човек е.

— Виждам теб — увери я Рурк. — Виждам жена си да се терзае заради нещо от далечното минало. — Остави брендито и опита да бъде спокоен. — Ив, не мога да се върна назад и да променя това, което съм вършил преди толкова години. Дори и да имах възможност, не бих го направил. Защо да го сторя? Всяка крачка, която съм изминал тогава, ме е водела тук, при теб.

„Не е в това въпросът“, помисли си тя. А може да бе прав? Но всичко, което ѝ се искаше да изрече, звучеше дори в мислите ѝ като хленчене на обидена жена.

— Можеш ли да ме увериш, че не ѝ се иска да продължите от там, където сте спрели?

— Ако има подобни желания, ще бъде разочарована. Ив, ние с теб не се събрахме като лекомислени тийнейджъри. Ако някой от двамата ни се измъчва заради връзки, които са минали и заминали, преди да се срещнем, винаги ще бъдем сърдити.

Тя направо скочи на крака:

— Ти едва не преби Уебстър тук, в тази стая!

— Видях те в ръцете на друг мъж в собствения ни дом. Дяволски различно е. — Думите се изтръгваха от устата му, яростни и остри като бръснач. — Дори за миг не ми хрумна, че си го пожелала или насърчила. Превъзмогнахме го, лейтенант, въпреки заплахата ти, че ще ме халосаш. Какво искаш, по дяволите?

— Да узная какво цели тя, мамка му! Нов удар ли планира? Да не би да иска от теб...

— Дори и да има подобни намерения, не ми е споменала. Всъщност тъкмо обратното. Но каквото и да крои, не е моя работа. Нима ме смяташ за човек с толкова слаба воля, та не само отново да прекроча границата, а и да бъда примамен в леглото на друга жена! Каквото и да иска, Ив, няма да получи от мен друго, освен онова, което ѝ обещах. Няколко предложения за инвестиции. Да накарам ли секретарката си да го оформи като договор за теб?

Гърлото ѝ пареше, главоболието я мъчеше, а не бе постигнала нищо, освен да го ядоса, поставяйки Магделана като стена помежду им.

— Мразя да се чувствам и да се държа така! Мразя, че сега стоим тук и спорим за нея. Превръща се в център на вниманието ни.

— Тогава престани. — Рурк пристъпи към нея. Сложи длани на раменете ѝ и ги прокара надолу по ръцете ѝ, преди да я притегли към себе си. — Ако ще се караме, нека бъде за нещо истинско, а не за това. Ти не просто си центърът на моя свят, Ив. — Целуна я по челото, слепоочията и устните. — Ти си всичко в него.

Ив го обви с ръце и силно го притисна. „Все пак отговори — каза си. — Престани да се измъчваш“.

— Ти си виновен, че те обичам така. — За миг притисна лице към рамото му. — До полуда.

— Разбира се. — Той погали косите ѝ и отново почувства слабост. — Нека изживеем лудостта си заедно. По-добре ли си сега?

„По-добре“, каза си тя. Но въпросът не бе приключен. Толкова се страхуваше какво би могло да последва, че мисълта не ѝ даваше покой. Просто трябваше да я прогони.

Вече готова да смени темата, Ив се облегна назад.

— Бърджис в Ню Джърси беше много отзивчива.

— Радвам се да го чуя. — Рурк закачливо докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Коя е тази отзивчива Бърджис в Ню Джърси?

— Управителката на твоя завод там, получила е наредбата ти.

— Какво? А, да, изпратих такива до всички холдинги в началото на годината. Днес се оказа, че е имало полза.

— Не се прави на наивен. Само за твое сведение, в завода ти се обработва рицин.

— И какво от това?

— Рицин, отровата, с която е бил убит Фостър, се добива от кашата, която се получава от смилането на семената на растението за производство на масло.

Той присви очи:

— Да не би някой от завода да е замесен?

— Досега не съм успяла да открия връзка между никого от списъка на заподозрените ми и хора от завода. Все още нямам и мотив, поне не достатъчно ясен. Възможно е някога Фостър да е видял един от колегите си да върти любов с омъжена жена в учебно време. Но убийството е твърде крайна реакция, когато са те хванали в крачка.

— Може би Фостър е изнудвал любовника или любовницата — предположи Рурк.

— Няма доказателства за това, а и не е характерно за него. Не съм открила нито един човек, с когото да не е бил в добри отношения, дори въпросният любовник. Чакам резултатите от лабораторията и проучвам всеки от преподавателите, помощния персонал и администрацията. Както и родителите на учениците. Но не надушвам никаква гореща следа.

— Какво ще кажеш и аз да хвърля един поглед с по-свежи очи?

— Не би навредило.

„Забрави да ме убеждава да хапна нещо“, помисли си тя, когато Рурк седна да прегледа информацията. А може би така бе по-добре,

нямаше особен апетит.

Когато си легна, спа на пресекулки, а накъсаният сън бе изпълнен с картини и реплики от разговорите ѝ с Рурк, от разпитите и срещата с Пърсъл. Събуди се изтощена от глъчката на множество гласове, която бушуваше в главата ѝ.

Но на сутринта съпругът ѝ бе там, където седеше всяка сутрин: с чаша кафе на дивана в спалнята гледаше финансовия бюлетин по телевизията с изключен звук.

Ив се довлече до душа и опита да отмие изтощението си със силна гореща струя.

Когато се върна в спалнята, Рурк бе превключил на сутрешните новини. Веднага се отправи към кафето.

— Не можа да си починеш — каза той и дълго се взира в лицето ѝ.

— Този случай не ми дава покой.

— Съжалявам, че не успях да помогна повече.

Тя сви рамене и отнесе кафето до гардероба.

— Може би днес ще изплува нещо.

— В чантата има приготвен тоалет за участието ти при Надин довечера.

Ив се намръщи:

— Защо да се преобличам?

— Резервни дрехи, в случай че имаш нормален работен ден и вечерта си цялата в кръв или с разкъсан панталон след лудо преследване на заподозрян.

— Както е тръгнало, ще прекарам по-голямата част от деня заровена в документация и няма да стигна доникъде.

— В такъв случай... Не, не това сако!

— Че какво му има?

Ив го погледна навъсено, но дълбоко в себе си изпита известна радост от забележката му, която ѝ се стори толкова нормална, че едва сдържа глуповатата си усмивка.

— Не е подходящо за телевизията.

— И аз не съм за телевизията.

— Вярно е, но все пак...

Рурк стана и закрачи към гардероба ѝ.

— Не е нужно да избираш тоалетите ми.

— О, скъпа Ив, напротив.

Извади сако с бронзови оттенъци, което би се заклела, че не е виждала преди, и го окомплектова с кафяв панталон и бледозлатисто поло.

— Бъди небрежна и дръзка — добави той, докато подготвяше дрехите. — Сложи обици. Може би малки златни халки.

Когато тя понечи да се възпротиви, той обхвана лицето ѝ и я целуна бавно и страстно.

— Обожавам тези устни — прошепна Рурк. — Особено когато на тях се появи саркастичната ти усмивка. Какво ще кажеш за бекон с яйца?

— Приемам с повече ентузиазъм, отколкото идеята за златни халки на ушите ми.

Но след като откри чифт такива обици, ги сложи и се облече. Беше доволна, че той не отстъпи за дрехите ѝ.

Точно когато се канеше да седне до мъжа си и котаракът скочи на страничната облегалка на дивана при вида на бекона, джобният линк на Рурк запиука.

В мига, когато го извади и погледна дисплея, Ив разбра кой го търси.

— Обади се — настоя тя, когато видя, че се кани да прибере апарата обратно. — Доста е ранобудна.

— Превключих на гласова поща. Да хапнем, преди закуската да изстине.

— Обади се — повтори Ив. — Пийбоди ще дойде тук всеки момент. Чао засега.

— По дяволите, Ив.

— Чао — повтори тя отново и тръгна към вратата.

8.

— Хубави дрешки — отбеляза Пийбоди, влизайки точно когато Ив слезе по стълбите. — Рурк ги избра, нали?

— Кой друг? Очевидно, ако бъда оставена сама да решавам какво да облека, бих извършила тежко престъпление спрямо модата.

— И ще бъдеш арестувана за обида на добрия вкус. Няма ли да се качим в кабинета ти, за да програмираш нещо на автоматичната печка?

— Не. — Ив грабна шлифера си, докато Съмърсет стоеше мълчалив. — Днес всички започват деня адски рано. Ако колата ми е там, където я оставих, ще те замъкна отвън и ще те прегазя с нея! — сопна му се тя.

— Онова, което наричаш кола, в момента загрозява къщата отпред — спокойно отвърна икономът.

Ив изчака, докато Пийбоди излезе, и се обърна към Съмърсет:

— Искам да узная, ако тя дойде в тази къща. Разбра ли?

— Да.

Изхвъркна навън в студения ден без шапка и ръкавици и седна зад волана.

— Към първия адрес!

Пийбоди ѝ го продиктува. После дискретно се покашля:

— Тежка нощ, а?

— Животът е пълен с тежки нощи — сопна се Ив.

— Слушай, ако искаш да поговориш с някого или просто да излееш гнева си, за това са партньорите.

— Появи се жена.

— Невъзможно — каза спокойно Пийбоди.

Думата бе изречена толкова бързо и нехайно, че би донесла утеха на Ив при всякакви други обстоятелства.

— Появи се жена — повтори тя, — с която е имал връзка преди много време. Сериозна връзка. Опитва се отново да се промъкне в

живота му. Той е сляп за ходовете ѝ. Не вижда какво се крие зад лъскавата фасада. Имаме проблем.

— Сигурна ли си... — попита Пийбоди, но с един поглед Ив я накара да замълчи и да въздъхне. — Добре, явно си сигурна. Първо, мога да ти кажа, че той не би се срещал с никоя зад гърба ти. Но щом някаква кучка предприема ходове спрямо него, имаш право да изпитваш гняв. Трябва да поговориш с нея, да я посплашиш. Бихме могли да ѝ натрием носа и да я изпратим в Сибир.

— Добра идея. — Ив спря на светофар и потърка лице. — Но не мога да го направя. Не мога да я пребия до смърт и да я погребя в Уайт Плейнс.

— По-добре в Блумфийлд.

Последва тих смях.

— Не зная как да постъпя — продължи ядосано Ив, — дали да го притискам, или да си трая. Нямам представа каква е върнатата стратегия. Мисля, че вече се издъних.

— Според мен трябва да му кажеш, че се чувстваш наранена.

— Никога не се е налагало да му признавам нещо подобно. — Ив поклати глава. — Това ме вкисва. Разваля отношенията ни. А е нужно да престана да мисля и да се залавям за работа.

Тя сподели с партньорката си за разговора с Лисет Фостър и за липсата на истински шоколад в съдържанието на термоса.

— Изводът е, че отровата е била добавена към питието най-вероятно в еднакъв съд.

— Отравянето е метод, използван по-често от жени, отколкото от мъже — вметна Пийбоди.

— Статистически да.

— Според Лисет Мири Халиуел е знаела за шоколада. Може би се е досетила, че ще узнаем за него, и умишлено не го е сложила. Така Лисет ѝ осигурява алиби.

— Твърде сложно — замислено каза Ив. — Но не е изключено.

— Или по същата причина Лисет съзнателно е пропуснала да го добави? — Пийбоди погледна партньорката си, но преди тя да възрази, рече: — Не, не звучи правдоподобно.

— Всяка версия трябва да бъде проверена, колкото и невероятна да изглежда.

Ив сви към бордюра и когато слезе от колата, презрението в зорките очи на портиера повдигна духа ѝ.

— Не можете да оставите тази трошка тук, госпожо.

— А ти знаеш ли колко секс услуги трябваше да обещае партньорката ми, за да заслужи да се вози в нея?

— Ти трябваше да ги извършиш — напomini ѝ Пийбоди.

— Може би ще дойде и техният ред. Междувременно... — Ив извади значката си. — Сега ще наглеждаш тази трошка, сякаш е XR-5000, току-що излязъл от шоурума. И ще съобщиш на... С кого трябва да разговаряме тук, Пийбоди?

— Семейство Фъргюсън.

— Ще съобщиш на семейство Фъргюсън, че сме дошли да си побъбрим.

— Господин Фъргюсън вече напусна сградата тази сутрин. Има работна закуска. Госпожа Фъргюсън все още е тук.

— Тогава действай.

Портиерът не изглеждаше особено доволен, но позвъни в апартамента и ги пусна да влязат.

В жилището цареше хаос.

Ейлийн Фъргюсън носеше на ръце дете, чиято възраст бе трудно да се отгатне. На врата му бе вързан розов лигавник и бе облечено с ританки с картинки на усмихнати динозаври.

Ив предположи, че се хият, защото скоро ще бъде сервирана вечеря. Защо възрастните купуваха на децата си дрешки, украсени с месоядни зверове? Никога нямаше да проумее.

На заден план звучаха писъци, лай и викове, които може би бяха израз на радост, а може би на ужас. Самата Ейлийн бе облечена с керемиденочервен пуловер, широк черен панталон и пухкави чехли в бонбоненорозово. Кестенявите ѝ коси бяха пригладени и вързани на дълга конска опашка, а кротките ѝ бадемови очи изглеждаха удивително спокойни, предвид нивото на шума.

Ив се запита дали е погледнала, преди да отвори вратата.

— Сигурно идвате във връзка с Крейг Фостър. Влезте на ваш риск. — Отдръпна се да им стори път. — Мартин Едуард Фъргюсън, Дилън Уайът Хадли. — Не ги нахока, но мелодичният ѝ глас предаде желаното послание. — Седнете веднага или ще разглобя това куче и

ще изхвърля частите му в кофата за рециклиране. Съжалявам. Кафе?
— обърна се тя към Ив и Пийбоди.

— Не, няма нужда.

— Кучето е дроид териер, кръстоска. В момент на пълна лудост го купих на Мартин за рождения му ден. Сега всички си плащаме.

Но Ив забеляза, че шумотевицата попритихна. Може би в подобни моменти други играчки се бяха озовали в кофата за рециклиране на Ейлийн.

— Седнете. Само да настаня Ани на столчето.

Детското столче бе кръгло и шарено, украсено с десетки ярки кръгчета и търкалящи се топчета, които да забавляват любопитни пръстчета. Пиукаше, бръмчеше и издаваше звук, който напомни на Ив зловещ смях, но Ани веднага бе заинтригувана.

— Говори се, че господин Фостър е бил отровен. — Ейлийн се отпусна в дълбоко черно кресло. — Истина ли е?

— Установихме, че е погълнал отровно вещество, да.

— Само ми кажете безопасно ли е да вода тези хлапета на училище.

— Няма причина да мислим, че има каквато и да е опасност за учениците.

— Слава богу, това е голямо облекчение. Не искам нещо да се случи с Мартин... или с когото и да е от тях. Но господи, не желая и да бъда вързана с четири деца цял ден.

— Четири? — повтори Ив и почувства внезапен прилив на страх и съчувствие. — В регистъра на училището като ваш син е вписан само Мартин Фъргюсън.

— Тази седмица съм дежурна детегледачка.

— Какво означава това?

— Поемам групата — Мартин, Дилън от горния етаж, Кели Йост, която ще дойде всеки момент, и Мейси Пинк. Вземаме я на път за училище. Живее на една пряка от тук. Водя ги и ги прибирам в края на деня. В случай че занятията бъдат отменени и през многобройните ваканции трябва да им бъде бавачка. Редуваме се. Всяка седмица един родител поема грижите за децата.

— В деня на смъртта на господин Фостър вие сте се регистрирали в училището малко след осем и сте останали там четиридесет минути — припомни й Ив.

— Да, заведох ги рано, оставих ги в почасовата занималия и отидох да получа разрешение за внасяне на хранителни продукти от диетологичния център.

— Често ли родители и ученици носят храна от къщи?

— Не без важен повод. Тогава беше рожденият ден на Мартин, затова занесох сладки. Имах предварително разрешение, без него не може да се внася храна в сградата. Трябва да се попълни формуляр — обясни Ейлийн. — И да се посочи видът и съдържанието, в случай че някое от децата страда от алергия или спазва религиозни или наложени от родителите ограничения.

Ейлийн замълча за миг и започна да изважда миниатюрни дрешки от кош и да ги сгъва.

— Според мен излишни формалности, но правилата са доста строги. Директорката и диетологът трябва да се подпишат. Сякаш става въпрос за националната сигурност! Получих разрешението, платих за сока, който бях забравила да донеса със сладките, и изведнъж разбрах, че съм взела ученическата чанта на Кели, вместо онази с пелените на Ани, та трябваше да отскоча до занималнята и да направя размяната. Ани даде ясен сигнал, че отчаяно се нуждае от смяна на пелената. Така че реших и този проблем. Сигурно съм се забавила четиридесет минути.

— С кого се срещнахте и разговаряхте през това време?

— С Лейна, диетоложката, с Лида Кръмп, която работи в почасовата занималня, и с помощника ѝ Мичъл. Видях се за кратко с директорката, госпожа Моузбли. Срещнах я в коридора на излизане и размених няколко думи с нея. Как сте, честит рожден ден на Мартин и прочие. Всъщност мярнах и Крейг Фостър да влиза в стаята за отдих на персонала. Не спрях да поговоря с него, само му махнах и продължих. Съжалявам, че не отделих поне минута, но човек винаги си мисли, че ще има повече време някой друг път.

— Добре ли го познавахте? — заинтересува се Ив.

— Колкото всички други преподаватели. Срещала съм го няколко пъти в квартала и сме разговаряли на родителски срещи. Всеки срок има по две или повече, ако е нужно. Често се налага да идвам тук заради Мартин — добави тя с тъжна усмивка.

Ив присви очи:

— Той имал ли е проблем с господин Фостър?

— Всъщност Мартин се държеше добре при Крейг. Личеше си, че учителят обича това, с което се занимава.

— Но сте били викана за разговор с преподаватели.

— О, да — въздъхна тя. — Наричат Мартин „будно дете“, което означава непослушно. Предпочетохме частно училище, защото има повече индивидуална работа и по-строга дисциплина. Има полза. — В този миг прозвуча трясък, истеричен смях и лай. Ейлийн се усмихна с тъга: — Е, през повечето време.

— А другите учители? Рийд Уилямс например.

— Разбира се, че го познавам.

Макар и да го каза нехайно, смутено сведе поглед за миг.

— Виждали ли сте се с него извън училището, госпожо Фъргюсън?

— Не. Не и аз.

— Искате да кажете за разлика от други.

— Може би... Не виждам какво общо има това с Крейг.

— Подробностите са важни. Разбрахме, че господин Уилямс е имал доста сексуални връзки.

— О, господи! — Жената въздъхна шумно. — Подхвърляше закачки, които биха могли да се нарекат намеци, много тънки и завоалирани. Не се чувствах поласкана, но една жена разбира, когато е обект на нечие внимание. А повечето мъже са наясно, когато жената не проявява интерес. Бързо се отказа. Никога не съм имала проблеми с него.

— Но други са имали, така ли? — бързо попита Ив.

— Слушайте, зная, че е свалил Джуд Хадли. Тя ми каза. Срещнали се няколко пъти да пийнат. Разведена е, така че се изкушаваше, но реши, че е по-добре да не се забърква в нещо подобно. Особено след като го видях с Алика Страфо.

— Къде сте ги видели? — подкани я Ив.

— На празничното тържество в училището. Беше просто... — Раздвижи се, очевидно бе смутена. — Забелязах как се гледат. В един момент той докосна ръката ѝ, съвсем леко. Накара я да се изчерви. Уилямс излезе от залата, а след малко и тя. Върнаха се поотделно петнадесет минути по-късно. Погледът ѝ беше... нали разбирате, леко премрежен и замечтан. Ако не са се срещнали някъде за един бърз... секс, ще изям проклетото куче дройд.

— Интересно — каза Ив, когато отново излязоха на студа. — Алика Страфо, майката на едното от децата, намерили жертвата, се е срещала тайно с Уилямс, който е имал възможността да убие Фостър.

— А Фостър е заплашвал да го издаде, което би създавало проблеми на Алика Страфо... Добре, но честно казано, не мога да си представя Уилямс толкова разтревожен от заплахата да се разчуе, че има връзка с майка на ученичка, та чак да отрови Фостър!

— Но Страфо е омъжена, при това за влиятелен човек. Може би тя се е чувствала сериозно застрашена.

— Няма сведение да е влизала в сградата онзи ден.

— Детето ѝ е било на училище.

— Детето... Стига, Далас! Нима мислиш, че би накарала детето си да свърши черната работа? Нейното момиченце — малолетна убийца.

— Може би малката е защитавала мамчето.

— Добре, почакай. — Пийбоди се качи в колата. — Първо, нека не забравяме, че говорим за десетгодишно дете.

— Неведнъж хлапета са се превръщали в убийци — възрази Ив.

Самата тя бе едва осемгодишна, когато уби баща си. Беше забивала ножа в тялото му отново и отново.

— Да, в момент на паника, страх или ярост... Но едва ли десетгодишно момиче от заможно семейство би сипало рицин в чашата на учителя си. Звучи малко крайно.

— Да, така е. Но може би не е знаела, че ще го отрови. Помислила си е: „Нека си направим малка шега с господин Фостър днес“.

— Трудно ми е да приема теорията, че една майка би накарала детето си да убие учител, защото е получавала „частни уроци“ от друг.

„Не, наистина не се връзва“, реши Ив. И все пак...

— Не е зле да се отбием да поговорим с нея.

Мезонетът на семейство Страфо заемаше последните етажи на лъскава сграда с изглед към реката. Беше със затъмнени прозорци и широки тераси.

Портиерът и охраната на сградата ги изгледаха подозрително, но след проверка на полицейската им легитимация им позволиха да влязат.

Млада жена с осеяно с лунички лице и огненочервени коси отвори вратата на мезонета. Ирландският ѝ акцент бе силен като дъх на кафе.

Когато го чу, Ив усети присвиване в стомаха. Мигновено си помисли за Рурк.

— Госпожата идва веднага. С Рейлийн тъкмо приключват със закуската. Какво да ви донеса? Кафе, чай?

— Не си правете труда, благодаря. От коя част на Ирландия сте?

— От Мейо. Знаете ли къде е?

— Нямам представа.

— Прекрасно място, ще се убедите, ако имате възможност да го посетите. Да закача ли палтата ви?

— Няма нужда. — Ив тръгна след нея през просторното фойе със стълби в десния край и сводести коридори, водещи към стаи с огромни прозорци. — Откога работите за семейство Страфо?

— Скоро ще станат шест месеца — отвърна младата жена. — Заповядайте, чувствайте се като у дома си.

Тя посочи два лъскави дивана, отрупани с меки възглавнички. Белият мрамор на камината се открояваше на фона на стената. Пламъците излъчваха нежна синя светлина. Масите представляваха прозрачни кубове с растящи вътре буйни ярки цветя.

— Сигурни ли сте, че не желаете да ви донеса нещо топло за пиене? Днес е доста мразовито. А, ето я и госпожата. И нашата малка принцеса.

Алика бе руса, но с умело оцветени кичури сред подстриганите на черта коси. Очите ѝ имаха цвят на зрели боровинки, а кожата ѝ бе нежна и млечнобяла. Елегантният пуловер, с който бе облечена, бе в цвета на очите ѝ, а тъмносивият панталон подчертаваше дългите ѝ стройни крака.

Държеше дъщеря си за ръка.

Лицето на русото като майка си момиченце издаваше вълнение и нетърпение.

— Мамо, това са полицаите, които бяха в училището. Лейтенант Далас и детектив Пийбоди. Дошли сте да ни кажете, че сте открили какво се е случило с господин Фостър ли?

— Все още работим по случая.

— Рейлийн, върви с Кора да вземеш палтото си. Нали не искаш да закъснееш за училище! — отпрати я майка ѝ.

— Не мога ли и аз да остана да поговорим? Ако отсъствието е по уважителна причина, като посещение при лекар, няма да се отрази на класирането ми — възрази момичето.

— Не и днес! — сряза я Алика.

— Но аз съм тази, която го откри. Важен свидетел съм.

Когато Рейлийн се нацупи, майката обхвана лицето ѝ с длани и я целуна по двете бузи.

— Бъди добро момиче и тръгни с Кора. Ще се видим, когато се прибереш от училище.

Рейлийн въздъхна тежко.

— Жалко, че не мога да остана да поговоря с вас — каза тя на Ив и покорно последва Кора.

— Понася тази трагедия учудващо твърдо — рече Алика. — Все пак снощи сънува кошмари. Зная, че е ужасно да говоря така, но ми се иска друго дете да бе открило трупа заедно с Мелъди. Има ли още нещо, за което не желаете да говорите пред Рейлийн?

— Можете ли да ни кажете дали вие, дъщеря ви или съпругът ви сте имали някакви проблеми с господин Фостър? — попита Ив.

— Проблеми? Не. Всъщност беше любимият учител на Рейлийн. Най-високи оценки, най-добрата в неговия клас. Тя е изключителна ученичка. Крейг я направи лидер на класа. Първа е и по литература, и по компютърни науки. Обожава училището.

— Кога за последен път се видяхте с господин Фостър? — прекъсна хвалбите ѝ Ив.

— На родителската среща през... май беше ноември. Не, съжалявам, сгреших. На училищното тържество през декември. В последния учебен ден отменят два часа и канят родителите. Свири ученическият оркестър и вокална група, интересно е — добави Алика с лек смях. — Има почерпка и програма. Та там видях Фостър и разговарях с него. Рейлийн му направи малък подарък — чаша за кафе, изработена в кръжока по керамика. Толкова е тъжно. Иска ми се дъщеря ми да поостане у дома няколко дни — въздъхна тя. — Рей е твърдо решена да не пропуска учебни занятия, а и съпругът ми упорито настоява да продължава нормалния си живот. Аз съм

малцинство — добави с усмивка. — Предполагам, че двамата са прави, но е трудно да я изпращам там след случилото се.

— Господин Фостър споменавал ли е пред вас нещо за господин Уилямс?

— Господин Уилямс ли? — На лицето ѝ се изписа ужас, чувство за вина и известен страх. — Не, доколкото си спомням. Защо да го прави?

— Вие сте в приятелски отношения с господин Уилямс.

— Старая се да поддържам такива с всички преподаватели в „Сара Чайлд“.

— Но с някои от тях сте по-близка, отколкото с други — присви очи Ив.

— Не ми харесва намекът ви и не го разбирам. — Алика рязко се изправи, но това бе реакция по-скоро на паника, отколкото на самочувствие. — Мисля, че трябва да си вървите.

— Разбира се, че можем да си тръгнем и да се отбием в офиса на съпруга ви, за да обсъдим въпроса с него.

— Почакайте. — Когато Ив понечи да стане, тя протегна ръка. — Почакайте. Не зная какво сте чули или подозирате, но... — Погледна към фойето и въздъхна с облекчение, когато чу Рейлийн и Кора да си бърбят, докато излизат за училище. — Нито ви засяга, нито е ваша работа.

— Всичко, свързано с Крейг Фостър, е наша работа.

— И личният ми живот ли? Няма причина да обсъждате с Оливър тези... клюки.

— Фостър знаеше ли за вас и Рийд Уилямс? Заплашвал ли е вас или Уилямс, че ще докладва за връзката ви? — повиши тон Ив.

— Не беше връзка! Беше... слабост, мимолетна слабост — сведе очи Алика. — И всичко приключи преди седмици.

— Защо?

— Понеже се вразумих. — Тя нервно побутна косите си назад. — Когато... приближат празници, изпадам в депресия. Синът ни, нашият Трев, загина преди три години в коледната утрин.

— Съжалявам, госпожо Страфо — намеси се Пийбоди, — разкажете ни как се случи това.

— Той... — Алика отново се отпусна. — Прекарвахме коледните празници у дома... Тогава имахме къща в Кънектикът. Трев беше

почти на две години. Очакваше Дядо Коледа с голямо вълнение. Сутринта станал рано. Все още било тъмно... Паднал по стълбите... Търкалял се е толкова дълго, малкото ми момченце. Казаха, че навярно е тичал надолу, за да види какво му е донесъл Дядо Коледа, спянал се е и вратът му...

— Много съжалявам — повтори Пийбоди. — Сигурно няма нищо по-мъчително за един родител.

— Напълно рухнах. Бяха нужни месеци лечение, за да дойда на себе си. Никога няма да го превъзможна напълно и не мисля, че е възможно. Но имахме Рейлийн, а тя се нуждаеше от нас. Продадохме къщата в Кънектикът. Рей заслужава нормален живот.

— Започнали сте да се срещате с Рийд Уилямс — подкани я Ив, — защото сте били в депресия.

— Зная, че не е оправдание; осъзнавах го и докато се случваше. Когато наближи Коледа, болката ме обсебва и ме кара да се затварям в себе си. Рийд... просто ми помогна да се разсея, това е. Беше вълнуващо и лекомислено. Със съпруга ми не сме същите хора, които бяхме преди смъртта на Тревър. Но не преставаме да полагаме усилия. Беше глупаво и егоистично от моя страна и ако той узнае, ще страда. Не желая това.

— А ако Фостър беше издал връзката ви?

— Той не знаеше. — Алика потърка шията си, сякаш усещаше болка. — Не зная откъде би могъл да научи. Не спомена нищо, а както ви казах, разговаряхме на тържеството. Беше грешка, да, но беше просто секс. Само два пъти. Не означаваше нищо повече нито за мен, нито за Рийд.

— Уилямс каза ли ви нещо за Фостър?

— Не разговаряхме много. Беше кратко физическо изживяване, това е.

— Мъчно ли му беше, когато сложихте край?

— Не, никак. Признавам, че това ме накара да се чувствам още по-глупаво. — Алика притвори очи и сведе глава: — Ако по някаква причина се наложи да кажете на Оливър, бих искала първо аз да поговоря с него. Да се опитам да му обясня, преди да го узнае от полицията.

— На този етап не виждам причина да го обсъждаме с мъжа ви. Ако нещата се променят, ще ви се обадя.

— Благодаря.

Засякоха и останалите, регистрирали се в училището в деня на убийството, но и след разговорите с тях не разполагаха с нищо солидно. Потеглиха с колата обратно към центъра, когато Ив попита:

— Според теб колко пъти Алика Страфо е била лекомислена по време на брака си?

— Вероятно ѝ е било за първи път — отвърна Пийбоди. — Изглеждаше твърде нервна и гузна, за да ѝ е станало навик. Ако питаш мен, Рийд е надушил уязвимостта ѝ и се е възползвал. И не вярвам Фостър да е знаел.

Ив я погледна гневно:

— И защо?

— Защото всичко, което знаем за него, ме кара да мисля, че е бил истински праведник — обясни спокойно Пийбоди. — Не мога да си представя да води нормален, непринуден разговор с Алика, след като е узнал за прегрешенията ѝ с Уилямс. Би проличало, че е наясно. Бурната сексуалност засилва инстинктите, така мисля. Би се почувствала напрегната и смутена и щеше да се досети, че той знае. Мисля, че просто е допуснала грешка.

— Така ли наричаш прелюбодеянието? — настръхна Ив.

Партньорката ѝ се раздвижи нервно.

— Е, добре, безспорно е предателство и обида. Предала е съпруга си и го е унизила със страстта си към Уилямс. Сега трябва да живее с това. А Рурк не би те предал или унизил по никакъв начин.

— Не става дума за мен! — възропта Ив.

— Не, но зная какво се върти в ума ти. Не бива да ти хрумват подобни мисли.

Може би, но все пак я спохождаха и това не ѝ харесваше. Продължи да върши работата си. Резултатът от лабораторията не показва наличие на рицин в прахообразната смес и течния шоколад, които Ив бе взела от апартамента на Фостър. Това потвърждаваше, че отровата е била донесена на местопрестъплението.

Върна се към времевия отрязък и добави подробностите от сутрешните разговори. „Влизаци и излизаци — помисли си тя, — хора, които бързат или се мотаят и се разминават.“

Нужна ѝ бе връзка с отровата.

Застана срещу таблото с материали по случая, седна на бюрото си. Затвори очи. Отново се надигна и препрочете записките и докладите си. Стана, закрачи из офиса.

Но умът ѝ не раждаше нищо. С надеждата да го ободри, посегна зад компютъра, където криеше шоколадов десерт, залепен с тиксо.

Беше изчезнал.

— Шибана работа.

Парче от тиксото бе останало, когато някой е дръпнал шоколадчето. Мистериозният крадец на сладкиши отново бе направил удар.

Не за първи път ѝ хрумна да сложи камери и подслушватели в офиса си. Малко наблюдение, малко шоколад и щеше да спипа крадливото копеле.

Но не искаше да го победи по този начин. Това бе битка на воля и интелект, а не на технологии.

Негодуванието заради отнетото под носа ѝ лакомство държа съзнанието ѝ ангажирано през следващите няколко минути. После се предаде, свърза се с доктор Майра и успя да убеди сприхавата секретарка да ѝ насрочи среща. Изпрати ѝ копия от докладите и втори комплект до командир Уитни със съобщение, че ще поиска съставяне на психологически профил. Отново затвори очи, замисли се за кафе. И заспа.

Беше в онази стая в Далас. Леденостудена, осветена само от примигващата светлина на мръсния червен фенер пред секс клуба на отсрещната страна на улицата. Ножът бе в ръцете ѝ, целите окървавени. Пред нея лежеше мъжът, който ѝ бе дал живот. Мъжът, който я бе изнасилвал, пребивал и измъчвал.

„Всичко свърши — помисли си тя, вече пораснала и с нож в ръцете, а не дете. — Направих каквото трябваше.“ Но ръката на зрялата жена пулсираше от болка заради счупената кост на детето. Усещаше мириса на кръвта, мирис на смърт. Придържайки счупената си ръка, излезе от стаята и понечи да побегне.

Вратата на спалнята бе отворена. Върху леглото се поклащаха два силуета, плавно и със странна красота на движенията.

Светлината ги озаряваше и струеше от тях. Неговите коси бяха лъскави и черни, ярките му очи сияеха. Тя познаваше очертанията на лицето му, раменете, извивката на гръбнака му, напирещите мускули.

Жената, с която бе слял тялото си, стенеше от наслада и златистите ѝ коси блестяха на слабата светлина.

Болката бе по-мъчителна от тази в счупената ръка, поужасяваща от изнасилванията. Вибрираше във всяка клетка на тялото ѝ.

Зад гърба ѝ мъртвият ѝ баща се смееше ехидно.

— Нали не очакваше вечно да ти бъде верен? Погледни го, погледни нея. Не можеш да се мериш с тях. Всеки изневерява, малката.

След миг отново бе малкото момиче, треперецо от слабост, болка и безпомощност.

— Върви, дай им да разберат. Знаеш как.

Когато погледна надолу, ножът бе в ръката ѝ, с влажно червено острие.

9.

Ако погледите можеха да убиват, този, който властната секретарка хвърли на Ив, би я повалил на място. Но тя оцеля и когато влезе, откри Майра на бюрото ѝ.

Както винаги, тя изглеждаше спокойна и сериозна. Черната ѝ коса беше пораснала и небрежно къдрава. Ив не я бе виждала с тази прическа преди. Винаги потръпваше при подобна промяна, която се сблъскваше с представите ѝ за човека.

Бе младежка, спортна прическа, придаваща на прекрасното лице на Майра по-младежки вид. Днес бе облечена с един от красивите си костюми, в цвят, който Ив би нарекла сив, но върху нея изглеждаше като проблясваща мъгла и правеше нежните ѝ сини очи някак по-дълбоки.

Беше го съчетала със сребърни бижута; спирали на ушите и верижка с прозрачен камък в гравирани обков.

Дали Рурк би одобрил подобен тоалет като подходящ за телевизията, запита се Ив. Според нея бе съвършен.

Майра се усмихна:

— Съжалявам, не успях да прочета докладите.

— Все пак ме вмести в графика си — помоли я Ив.

— Винаги намирам начин да ти отделя малко време. Ще ме запознаеш с най-важните факти — продължи жената, стана и се отправи към автоматичната готварска печка. — Труден случай?

— Като повечето.

— Изглеждаш доста уморена.

— Направо съм доникъде. Жертвата е учител по история в частно училище. — Разказа всичко, което бе открила, докато Майра програмираше любимия си билков чай.

Тя ѝ посочи един стол и сама седна на друг, след като ѝ подаде чаша.

— Отравянето е хладнокръвно деяние — отбеляза Майра след първата глътка чай. — Убиецът остава с чисти ръце, не е нужен

физически контакт. В повечето случаи няма никаква страст. Често това е женски метод. Разбира се, невинаги.

— Не мога да открия ясен мотив. На първо място засега е версията за убийство с цел да замълчи. Предполагаме, че е знаел за слабостта на свой колега към сексуални авантюри с учителки и майки на ученици.

— Което е потенциално основание за дисциплинарно наказание, дори за уволнение. Но чак пък отравяне с рицин... — замислено каза Майра. — Малко старомодно и дори екзотично. Не е толкова сигурно, колкото други средства, но е лесно за добиване, ако човек има известни научни познания.

— Оказало се е доста ефективно — поясни Ив.

— Да, разбира се, че може. Значи убийството е било планирано и извършено в най-подходящия момент. Не е било импулсивно деяние или проява на ярост. — Крепейки чинийката на коляно с възхитителна и озадачаваща лекота, Майра продължи: — Възможно е убиецът вече да е разполагал с отровата и това да е бил най-лесно приложимият метод за него. Съдейки по това, което ми каза, жертвата не е осъзнавала, че се намира в каквато и да е опасност. Не е била обект на заплахи или гняв.

— Просто е следвал навиците си — потвърди Ив. — Нито един от хората, които са били близки с него, не спомена за някакви противоречия.

— Убиецът вероятно е таял това негодувание и гняв, докато е водел нормалния си живот. Предвидил е подробностите, избрал е начина. Гледал е на убийството просто като на задача, която трябва да бъде изпълнена. Не е било нужно да вижда как жертвата умира, да разговаря с нея в последния ѝ час. Не го е било грижа, че има голяма вероятност трупът да бъде открит от деца. — Майра помисли още минута. — Ако е родител, това би означавало, че е с каменно сърце. Ако е учител, този човек гледа на децата, сякаш са предмети, а не човешки същества. Общува с тях по задължение, без емоции. Имал е ясна цел и е използвал ефективно средство, за да я постигне с минимално усилие.

— Не е търсел известност и слава, не е психопат.

— Не е. Извършил го е човек, свикнал да спазва график и да работи по установен ред.

— Отново ще прегледам информацията за преподавателите и за помощния персонал. В образованието всичко е разчетено с графици, доколкото си спомням. Някой, който е вътре в системата, би имал по-ясна представа за програмата на жертвата. — Ив стана и направи няколко крачки. — Освен това е трябвало да бъде там. Никой няма да заподозре човек, който се е явил на работа и изпълнява задълженията си. Когато родител влезе с дете, за да остави нещо или да се срещне с някого, името му се вписва в регистъра. И убиецът би трябвало да съобрази, че ще надникнем там.

— Възможно ли е някой да е проникнал в сградата, без да се регистрира? — заинтересува се Майра.

— Винаги има начин, ще проверим. Но тази версия не ми допада. — Ив седна отново и нервно се залюля, което накара Майра подозрително да се вгледа в нея. — Така името остава извън регистъра, но е по-рисковано от влизане по нормалния начин. Рискът при убийство е неизбежен, но както ти каза, извършителят е бил пресметлив. Обзалагам се, че кучият син е засякъл предварително колко време ще му отнеме всичко. — Пъхна ръце в джобовете си и вяло поклати глава: — Както и да е, благодаря за времето, което ми отдели.

— Ще прочета материалите и ще ти дам по-подробен профил и мнение.

— Ще ти бъда признателна — продума Ив и стана.

Майра я огледа проникателно от глава до пети. Накрая попита:

— Е, кажи ми сега какво те мъчи.

— Току-що извърших убийство. Без никакви следи.

— Нямах ли ми доверие, Ив?

Това бе въпросът, който ѝ бе задал Рурк предишната вечер, с почти същото търпение. Остана поразена. Дишането ѝ се учести, преди да го овладее.

— Има друга жена — промълви тя.

Майра познаваше душата на Ив достатъчно добре, за да разбере, че е нещо дълбоко лично, без никаква връзка с убийството.

— Седни.

— Не мога, не... Появи се жена, която е познавал в миналото, имали са връзка. Може би я е обичал. Мисля, че чувствата му са били

силни. Господи! Тя се опитва да се върне в живота му, а той е... Не зная какво да правя! Оплетох конците. И не преставам да ги оплитам.

— Мислиш, че ти е изневерил?

— Не. — Стресната от въпроса, Ив потърка слепоочието си. — Разбираш ли, част от мен иска да каже: „Все още не“. А останалата крещи: „Глупости, той не е такъв!“. Но тя е тук и не е... като другите.

— Ще изтъкна, че моето лично и професионално мнение е, че Рурк те обича толкова, че в сърцето му няма място за друга. И съм съгласна, че изневярата е напълно чужда за мъж като него. Не само заради тази любов, а защото уважава и теб, и себе си твърде много. А сега ми разкажи за жената.

— Красива е. Прелестна. По-млада, по-хубава и по-изтънчена от мен. Има по-големи гърди. Зная, че звучи глупаво.

— Определено не. Вече истински я мразя.

Ив се засмя, но една сълза се отрони от окото ѝ и тя светкавично я изтри.

— Казва се Магделана. Той я нарича Маги... понякога. — Притисна ръка към корема си. — Гади ми се. Нямам апетит и не мога да спя.

— Ив, трябва да поговориш с него за това.

— Вече го направих, но разговорът ни се въртеше в кръг и взаимно се ядосвахме. Не зная как да работя при това положение. — Разкъсвана между отчаяние и страх, Ив зарови ръце в косите си. — Не зная доколко са били обвързани. Съмърсет ми каза, че е опасна.

— Съмърсет ли? — учуди се Майра.

— Да. — Изненадата в гласа на психоложката почти я накара да се усмихне. — Истински удар, а? Предпочита мен пред нея, защото е по-безопасно за Рурк. Поне сега е на това мнение.

— Не съм никак изненадана. Защо казва, че е опасна?

— Твърди, че е използвачка. Хладнокръвно зарязала Рурк преди дванадесет години.

— Доста отдавна. Бил е много млад.

— Да. — Ив кимна, сигурна, че Майра разбира. — Но болката е по-силна, когато човек е млад и все още не е изградил защитна броня. Виждаш ли, тя го е зарязала! А това е по-лошо, защото за него връзката им е нещо недоизживяно. Не е стигнала до естествения си край. Тази жена просто си е тръгнала, а сега решава да се върне. —

Приседна на ръба на стола. — Бяхме в луксозен ресторант. Рурк имаше бизнес вечеря, за която закъснях. Поех този случай, увлякох се и нямах време да се преоблека, така че отидох... знаеш как. Тя го повика по име, той се обърна и я видя — блондинка. С червена рокля. Само за миг зърнах нещо в погледа му. Не е гледал никоя друга както мен, а този път погледна нея по същия начин. Стана за секунда, дори по-кратко. Но го забелязах.

— Не се и съмнявам.

— Между тях има страст. Усещам го.

— Спомените, Ив, имат мощна сила. Знаеш това. Но споменът за стари чувства не прави човек склонен към изневяра.

— Обядваха заедно — продължи Ив. Майра я погледна изпитателно. — Откровен е за всичко. Не увърта и няма намерение да върши нищо зад гърба ми. Каза, че го е помолила за бизнес съвет. Но тя твърди... Дойде в офиса ми.

— Дошла е при теб! — Психоложката едва прикри удивлението си.

Ив отново изпита нужда да стане и да се раздвижи.

— Искала да ме почерпи питие и да си побъбрим. Усмивната до уши ми предложи да бъдем приятелки. Но личеше, че не е искрена и крои нещо. Господи, звучи глупаво!

— Не е така — увери я Майра вече със спокоен, овладян тон. — Свикнала си да долавяш неизреченото, дори когато е нещо толкова лично. Не грешиш.

— Добре — въздъхна Ив. — Пробваше ме, подхвърляше малки ехидни намеци. Изрази се така, сякаш ще работят заедно. Разиграваше ме и не намерих начин да я изритам от своята територия.

— Колкото и голямо удоволствие да ти достави това, няма да реши проблема ти. Рурк трябва да направи нещо. Сподели ли му, че се чувстваш наранена?

— Вече изпаднах в достатъчно глупаво положение. Той не е виновен за нищо. Факт е, че имат общи спомени и в миналото са изпитвали страст един към друг. Това не може да се промени. Тя го знае и ще го използва. Тогава... Мисля, че ще бъде принуден да избира.

— Съмняваш ли се в любовта му към теб?

— Не, но първо се е влюбил в нея.

— Искаш ли съвет от мен?

— Мисля, че би трябвало, след като стоварих всичко това върху плещите ти.

Майра стана и хвана ръцете ѝ.

— Прибери се у дома и поспи. Вземи нещо, ако е нужно, но няколко часа сън ще ти се отразят добре. После кажи всичко на Рурк. Сподели, че се чувстваш глупаво, че си наранена и знаеш, че той няма никаква вина. Чувствата невинаги водят до нещо разумно и логично. Затова са чувства. Ти си човек, имаш право на тях, а той има право да знае какво те терзае.

— На теория звучи добре — съгласи се Ив. — Но дори и да събера смелост, не мога днес. Имам уговорка с Надин за тази вечер, по дяволите!

— О, разбира се. Премиерата на „Сега“. С Денис ще те гледаме. — Майра стори нещо, което правеше рядко, а Ив не го позволяваше почти никога. Погали косите ѝ, наведе се и я целуна по бузата. — Ще бъдеш страхотна, а когато свърши, ще се напиш добре през нощта и после ще поговориш с Рурк. Може би наистина трябва да направи избор, но всичко, което чувствам и зная, ме кара да бъде сигурна, че ще избере теб.

— Тя говори френски и италиански — съвсем неуместно уточни Ив.

— Кучка!

Тя успя да се засмее, а после направи нещо, което никога не бе правила. Допря глава до челото на Майра и затвори очи.

— Добре — каза тихо. — Добре.

След като бе дала воля на всичките си напирани емоции, вече се чувстваше много по-спокойна, въпреки главоболието.

Когато се върна в отдела, завари партньорката си на бюрото ѝ в общото помещение да разговаря с дребничка тъмнокоса жена. Пийбоди я потупа по рамото и стана.

— Ето я и лейтенант Далас. А това е Лейна Санчес. Вече поговорихме. Може би е най-добре да отидем в стаята за отдих.

Когато Лейна се изправи, Ив забеляза, че е в напреднала бременност.

— Реших, че трябва да дойда — обясни тъмнокосата жена с пресипнал глас и лек акцент. — Чух се с Хали, след като сте разговаряли с нея. Детектив Пийбоди ме разпита в деня... когато умря Крейг. Затова дойдох при нея.

В стаята за отдих на маса в ъгъла седяха Бакстър и Трухарт — опитният полицейски служител и новакът. Срещу тях стоеше смутен слаб младеж със слънчеви очила.

„Наркоманче“, реши Ив. Може би някой от информаторите на Бакстър. Напрегна паметта си да си спомни върху какъв случай работеха двамата, докато Пийбоди предлагаше на Лейна нещо за пиене.

„Убийство в бар“, сети се Ив. Турист, който май се бе опитал да изиграе някого в едно от свърталищата на престъпници в Ню Йорк.

Погледът на Бакстър се спря на нея твърде кратко, но издаде, че момчето има гореща информация, която ще даде тласък на разследването.

Поне някой бе имал късмета да попадне на ценна следа.

Реши да пийне вода, защото кафето от автомата бе отвратително. Когато седна, остави Пийбоди да задава въпросите.

— Наистина оценяваме доброволното ти съдействие, Лейна. Лейтенант, тя е дошла с метрото. Обещах ѝ, че ще изпратим някого да я откара до дома ѝ. Нали ще уредим това?

— Няма проблем.

— Лейна, ще разкажеш ли на лейтенант Далас онова, което каза на мен?

— Добре. Понякога работя частно за Хали — обясни тя. — Зная, че ви е казала, макар да не е редно. Но парите не са излишни, а Хали е много добра с мен. Довери ми, че сте я посетили и какво сте говорили.

— Ще ми разкажете ли всичко, госпожо Санчес? — попита Ив.

— Да — кимна Лейна. — Първо исках да потвърдя, че онази сутрин се срещнахме в кухнята. Пийнахме кафе, поговорихме за някои промени в менюто, просто като приятелки. — Размърда се на стола и сложи ръка на издутия си корем. — Хали каза, че сте задавали въпроси за господин Уилямс и дали... дали между тях е имало нещо лично. Разбира се, Хали не се интересува от мъже по този начин. Поговорихме и за нещо, което не ви е доверила, защото ми е приятелка.

— Имало е нещо лично между вас и господин Уилямс?

— Не. — Лейна се изчерви и стисна в шепа малкия сребърен кръст, който носеше на врата си. — Не, не. Аз съм омъжена. Това означава, че има граници, които не бива да бъдат прекрачвани. Поне според мен и съпруга ми. За господин Уилямс границите не са толкова ясни. Флиртуваше с мен. Беше смуцаващо, предвид положението ми, но ми се струваше безобидно. Но веднъж той ме докосна. Сложи ръка на гърдите ми.

Ив изчака няколко мига и я подкани с поглед да продължи.

— Ударих го по ръката с лъжица! — троснато отвърна Лейна, изпълнена с възмущение. — Доста силно. Но това му се стори забавно. Не казах на съпруга си, той не би го възприел като шега. Не го издадох на никого, защото не исках да загубя работата си.

— Продължи ли да ви тормози?

— Покани ме на вечеря, искаше да пийнем и после да ме замъкне в леглото си. Отново ме докосна... Този път го зашлевих през лицето. Не се отказа. Трябваше да докладвам за него, зная... Но когато го заплаших, че ако не престане, ще го издам, той само сви рамене. Работил е в училището много по-дълго и по-скоро биха повярвали на него, отколкото на мен. Заяви, че ако се опитам да го натопя, ще бъда уволнена.

— Какво направихте после? — попита Ив.

— Нищо. Срамувам се да го призная, но не предприех нищо. Той излезе от стаята, а аз се опитах да продължа работата си. Но не можах да се сдържа и заплаках. Тогава влезе Крейг и ме видя. Попита ме какво има. Не му казах, но мисля, че се е досетил. Навярно се бе разминал с Уилямс наблизо. Но оттогава той не ме е притеснявал. Мисля, че Крейг го е накарал да ме остави на мира. — Въздъхна и отпи глътка вода. — Трябваше да ви кажа всичко това още онзи ден, детектив Пийбоди. Но не се сетих. Единствената ми мисъл беше, че Крейг е мъртъв. Беше толкова мил. Дори не ми хрумна за тази история.

— Кога точно Крейг ви видя да плачете?

— Преди коледната ваканция. Бяха минали месеци, затова не мислех, че има някаква връзка. Но Хали реши, че трябва да ви кажа, за да узнаете всичко. Дано не се наложи да го съобщите на съпруга ми. Ще ми се разсърди, че съм премълчала такова нещо, и страшно ще се ядоса на Уилямс. Може да създаде проблеми в училището.

— Няма причина да казваме на съпруга ви, госпожо Санчес, но ще ви помоля нещо. Щом сте били жертва на сексуален тормоз от страна на Уилямс, трябва да докладвате. Може би се е държал така и с други. Не бива да продължава да заема сегашното си положение и да се отърве безнаказано. Бихте могли да наемете адвокат и да съдите този мръсник.

— Но кой ще ми повярва? — възкликна Лейна.

— Аз ви вярвам.

Ив поседя още малко, докато Пийбоди изпрати Лейна и уреди превоза ѝ до дома. Замисли се за Уилямс. Въпреки че досега не бе открито нищо, което да издава, че е склонен към насилие, той бе сексуален хищник. А това не бе твърде далеч от престъплението.

Убиец или не, кучият син си заслужаваше някой да му хвърли хубав бой.

Стана точно когато Бакстър се запъти към нея.

— Далас — понечи да я заговори той, но наклони глава и я изгледа изпитателно. — Сестричке, изглеждаш така, сякаш са ти потънали гемиите.

— За теб съм лейтенант, не съм ти сестра! — тросна се тя.

— Добре, но наистина изглеждаш ужасно. Напредваме със случая „Баристър“.

— Туристът от Охайо, нали?

— От Омаха, но все едно. Съвестният гражданин, когото Трухарт отиде да изпрати, се отзова като свидетел.

— От твоя контингент ли е?

— Да, стар познайник. — Бакстър се настани върху масата. — Важното е, че е видял всичко, а се е скатавал ден-два, преди да ми се обади. Жертвата слязла в подлеза под Бродуей и Тридесет и осма. „Огънят на ада“, нали го знаеш онзи бар.

— Да, садо-мазо обстановка, богат каталог с услуги. Всяка вечер се извършват мними жертвоприношения на хора. Хубаво място за отдих след тежка смяна.

Бакстър се усмихна.

— Идеално е за теб. И така, жертвата влиза, със скъп часовник, лъскави обувки и тежкарска походка. Наема си робиня и плаща

люксов пакет.

— Луксов ли? — намръщи се недоумяващо Ив.

— Да, включва вериги, камшици, тапи за уста в различни цветове, белезници, ремък и нашийник.

— И никакви костюми?

— Костюмите са част от суперлюксовия пакет. Но туристът се спрял на бара да се поперчи пред тълпата. Искал да се надруска, преди да се уедини с трофея си, и се обърнал към Сайкс. — Бакстър не бе придиричив към кафето, колкото Ив, и въведе кода си в автомата. — Ще пиеш ли?

— Не, мога да живея и без тази гадост от кал и пикоч.

Бакстър я изгледа леко учудено и продължи:

— Та онзи тузар си иска безплатна мостра, представяш ли си, преди да плати. Сайкс му казва да се разкара, но пичът упорства. Имал достатъчно за харчене, но първо да опитал стоката. Смушква Сайкс, изважда пачка. „Дай да пробвам и ако ми хареса, ще поръчам цял пакет.“ Тогава Сайкс, който вече е на няколко безплатни дози, отвърща: „Ще ти дам да пробваш, шибаняко, да видим как ще ти хареса това.“ И го нарича двадесетина пъти с джобното си ножче.

Ив изчака, докато Бакстър отново се намести върху масата.

— Дал му е добър урок.

— Да. После Сайкс изнесъл трупа от клуба и го стоварил до стълбите на подлеза откъм Бродуей. Там бил намерен от две празноглави колежанчета, тръгнали да търсят подземни развлечения.

— А знаеш ли къде да намериш Сайкс? — попита Ив.

— Има още две бърлоги, освен адреса, на който е регистриран. Ще го потърсим първо там. Не ми се иска да пращам малкия под земята. Там долу е същинска джунгла.

— Както и да е. Приключете случая.

— Реших да позволя на Трухарт да води разпитите, след като пипнем Сайкс. Да се пробва в играта.

Ив се замисли за Трухарт, младежа с детско лице. Може би наистина бе добре за него, а и Бакстър нямаше да допусне нещо да се обърка.

— Ти решаваш. Докладвай на отдел „Наркотици“, след като затвориш клуба. Могат да повдигнат каквото искат обвинение. Но първо се погрижи да бъде заведено дело за непредумишлено убийство.

— Такъв е планът. А, щях да забравя — стискам ти палци!
— За какво? — изуми се Ив.
— Успех довечера в „Сега“, шоуто на Надин!
— Господи! — Това бе единственото, което Ив може да каже, преди да се отправи към вратата.

Откри Пийбоди до автомата за напитки и пакетирани храни в далечния край на общото помещение, докато разглежда съсредоточено асортимента.

— „Енерджи“ или „Гу-Гу“ — тюхкаше се Пийбоди. — Разбира се, „Енерджи“ е с балансирано съдържание на хранителни вещества, а „Гу-Гу“ е страхотен и ще ми достави огромно удоволствие, преди да ме обземе чувство за вина. Кое да избира?

— Ще предпочетеш фалшивия шоколад с подсладители. Защо да се измъчваш? — разпери ръце Ив.

— Моля те, лейтенант, това е процес. А самоизмъчването е част от него. Спирам се на „Гу-Гу“. Искаш ли и ти?

Ив всъщност искаше шоколадчето, което бе скрила в офиса си, но то бе изчезнало.

— Да, по дяволите!

Докато автоматът изреждаше съдържанието на „Гу-Гу“ и енергийната му стойност, тя изпита желание да го удари с юмрук. Но след малко двете стояха и с наслада хапваха от шоколада.

— Искам Уилямс да бъде привикан тук за разпит. Ще изпратим две ченгета със страховит вид да го доведат от училището.

— Добра идея. Ще затрепери от страх, но както сама каза, нямаш време да отидеш лично.

— Ще запазим за разпита стая В. Бакстър и Трухарт ще доведат заподозрян. Ще им оставим А.

— Зная кои са идеалните двама полицаи.

— Изпрати ги. — Ив намръщено сведе поглед към шоколада. — Не ти ли се гади малко от тези неща?

— О, да, но и това е част от тръпката — отвърна усмихнато Пийбоди.

Ив ѝ подаде последното парче.

— Доизживей си мига. Междувременно аз ще се опитам да издействам друга заповед за претърсване на жилището на Уилямс, да видим какви електронни играчки си има.

Тя се свърза със заместник-прокурор Шер Рио и узна, че привлекателната блондинка вече е в сградата. Срецнаха се в офиса ѝ, където поне кафето бе превъзходно.

— Знаеш ли — започна Рио, — човек очаква нещата да са по-спокойни при такова време. Но въпреки студа, поледицата и вятъра хората продължават да изнасилват, да ограбват и да изкормват себеподобните си. — Отпи глътка кафе. — Това ме кара да изпитвам странна гордост, че съм нийоркчанка.

— Не допускаме лошото време да ни попречи да си причиняваме зло. Е, сега за моя убит учител... — Осведоми я за развоя на разследването и поиска съдебна заповед за претърсване.

— Санчес ще подаде ли оплакване?

— Не се знае. Точно сега е разтревожена, че ако съпругът ѝ разбере, ще пребие Уилямс. Но дойде тук и откровено разказа всичко. Този тип търси плячка в училището.

— Подозираш ли, че преследва и ученички? — попита Рио.

— Засега няма данни за нещо подобно, но не е изключено. Предполагам, че нашата жертва е поговорил сериозно с него. Иначе Уилямс не би престанал да тормози Санчес. Други показания сочат, че Фостър го е хванал в крачка с жена, с която не бива да има връзка. Училището е престижно, чисто и лъскаво, носи добър доход и много привилегии. Но то е и място, където мъж като Уилямс никога не би останал на сухо.

— Господи! — Рио допи кафето. — Защо аз не мога да си намеря такъв симпатяга?

— Може би ще го изправиш пред съда и ще го пратиш в затвора, а после ще си пишете.

— О, дано.

— И така, ако жертвата е заплашила Уилямс, че ще загуби положението, което заема, може би той е решил да ликвидира заплахата.

— Няма прояви на насилие, криминално досие и граждански искиве срещу него, нали?

— Все пак човек трябва да започне отнякъде. Достатъчно основание е за съдебна заповед — настоя Ив.

— Може би. Мога да я уредя — реши Рио. — Но фактът, че онзи тип е мръсник, не го прави убиец. Намери ми нещо, което да говори, че е такъв.

Преди да излезе, Рио ѝ намигна:

— Впрочем с нетърпение очаквам да те гледам при Надин довечера.

Ив само въздъхна в отговор и отпусна глава на ръцете си. Постоя така, после се свърза с Фийни, неин приятел и шеф на електронния отдел.

Лицето му се появи на екрана, беше доста сбръчкано, с торбички под очите. Посивялата му коса стърчеше във всички посоки.

— Трябва ми човек от отдела ти за специална задача — каза Ив. — Тъй като Пийбоди не ме е ядосвала днес, бих искала Макнаб, ако можеш да го пуснеш. Оглед на жилище. Съдебната заповед ще пристигне всеки момент.

— Кой е умрял? Познавам ли го?

— Учител от частно училище. Отровен е с рицин.

— Да, да, чух за това. Рисковано е да работиш в образованието. Можеш да вземеш момчето ми.

— Благодаря. И... Абе, Фийни, жена ти правила ли ти е някога сцени заради други жени?

— Какви други жени? — трепна той.

— Ами когато ме обучаваше например и бяхме партньори, прекарвахме доста време заедно — поясни Ив.

— Почакай малко. Ти жена ли си?

Това я накара да се засмее на собствената си глупост.

— Така изглежда. Ще чакаме Макнаб в гаража след петнадесет минути. Благодаря.

Макнаб бе издокаран по последна мода, от дългата лъскава коса до дебелите подметки на лилавите ботуши. Висящото му до глезените палто бе в искрящо оранжево, а шапката на зигзаговидни шарки в два цвята. На ушите му блестяха множество миниатюрни сребристи топчета.

Въпреки ексцентричния си вид, бе ценен кадър в електронния отдел. Имаше сръчни пръсти и проникателни зелени очи.

Той се изтегна на задната седалка, докато излизаха от гаража. По движението, което забеляза в огледалото за обратно виждане, и приглушеното кикотене на Пийбоди, Ив се досети, че Макнаб я гъделичка. Двамата живееха на семейни начала.

— Ако искате да запазите работоспособността на тази ръка, детектив Макнаб, дръжте я далеч от партньорката ми до края на работното време — скастри го Ив.

— Съжалявам. Партньорката ти тотално прекършва волята ми.

— Въздържай се или ще прекърша всичките ти пръсти!

Ив зави и паркира до бордюра.

Кооперацията на Уилямс нямаше портиер, но тя забеляза, че има надеждна охранителна система. Значките и на трима им бяха сканирани, преди външните врати да се отворят и да могат да влязат в малкото фоайе. Там забеляза камери, два стола и изкуствена палма.

— Пети Е — осведоми я Пийбоди.

Качиха се в един от асансьорите и Ив даде гласова команда за петия етаж.

— Доста над жилищния стандарт на Фостър!

— Уилямс е дипломиран учител с близо петнадесет години стаж. Завършил е и магистратура. Възможно е да си докарва четири пъти по-голям доход от жертвата. Да не говорим, че може да припечелва и от частни уроци, пари, които не декларира.

Пийбоди преплете кутрето си с малкото пръстче на Макнаб и го пусна, когато стигнаха до етаж.

— Начало на записа — обяви Ив. — Лейтенант Ив Далас, детектив Дилия Пийбоди, детектив Иън Макнаб, влизаме в апартамента на Рийд Уилямс със съдебна заповед за обиск.

Пребори се с ключалките.

— Макнаб, искам да провериш всички дебити и кредити, кореспонденция, разговори, какво е разглеждал и какво си е купувал. Всичко!

Намръщи се, когато огледа апартамента. Холът не бе много просторен, но по квадратура бе колкото цялата жилищна площ на Фостър. Не можеше да се похвали с особено вълнуващ изглед, но имаше широк воден диван с лъскава черна тапицерия и множество хромирани орнаменти. Забеляза суперинтелигентна система за домашни развлечения, реагираща на настроенята.

Картините по стените бяха сурови и модернистични. Тук кръг, там линия в основните цветове върху бял фон. Прозорците имаха защитни екрани, които бяха включени. Сви в кухненската ниша. „И тук всичко е суперлукс“, помисли си тя. Бяло, черно, червено. Всички уреди изглеждаха бляскави и би се обзаложила, че са ултрамодерни.

— Поеми кухнята, Пийбоди. Ако си играе с отрова, може би проявява глупостта или наглостта да я държи тук. Аз ще се заема със спалнята.

Обстановката бе впечатляваща. Ив предположи, че Уилямс я намира за секси, а нея просто я побиваха тръпки. Леглото бе в центъра на стаята и наподобяваше малко езеро с блестяща червена повърхност, която изглеждащи влажна. От двете му страни бяха постлани две пътеки, имитация на пухкави черни кожи.

Осветеното огледало, поставено под ъгъл на тавана, ѝ се стори смешна парвенющина. Произведенията на изкуството тук бяха черно-бели графики на изключително надарени двойки в различни секс пози.

Повдигна лъскавата червена покривка и откри черни чаршафи, а под тях воден дюшек, който потъваше при натиск.

„Ужас!“, помисли си Ив.

В чекмеджетата на нощното шкафче имаше изобилие от секс играчки и аксесоари. Намери и два пакета незаконни вещества, класифицирани като „средство за дрогиране до безпомощност с цел изнасилване“. Опакова ги като доказателство.

— Много ни улесняваш в тази част — каза тя на глас и застана пред гардероба.

Откри дрехите му за работа от едната страна — два костюма, няколко спортни якета, ризи, панталони. Облеклата за свободното време далеч не бяха така консервативни.

Запита се на кого би харесала гледката на мъж в зряла възраст с черен водолазен костюм. В този миг се появи Макнаб.

— Хей, Далас, трябва да видиш... компютъра! — той замълча и подсвирна. — Леле, секс авантюри! — Разгледа една от графиките в черни рамки. — Тези двамата сякаш нямат кости.

Почеса се по врата и се наведе, взирайки се в картината от друг ъгъл.

— Какво трябва да видя? — попита Ив.

— А? Извинявай, заяхах се. Сексът очевидно е религия за този приятел. Буди известно възхищение с маниакалната си страст. Прекарва доста време на компютъра си: чатове, сайтове... всичките на сексуална тема. Често си поръчва играчки.

— Е, има доста богата колекция. Включително „Проститутка“ и малко „Зайче“.

Насмешката на Макнаб изчезна:

— Е, това не е за възхищение.

— Попадна ли на някаква кореспонденция с жертвата? — заинтересува се Ив.

— Не, поне на този компютър.

— Проучвания за отрови? Рицин или други?

— Нищо — разочаровано въздъхна Макнаб. — Може би са заровени по-дълбоко, но ще пороя още. Тук са и учителските му файлове. Планове на уроци, дневник с оценки и прочие. Нищо в тях не изглежда съмнително. — Вдигна глава към тавана. — Но там горе има скрита камера.

— Камера ли? — Ив се вгледа в огледалото с присвити очи. — Наистина ли?

— С доста екстри. Да надникна ли?

— Направи го. — Тя влезе да претърси банята. — Стой далеч от шкафчето с играчките.

— Лейтенант, винаги разваляш удоволствието.

10.

Не откриха никакво доказателство за връзка на Уилямс с отровата или със смъртта на Фостър, но откриха достатъчно, за да го задържат. Ив повика оперативна група да събере уликите и се подготви за разпита.

— Ще започнем с убийството, стандартни въпроси — каза тя на Пийбоди. — Все още не се е свързал с адвокат. Твърде вироглав е.

— Ако питаш мен, през повечето време мисли не с тази глава, която е на раменете му.

— Права си. Ще се възползваме от това. Две глупави кучки, ще си каже. Прегледахме набързо дисковете, които Макнаб изрови. Явно този тип си пада по тройките. И така, ще го подпитаме за жертвата, а после ще намесим незаконните наркотични вещества, които намерихме в дома му, и отново ще се върнем на убийството.

„Малко разиграване, за да го извадим от равновесие“, каза си Ив, докато влизаше в стаята за разпити.

— Крайно време беше, по дяволите! Знаете ли колко дълго чаках? — разгневи се Уилямс. — Имате ли представа какво означава за професионалната ми репутация да дойдат двама яки полицаи и да ме измъкнат от класната стая?

— След малко ще поговорим за професионалната ви репутация. Първо трябва да обявя начало на разпита и да ви обясня правата и задълженията. Официално.

— Как така правата ми? — Тялото му потръпна, сякаш през него премина електрически ток. — Арестуван ли съм?

— Не, разбира се. Но това е официален разпит и има установена процедура за защита на разпитвания. Искате ли нещо друго за пиене, освен вода? Кафето не струва, по-добре си изберете нещо газирано.

— Искам това да свърши час по-скоро и да си тръгна.

— Ще се постарая да бъдем кратки. — Ив включи на запис, обяви началото на разпита и му прочете обновената версия на правата

при задържане. — Разбирате ли правата и задълженията си, господин Уилямс?

— Да. Но това не ме кара да се чувствам по-спокоен.

— Сигурна съм, че е така. Сега нека проследим движението ви в деня на убийството на Крейг Фостър.

— Господи! Вече дадох показания. Показах ви съдействие.

— Слушайте! — Ив седна и изпъна крака. — Става дума за убийство, извършено в училище и оказало влияние върху малолетни. Трябва да проверим всяка подробност. Хората забравят подробностите и са нужни повторни разпити.

— Съжالياваме за неудобството — вметна Пийбоди с усмивка на разбиране. — Но трябва да бъдем изчерпателни.

— Добре, дано да бъде за последен път.

„Мисли се за велик и явно е свикнал да сплашва момичетата“, каза си Ив.

— Ще се постараям. Според предишните ви показания и тези на други хора вие сте се видели и сте разговаряли с Фостър поне два пъти в деня на смъртта му. Вярно ли е?

— Да, във фитнес центъра и после в стаята за отдых малко преди да започнат часовете.

— Какво си казахте във фитнес центъра?

— Нищо. Вече ви обясних.

Ив прелисти записките си.

— Друг път сте си говорили за разни неща.

— Разбира се, за бога. Бяхме колеги.

— Но разговорите ви невинаги са били приятелски, а?

— Не разбирам какво имате предвид.

Ив скръсти ръце върху папката и се усмихна победоносно.

— Тогава ще ви обясня. Когато господин Фостър постави ребром въпроса за вашите завоевания сред учителките и майките, това приятелски разговор ли беше?

— Смятам въпроса за унизителен.

— Според показанията на жени, които сте преследвали и тормозили, унизително е било вашето поведение. — Ив затвори папката и отново се усмихна. — Хайде, Рийд, и двамата знаем как стоят нещата. Тези жени не са имали нищо против. Харесвало им е вниманието и тръпката. Не си ги пошляпвал и изнасилвал. Всичко е

ставало с тяхно съгласие, а Фостър, доколкото разбирам, е пъхал носа си където няма работа.

Уилямс дълбоко си пое дъх.

— Нека бъдем наясно — настръхна той. — Никога не съм отричал, че се радвам на завиден сексуален успех сред жените. Не е незаконно да имам интимни отношения с колежки и майки на ученици. Неетично, може би...

— Е, всъщност сексуалните отношения в училище са забранени, все пак там присъстват малолетни. Така че ако си се радвал на този успех в учебно време на територията на училището, където държиш запас от презервативи, извършил си престъпление.

— Това са глупости.

— Звучи малко пресилено, съгласна съм, но трябва да следвам закона. Мога да поговоря с прокурора да повдигне обвинения срещу теб, но трябва да запиша подробностите.

— Никога не съм правил секс в помещение, където могат да влязат ученици.

— Е, добре, това е плюс. Но си го правил на места, до които жертвата е имала достъп. Така ли е?

— Възможно, но говорим за пълнолетен човек. Искам да зная какво ви кара да твърдите, че според показанията на някои жени отношението ми към тях е било унижително.

— Не мога да назова имена, това е част от споразумението помежду ни. Както казах, за мен е очевидно, че е било по взаимно съгласие. Кой знае защо се правят на невинни? — иронично присви очи Ив.

— Сигурно са разстроени заради смъртта на колежата ви — намеси се Пийбоди. — Тези жени не са свикнали да говорят пред ченгета, така че когато се наложи да дават показания във връзка с нещо толкова шокиращо като убийство, думите просто се изплъзват от устата им. Трябва да доизясним въпроса, господин Уилямс. И за нас е неприятно. Лично аз смятам, че всеки трябва да живее и да остави другите да живеят. Но сме длъжни да се погрижим за всичко.

— Правил съм секс, но не съм навредил на никого. Точка!

— Но Крейг Фостър не е одобрявал — подкани го да продължи Ив.

— За мъж с толкова горещо парче за съпруга беше твърде пуритански настроен — поклати глава Уилямс.

— И при нея ли се пробвахте? — трепна Пийбоди.

— Само в началото, когато той постъпи на работа. На онзи етап обаче тя беше твърде обсебена от него. След няколко месеца брачен живот, когато съпругеските отношения се превръщат в рутина, бих опитал отново. Но има предостатъчно други. Добър съм в това, което правя.

— Не се и съмнявам — въздъхна Ив и попита нехайно: — Може би Крейг е проявил известна ревност, не мислиш ли?

Уилямс повдигна вежди.

— Никога не ми е хрумвало! Но да, може би... Всъщност възможно е. Беше добряк и дяволски способен учител, трябва да призная. През повечето време се разбирахме добре. Наистина започна да си пъха носа в някои от заниманията ми. В личния ми живот.

— Заплашваше ли те?

— Не бих го нарекъл заплахи.

— А как?

— По-скоро бе нравоучение.

Уилямс смирено погледна нагоре.

— Заради нравоучението му ли прекрати въпросните занимания? — заинтересува се Ив.

— Станах малко по-дискретен, би могло да се каже. И по-внимателен в избора си. — Сви рамене. — Нямахме смисъл да си търся белята.

— Но не се ли тревожеше, че той може да отиде при Моузбли и да изрази неодобрението си пред нея? Или дори пред училищното настоятелство?

Този път Уилямс се усмихна искрено:

— Не вярвах, че му стиска. Не обичаше да дърпа дявола за опашката. Честно казано, това не означаваше нищо за мен.

— Добре. — Ив притисна слепоочията си. — Но вероятно за него е имало значение, особено ако е узнал, че използваш незаконни упойващи вещества в някои от тези лични занимания.

— Какво? — разтревожи се мъжът.

— „Проститутка“ и „Зайче“, които открихме в шкафчето с играчки в спалнята ти. А, не споменах, че след показанията успяхме да

издействаме съдебна заповед за обиск на жилището ти. Лошо момче си ти, Рийд! Много лошо момче.

— Това е отвратително! Това е посегателство върху личната свобода! — скочи разтреперен той.

— Ето заповедта. — Ив спокойно извади копие от папката. — Според нас притежанието и употребата на упойващи вещества противоречи на философията „Живей и остави другите да живеят“. Прокурорът е на същото мнение. Обзалагам се, че настоятелството на „Сара Чайлд“ и учителският синдикат биха го споделили.

Млъкна и впери поглед в очите му. Едва сега по лицето му изби пот.

— Има и още нещо — продължи тя, — което кара подозрителния ми ум да се пита следното: дали човек, който е намерил начин да се снабдява с тях, би могъл да си набави и достатъчно отрова, за да отстрани заплахата. Фостър ти е оказал натиск, нали? — Изправи се, заобиколи го и се наведе над рамото му. — Някакво досадно младо копеле да се перчи пред теб с пуританските си възгледи и да се меси в личния ти живот! А училището е било пълно с улов за опитен рибар като теб. Колежки, помощен персонал, майки, настойнички, детегледачки... Просто си стоял с въдицата, пък те сами са налапвали стръвта. А той е заплашвал, че ако продължаваш така, ще загубиш работата си. Това е щяло да бъде краят на кариерата ти.

— Не, нищо подобно. Не ме е заплашвал.

— Сигурно го е направил. Може би и други са знаели или поне са подозирали, но са затваряли очите си. Страхували са се за собствената си кожа. Но не и Фостър. Той си е наумил да направи нещо по въпроса. Нещастникът не е имал никакво право да ти изнася нравоучителни беседи, нали? А е бил там, ден след ден, пред лицето ти и те е държал под око, в случай че намислиш нещо, което не би му харесало. Всеки ден е сядал на бюрото си със старателно опакован обяд от къщи. Еднообразно. Скучно. И трън в петата за теб. Откъде се сдоби с рицина, Рийд?

— Никога не съм виждал ричин. Дори не знаех какво е, преди това да се случи. Не съм убил никого.

— Сигурно си бил бесен, че Мири Халиуел предпочита да учи с него, отколкото да се търкаля с теб в онова голямо червено легло. Ужасна обида, мамка му! Трябвало е да му запушиш устата. Да го

спреш. Затова си се измъкнал от час, докато той не е бил в класната си стая, и си решил проблема. Бързо и лесно.

— Лъжа! Пълна лудост! Вие сте побъркани! — Лицето на Уилямс почервения.

— Има начин да смекчиш вината си, Рийд. Заяви, че Крейг те е изнудвал. Преследвал те е. Постоянно е отправял заплахи. Въпросът е бил ти или той. Трябвало е да се защитиш.

— Не съм се доближавал до неговата класна стая в онзи ден. Не съм го убил, за бога! Не бях сам, когато излязох от класната си стая. Имам свидетел.

— Кой?

Той отвори уста, но изведнъж млъкна, стисна устни и втренчи поглед в масата.

— Искам адвокат — отрони най-сетне. — Настоявам да използвам правото си на адвокат. Няма да кажа нищо повече преди пристигането му.

— Добре, но само за твое сведение вече си арестуван за притежание на незаконни упойващи вещества и за използването им, за което имаме доказателство от палавата ти камера. Можеш да се свържеш с адвоката си, преди да бъдеш регистриран.

Ив си припомни целия разпит и го добави към основните пунктове в разследването на таблото. Сложи и снимки на флаконите от чекмеджето със секс играчки. После отбеляза връзките му с Лейна Санчес и Алика Страфо, Ейлийн Фъргюсън и Мири Халиуел. Кой ли други е преследвал? С кои е имал успех и с кои се е провалил?

Трябваше да проследи всички записи от камерата в спалнята му. Несъмнено щеше да бъде много забавно. Възложи на Макнаб да прегледа дисковете от охранителните камери на сградата през последните три дни, макар да се съмняваше, че ще попаднат на нещо ценно в тях.

Програмира кафе, но то не ѝ помогна. Бе капнала от умора и кофеинът не можеше да я ободри. Поиска заповор на финансите на Уилямс, макар да бе безсмислено при повдигнатото обвинение.

Провери съобщенията си и откри две от Надин Фърст. Напомняше ѝ часа на телевизионното предаване. Споменаваше за

подходящо облекло и питаше дали е попаднала на солидни улики по случая „Фостър“.

А защо Рурк не се бе обадил да ѝ напомни?

„Може би е сърдит, че се измъкнах така сутринта“, каза си Ив. Е, все пак не нея търсеше рано сутринта по джобния линк бивше гадже.

Докато седеше сърдито в офиса си, Пийбоди подаде глава през вратата.

— Пристигна адвокатът на Уилямс. Познай кой е.

Нужен ѝ бе само миг.

— Сигурно се майтапиш!

— Защо мислиш така. Не съм казала, че е...

— Оливър Страфо? Дяволска ирония.

Лицето на Пийбоди издаде разочарование, че я лишиха от изненадата.

— Самият той! Посъветва клиента си да не дава повече показания и да не отговаря на въпроси, преди да се консултират. После настоя да поговори с нас.

Ив погледна таблото, където името на Алика Страфо бе в списъка със завоевания на Уилямс.

— Ще бъде интересно.

„Кой за кого какво знае?“, запита се тя и се замисли за Алика и детето. Как да разбере това, без да хвърли шокиращата истина в лицата на невинните?

Може би Страфо имаше право да разбере, че жена му е вдигала полата си за плужек като Уилямс. Но не бе нейна работа да изобличава една лекомислена съпруга, освен ако е важно за приключването на случая.

— Стъпихме върху минирано поле — промърмори Пийбоди, докато вървяха към стаята за разпити.

— Какво те безпокои?

— Трябва да пристъпваме много внимателно — обясни тя.

— Не можем да свършим работата си, без да засегнем нечий чувства.

— Така е. Мините вече са заложени, но не бива да рискуваме да избухнат.

— Пълни глупости. Кого го е грижа за някакви мини? — сопна се Ив. — Но разбирам. Да вървим.

Веднага забеляза, че Уилямс е възвърнал самочувствието си. Всеки опитен адвокат би успял да вдъхне увереност на клиента си, виновен или невинен. Страфо седеше в консервативна поза с идеално скроения си костюм и скръстени на масата ръце.

Не каза нищо, преди Ив да даде начало на записа.

— Един от партньорите ми ще се погрижи съдебната ви заповед да бъде анулирана и обискът — обявен за незаконен.

— Не се надявай на това.

Той се усмихна, но изразът на сивите му очи остана суров.

— Ще видим. Междувременно, опитите ви да свържете клиента ми с убийството на Крейг Фостър са смехотворни. Сексуалната разкрепостеност не е престъпление и не говори за склонност към убийство.

— Сексът и убийството вървят ръка за ръка като влюбени гълъбчета, Страфо. И двамата го знаем. Фостър е бил наясно с „разкрепостеността“ на клиента ти. И то на територията на училището, в учебно време. Както знаеш, това е незаконно.

— Просто нарушение на професионалната етика.

— И основание за уволнение. Дори, както проверих, за отнемане на правото да упражнява професията си в този щат. Самозащитата също е силен мотив за убийство.

— Та ти нямаш дори най-незначителни косвени улики, Далас! Само подозрения за поведение, което може да се нарече неуместно или неразумно. Нямаш доказателства, че клиентът ми и жертвата са се карали някога. Всъщност мога да предоставя показания на техни колеги, че дори са били в приятелски отношения. И ще го направя. Няма никаква връзка между оръжието на убийството и клиента ми. Никакви свидетели, които да са го видели да влиза в класната стая на Фостър през въпросния ден. Защото всъщност не е припарвал там.

— Не се знае къде се е намирал през времето, когато убитият учител е бил извън класната си стая. Тъй като всички са били в час, не е имало кой да забележи влизането му.

— Не е бил сам в този отрязък от време и ако е необходимо, ще ви съобщим името на лицето, което го е придружавало. Все още не съм се свързал с него и предпочитам, както и клиентът ми, да не го оповестяваме на този етап. Но сме уверени, че ще потвърди показанията на господин Уилямс.

— Имал си предостатъчно време да влезеш и излезеш от класната стая — обърна се Ив към Уилямс. — И достатъчно сериозен мотив.

— Аз...

— Рийд! — строго го прекъсна Страфо. Уилямс замълча. — Всичко, което имаш, лейтенант, са съмнителни улики, събрани при съмнителен обиск. Не сте открили нищо, което да свързва клиента ми с убийството.

— Няма нищо нередно в обиска и събирането на уликите. Възмутителните навици на клиента ти са накарали жертвата да го притисне в ъгъла. Самият той заяви при запис, че Фостър е научил за тези негови навици и го е упрекнал.

— Обсъдили са положението, след което са продължили приятелските си взаимоотношения. — Страфо затвори папката, в която не бе надникнал нито веднъж по време на разговора. — Ако това е всичко, с което разполагате, искам незабавно анулиране на заповедта. Настоявам клиентът ми да бъде прехвърлен в подходящо помещение за задържане до освобождаването му.

— Твоето момиченце учи в това училище и е едно от децата, които са намерили Фостър. Видя ли снимките от местопрестъплението? А ти седиш тук и защитаваш човек, заподозрян в престъпното деяние.

Изражението на Страфо стана още по-сурово и гласът му прозвуча по-хладно:

— Не е нужно да изтъквам факта, че всеки има право на защита. Познавам господин Уилямс повече от три години. Вярвам в неговата невинност.

— Открихме „Проститутка“ и „Зайче“ в нощното му шкафче. Всеизвестен е със сексуалните си похождения в училището, докато дъщеря ти е там.

— Според нечии твърдения...

— Какви твърдения, мамка му! — избухна Ив. — Нима ти харесва такъв човек да бъде учител на детето ти?

— Този разговор е неуместен, лейтенант. Разпитът приключи. — Страфо стана и затвори куфарчето си. — Искам клиентът ми да бъде отведен в помещението за задържане и да чака разглеждането на молбата.

Ив го погледна право в очите.

— Пийбоди, отведи този боклук. Знаеш ли, Страфо, понякога човек получава точно каквото заслужава.

Молбата бе отхвърлена. Ив отиде в съда и проследи битката между Страфо и Рио. Съдебната заповед остана валидна, конфискуването на вещи бе законно, както и арестът за притежание и разпространение на наркотици.

Страфо надделя, когато се стигна до въпроса за задържане под стража или освобождаване под гаранция.

Когато излязоха от съдебната зала, Рио присви рамене.

— Аз не му се дадох за заповедта, а той не се предаде за задържането. Мисля, че резултатът е равен. Намери ми достатъчно доказателства за обвинение в убийство, Далас, и ще вкарам този жалък червей обратно в килията.

— Работа по въпроса.

— Страфо ще поиска споразумение за притежанието на наркотици и шефът ми ще се съгласи. — Рио вдигна ръка, очаквайки Ив да възрази. — Така става, Далас, и двете го знаем. Трябва да докажеш, че е пробутвал от онези гадости на жени без тяхното знание и съгласие. Иначе ще се отърве с глоба, сеанси при психолог и полицейско наблюдение.

— А правото да упражнява професията?

— Наистина ли искаш да бъде лишен от него?

Ив си спомни сълзите на Лейна Санчес в кухнята.

— Да, искам.

— Ще проуча въпроса — кимна Рио. — Знаеш ли, време е да тръгваш. След два часа си в ефир.

— По дяволите! — изруга Ив.

Докато тя с неохота се придвижваше към студиото на канал 75, Рурк разчистваше бюрото си и се готвеше да се отпрати в същата посока. Надяваше се присъствието му да ѝ даде кураж.

Не знаеше и не можеше да предвиди как ще мине предаването, а това го вбесяваше. Ив не бе предсказуема жена. Настроенията ѝ,

жестовите ѝ, тембърът на гласа ѝ — всичко зависеше от ситуацията.

Но в мислите му сега образът ѝ бе някак смътен.

Искаше отново да го върне на фокус, както винаги досега. Но проклет да бе, ако допуснеше компромис със собствения си образ, за да потуши въображаемата обида, която тя таеше в себе си.

Предупреждаваше го, разпитваше го... „Като заподозрян!“, помисли си той в пристъп на гняв. Съмнението ѝ го караше да се чувства виновен, макар че не бе сторил нищо нередно.

Спомни си за ръката на Магделана върху бедрото си и поканата, която му бе отправила. Е, веднага я бе отрязал, нали! Да не храни никакви надежди!

При всякакви други обстоятелства би признал пред Ив за тези ходове и биха се посмели заедно. Но бе повече от очевидно, че в този случай е по-добре да го запази за себе си.

А това, по дяволите, наистина го караше да изпитва чувство за вина.

„Проклятие! Няма да загубя доверието ѝ“, зарече се той. Стана и отиде до огромния прозорец. С почти всичко друго би допуснал компромис, но не и с това. Плъзна ръка в джоба си и заигра с нейното сиво копче, което винаги носеше със себе си.

Бе разбрал, че си принадлежат още в първия миг, когато я видя. Никоя жена не го бе вълнувала като нея. Спомни си я как стои срещу него в ужасния си сив костюм и го гледа с пронизателните си очи на ченге. В онзи миг го бе покорила. Завинаги.

Всичко друго бе допустимо. Бе готов да се раздава още и още и винаги намираше нов източник, от който да черпи. Защото тя го зареждаше, отново и отново.

Можеше да понесе гнева помежду им. Избухливият нрав бе част от същността и на двамата. Но не бе напълно сигурен, че ще се справи с това напрежение. Трябваше да намерят начин да го преодолеят.

Когато се обърна, линкът на бюрото му запиука. „Вътрешната линия“, забеляза той.

— Да, Каро.

— Съжалявам, зная, че трябва да тръгвате след секунди. Но тук е госпожа Пърсъл и държи да се види с вас. Казва, че е по личен въпрос. Съжалявам, но е убедила охраната да я пусне. Сега е при мен и ви чака.

Хрумна му да помоли Каро да я отпрати. Ако някой можеше да разкара Магделана, това бе Каро. Но реши, че е нечестно да използва една жена за параван пред друга заради глупавата подозрителност на трета.

Проклет да бе, ако позволеше да бъде воден за носа по този начин дори от жената, която обича.

— Добре, можеш да й кажеш да влезе. Колата ми да е готова след десет минути.

— Добре. А, предайте на съпругата си, че ще я гледаме тази вечер.

— Ще й спомена чак след като мине предаването. Цялата тази работа й се струва досадна. Благодаря, Каро.

Приглади косата си и плъзна поглед из офиса. „Твърде далеч от това, което е било някога“, помисли си той. Във всяко отношение.

Време бе да стане кристално ясно за жените, които сега го притискаха от двете страни, че няма връщане към миналото. Не изпитваше желание да измине този път.

Тя влезе, преметнала върху ръката си златисто кожено палто, със секси поразрошени коси и лице, сияещо от енергия. И веднага му напомни за миналото. Нямахше начин да го избегне.

След като метна палтото си на един стол, Магделана се завъртя в кръг.

Рурк срещна погледа на Каро, кимна и тя се оттегли. Затвори вратите.

— Бърлога на световен магнат, лъскава и шикозна! — възкликна красавицата. — Обзаведена с вкус и идеална за един стопроцентов мъжкар. Сам си проектирал всичко, нали?

Запристъпва към него с протегнати напред ръце. Той ги хвана, но за кратко. Нямахше начин да избегне това, без и двамата да се почувстват неловко.

— Как си, Маги?

— Невероятно впечатлена! — Тя хвърли поглед към бюрото. — С какво точно се занимаваш тук?

— С доста неща, които трябва да бъдат свършени. Здравословна доза дела, които върша по собствен избор. Какво мога да направя за теб?

— Предложи ми питие. — Магделана седна на страничната облегалка на едно кресло, кръстоса дългите си крака и отметна коси. — Бях по магазините и съм капнала от умора.

— Съжалявам. Тъкмо се канех да тръгна.

Устните ѝ леко се нацупиха:

— Бизнес, предполагам. Винаги си си падал по това. Никога няма да проумея как е възможно да ти харесва да работиш. Все пак...

— Стъпи на пода, изправи се и застана до прозореца, отвъд който на дълж и шир се простираше Ню Йорк. — Това има някои чудесни предимства. — Извърна се и го погледна. — Признавам, че винаги съм си те представяла в Европа, да проправяш свой път в Стария свят.

— Ню Йорк ми подхожда повече.

— Очевидно. Искан да ти благодаря. Вече имах няколко срещи с хора, към които ме насочи. Рано е да се каже, но мисля, че нещата ще се уредят идеално. Нямах да зная откъде да започна без твоята помощ.

— Досега си се справяла сама. Не си губиш времето — добави той. — Пазаруване, делови срещи, посещение при жена ми в полицейската централа.

Магделана потръпна. Обърна се и застана на фона на огромния град.

— Значи ти е казала. Страхувах се от това. Не зная какво съм си мислила... Е, добре. Просто бях любопитна да я опозная. Не се получи.

— Така ли? — иронично повдигна вежди Рурк.

— Сгафих, няма спор. Преди да прекрача прага, вече ме ненавиждаше, а когато се успокоих и седнах да ближа раните си, напълно я разбрах. Пристигам аз... — Усмихна се чаровно и разпери ръце — някогашната amorata на съпруга ѝ, влизам при нея и предлагам да я почерпя питие, с куп приятелски любезности и усмивки. Сигурно ѝ се е искало да ме зашлеви.

— Рядко го прави. По-присъщи са ѝ юмручните удари.

— Толкова съжалявам. Направих огромна грешка. А тя беше толкова... сурова. Побързах да се оттегля. Не зная как да изкупя вината си. Създадох ли ти неприятности у дома?

— Казах ти, че няма да си допаднете.

— И излезе прав, както обикновено. Странно е, че си могъл да обикнеш две толкова различни жени. Във всеки случай съжалявам. Предполагам, че по свой начин съм търсела контакти, връзки. Приятелства. Надявах се да намерим общ език. Все пак онова, което имахме ти и аз, е далечно минало. — Съблазънта отново се прокрадна в очите ѝ и гласът ѝ прозвуча тихо, изкусително. — Дали наистина е така, Рурк?

— Да.

— Е, добре. Може би тя си въобразява, че миналото може да се повтори. Признавам, че и аз се надявах. Не мисля, че ѝ дължа извинение.

— Не е нито необходимо, нито разумно. Желая ти всичко хубаво, Маги. Ако търсиш повече контакти, връзки и приятелства чрез мен, трябва да те разочаровам. Това дразни съпругата ми.

— О! — възкликна тя. Веждите ѝ рязко се повдигнаха, а за миг на устните ѝ се появи самодоволна усмивка. — Ако не ставаше дума за теб, а някой друг, бих казала, че те е превърнала в послушно кученце.

— Вместо да скоча или да приема тези думи с примирение, ще кажа, че тя ме кара да се чувствам щастлив. Трябва да тръгвам, Маги.

— Да, вече ми го каза. Отново се извинявам за неприятностите, които ти създадох, и благодаря за помощта в бизнеса. — Гласът ѝ затрепери, но едва доловимо. — Не биваше да те задържам. — Върна се до стола и взе палтото си. — Щом тръгваш, можем да слезем заедно.

— Разбира се — отвърна Рурк. Когато му подаде палтото си, той ѝ помогна да го облече и взе своето. — Имаш ли кола, или се нуждаеш от превоз?

— Имам, благодаря. — Магделана поклати глава. — Искам само да кажа още веднъж, че съжалявам. И ще призная, точно тук, преди да тръгнем, че не мога да не съжалявам за онова, което никога не ще се повтори.

Стисна ръката му и се отдръпна.

Рурк се обади по служебния линк на администраторката, за да ѝ каже, че е приключил за деня и ще придружи госпожа Пърсъл до изхода на сградата. После застана до страничната стена и натисна с палец бутон, скрит под облицовката. Отвори се вратата на личния му асансьор.

— Колко удобно! — засмя се Магделана като жена, готова за вълнуващо приключение. — Винаги си си падал по техническите джаджи. Чух, че домът ти бил разкошен.

— Много е удобен за нас. Приземен етаж — даде команда той и асансьорът плавно се плъзна надолу.

— Не се и съмнявам. Сигурно на жена ти й харесват... удобствата.

— Всъщност й беше нужно известно време, за да свикне с тях. — На лицето му се изписа топлота. — Понякога все още я смуцават.

— Чувала съм, че някои хора се паникьосват от привилегиите на богатството. Но не мога да си представя аз да изпитвам нещо подобно.

— За нея парите не означават това, което са за нас двамата.

— Така ли? — Магделана вдигна влажните си очи. — А какво означават за нас?

— Свобода, разбира се, власт и удобство. Но зад всичко... — Той я погледна с лека усмивка. — Зад това е просто тръпката да бъдем в играта, нали?

Тя отвърна на усмивката му с израз на съжаление:

— Винаги сме се разбирали.

— Не, не мисля.

Рурк излезе от асансьора, машинално я хвана под ръка и я поведе през просторното мраморно фоайе с магазинчета и море от живи цветя.

Отвън до тротоара плавно спря първо неговата, а после нейната лимузина. Когато я изпрати до колата й, тя се обърна. Сълзите в очите й проблеснаха.

— Може би не сме се разбирали. Вероятно си прав. Но имахме щастливи моменти заедно, нали? Много щастливи.

— Имахме.

Магделана повдигна ръце към лицето му. Той хвана внимателно китките й и за миг останаха така на студа и вятъра.

— Сбогом, Маги.

— Сбогом, Рурк.

По миглите й все още блестяха сълзи, когато се качи в топлатата си лимузина.

Той проследи с поглед лъскавото бяло возило, което се понесе сред океана от коли.

После се качи в своята, за да отиде при съпругата си.

11.

Дребничка самоуверена асистентка на име Мърси поведе Ив през студиото. Безмилостно я накара да препуска по коридорите и докато я превеждаше през охранителните постове, не преставаше да бърбори като картечница. Сякаш се плъзгаше с бясна скорост с черните си равни обувки.

— Всички са нахъсани до краен предел за днешната премиера. Надин е най-нашумялата медийна звезда в момента, а телевизията ни щеше да фалира, ако тя не се бе съгласила да остане и да поеме това шоу. Страхотно е, че вие ще бъдете първият гост. И двете сте изключително популярни личности.

Мърси имаше розови коси, прихванати с малки шноли с форма на пеперуди. Техни миниатюрни подобия сякаш излитаха нагоре от лявата ѝ вежда. Не можеше да не привлече внимание.

— Трябва да се срещнете с продуцента, режисьора и отговорния оператор, а после отиваме право за грим и гардероб. Мога да ви донеса всичко, което пожелаете. Изцяло съм на ваше разположение за предаването. Кафе, чай, вода, газирана или не, безалкохолни. Надин каза, че ще предпочетете кафе. Сега ще се отбием при режисьора, разговорът ще бъде съвсем кратък.

— Не искам да...

Но преди да довърши, бе натикана в офиса и след мощно ръкостискане бе прехвърлена в друг, където отново трябваше да се здрависа с някого. Вибрациите във въздуха сякаш я главозамаяха. Мърси продължи да джавка като дрогирано кутре, докато се озоваха в гримьорната. Ярко осветените огледала блестяха над безкрайно дълъг плот, отрупан с най-различни флакони, тубички, четки и причудливи инструменти, изглеждащи като ужасяващи уреди за мъчения.

Ив си бе помислила, че вече е преживяла най-лошото. Оказа се, че то не е било настойчивостта, с която началникът и приятелката ѝ я бяха убеждавали да приеме това участие; нито пискливото джавкане в ухото ѝ; или дори мисълта, че някои от тези уреди за мъчения ще бъдат

използвани върху нея... Най-ужасното бе жената, която стоеше зад стола с висока облегалка и ѝ се усмихваше, разкривайки два реда съвършени зъби.

— О, пресвета Богородице! — омаломощено промълви Ив.

— Познавате ли се вече? — изчурулика Мърси. — Трина, ще оставя лейтенант Далас в твоите вълшебни ръце и ще отида да ѝ донеса кафе. Надин е заредила някакво ново, специално за нея. Искаш ли нещо?

Трина, чиито коси извираха на черни и бели талази от върха на главата ѝ, а очите ѝ имаха неестествен зелен цвят, свали яркосиня пелерина от закачалката и отвърна:

— Само вода. Не газирана.

— Идвам веднага! — едва не изкозирува Мърси.

— Приличаш на плашило, Далас — отбеляза Трина.

— Това е повтарящ се кошмар. Ще си бия шамари, докато се събудя! — ужасено я гледаше Ив.

— И без това бузите ти изглеждат достатъчно зле. Тези тъмни кръгове под очите ти са като синини, сякаш днес си се била с цяла тайфа бандити. Но ще оправя положението.

— Защо си тук? Защо точно ти?

— Първо, защото съм най-добрата и Надин го знае. Тя може да има най-качественото. Второ, благодарение на теб. Ако не беше ти, никога не бих получила възможността да разкрия таланта си пред Надин върху самата нея в дома ти. — Трина развя пелерината като матадор срещу бик. — Признателна съм.

— Е, значи сама съм си навлякла тази беда!

— Имаш късмет, че съм аз. Защото съм най-добрата, познавам те и мога, за разлика от хиляди други, да те гримирам така, че да приличаш на себе си.

— Вече приличам на себе си.

— Не, като плашило си! Но зная кой се крие зад това и как да го намеря. Е, нужно е и малко подсилване за пред камерите, но няма да изглеждаш като свиреп хищник.

В живота на Ив имаше малко хора, които събуждаха истински страх у нея. Трина бе една от тях. Тя сякаш знаеше това, защото отново се усмихна и потупа властно облегалката на стола:

— Седни! Ще бъдеш готова, преди да усетиш.

— Не забравяй, че съм въоръжена.

Но Ив седна. Какъв избор имаше...

— Е, защо си в такъв вид, след като скоро си се върнала от почивка? Мейвис каза, че с Рурк сте прекарали няколко дни по плажовете. — Прокара пръсти през косите ѝ, намръщи се и леко ги разроши. — Имаш нужда от оформяне.

— Господи! Боже мой...

Трина я загърна с пелерината.

— А защо все още не си отишла да видиш онова сладко бебче и Мейвис, а?

Една от ползите на пелерината бе, че човек можеше да свие юмруци под нея, ако почувства нужда. Никой нямаше да види.

— Все не намирам време — оправда се Ив.

— Твоята най-стара и най-добра приятелка наскоро роди. — Трина се надвеси така, че лицето ѝ се озова долепено до нейното. Зелените ѝ очи я стрелнаха укорително в огледалото. — Знаеш ли колко трудно я убедих да не идва тази вечер. Твърде студено е, за да извежда бебето навън. Трябва да отделиш време.

— Добре, добре...

— Бел е най-красивото същество на този свят, кълна се. — Изправи се, притисна с палци някаква точка на тила ѝ, после плъзна ръце по раменете ѝ. — Напрегната си, както обикновено.

Ив стисна очи. Чу джавкането на Мърси, която влезе и бързо излезе. Долавяше тихото скърцане и тракане на ножиците, докато Трина правеше бог знае какво с косата ѝ. Подскочи при спускането на облегалката назад.

— Трябва да се отпуснеш, разбрано? Ако не изглеждаш добре на екрана, с мен е свършено.

— Ще мисля за това през цялото време.

Отново затвори очи. „Само една вечер“, напомни си тя. Щеше да издържи. Малка промяна в грандиозния план.

Опитните пръсти на Трина умело притискаха определени места по брадичката ѝ, по слепоочията, врата и раменете. Акупресурата и крайното изтощение я накараха да се унесе мигновено в дрямка.

Стреснаха я приглушени гласове, нежен допир на четки, които почти гъделичкаха лицето ѝ. И познат аромат... Още преди умът ѝ да

се проясни достатъчно, за да различи тембъра на гласа му, усети уханието на Рурк.

— Почти свършвам — каза Трина. — Тоалетът ѝ е подходящ. Предполагам, че ти си го избрал. Но ще погледна какво друго си донесъл, за да преценя дали не е по-добро. Стилистите също ще поискат да го видят.

— Няма да се преобличам! — възпротиви се Ив.

— Вече е будна — отбеляза спокойно Трина и отново повдигна облегалката.

Бе обърната с гръб към огледалото и единственото, което видя, бе Рурк.

— Добро утро — каза той, хвана ръката ѝ и я потърка в дланите си. — Изглеждаш отпочинала.

— Всеки ден върша такива чудеса — похвали се Трина. — А сега да дооформим косата. — Но явно доловила нещо, тя остави инструментите си. — Знаете ли, имам и друга работа. Трябва да проверя това-онова, преди Надин да седне за разкрасяване. „Зелената стая“ е от другата страна на коридора. Приятна е. — Свали предпазната пелерина. — Искам да хвърлиш един поглед, преди да излезеш.

Ив стана и се погледна в огледалото. Както ѝ бе обещано, приличаше на себе си. Може би по-свежа, с ясно очертани устни и ярки сенки и руж, но не бе неузнаваема. Плашилото бе напълно изчезнало.

— Добре — кимна одобрително.

— Добре ли? — изсумтя Трина. — Сега вече изглеждаш като човек, който наскоро се е върнал от почивка. Внимавай да не изцапаш това сако, защото мисля, че ще изберат него.

— Ще се погрижа да се държи прилично. — Рурк отново хвана ръката ѝ и я поведе към „Зелената стая“, която всъщност бе боядисана в бледопрасковено.

Имаше голям стенен екран, където в момента вървеше картина от студиото на канал 75. Големите меки дивани бяха в успокояващо морскозелено. Върху широк плот бе поставена фруктиера, щедро отрупана с плодове, сирене и бисквити.

— Не очаквах да дойдеш.

Рурк учудено повдигна вежди.

— Не можех да не дойда. Това е голяма вечер.

— Донесъл си ми резервен тоалет, в случай че изпоцапам този, с който вече съм облечена, така ли?

— Това е просто част от услугата.

— Мислех, че си ми сърдит.

— А аз мислех, че ти си ми сърдита. — Отново хвана ръцете ѝ и ги доближи до устните си. — Какво ще кажеш да забравим? През по-голямата част от деня размишлявах и ми писна да бъда мрачен.

— Нали казваш, че ирландците обичат да размишляват?

— О, обожаваме! Мрачните размисли ни вдъхновяват да съчиняваме песни и приказки. Но точно сега не е нужно повече да се терзая, а да бъда с теб.

Ив почувства лекота в сърцето си. Запита се как бе успявала да стои на крака досега, когато бе толкова натежало.

— Обичам те.

Той я притегли към себе си, допря устни до челото ѝ, до бузите ѝ, до леката трапчинка на брадичката и накрая нежно ги сля с нейните. Тя се притисна към него, обви ръце около кръста му и целувката стана по-дълбока.

— Бих ви предложила своя офис — каза Надин, когато застана на вратата, — но Далас вече е гримирана.

Ив задържа ръцете му още миг, преди да се отдръпне.

— Ти ми натресе Трина.

— Трябва да се радваш — възрази Надин. — Дяволски добра е, затова я ангажирах за предаването. Освен това реших, че би предпочела да бъде човек, когото познаваш.

— Имаш право — реши Ив.

— Изглеждаш добре, което е най-важното. Силна, енергична, умна, привлекателна — замислено изреди Надин и закрачи в кръг около нея. — И все пак типично ченге. Блясъкът остава за мен.

— Толкова ти отива — отбеляза Рурк. — Цялата сияеш, Надин, бляскава като скъпоценен камък.

— Нали? — засмя се тя, тръсна модерно подстриганите си коси и се завъртя като на ревю с електриковия си костюм с прилепнала пола и силно вталено сако. Обувките бяха с много висок и тънък ток, а на глезена ѝ блестеше гривна с диаманти. Тя погледна Ив: — Не очаквах да бъда нервна. Но от това първо предаване зависи много, Далас. Няма

да те подготвям, защото не искам интервюто да звучи сковано и отрепетирано, но държа да очертая основните теми.

— Аз се оттеглям — тактично предложи Рурк.

Надин поклати глава:

— Не! Ще я догониш по-бързо от мен, ако побегне. Да поседнем.

— Тогава да си вземем по нещо за пиене. — Рурк посочи добре заредения плот. — Или за хапване.

— После. — Надин притисна корема си, докато седеше на единия от диваните. — Цялата съм кълбо от нерви.

— А аз се чувствам отлично — каза Ив. — За какво се тревожиш? Нали това е работата ти.

— Така си казвам, но никога не съм вършила точно този тип работа. А е златна възможност. Не мога да допусна птичето да излети от рамото ми. И така — плъзна се леко по стола, сякаш тя бе тази, която се готви да побегне. — Ще споменем за случая „Айкоув“. Той ме направи известна. Но няма да се спирам дълго на това. Ще се върна на него, когато излезе книгата и филмът. Търговията с бебета все още е гореща и често обсъждана тема. Като заговорихме за бебета, Бел е получила най-подходящото име. Наистина е хубавица, нали?

Ив смутено се раздвижи.

— Разбира се.

— Направих интервю с Танди и Мейвис и ще излъчим откъси от тях в предаването. Ще поговорим за начина ти на работа. Какво ще можеш да ми кажеш за убийството на Фостър?

— Това е текущо разследване.

Надин не пропусна да се усмихне самодоволно.

— Ще настоявам за нещо повече — основни следи, заподозрени, играчите, местопрестъплението, жертвата. Неслучайно шоуто е наречено „Сега“. Трябва да бъдем актуални. Въпреки че е чисто информационно предаване, не мога да не задам въпрос и за Рурк. Не се безпокой, няма да разпитвам какво бельо носиш.

С насмешка хвърли въпросителен поглед към него, а той само се засмя и поклати глава.

— Как успяваш да балансираш работата с личния си живот — продължи Надин. — Дали бракът е променил отношението ти към професията и начина, по който гледаш на нея. И това ще бъде всичко. Е... — погледна часовника си, — време е и за моя грим. Трина ще те

доизкусури за последно след няколко минути. А Мърси ще те доведе в студиото. Ще се видим там, Далас. — Надин стисна ръката ѝ. — Благодаря.

— Запази това за след шоуто. Може би отговорите ми няма да ти харесат.

— Благодаря — повтори Надин и стана. После се обърна към Рурк. — Ще получа ли целувка за късмет, баровецо?

Доближи пръст до устните си.

Той се приближи и леко ги докосна със своите.

— Дано имаш тридесет процента зрителски интерес.

— От твоята уста в божиите уши.

В крайна сметка всичко мина добре, доколкото Ив би могла да каже. Само не разбираше какво вълнуващо има в това да седи пред изображение на града под горещите прожектори, докато около нея като змии пълзят робокамери.

Музикалният сигнал заглъхна и тя чу Надин тихо да вдишва и издишва три пъти, преди някакъв мъж да ѝ даде знак с пръсти. Тогава насочи поглед към една от камерите.

— Добър вечер. Аз съм Надин Фърст, а това е предаването „Сега“.

Както бе казала, засегнаха случая „Айкоув“ от миналата есен. Ив вярваше, че законите против човешкото клониране са правилни и справедливи. Но не смяташе, че самите клонирани носят някаква отговорност за стореното от семейство Айкоув.

Изгледа кратките интервюта с Танди Апълби, съпруга ѝ и невръстния им син и с Мейвис, Леонардо и Бел. И двете жени се просълзиха, докато говореха за приятелството си с нея. Разказаха как Ив е спасила живота на Танди, как е предотвратила продажбата на черния пазар на бебето, кръстено Куентин Далас Апълби, и как е разбила канала часове преди раждането на децата им.

— Как се чувствате след тези думи? — попита Надин.

— Доволна, че успях да свърша работата си.

— Само това?

Ив се раздвижи. „Какво друго, по дяволите?“

— Понякога нещата стават лични. Не би трябвало да е така, но се случва. В този случай беше лично. С Мейвис се познаваме отдавна, а с партньорката ми са близки приятелки. Мейвис бе тази, която упорито настояваше за издирването на Танди. Има голяма заслуга, че се застъпи за приятел. Би могло да се каже, че приятелството доведе до щастливата развързка и в двата случая. Не ставаше дума само за разкриване на едно престъпление, а за справедливост. Свърших работата си.

— Отговорна, рискована и динамична работа. Имате известен съпруг, когото някои биха нарекли „опасен“, и определено е доста влиятелен. Как балансирате работата с личния си живот?

— Може би като зная, че невинаги е възможно да бъдат балансирани. И съпругът ми разбира това. Много полицаи... — Ив се замисли за миг, — имат проблеми в личния живот, защото работата изисква много време, професионални ангажименти в неудобни часове, които провалят личните планове. Пропускаме вечери, срещи и прочие.

— Които може би не изглеждат толкова важни — каза Надин, — но тези вечери и срещи са част от онова, което представлява личният живот.

— Неизбежно е личният живот да не страда. Трудно е за един партньор да понася всичко това ден след ден. Според мен полицаите са лош избор в личен план. Но при някои се получава. Предполагам, че когато партньорът проявява разбиране, уважава и цени професията на другия или поне разбира смисъла ѝ. Аз имам късмет. — Отмести поглед натам, където Рурк стоеше зад редицата камери, и повтори: — Имам късмет.

Прекъснаха за реклами и Трина пристигна с куп четки.

— Добре — каза Надин.

— Скоро ли свършва?

— Още малко.

„Какъв разтърсващ момент се получи!“, помисли си водещата, но не го каза. Каква емоция проблесна в погледа на Ив, когато заяви, че има късмет. Тридесет процента ли? Само заради този единствен миг рейтингът ѝ щеше да скочи до небесата.

— Да обсъдим разследването, което водите сега — започна Надин, когато отново бяха в ефир. — Ужасяващото убийство на Крейг Фостър, учител по история. Какво можете да ни кажете?

— Разследването е в ход.

„Спокоен глас, хладен израз в очите — забеляза Надин със задоволство. — Истински професионализъм, идеален контраст.“

— Споменахте, че за да опознаете убиеца, трябва да опознаете жертвата. Кажете ни нещо за Крейг Фостър. Какъв човек е бил?

— Според всички свидетели всеотдаен млад учител, любящ съпруг и добър син. Човек с установени навици. Бил е пестелив и отговорен. Обикновен мъж, който е учил децата и се е радвал на скромния си живот.

— Какво ви разкрива това за убиеца?

— Престъпникът е познавал и разбирал навиците на Крейг Фостър и е използвал всичко, което знае, за да отнеме живота му. Не го е извършил в момент на ярост или импулсивно, а след внимателно обмислен план. Това, което прави убийството особено брутално, е фактът, че е извършено в училище, където се обучават деца между шест и тринадесет години. Същност трупът е бил открит от две малолетни момичета. Всяко убийство по същността си е брутално престъпление. Но мястото, където е извършено в този случай, го прави още по-коравосърдечно. И хитро замислено.

Надин се наведе напред.

— Какво говори за това?

— Убиецът се е възползвал от навиците на жертвата. Трябвало е само да наблюдава ежедневието ѝ, за да научи графика ѝ и да използва тези елементи. Присъствието на ученици, учители и помощен персонал в коридорите, във и около класните стаи е било предимство, от което се е възползвал.

— Кои са заподозрените? Разпитали сте много хора досега. За разпит днес сте призовали Рийд Уилямс, друг учител в академия „Сара Чайлд“.

— Разпитахме господин Уилямс и му повдигнахме друго обвинение. Не в убийството на Крейг Фостър.

— А заподозрян ли е? Кой е главният ви заподозрян?

— Разследването е в ход — повтори Ив. — Преди да бъде приключено, ще разпитаме още хора. На този етап не мога да разкрия повече.

Надин направи още няколко опита, които Ив умело отклони. Когато прозвуча сигналът, че времето напредва, водещата отново се

наведе напред.

— Ако убиецът ви гледа точно сега, какво бихте му казали?

— Сега ние с партньорката ми представляваме Крейг Фостър. Имаме задача, а сме адски добри в изпълнението ѝ. Нека се нагледа на телевизия на воля, защото в килията, в която ще прекара остатъка от живота си, няма да има телевизор.

— Благодаря, лейтенант Далас. Това беше от мен, Надин Фърст. Лека нощ.

— Беше върхът — възкликна Рурк, когато най-сетне се измъкнаха от студиото.

— Сигурно е минало добре, щом Надин заподскача и затанцува миг след като камерите престанаха да работят.

— Върхът! — повтори той, накара я да се обърне към него и я целуна. — Освен когато обяви, че си имала късмет.

— Защо?

— Трябваше да кажеш: „Имахме късмет“. — Отново я целуна нежно. — И двамата имаме късмет.

— Така е. Без кола ли си? — попита го, като огледа паркинга.

— Наредих да я откарат, за да се приберем у дома заедно с твоята.

— В такъв случай карай ти. — Ив замълча. — Радвам се, че дойде. — Когато се качи в колата, изпъна крака и въздъхна. — Как Надин издържа този цирк? Очевидно има всякакви хора.

— Да. Мнозина биха се питали как ти издържах да разследваш убийства ден след ден. Е, този Рийд Уилямс ли е вашият човек?

— В момента е номер едно в списъка. Адвокатът му е Оливър Страфо, представи си.

— Доста скъп адвокат за човек, който живее от една учителска заплата.

— Уилямс припечелва добре. Върти частна дейност, недекларирани доходи. Но дъщерята на Страфо е едно от децата, открили трупа. Този тип е заподозрян в убийството на Фостър в училището на детето му, а той го защитава. Да, наистина има всякакви хора.

— Вероятно Страфо вярва в невинността му.

— Да, може би. Той не знае, че жена му е един от трофеите на Уилямс, който трупа бройки сред персонала и майките. Няма капка

морал. В нощното му шкафче отрихме „Зайче“, което беше основанието да го задържим. Обвинихме го в притежание на наркотици. Тогава пристигна Страфо. Нещо ме съмнява.

— Адвокатите вършат работата си, лейтенант.

— Да, но представи си, че имаш дете и узнаеш, че един от учителите му прави секс в училище. — Чувстваше се толкова отпусната, че би могла да заспи, но се надигна. — Че използва опиати, за да си осигури покорни партньорки. Би ли скочил да го защитаваш?

— Трудно е да се каже, но като се замисля, вероятността е нищожна. Може би и Страфо няма капка морал.

— Но нямаше да дотича толкова бързо, ако знаеше, че клиентът му е посегнал на собственото му семейство.

— Възнамеряваш ли да му кажеш?

Ив си спомни за Алика, за страха и вината в очите ѝ.

— Не, освен ако е важно за разследването. Ако открия и докажа, че Уилямс е убил Фостър, защото е знаел за връзката им, Страфо ще получи лошите новини.

— Сигурна ли си, че не е наясно?

— Не, не съм. Бих заподозряла и него, ако се бе намирал близо до местопрестъплението. Но до осем и тридесет сутринта е бил в кантората си. Разполагал е с малко време, но не достатъчно да го извърши. Бил е на среща с партньори от осем и половина до девет, а после отново в кантората заедно със стажанта си, администраторката и още няколко души до дванадесет, когато е тръгнал за работен обяд. Изглежда чист.

— Не разбирам напълно защо би го заподозряла. Фостър не е имал връзка с жена му в края на краищата. Ако убитият бе Уилямс...

— Заради репутацията. — Ив присви рамене. — Не е трудно да се предположи, че Фостър е бил убит, за да не пострада нечия репутация. Най-вероятно на Уилямс. Но едва ли Страфо би искал да се разчуе, че е рогоносец. — Тя едва потисна прозявката си. — Зле е за имиджа му.

— Мога да те уверя, лейтенант, че ако изпадна в положението на Страфо, ще набележа теб и възлюбения ти, а не някой невинен свидетел.

— Аз също. — Това отново ѝ напомни за Магделана и тя замълча. — Както и да е, ще продължим да притискаме Уилямс, да

видим какво ще изпее. Хм... от много места ми натякват, че двамата с теб трябва да отидем да видим Мейвис и бебето.

— Добре.

— Това ли ще кажеш? Просто „добре“?

— Няма проблем. Изтърпяхме суетнята около раждането. Едно бебе, увито в пелени, вероятно носи огромно облекчение след този ад.

— Предполагам. Според Пийбоди трябва да занесем подарък. Плюшено мече или нещо подобно.

— Проста работа.

— Добре, ти се заеми с нея. Аз не разбирам от мечки. Не са ли нещо, от което хората би следвало да се пазят?

Рурк се засмя и тя се обърна към него. Смехът в очите му, когато срещна погледа ѝ, стопли цялото ѝ същество.

Сложи ръка върху неговата, докато преминаваха през портите на дома им.

— Да се опитаме да намерим баланса, за който говореше Надин — каза Ив. — И за малко да забравим за случая. Никаква работа, никакви задължения. Само ти и аз.

— Любимата ми комбинация.

Когато слязоха от колата, тя обви ръце около врата му и докосна устните му. Топлотата в душата ѝ бликна като извор. Всяко съмнение, болка, страх и недоверие изчезнаха.

„Само ти — отново си помисли тя, докато влизаха в къщата — Само аз.“

По мълчаливо съгласие се отправиха към асансьора. По стълбите биха загубили твърде много време. Преди да стегнат до горния етаж, шлиферът се свлече от раменете ѝ. Движенията им не бяха припрени и трескави, а плавни и спокойни. И двамата осъзнаваха, че са възвърнали нещо, което за миг им се е изплъзнало.

Всичко в спалнята блестеше на слабата лунна светлина, нежна и синкава, която проникваше през прозорците и стъкления купол над леглото. Свалиха дрехите си и споделиха дълги, безкрайни целувки и ласки.

Сърцето ѝ отново бе спокойно, като при завръщане у дома.

— Липсваше ми — прошепна му и силно го притисна. — Липсваше ми близостта ни.

— A-ghra — промълви той и през тялото ѝ премина тръпка.

Отново бе изцяло неговата силна, противоречива и безкрайно очарователна съпруга. Отново бяха едно цяло и нищо не можеше да застане помежду им.

Ето това бе балансът, за който Надин бе попитала. Който не го бе постигнал и изживял, никога не би могъл да го разбере напълно. Те просто се допълваха — всички сложни и остри ръбове на характерите им си прилягаха съвършено. Всеки караше другия да се чувства пълноценен.

Когато се отпуснаха на леглото, тя обви крака около него и отново въздъхна. Този познат звук означаваше, че най-сетне е намерила спокойствие. Жадувайки да ѝ дари наслада, Рурк използва устните и ръцете си, докато въздишката премина в стон.

Никой друг не би могъл да достигне толкова близо до нея. Той потръпна при допира ѝ, което бе знак, че изпитва същото.

Когато премина по гребена на онази първа вълна, той обхвана лицето ѝ с длани. Още веднъж доближи устни до нейните и я целуна опияняващо нежно.

— Любов моя — повтори ѝ на ирландски. — Моя единствена. Мое сърце.

Чуваше гласа му, докато усещаше как прониква в нея. Виждаше очите му. Чувствените им движения сякаш следваха един ритъм.

Бавно, вълнуващо и реално. Всяка жестокост остана в друг свят, далеч от този, в който полетяха заедно, с преплетени пръсти и слети устни.

По-късно, сгушена до него, Ив промълви унесено:

— Двама късметлии.

Чу тихия му смях в тъмнината, преди да се предаде на съня.

12.

Бе обезумял от ярост. Не вярваше, че тя ще изпълни заканата си. „Блъфира“, реши накрая. Просто блъфираше.

Рийд Уилямс плуваше в басейна с гневни махове. Беше опитал със сладки приказки, с грубост и заплахи. Но проклетата Арнет си имаше принципи. Директорката бе непреклонна.

Или се преструваше на такава. Лицемерна кучка.

„Блъфира“, помисли си той отново, когато се оттласна от стената на басейна и започна нова дължина. Щеше да преплува още пет и да я остави да се поизмъчва.

Сигурен бе, че ще застане на негова страна. Ако се колебаеше от страх за собственото си привилегировано положение, щеше се постарее да запази и неговото.

„Всичко е заради онова скапано ченге!“, реши той. Сигурно тя и тъмнооката ѝ партньорка бяха обратни. Кучки!

Такива се оказваха повечето жени. Трябваше само да знае как да се държи с тях.

А това, което умееше най-добре, бе да намира верния подход към жените.

Знаеше как да се държи и как да се справи с всичко, което се изпречи на пътя му.

Беше се справил с Крейг, нали? Нещастното копеле.

Нямаше начин да му припишат убийството на тоя нещастник, особено с адвокат като Оливър Страфо.

Каква сладка ирония. Не че жената на Страфо бе особено горещо парче. Но онова неизменно чувство за вина и безутешната ѝ мъка бяха придали пикантен привкус на краткото му приключение с нея по време на тържеството и при единствената им обедна среща в апартамента му. Все пак бе имал далеч по-вълнуващи изживявания. Нямаше да загуби работата си заради малко секс, това бе дяволски сигурно. А ако Арнет започнеше процедура за отстраняването му, е, беше я предупредил. Нямаше да падне само неговата глава.

Когато отново ѝ напомнеше това, щеше да се укроти. Малко ядосан, довърши последната дължина, хвана се за ръба на басейна и посегна да свали очилата си за плуване.

Усети леко бодване, леко бръждене, малко под темето. Повдигна ръка да го пропъди, сякаш бе комар. Пръстите му изтръпнаха.

Сърцето му запрепуска, започна да се задушава. Докато погледът му се премрежваше, видя някого. Опита се да извика, но гласът му бе секнал. Опита да се измъкне от басейна, но ръцете му се вцепеняваха. Свече се от ръба и удари челюстта си в него. Престана да усеща болка.

Задъхан, напрегна сили да надигне глава над водата. Давейки се и махайки с ръце, си заповяда да се задържи на повърхността. Поне докато отново е в състояние да мисли.

— Ще ти помогна — каза убиецът му.

Посегна към него с дългия кол на мрежата. Леко натисна рамото му надолу и без усилие го потопи и го задържа под водата.

Докато напълно престана да се движи.

Ив излезе от душ-кабината, чувствайки се преродена. Трябваше да признае, че през последните няколко дни не бе във форма, не бе на себе си. Но това вече бе минало. Слава богу, че само най-близките ѝ бяха узнали за обсебващите я терзания заради една самодоволна русокоса манипулаторка. „Магделана Пърсъл ще бъде забравена“, обеща си тя, докато топлият въздух в сушилната кабина се въртеше около нея.

Грабна халат и реши, че е достатъчно гладна, за да хапне нещо, което Рурк наричаше „ирландска закуска“. После ще пийне едно кафе и ще отиде право в централата.

Реши да се върне към началото на разследването за Фостър с бистър ум. Може би личните тревоги бяха замъглили разсъдъка ѝ и нещо ѝ бе убягнало.

Когато излезе от кабината, Рурк бе там, пиеше кафе и преглеждаше последната финансова информация, а котаракът настойчиво потъркваше глава в нозете му, сякаш питаше: „Няма ли да ядете? Къде е закуската?“.

— Още ли не си нахранил този дебелак? — попита тя.

— Наяде се, а сега ще ме изкара лъжец. Чакам те.

— Бих хапнала нещо. Яйца или каквото и да е.

— Имаш нужда. — Той стана, препречи пътя ѝ, преди да стигне до гардероба, и леко я щипна отзад. — Свалила си няколко кила през последните дни.

— Може би.

— Набитото ми око преценява точно, когато става дума за теб. — Целуна я по челото. — Поръчката е приета, ирландска закуска.

— В нея има предостатъчно от всичко.

Тя продължи към гардероба с усмивка. Хубаво бе отново да живеят в хармония.

— Ако приключи рано и довечера си свободен, можем да отскочим до Мейвис и Леонардо. Ще ѝ се обадя по-късно да попитам дали нямат други планове.

— Съгласен съм. — Рурк превключи на сутрешните новини, преди да се отправи към автоматичната готварска печка. — Плюшено мече, нали?

— Така каза Пийбоди. Или нещо от този род.

— Мисля, че и двамата можем да оставим това на Каро. Със сигурност ще избере най-подходящото. Само ми се обади да кажеш дали да те взема от управлението, или да те чакам у тях.

Ив окачваше кобура си, когато той се извърна.

— Жалко, че не се появи в шоуто на Надин така. По риза, препасала пистолет. Секси и опасна.

Ив само изсумтя и се наведе да обуе ботушите си.

Той отиде да сложи чиниите на масата и след като хвърли смразяващ предупредителен поглед към Галахад, я обгърна през кръста:

— Секси — повтори Рурк. — И опасна. И моя.

— Стой далеч, плейбой такъв! Въръжена съм.

— Точно както те харесвам. Какво ще кажеш да отпразнуваме Свети Валентин по традиционния и банален начин? Романтична вечеря за двама, много шампанско, танци и огромна порция оригинални секс игри?

— Може би ще бъда на разположение.

„Кога беше Свети Валентин, по дяволите?“, помъчи се да се сети Ив.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се засмя:

— На четиринадесети, моя сантиментална глупачке. Пада се вдругиден. Ако работата попречи, ще бъде скромна късна вечеря за двама.

— Приемам.

По телевизията предаваха някакъв репортаж.

Тя пропусна първите едно-две изречения, а когато споменаха името на Рурк, а после и нейното, думите се плъзнаха покрай ушите ѝ, без да им обърне внимание.

Но той застина. Това я накара да впери поглед в екрана. Въздухът сякаш се изпари от тялото ѝ. Обзе я чувство на празнота.

Той стоеше там с Магделана и я гледаше със съвсем лека усмивка, докато блондинката нежно докосваше лицето му.

— ... разпозната от нашите източници като европейската светска дама Магделана Пърсъл, отскоро бивша съпруга на Жорж Файет, богат френски предприемач. Очевидно госпожа Пърсъл има слабост към заможни мъже, щом е била видяна да обядва с Рурк само преди няколко дни в луксозния ресторант „Три сестри“ в Ню Йорк. Според източниците ни двамата с наслада хапвали свежи салати и водели доста интимен разговор. Интересно дали лейтенант Ив Далас, едно от топ ченгетата на Ню Йорк и съпруга на Рурк от година и половина, ще разследва този случай.

— Мамка му! — промърмори Рурк. — Какви са тези скапани глупости? Жалко, че...

Не довърши, защото Ив много бавно, но решително се отдръпна от него. Видя ужаса, изписан на лицето ѝ. Бе бледо като восък и тъмните ѝ очи се открояваха върху него, изпълнени с гняв.

— Господи, Ив, да не би...

— Трябва да тръгвам за работа.

Думите се изтръгнаха от устните ѝ, без да е сигурна, че са изречени във верния ред.

— Всичко това са долни клюки! Не съм направил нищо и не е нужно да те уверявам, по дяволите. Би трябвало да го знаеш. Изпратих я до изхода на сградата. Дойде да ме види, отделих ѝ не повече от десет минути, преди да ѝ покажа вратата. Почувствах се гузен в интерес на истината, но предпочетох да засегна нейните чувства, отколкото да причиня болка на теб.

Тя промълви:

— Не се доближавай до мен.

— Мамка му! Шибана работа, Ив. Нима заслужавам да бъда съден, защото някакъв идиот с камера се е оказал наблизко точно в онзи момент, когато се сбогувах с жена, с която някога съм бил близък? Нима мислиш, че нарочно бих поставил теб или себе си в неудобно положение!

— Направи го. Но не е важно, не в това е въпросът.

— Проклет да съм, ако започна да се извинявам, защото съм изпратил една жена до колата ѝ на публично място посред бял ден. — Прокара пръсти през косата си с жест, който ѝ бе добре познат — израз на пълно безсилие. — Твърде умна си, за да се връзваш на подобни неща. Знаеш, че има клюкари, които най-много от всичко на света обичат да хвърлят кал по хора като нас. И ако ме обвиняваш...

— Не съм те обвинила в нищо.

— О, обвиняваш ме, и още как! — Безсилието му премина в ярост и обида. — Правиш го, без да си изрекла и дума. Предпочитам думите, колкото и да са сурови, пред този израз на лицето ти. Той ме убива. Нека всичко излезе веднъж завинаги и да приключим.

— Не, не. Не искам да стоя повече тук. — Ив внимателно взе сакото си. — Не искам да бъда с теб точно сега. Защото не мога да се боря. Не мога да мисля. Нищо не ми остана. Ти ще победиш, ако това искаш, защото аз нямам нищо.

— Но ние не водим битка! — Огромното страдание на лицето ѝ, в гласа ѝ го накара да се отърси от гнева. — Искам само да зная, че ми вярваш, че ми имаш доверие... Че ме познаваш.

Сълзите ѝ напиреха. Нямаше да може да ги сдържа още дълго. Облече сакото си.

— Ще поговорим по-късно.

— Само това, Ив — настоя Рурк, когато тя се обърна. — Отговори само на този единствен въпрос: вярваш ли, че бих ти изменил с нея?

Тя се напрегна с малкото сила, която ѝ бе останала, и се обърна към него.

— Не, не вярвам. Не вярвам, че би ми изневерил. Но се страхувам, сърцето ме боли при мисълта, че може да погледнеш първо нея, а после мен. И да съжаляваш...

Той разпери ръце:

— Ив!

— Ако сега не ме пуснеш, няма да постигнеш нищо.

Тя излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите. Чу Съмърсет да изрича името ѝ, но го подмина. „Разкарай се — бе единствената ѝ мисъл. — Махни се от пътя ми.“

— Не можеш да излезеш без шлифер. — Когато тя посегна към дръжката на вратата, Съмърсет го наметна върху раменете ѝ. — Много е студено, Ив. — Произнесе малкото ѝ име тихо и загриженият му глас почти разби последните остатъци от защитната ѝ броня. — Нима ще ѝ позволиш да използва и двама ви по този начин?

— Не зная. — Комуникаторът ѝ запиука. — О, господи, господи! — Втренчи поглед в дисплея. — Без видеовръзка — нареди тя. — Далас.

Спешно съобщение, лейтенант Ив...

Навлече шлифера си, докато получаваше нареждане незабавно да отиде в „Сара Чайлд“. Отговори в движение, преди да се качи в колата.

Знаеше, че Рурк я гледа през прозореца на спалнята им, докато потегля.

Ив се надвеси над тялото на Рийд Уилямс и прогони всички мисли, които нямаха връзка с работата. Знаеше, че Ерик Доусън открил трупа да се носи по водата в басейна и скочил в опит да го спаси. В момента той бе в съблекалнята, придружен от униформен полицаи.

Отзовалият се медицински екип за спешна помощ бе направил всичко възможно да спаси Уилямс след безуспешните опити и на Доусън, и на сестра Бренън, повикана на помощ.

Това означаваше, че вероятно много доказателства на местопрестъплението са заличени. А с Рийд Уилямс се бе случило непоправимото.

Приклепна и огледа синината и леката драскотина на брадичката му. Не откри никакви други наранявания по тялото му. Беше с черен бански, а по водата в басейна се носеха малки сини очила за плуване.

Пийбоди все още не бе пристигнала и Ив сама обърна трупа, за да огледа гърба, краката и раменете.

— Никакви видими наранявания, освен на долната челюст и няколко повърхностни драскотини, получени може би при изваждането на тялото от водата. Никакви признаци на борба. — Изправи се и закрачи покрай басейна. — Никакви следи от кръв. Възможно е да е потекла и да е била отмита. — Намръщи се и потърси предмета, с който би могла да се причини раната на челюстта. — Жертвата застава до басейна. Някой го напада, той се озовава във водата. Загубва съзнание и се удавя? Може би, но ударът не е бил толкова силен, съдейки по контузията. И все пак... — Продължи да върви и да оглежда ръба на басейна. Върна се, отново се наведе и използва увеличителни очила и джобно фенерче, за да види раната по-ясно.

— Това е по-скоро драскотина, отколкото разрез. Може би вече е бил във водата. Да, това е ъгълът, нали? Жертвата плува в басейна, стига до стената, хваща се за ръба... дотук нормално. Но изведнъж се подхлъзва, не успява да се задържи и удря брадичката си. Но защо? Уилямс никак не изглеждаше тромав. А дали този удар е довел до удавянето му? Или някой му е помогнал? — Върна се до трупа и поклати глава. — Няма кожа под ноктите, никаква субстанция, свършено чисти са. Какво прави човек, ако някой притиска главата му? Бори се, дере с пръсти. Ако аз стоя край басейна и се опитвам да попреча на силен мъж да изплува, който редовно тренира, бих ударила главата му в стената. За по-сигурно. Лесно е да се предположи, че е било нещастен случай.

Отново се намръщи и започна да опипва тила на Уилямс. Не откри никакъв оток, никаква рана. Нещастие то сякаш беше станало случайно.

„Няма начин, мамка му!“, изруга мислено.

— Сложете го в чувал и го откарайте — нареди Ив и се изправи. — Медицинската експертиза ще покаже. Нека Морис се заеме с нея спешно. Искам оперативната група да огледа ръба на басейна. Търся кръв или кожа.

Ив влезе в съблекалнята, където Доусън седеше по размъкнат спортен екип и пиеше горещо кафе. Тя кимна на униформения:

— Полицай, детектив Пийбоди трябва да пристигне всеки момент. Изпратете я тук.

— Да, лейтенант.

— Господин Доусън.

— Носеше се по водата... — промълви той и ръцете му леко затрепераха. — Неподвижен. Отначало помислих, че просто... се е отпуснал. Но видях, че не е.

— Господин Доусън, ще записвам това. Разбирате ли?

— Да, да.

— Уилямс вече е бил в басейна, когато сте дошли в корпуса, така ли?

— Да, беше... — Дълбоко си пое дъх и остави чашата с кафе. — Всъщност го търсех. Бях говорил с Арнет... с госпожа Моузбли. Тя ме бе помолила да поема четвъртия час на Рийд днес. Довери ми, че той бил отстранен от работа и щяла да започне процедура за прекратяване на договора му, освен ако сам не подаде оставка през следващите двадесет и четири часа. Чувствах се ужасно.

— Приятели ли бяхте с господин Уилямс?

— Тук всички се разбираме чудесно, никога не е имало проблеми. Бяхме в приятелски отношения, да. До днес... Боже господи! — Той наведе глава и притисна слепоочията си. — Съгласих се да поема часа, но попитах дали мога да поговоря с него за плана на урока му. Не зная... — Заби пръсти във все още влажните си коси. — Директорката каза, че навярно е отишъл да освободи шкафчетата си. Надникнах в стаята за отдых, но не беше там, и затова дойдох във фитнес центъра. Шкафчето му все още беше заето, но той не тренираше на уредите. А когато влязох при басейна...

— Какво видяхте?

— Носеше се по корем. Първо си помислих нещо от рода: „По дяволите, Рийд, тук настана такава бъркотия“. Но той не помръдна... И разбрах... Веднага скочих във водата. Трябваше да взема спасителна жилетка, но не се сетих. Просто се хвърлих, преобърнах го и го издърпах до единия край. Извадих го. Трябваше да изляза и да го изтегля. Направих му изкуствено дишане и сърдечен масаж. Всички сме обучени да оказваме първа помощ. Не зная колко дълго опитвах, но той не започна да диша. Повиках Карин, тоест сестра Бренън, по вътрешния телефон. Казах ѝ да позвъни на 911 и да дойде до басейна.

— Тя отзова ли се?

— Да, дойде незабавно. Тя също направи опит, както и екипът на спешна помощ. Но се оказа, че е мъртъв.

— Къде са обувките ви?

— Обувки ли? — Доусън сведе поглед към босите си крака. — Забравил съм ги. Бях с дрехите за работа, когато влязох в басейна. Полицаят каза, че мога да се преоблека. Явно съм забравил да ги обуя. Може би ако бях дошъл минута-две по-рано... Ако не бях го потърсил първо в стаята за отдых...

— Не мислете за това, господин Доусън. Според мен сте направили всичко възможно.

— Надявам се — погледна я притеснено той. — Веднъж едва не се удавих, когато бях на десет години. Със семейството ми винаги ходехме на море в Джърси през август. Доста се бях отдалечил от брега и не можах да се върна. Вълните ме дърпаха още по-навътре, а губех сили. Баща ми ме извади. Здравата ми издърпа ушите, а после заплака. Никога няма да го забравя, както и уплахата, която изживях. Страховит начин да срещнеш смъртта.

Ив продължи да го разпитва, но вече бе сигурна: той не бе отговорен за смъртта на Уилямс. В противен случай би изляла значката си.

Освободи го и отвори шкафчето на новата жертва за повторно претърсване. Откри хубав костюм, риза, вратовръзка и официални обувки. Явно е смятал да се издокара за деня. Това не издаваше намерение за оставка.

„Може би е имал среща с поредното завоевание“, предположи тя. Претършува чантата му с тоалетни принадлежности, но не намери нищо изненадващо. Докато изваждаше куфарчето му, чу уверените крачки на Пийбоди, обула зимните си ботуши.

— Този път е Уилямс — каза Ив, без да погледне към нея. — Намерен е по корем във водата, твърде късно, за да бъде спасен. Със синина и рана на брадичката. Не е изключено да е бил нападател, но предположението ми е, че се е ударил в ръба на басейна. Няколкото драскотини по гърба, изглежда, са получени при изваждането. Няма никакви други видими наранявания.

— Значи изглежда нещастен случай.

— Изглежда, но ако е така наистина, аз съм танцуваща маймуна. Ще прегледаме този диск, но по съдържанието на куфарчето му личи, че днес се е канел да изпълнява учителските си задължения. — Едва сега се обърна към Пийбоди. — Според свидетелски показания Уилямс е бил отстранен от работа. Щяла е да започне процедура за

прекратяване на договора му, ако не подаде оставка в рамките на двадесет и четири часа.

— А той пристига в училището и хуква към спортните съоръжения. — Пийбоди надникна в шкафчето. — Очевидно е бил готов за ново приключение. С кого се е видял сутринта?

— Ще разберем това, но бих заложила на Моузбли.

Откриха директорката в кабинета ѝ. Секретарката, която подсмърчаше със зачервени очи, веднага ги пусна при нея. Моузбли крачеше из стаята със слушалки и микрофон, в който говореше. Повдигна ръка и им даде знак да почакаат.

— Да, разбира се, ще го направя. Детективите от полицията са вече тук — докладва тя. — Ще ви се обадя отново, след като поговоря с тях. — Свали слушалките и ги сложи на бюрото си. — Председателят на училищното настоятелство. — Потърка челото си. — Много трудни дни. Ще ми дадете ли минута да отменя занятията за днес?

— Никой няма да си тръгва — отсече Ив.

— Моля? Имаме втори смъртен случай в училището. Не може да настоявате учениците да...

— Никой няма да напусне сградата, преди да дам разрешение. И никой няма да влиза, без да ме попитате. В колко часа разговаряхте с господин Уилямс тази сутрин?

— Извинете ме, главата ми ще се пръсне.

Тя отвори чекмедже на бюрото си и извади малка емайлирана кутийка. Беше обикновено болкоуспокояващо. След като си наля вода, седна и сложи таблетката в устата си.

„Освен че ще облекчи главоболието — помисли си Ив, — ще ѝ даде време да събере мислите си и да реши какво и как да каже“.

— Регистрирах се в седем, може би малко по-късно. Честно казано, смъртта на Крейг Фостър породи голяма тревога сред родителите и настоятелството. Проведох няколко заседания и днес пристигнах рано, за да наваксам с другите си административни задължения.

— Едно от които е била процедурата по прекратяването на договора на Рийд Уилямс.

— Да. — Моузбли стисна устни. — Сега изглежда безсмислено, но нямах избор. Обвинили сте го в притежание на наркотици. А изглежда го подозирате и за убийството на Крейг. Очевидно

представляваше недопустима заплаха за учениците. Ясно му го заявих вчера, когато се върна на работа.

— Вчера ли? Върнал се е тук след изслушването за освобождаване под гаранция? — учуди се Ив.

— Точно така. Отначало му предложих да вземе отпуск, но той упорито настоя да продължи да преподава, сякаш нищо не се е случило. Въпреки че повечето ученици вече си бяха тръгнали, се тревожех, че ще предизвика скандал. Затова го повиках тук, да поговорим на четири очи. — Моузбли прокара ръка по косите си и придърпа сакото си. — Не беше никак приятно, откровено казано... Обясних му колко е важно да избегнем нов скандал. Вече трима родители отписаха децата си и настояват за връщане на таксите за обучение. А щом се разчуе, че и един от учителите е бил арестуван...

Директорката замълча и загрижено поклати глава.

— Той как го прие? — попита Ив.

— Зле. Имах право да го отстраня временно поради подозрение в противозаконно и неморално поведение, но прекратяването на договор е по-сложно. И той го знаеше. Преди да си тръгне ядосан, заяви, че адвокатът му и синдикатът, в който членува, ще парират всеки опит за уволнението му, мой или на училищното настоятелство.

— И това не ви хареса... — намеси се Пийбоди.

— Никак не ми хареса — потвърди Моузбли с жар в очите. — Вярвам, че щяхме да успеем да го изгоним, но щеше да бъде грозна история. Заради нея със сигурност щяхме да загубим още ученици.

— И още приходи.

— Да. Без приходи не можем да осигурим обучението, което учениците очакват и заслужават.

— Но въпреки всичко той днес е дошъл. Разговаряхте ли с него в басейна? Плували сте тази сутрин, госпожо Моузбли. — Ив изчака, докато директорката примигна объркано. — Кърпата ви все още е влажна, беше в коша за пране в съблекалнята. В дамската преграда. Една-единствена кърпа.

— Както вече ви казах, често плувам сутрин — кимна утвърдително тя. — Да, видях се с Рийд, докато излизах от басейна. Разменихме няколко думи. Казах му, че искам да напусне сградата, а той ме осведоми, че ще поплува, а после ще пийне кафе и ще хапне кифла преди часовете си.

— Не зачете авторитета ви, така ли? — заинтересува се Ив.

— Беше много самодоволен и арогантен в това отношение. Не отричам, че сме спорили и съм изпитвала гняв към него. Но когато излязох, той си плуваше в басейна, съвършено жив. Взех душ и дойдох право тук, да се свържа с председателя и да му опиша положението.

— В колко часа беше това?

— Трябва да било около осем, когато стигнах до кабинета си и проведох разговора по линка. След като затворих, се видях с Ерик... господин Доусън и го помолих да поеме четвъртия час на Рийд днес. Разговарях също с Мири и Дейв и им поверих по един от часовете му. — Замълча за миг и въздъхна. — Малък кошмар с учебната програма. Възнамерявах да изчакам, докато Рийд излезе от съблекалнята, за да му дам още една възможност да напусне доброволно. После, както ми бе наредено от настоятелството, щях да изпратя охраната да го изведе от сградата. Не знаех, че сестра Бренън се е обадила на 911, докато не пристигна екипът за спешна медицинска помощ. Не знаех... Нямах представа какво се е случило.

— Вече сте наясно с процедурата. Нужни са ми имената на всички, които са били в сградата между седем и осем и тридесет. С партньорката ми започваме разпити.

— Но... било е нещастен случай.

Ив леко се усмихна.

— Така казахте и за Фостър.

Ив не откри разлика в списъка на лицата от персонала, присъствали в училището. Но бе интересно да узнае, че Алика Страфо се е регистрирала заедно с дъщеря си в седем и тридесет и две, а е излязла едва в осем и дванадесет.

Това означаваше, че се е намирала в сградата в часа на смъртта.

Замисли се докато се готвеше да разпита Мири Халиуел.

— Не зная колко още можем да понесем — започна жената. — Това място е като гробница. Сякаш е прокълнато. Звучи твърде драматично, но така го чувствам.

— Защо сте дошли толкова рано? Регистрирали сте се в седем и петнадесет.

— А, заради театралния кръжок. Събираме се преди часовете в театъра. Обсъдихме и изгледахме на видео няколко сцени от „Нашият град“.

— Трябва ми списък на учениците и преподавателите, които са участвали. Родители и настойници — също!

— Разбира се. Няма проблем. Аз бях единственото лице от персонала.

— Излизахте ли по време на сбирката?

— Не. Бях там от седем и тридесет до осем и петнадесет. Всъщност влязох малко преди седем и тридесет, защото трябваше да наглася диска, и останах може би няколко минути след осем и петнадесет, докато изключва техниката. Чух за Рийд едва когато влязох в класната си стая.

— Знаехте ли, че вчера Рийд беше арестуван?

— Всички знаеха. — Мири повдигна рамене. — Не мога да твърдя, че бях изненадана. И може би... Не бива да го казвам, но като че ли изпитах известно злорадство. Възмездие, нали разбирате. Но това... Да се удави по този начин... Ужасно е. Просто не мога да си обясня как е могло да се случи.

— Ще си побъбрим с прелестната крехка госпожа Страфо. — Ив седна зад волана. — Как ли е приела иронията съпругът ѝ да защитава мъжа, с когото му е изневерявала? И какво е правила в училището четиридесет и пет минути?

— Няма я в списъка на Халиуел с родителите, присъствали на сбирката в театъра. — Пийбоди се взря през предното стъкло. — Е, как стоят нещата?

— Кои неща?

— Ами... случайно погледнах телевизора тази сутрин, докато си купувах закуска. Видях онази глупост за Рурк и някаква блондинка. За всеки е ясно, че е скалъпен боклук.

— Тогава защо повдигаш въпроса? — гневно я изгледа партньорката ѝ.

— Извинявай.

— Не — каза Ив след минута. — Няма смисъл да ти се сопвам. Просто го каза, това е. Повече няма да говорим на тази тема, защото не

засяга работата ни. Ясно ли е?

— Добре. Ще кажа само още нещо и приключвам. Скалъпен боклук.

— Благодаря. Е, защо госпожа Страфо сама е завела детето си на училище днес? Защо не детегледачката?

— Хора с техния стандарт биха я нарекли по-скоро гувернантка. Добър въпрос.

Ив спря колата пред жилищната сграда.

— Тогава да попитаме.

Наложи се да поспори с портиера, който се опита да препречи пътя им.

— Госпожа Страфо е в апартамента си, но не желае да бъде обезпокоявана. Нито там, нито на линка.

— Хей, приятел, не зная каква коледна премия получаваш от семейство Страфо, но не е зле да се запиташ дали си струва да бъдеш задържан и откаран в полицейската централа за възпрепятстване на силите на реда. Това е значка. Съвсем истинска. Не упорствай или ще прекараш следващите няколко часа в ареста.

— Просто си върша работата — оправда се портиерът.

— Като всички нас. — Ив пристъпи към него: — Виждал ли си детегледачката тази сутрин?

— Кора ли? Излезе около девет. По задачи. Каза, че госпожа Страфо не се чувства добре и е включила защитните екрани на прозорците и вратите. Все още не се е върнала.

— А госпожа Страфо в колко часа се прибра?

— Около осем и половина, може би малко по-късно. Не изглеждаше много добре.

— Пеша или с кола?

— Пеша. Заведе малката на училище. На десетина минути път е. Подтичваха, защото детето щяло да закъснее за сбирка на кръжока, ако не побързат.

— Нали обикновено детегледачката я води и взема? — изгледа го подозрително Пийбоди.

— Така е — потвърди портиерът. — Само понякога я придружава някой от родителите ѝ.

Докато се качваха към мезонета, Ив поразмишлява върху времето, за което се стигаше до училището и обратно. Около

петнадесет минути. Без бързане. После Алика се прибира горе и дава наставления на гувернантката. Затваря се. Търси уединение.

Когато стигнаха, Ив натисна звънеца. Сигналната лампа запримигва и компютърната система се включи.

Съжаляваме. Семейство Страфо молят да не бъдате безпокоени. Ако желаете, оставете името си и информация за контакт и някои от семейството ще се свърже с вас при възможност.

Ив повдигна значката си срещу скенера.

— Нареждам да деактивираш защитата и да уведомиш госпожа Страфо да отвори вратата.

Един момент. Когато самоличността ви бъде потвърдена... Самоличност потвърдена. Моля, изчакайте...

Ив тъкмо се канеше да заудря с юмрук по вратата, когато тя се отвори. Портиерът имаше право — Алика Страфо не изглеждаше добре.

Бе облечена с красива копринена пижама, която сякаш висеше на тялото ѝ. Стоеше пред тях бледа и с хлътнали очи.

— Моля ви, не можете ли да дойдете по-късно? Не се чувствам добре.

— Тази сутрин сте били достатъчно добре, за да заведете дъщеря си на училище — прекъсна я Ив. — Какво се случи там, което ви накара да се почувствате зле? А може би не сте на себе си, откакто съпругът ви пое защитата на любовника ви.

— Не ми беше любовник. Беше грешка. Моля ви, оставете ме на мира.

— Няма да стане. — Ив сложи ръка на вратата, преди Алика да я затвори. — Поправихте тази грешка сутринта.

— Уморена съм — простена тя. В очите ѝ започнаха да се събират сълзи. — Зле ми е... Искам всичко това да отmine.

— Вие ли помогнахте на Уилямс да потъне? — стресна я Пийбоди.

— За какво говорите? — ужаси се Алика. — О, господи, влезте. Твърде уморена съм, за да стоя тук и да споря с вас. — Отдръпна се от вратата, влезе в хола, седна на единия диван и закри лицето си с ръка. — Такава глупачка съм, че му позволих да ме докосва. Колко ще трябва да плащам за това?

— Опитваше ли се да ви изнудва?

— За пари ли? — Тя повдигна глава. — Не. Каза, че ще се обади на Оливър и ще го убеди да го защитава. Що за човек е? Освен това е имал дрога в спалнята си. Как мога да бъда сигурна, че не я е използвал и върху мен? Чувствам се ужасно.

— И затова сте се изправили срещу него тази сутрин — подсказа ѝ Ив.

— Не. Но възнамерявах... Опитах се да убедя Оливър да не го защитава, но той бе твърдо решен. Трябваше да узная какво му е казал Рийд и да го помоля да си намери друг адвокат.

Ив седна.

— Ще започнем да записваме. Ще ви прочета правата.

— Но...

— Омъжена сте за адвокат. Знаете каква е процедурата. Запис включен. — Ив ѝ изрецитира правата, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Разбирате ли правата и задълженията си?

— Да, напълно.

— Тази сутрин сте завели дъщеря си на училище около седем и тридесет.

— Да. Реших да отида с нея и ако Рийд е там... Видях името му на светлинното табло с регистрацията на преподавателите. Придружих Рейлийн до театъра и отидох във фитнес центъра. Помислих, че по това време навярно е там, но не го открих. Реших да надникна в басейна. И тогава ги чух през вратата на съблекалнята.

— Кого чухте?

— Рийд и госпожа Моузбли. Спореха, караха се. Тя му каза, че е отстранен от работа и не е желателно да идва в училището. Заплаши го, че договорът му ще бъде прекратен, ако не подаде оставка.

— Това защо ви разстрои? — попита Ив.

— Не ме... Искам да кажа, не ми беше приятно да го чуя, но ме разстрои друго. Канех се да си тръгна, не исках директорката да ме види там. Но той заплаши: „Само посмей, Арнет!“. Каза го така, сякаш му беше забавно. Мисля, че дори се засмя. — Алика потръпна. — Никога не съм го чувала да употребява толкова цинични, грозни думи. С мен винаги беше мил и чаровен. Дори когато му обясних, че съм направила грешка. Прояви голямо разбиране. Но това...

— Какво друго чухте?

Алика овлажни устни и неохотно продължи:

— Заплаши, че няма да падне само неговата глава. Ако тя го натисне, и той щял да я натисне. Как мислела, че ще реагират от настояществото, ако узнаят, че се е чукала с него... Точно така се изрази: чукала се с един от подчинените си в този басейн. На свещена училищна територия. И в кабинета си. Призля ми, когато го чух да описва какво са правили заедно.

— А Моузбли? — подкани я Ив. — Тя как реагира на заплахата му?

— Не зная... — Алика преглътна с мъка. — Побягнах, защото ми се гадеше. Влязох в една от тоалетните и повърнах. — Сложи пръст на устните си и стисна очи. — Почувствах се толкова засрамена. И отвратена от себе си... заради онова, което сторих. Изневерих на съпруга си с такъв мъж! А сега той използва Оливър, защото знае, че съм твърде страхлива, за да призная какви съм ги вършила... Знае, че ще си мълча. А предполагам, и за госпожа Моузбли — също. Така че просто ще продължи със следващата.

— Не. Няма да има следваща — рече Ив. — Той е мъртъв.

Жената втренчи поглед в нея. После завъртя очи и се свлече в несвяст на лъскавия под.

13.

Когато дойде на себе си, Алика изпадна в истерия. Ридаше, тресеше се, а блуждаещият ѝ поглед издаваше вина или актьорски талант. А може би истински шок. Ив реши да си запази преценката за по-късно. В този момент детегледачката се втурна вътре, бутайки количка, натоварена с пазарски торби.

— Какво се е случило? Господи, нещо с Рейлийн ли?

— Детето е добре. — Ив изчака, докато Кора стовари торбите на пода и забърза към Алика. — Успири я! Дай ѝ успокоително, ако трябва. Ще довършим разпита след малко.

— А господин Страфо как е? — разтрепери се гувернантката.

— И той е добре, доколкото ми е известно. Успокой я и ела тук. Имам няколко въпроса към теб.

Сякаш родена за милосърдна сестра, жената сниши глас до тих напев:

— Нали ще дойдеш с Кора сега? Всичко ще бъде наред. Тихо, скъпа, тихо...

— Всичко рухва — зариде Алика, когато детегледачката ѝ помогна да се изправи. — Той е мъртъв. Боже мой, мъртъв е.

Кора вдигна въпросителен поглед към Ив.

— Още един учител — осведоми я тя.

— О, мили боже! Хайде, скъпа. Ела да си полегнеш. — Поведе я към асансьора, вместо към стълбите. Преди вратите да се затворят, обви ръка около раменете ѝ, поемайки тежестта ѝ, сякаш е дете.

— Пийбоди, свържи се с Моузбли — нареди Ив, докато гледаше към горния етаж. — Искам да дойде в управлението. Бъди любезна, извинявай се. Знаеш как да изиграеш ролята си. Кажи ѝ, че имаме само още няколко въпроса. Но ще бъде по-добре за всички, ако ѝ ги зададем извън училището. Разбрано?

Докато Пийбоди изваждаше джобния си линк, Ив уж нехайно тръгна нагоре по стълбите. „Просто бегъл оглед на дома“, помисли си тя. Напълно разбираемо, приемливо и законно.

Ако погледнеше в другите стаи само от прага, не би било намеса в личния живот.

Надзърна в помещението, за което предположи, че е домашният кабинет на Страфо. Просторен, луксозно обзаведен, със скъпи мебели с шоколадовокафява кожена тапицерия. Имаше добър изглед, а защитните екрани на прозорците бяха включени. Малък диван, на който човек би могъл да се изтегне и да подремне. „Скромно работно кътче!“, поклати глава Ив.

Отсрещната стая Алика навярно наричаше всекидневна. Вътре се виждаше миниатюрно бюро с изящно извити крака, в комплект със стол. Пастелни цветове — розово и зелено. На полицата над красива малка камина бяха подредени снимки в рамки. Няколко от тях на хлапето, други на семейството, една на съпрузите — по-млади и сияещи. Не и снимка на малко момче.

На непрежалимия син.

Отново защитни екрани на прозорците, но и нежнозелени завеси от двете страни. Малка табуретка, красива ъглова масичка, цветя.

До всекидневната — преходна стая, навярно място за игри. „Детско царство“, помисли си Ив. Игрушки, малко бюро, ярки цветове. А предметите в наситено бонбоненорозово бяха толкова много, че цветът я замая.

Детето се радваше на свой собствен компютър, собствена система за развлечения и малка холова гарнитура. Частта с бюрото бе проектирана като кабинетче — с дискове и принадлежности за рисуване. С тях навярно бяха сътворени някои от картините на стената.

През отворена врата Ив видя голяма разкошна спалня, мечта за всяко момиче, с множество къдрички в розово и бяло, безброй кукли и кукленски мебели.

Това ѝ се стори малко зловещо. За какво им бяха на куклите столове, легла и маси? Освен ако не оживяваха посред нощ...

Продължи покрай вратата, която Кора току-що бе затворила. Чу я да шепне на Алика, да я успокоява.

Откри стаята за гости, която по лукс надминаваше петзвезден хотел.

Това означаваше, че на втория етаж има три спални, всяка с прилежаща баня, стая за игри, всекидневна и кабинет. Погледна

нагоре. Жалко, че не можеше да намери повод да надникне и в мансардата.

Кора излезе от голямата семейна спалня, сложи пръст на устните си и внимателно затвори вратата.

— Няма шумоизолация — прошепна тя и даде знак на Ив да я последва надолу по стълбите.

— Защо такава луксозно жилище не е шумоизолирано?

— Доколкото разбрах, госпожата не е пожелала. Искала да чува Рейлийн нощем. Имали са син, който е загинал, знаете, нали?

Ив поклати съчувствено глава.

— Дадох ѝ успокоително, както казахте — продължи детегледачката. — Трябва да поспи два часа. Предложих да се обадя на съпруга ѝ, но тя отказа и заплака още по-силно. В чудо се видях!

— Какви са отношенията в семейство Страфо през последните няколко дни? — попита Ив.

— А, горе-долу наред. — Кора отметна огненочервените си коси. — Тя е малко сприхава. Но щом сте от полицията, мога да споделя с вас, че навярно е заради неговото съгласие да защитава онзи учител, който е бил арестуван. Вчера си размениха гневни думи. Очевидно бе разстроена и го попита какво ще направи, ако този човек бъде обвинен в убийството на господин Фостър. Той ѝ заяви, че няма право да се бърка в професионалните му дела. За първи път ги чувам да се карат, откакто съм тук — обясни жената с тъжна усмивка. — Качих се горе да отвлека вниманието на Рейлийн. Тя седеше на бюрото си в стаята за игри и пишеше домашни, както всяка вечер, преди семейството да седне на вечеря. Слушаше музика. Със слушалки. — Кора докосна ушите си. — Слава богу, не чу кавгата.

— А тази сутрин?

— Беше напрегнато. Както и снощи, докато вечеряхме. Но не отрониха нито дума пред нас с Рейлийн. — Погледна към покупките, които бе оставила при влизането си. — Ще отнеса тези неща в кухнята, стига да нямате нищо против.

— Не, няма проблем. — Ив повика Пийбоди с поглед и сама вдигна една от торбите. — Аз ще отнеса тази.

През сводест коридор се влизаше в трапезарията. Интериор в сребристо и черно, голяма тераса. Вдясно бе кухнята, в същата цветова схема, съчетана с електрик.

— Госпожа Страфо е завела Рейлийн на училище днес — започна Ив и остави торбата върху безупречно чистия плот.

— Благодаря. — Кора започна да прибира продуктите в лъскавите черни шкафове и в огромния сребрист хладилник. — Понякога я води един от тях. Но винаги по предварителен план. Коректни са и ми казват, когато ще имам малко свободно време. Но тази сутрин госпожата ми го каза едва когато господинът излезе. — Затвори последния шкаф. — Искате ли нещо за пиене с партньорката ви, лейтенант? Чай?

— Често ли пазаруваш за нея?

— О, да, това е част от задълженията ми. Иначе не ме претоварва с работа.

Ив се сети за разкошната детска стая от две части на горния етаж.

— Прекарваш ли доста време с Рейлийн?

— Да, истинско удоволствие е. Е, поне през повечето време — засмя се Кора. — Но госпожата не оставя възпитанието ѝ изцяло на мен, ако ме разбирате. За разлика от някои родители. Често цялото семейство е заедно за сериозни занимания или забавления. Госпожата е чудесна жена, много мила, както и господинът. Все пак според мен той не биваше да приема защитата на онзи човек, щом това толкова я разстрои. А сега е мъртъв. Тя ми каза, докато я завивах. Горката, всичко това просто съсипа нервите ѝ.

Когато излязоха от мезонета и Пийбоди докладва, че Моузбли е съгласна на нов разпит в управлението, Ив се замисли чии още нерви ще съсипе в този ден.

Нейните бяха обтегнати до крайност, когато влезе в общото полицейско помещение. Някои разговори секнаха за миг или продължиха приглушено. Усети вперените в нея погледи, които бързо се отместваха.

Не чу нито една остроумна реплика по повод участието ѝ при Надин предната вечер.

„Защото не това е клюката на деня“, каза си Ив, когато влезе в офиса си, едва сдържайки се да не затръшне вратата. Без съмнение, всички обсъждаха съпруга ѝ и зашеметяващата блондинка.

Програмира кафе и забеляза, че има съобщения от Надин, Мейвис и Майра. Мълвата се бе разнесла светкавично. „Ще се пържа в

ада“, помисли си тя.

Потисна чувството за вина, когато остави съобщенията от Мейвис и Надин непрочетени. Отвори това на Майра.

„Ив, изпращам ти по-подробен профил. Надявам се, че ако има личен въпрос, който желаяш да обсъдиш с мен, ще се обадиш. На разположение съм.“

— Не, не желая да обсъждам нищо — промърмори Ив.

Свърза се с офиса на командира за разрешение да докладва устно. По-късно щеше да се заеме с писмения доклад.

„Да се отбия при Морис — напомни си тя, докато излизаше. — Да направя още един оглед на апартамента на Уилямс. Да проверя дисковете на Фийни.“

Знаеше какво да прави, как да води разследването, как да го приключи.

Това, което не знаеше, бе как да продължи живота си.

Качи се нагоре с ескалатора. Неизбежно бе да привлече погледи, но така бе по-добре, отколкото да пронизват тила ѝ в тесния асансьор.

Секретарката на Уитни не посмя да я погледне в очите.

— Можете да влезете направо. Той ви очаква.

Уитни седеше зад шефското си бюро. Беше широкоплещест мъж с едри ръце. Лицето му бе сериозно, а тъмните очи — съсредоточени.

— Лейтенант!

— Сър, мисля, че постигнахме пробив по случая „Фостър“, който го свързва с убийството на Рийд Уилямс.

Шефът изслуша доклада ѝ, без да я прекъсне.

— Значи реши да не викаш Алика Страфо в управлението за разпит.

— Засега не. Няма да изкопчим нищо от нея, командир. Мисля, че като притиснем Моузбли, ще се доберем до нещо по-пикантно. И двете са имали мотив и възможност, но е по-лесно да си представя Моузбли да натиска главата на жертвата под водата. И двете са имали какво да губят, но твърденията на Страфо, преди да узнае за смъртта на Уилямс, звучаха правдоподобно. Може да е използвала времето между убийството и...

— Ако е било убийство — поправи я той.

— Да, сър, ако е било — съгласи се тя, но продължи: — Имала е достатъчно време да се подготви, да планира как ще се държи пред

полицията. Все още не съм я изключила, но Моузбли пасва по-добре.

— А за Фостър?

— Възможно е Уилямс да го е отровил. Не е обичал да го притискат, а знаем, че Фостър го е притиснал поне веднъж във връзка със сексуалното му поведение. Сега вече знаем, че Уилямс е имал сексуални отношения и с Моузбли. Ако успеем да докажем, че Фостър е знаел това, всичко се връзва. Моузбли е имала повече за губене. Щом Фостър е знаел, авторитетът ѝ е бил застрашен. Никой не обича личният му живот да става обществено достояние, особено ако заема отговорна длъжност.

— Напълно си права — бавно изрече Уитни. Очите им се срещнаха, но Ив не трепна. — Използвай това — нареди той — и изрови онези пикантни подробности.

— Да, сър.

— С жена ми те гледахме в новото предаване на Надин Фърст. — Уитни се усмихна леко. — Представи се много добре. Държането и отговорите ти накараха всички в отдела да се гордеят. Началник Трибъл вече ми се обади тази сутрин, за да те похвали.

— Благодаря, командир.

— Това е добра реклама, Далас, справи се отлично. Понякога е... трудно да бъдеш обществена фигура. И да понасяш неизбежното равение в личния живот, което върви ръка за ръка с популярността. Ако усетиш, че това преследване се отразява на работата ти, надявам се да поговориш с мен.

— Няма да се отрази.

Той кимна.

— Ще наблюдавам разпита на Моузбли, ако мога. Или ще прослушам записа при първа възможност. Свободна си.

Ив тръгна към вратата, но чу гласа му зад гърба си:

— Далас? Клюките са грозна и непочтена форма на развлечение. Може би затова хората не могат да им устоят. Доброто ченге знае, че имат и полезна страна. Но знае също така, че истината в тях е изопачена за целите на онзи, който ги разпространява. Ти си добро ченге.

— Благодаря, сър.

Макар да знаеше, че е добронамерен, срамът не престана да я измъчва, докато слизаше с ескалатора.

Точно преди да влезе, от джобния ѝ линк прозвуча сигнал за съобщение на гласовата поща. Извади го и видя на дисплея, че е от Рурк.

Импулсивно посегна да го изтрие, без да го прослуша, но това я накара да се почувства като страхлива глупачка. Изруга и пусна съобщението.

Лицето му се появи на екрана и ярките му сини очи я пронизаха.

— Лейтенант. Не исках да ви безпокоя. Но ако можете да ми отделите малко време днес, ми се ще да поговорим. Ако не е възможно или просто сте твърде упорита, за да го направите, надявам се на времето и вниманието ви тази вечер. У дома. Засега няма да кажа нищо повече. Ядосваш ме и все пак те обичам с цялото си същество. Най-добре се обади, Ив, или кълна се, ще ти сритам задника.

Тя пъкна линка обратно в джоба си и тихичко процеди:

— Ще видим кой чий задник ще срита, приятел.

Но сърцето ѝ отново се сви, само не знаеше дали от радост, или от болка.

— Хей, Далас! — Бакстър стана от бюрото си и закрачи след нея. — Беше страхотна при Надин снощи!

— Имате ли да ми кажете нещо във връзка с разследване, детектив Бакстър?

— Всъщност не, просто... Слушай, Далас, не обръщай внимание на...

Ив тръшна вратата на офиса си под носа му. Но миг преди това видя загриженост и съчувствие, изписани на лицето му.

Изруга и седна да пише доклада си. Не след дълго получи сигнал, че Арнет Моузбли е пристигнала, и изхвърча при Пийбоди.

Когато влезе при тях, директорката се намръщи.

— Честно казано, лейтенант, надявах се да проведем този разговор във вашия офис.

— Не сте го видели, там едва има място за мен, камо ли за още хора. Благодаря, че се отзовахте.

— Искам да съдействам — и като гражданка, и като директор на „Сара Чайлд“. Колкото по-скоро се изясни и приключи това, толкова по-добре за училището.

— Да, училището е важно за вас.

— Разбира се.

— Нека само да включа на запис. Начало. Разпит на Арнет Моузбли, воден от лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди, всички присъстващи, относно смъртта на Рийд Уилямс на... — Ив каза датата и зае мястото си на единия стол. — Госпожо Моузбли, тук сте по своя воля.

— Да. Както казах, искам да съдействам.

— Оценяваме това. Ще прочета правата ви.

— Как така? — стресна се Моузбли. — Нали дойдох доброволно...

— Рутинна процедура — нехайно обясни Ив и ги изрецитира. — Разбирате ли правата и задълженията си?

— Напълно.

— Добре тогава. Отново заявявам, че оценяваме съдействието ви.

— Смъртта на Рийд е шок за всички ни. Голяма загуба за нас. Особено толкова скоро след като се простихме с Крейг.

— Имате предвид Крейг Фостър, който бе убит в ръководеното от вас училище.

— Да. Истинска трагедия.

— О, съжалявам. Искате ли кафе или нещо друго?

— Не, благодаря.

— Познавали сте и двамата — продължи Ив. — Фостър и Уилямс.

— Да. — Директорката скръсти ръце върху масата. Ноктите ѝ бяха съвършено оформени и лакирани в бледокоралово. — Преподаваха в училище „Сара Чайлд“, на което съм директор.

— Знаете ли, че Уилямс бе призован за разпит във връзка със смъртта на Фостър?

Моузбли стисна устни и прие строгото изражение, което би накарало всеки ученик да се вцепени от страх.

— Да, всички знаехме. Бях наясно, че сте разговаряли с него и че е бил арестуван по друго обвинение.

— За притежание на дрога. По-точно за два забранени опиата, използвани при сексуални отношения.

— Наркотици за изнасилване ли? — Устните на Моузбли станаха тънки като бръснач. — Отвратително. Уважавах Рийд като

преподавател, но тази информация за личния му живот е... потресаваща.

— Разговаряли ли сте с господин Уилямс по въпроса?

— Да. — Директорката царствено повдигна брадичка и в очите ѝ проблесна хладна надменност. — Когато бе арестуван и обвинен, се обадох на училищното настоятелство, за да ги уведомя. Взехме решение Рийд да бъде отстранен от работа незабавно и помолен да подаде оставка. При отказ от негова страна трябваше да започна процедура за прекратяване на договора му.

— Което е сложно и би уронило престижа на училището.

— Да, но при тези обстоятелства нямахме избор. Учениците винаги са главният ни приоритет.

Схванала ритъма на разговора, Пийбоди наля чаша вода и я подаде на Моузбли. След което отбеляза:

— Няколко родители вече са отписали децата си от вашето училище. Вероятно се е наложило да разубеждавате други. И двата инцидента са се случили, докато сте били на работното си място. Сигурно сте подложена на натиск и от настоятелството.

— Загрижени са, разбира се. Но ми оказват голяма подкрепа. Водата би се размътила още повече, ако Уилямс разкриеше някои мрачни тайни. Нали знаете как е, лейтенант? Някой е загазил и се опитва да повлече целия кораб със себе си към дъното.

— Има такива хора — съгласи се Ив. — Не желаят да паднат сами в калта и не ги е грижа какво причиняват на другите. По-рано казахте, че сутринта сте се срещнали с Уилямс и сте разговаряли с него до басейна.

— Да. Излизах, когато той влезе, и изрично му напомних, че е отстранен от работа. Отново поисках оставката му и му обясних последиците в случай на отказ.

— Как реагира той?

— Заяви, че адвокатът му и синдикатът, в който членува, ще спрат всеки опит за уволнение. — Моузбли поклати глава с явно отвращение. — Оставих го там, свързах се с председателя на настоятелството и реших да наредя на охраната да изведе господин Уилямс от сградата.

— Оставили сте го просто да кисне в басейна? — попита Ив. — След като се е подиграл с авторитета ви?

— Е, как да го извадя от водата сама! — разпери ръце Моузбли.

— Предполагам, че не сте могли. — Ив се намръщи и прелисти записките си. — Не споменахте за кавга и размяна на обиди.

— Може да съм повишила тон, но не бих нарекла разговора ни кавга.

— Нима? Аз имам навик да крещя, когато се карам с някого. Особено ако ме заплашва. Не споменахте и това. Че ви е заплашил.

Моузбли трепна, преди да отмести поглед.

— Не си спомням нищо подобно.

— Случайно са ви чули. Отправил ви е доста сериозна заплаха, Арнет. — Ив леко се надигна от стола и подпря ръце на масата. — Заканил се е да разтръби, че двамата сте ползвали басейна не само за плуване, а кабинета ти — не само за планиране на уроци. Как според теб настоятелството би приело тази информация? Докога биха те оставили на директорския пост, ако Уилямс издадеше, че си правила секс с него?

— Това е абсурдно. — Моузбли преглътна с мъка, но вдигна ръце и удари с длани по масата. — Това е унизително!

— Знаеш ли, беше ми трудно да проумея как може толкова властна жена, която държи на репутацията си и на училището, в което работи, да търпи сред персонала нищожество като Уилямс. Питях се знаела ли си що за стока е.

— Никога не съм получавала оплаквания — оправда се Моузбли.

— О, да бъдем наясно, Арнет — прекъсна я хладно Ив. — Отлично си знаела за извънкласните му занимания. Ти си капитан на кораба. — Посочи я с пръст. — А си затваряла очи. Как да стовариш гнева си върху него, когато сама си се поставила натясно?

— Между чука и наковалнята — съгласи се Пийбоди. — Ако го накиснеш пред настоятелството, излагаш себе си на риск. Ако си мълчиш, трябва да търпиш поведението му. Все пак, ако избереш второто, запазваш репутацията си.

Ив се премести до ъгъла на масата, бавно и заплашително.

— И на училището — допълни тя. — Дойде ли Фостър да ти каже, че Уилямс упражнява сексуален тормоз върху Лейна Санчес? Поиска ли съвет как да се справи с положението?

— Мисля... Мисля, че трябва да се свържа с адвокат, преди да отговарям на повече въпроси.

— Да, можеш да се възползваш от това право, но тогава ще стане още по-напечено! — повиши тон Ив. — Пийбоди, как според теб ще реагира настоятелството, ако узнае, че госпожа Моузбли се нуждае от адвокат?

— Няма да го приемат добре. — Партньорката ѝ нацупи устни и поклати глава. — Никак даже...

Моузбли протегна ръце, сякаш да се защити:

— Да изясним всичко тук и сега. Наистина няма смисъл да забъркваме училищното настоятелство.

— Значи се отказваш от адвоката, Арнет?

— Не. Нека само... Ще ви кажа всичко, което зная. Да, Крейг дойде при мен миналата година. Беше силно разтревожен. Обясни ми, че Рийд притиска Лейна за секс, кара я да изпитва неудобство и я докосва по непочтен начин. Сподели, че е разговарял с него и го е предупредил, но Рийд продължил да подхвърля неуместни реплики. Настоя за официално предупреждение.

— А ти предприе ли нещо? — присви очи Ив.

— Повиках Рийд в кабинета си. Да, беше непоправим, но след разговора ни започна да стои настрана от Лейна. Дразнеше се от Крейг, а на мен ми се присмиваше, защото скоро след като станах директор, имахме... интимен контакт. Беше ужасна грешка, момент на слабост. Не биваше да се случва и се заклев, че няма да се повтори.

— Но се е повторило.

— Миналия месец, когато отидох да поплувам в басейна една сутрин. Той пристигна, влезе и... Беше... бяхме... просто се случи. — Моузбли вдигна чашата с вода и отпи голяма глътка. После притвори очи. — Обвинявах себе си. Проклинах се заради слабостта и лекомислието си. А сега разбирам, че ме е упоил. — Отново вдигна поглед и Ив долови в него лъжата и пресметливостта. — Дал ми е от онзи наркотик, както и първия път, сигурна съм. Мислех, че нося отговорност, а не е така. Никой не е виновен при такива обстоятелства.

— Как ти го е пробутал?

— Той... Даде ми бутилка вода, доколкото си спомням.

— Докато плуваше дължина след дължина, спря и потопена до шия, пи вода?

— Не бях в басейна. Очевидно не съм се изразила ясно. Излязох, когато той влезе. Въпреки че работехме добре заедно, беше неловко да

оставаме насаме в тази ситуация.

— Но не и да приемеш вода от него.

— Бях жадна. После започнах да усещам странна топлина. Почти не помня. — Тя наведе глава и опря брадичка на дланта си. — След малко отново бяхме във водата и той... — Като отрепетирано танцово движение, Моузбли закри лицето си с две ръце и зарίδα. — Толкова се срамувам.

— Да, сигурно. Да кажем, че сме се хванали на тази въдица. Какво се случи, след като беше упоена и изнасилена?

— Как може да сте толкова безчувствени?

— Заради дългогодишната ни забавна практика. Дни преди смъртта си Крейг Фостър е споделил със съпругата си, че е видял Уилямс с жена, с която не бива да се забърква. Бих заложила на теб. Фостър често е ползвал басейна.

Моузбли отново затвори очи.

— Наистина ни е видял. Тогава... тогава Рийд се засмя и каза, че Крейг ни зяпал с ококорени очи. Беше ужасно.

— Какво направи по въпроса?

— Нищо. Надявах се Рийд да е излъгал. Че го е казал, за да ме накара да се почувствам още по-уплашена и по-гузна.

— И ето че Крейг умира от глътка отровен шоколад. Изключително удобно за теб.

— Удобно ли! — Директорката изопна тяло и очите ѝ пламнаха. — Смъртта на Крейг е огромна лична трагедия и заплаха за доброто име на училището.

— Но ти отърваваш кожата. Щом него го няма, вече никой не знае за твоето... неблагоразумие. Освен Уилямс, който ще си трае, защото му харесва работата, сигурността и възможностите за свалки. — Ив заобиколи стола на Моузбли и се подпря на облегалката. — Но щом има опасност да загуби тази работа, ще те повлече в блатото със себе си. Теб и училището. А ти си яка жена, Арнет. Яка и здрава плувкиня. Обзалагам се, че можеш, особено ако си вбесена, да намериш достатъчно сила да удавиш мъж.

— Беше жив, когато излязох от корпуса! Жив! — Моузбли грабна чашата с трепереща ръка. — Да, бях ядосана, но се оттеглих. Можеше да заплашва, че ще ме разкрие пред настояществото, но как щеше да го докаже? Моята дума срещу неговата! Думата на човек,

който притежава наркотици и ги използва, за да прелъстява свои колежки. Дори директорката, чиято репутация е безупречна. Бях твърдо решена да действам за прекратяване на договора му.

— Вярвам ти — кимна иронично Ив. — Е, сега е отстранен завинаги, нали?

— Не съм убила никого. Бях изнасилена. Като жертва имам право на анонимност и помощ от психолог. Моля да получа и двете. Ако този запис бъде разпространен, ще съдя отдела ви. Освен ако обвинението е в престъпление, свързано с изнасилването ми, длъжни сте да уважавате правата ми. Искам да поговоря с психолог. Не мога да отговарям на повече въпроси сега. Твърде разстроена съм.

— Край на разпита по молба на призованата. Пийбоди!

— Ще уредя сеанса при психолог. — Партньорката ѝ присви устни и тръгна към вратата. Но изведнъж спря. — Когато не се записва, мога да кажа всичко, което пожелае. Ти си срам и позор — обърна се тя към Моузбли. — Гавриш се с всяка жена, която някога е била насилена. По един или друг начин, ще те пратим, където ти е мястото.

Когато тя излезе с гневна походка, Моузбли вирна нос.

— Ужасяващо е, че жертвата на сексуално насилие е принудена да понася още срам и вина — изсъска тя.

Ив си спомни за детството си, за кошмарите, които я измъчваха през целия ѝ живот. И отрони:

— Ти не си ничия жертва.

— Кучка! Лъжлива кучка! — Пийбоди не престана да ръкомаха, докато вървеше по коридора. — Искан ми се да я смажа от бой.

Когато партньорката ѝ спря пред автомат за напитки, Ив очакваше да го ритне.

Но Пийбоди се овладя и спокойно си взе диетично пепси.

— Защо мислиш, че е лъжлива кучка?

— Стига де...

— Не, питам те сериозно — настоя Ив.

Пийбоди се облегна на автомата.

— Накара я да изтръпне — обясни тя, — когато я притисна за сексуалните ѝ отношения с Уилямс. Въобразявала си е, че няма откъде

да узнаем за тях. И изведнъж умът ѝ заработи. Господи, колко е прозрачна! Кучка — повтори тя и отпи една глътка. — Използва факта, че Уилямс беше арестуван за притежание на наркотици. Всяка нейна реакция намирисва, Далас. У нея няма нищо, което да ме убеди, че е жертва на изнасилване. Нито следа от срам, вина или гняв. Никакъв страх или признак на засегнато достойнство. Езикът на тялото, гласът ѝ, изражението. Номерът би минал пред прословутото училищно настоятелство, но всичко е вятър и мъгла. — Пийбоди шумно въздъхна, преди да отпие нова глътка пепси. — Уилямс наистина беше плужек, но и тя е гнусна твар. Използвачка, манипулаторка, страхливка и лицемерка. Долна кучка.

— Гордея се с теб днес. — Ив сложи ръка на рамото ѝ. — Да, тя е долна кучка. Тренирала е синхронно плуване с Уилямс по своя воля. Трудно е да се докаже, след като той е елиминиран от играта, но вече сме наясно какво знаем. Въпросът е дали тази мръсница е убийца.

— Може би. Имала е мотив и възможност и за двете престъпления.

— И на двете ни се иска да ги е извършила тя — призна Ив. — Като праведни кучки, които не понасят такива като нея, бихме се радвали да я натикаме в кафеза за две предумишлени убийства. Но нямаме достатъчно доказателства за нито едно от тях. Първо трябва да получим потвърждение на това, което ни подсказва инстинктът — че Уилямс е убит.

— О, да. — Пийбоди се приведе. — Забравих за тази подробност.

— Понякога малките камъчета обръщат колата. Да тръгваме към моргата.

14.

Ив профуча през общото помещение и нахлу в офиса да вземе шлифера си. Спря и леко ритна бюрото. Нямах да отговори на онези съобщения. Не бе светица, по дяволите, но можеше да свърши нещо по-полезно.

Докато обличаше шлифера, се върна в общото помещение и застана до бюрото на Бакстър. Той посърбваше кафе и четеше оперативен доклад.

— Разбрах, че сте приключили случая в подлеза. Непредумишлено убийство. Трухарт ли проведе разпита?

— Да, справи се добре.

Ив погледна към кабината, в която добродушният полицаи Трухарт се ровеше в някаква документация.

— Трухарт!

Той веднага се завъртя на стола и примигна срещу нея.

— Да, лейтенант.

— Добра работа си свършил при разпита на Сайкс.

Трухарт се изчерви.

— Благодаря, лейтенант.

— Аз съм го научил на всичко, което знае — заяви Бакстър със самодоволна усмивка.

— Дано се пребори с това. Извинявай за преди малко. Благодаря за съчувствието. Въпросът е приключен.

— Ясно.

Ив продължи към изхода, готова за нова среща с мъртвия.

— Добре дошли отново. Да ви почерпя ли нещо? — Днес Морис бе облечен в оловносиво, с виолетова риза и вратовръзка със сложен възел в цвета на костюма. Косата му бе вързана отзад и напомняше лъскавата опашка на расов кон.

— Давай по същество. — Ив погледна трупа на Уилямс — Убийство ли е?

— Имам кексчета с ванилов крем. Домашно изпечени от вълшебните ръце на богинята от Юга.

Ив присви очи при споменаването за кексчета. Би се заклела, че чу как устата на Пийбоди започна да се пълни със слюнка. Изведнъж се сети коя е богинята от Юга.

— Детектив Колтрейн?

Морис сложи ръка на гърдите си и имитира биещо сърце.

„Какво кара мъжете да полудяват по едрогърди блондинки?“, запита се Ив.

Морис помръдна тъмните си вежди:

— Нашата присадена магнолия пече сладкиши в свободното си време. Изглежда за удоволствие.

Ив наклони глава и го изгледа любопитно:

— Да не си превъртял, Морис? Всъщност бих хапнала половин кексче.

Той се усмихна на Пийбоди:

— В моя хладилник, ето там. Вземи си. — Обърна се към Ив. — Нещастен случай или убийство? Кажете тежката си дума.

— Убийство.

— Добре, добре. — Морис се отдръпна на крачка от трупа и направи широк жест. — Какво виждаме? Повърхностна рана под брадичката.

— Получена при удар в ръба на басейна. Намерихме частици от негова кожа по една от плочките. Сигурно адски го е заболяло, но дявол да ме вземе, от това ли се е повалил в безсъзнание, та даже се е удавил?!

— Още повърхностни рани по гърба.

— Получени най-вероятно при изтеглянето от водата. По плочките открихме още частици кожа. Станало е постмортем.

— Точно така, bravo на схватливата ми ученичка — засия Морис. — Пред нас лежи човек в отлична физическа форма, като изключим факта, че е мъртъв, разбира се. Идеален мускулен тонус. Записките ти от местопрестъплението сочат, че е бил плувец и че не е имало борба. Въпреки това твърдиш, че е убийство.

— Да, заявявам го категорично.

— Тъй като те познавам и зная, че не би ми изпратила труп току-така, без сериозна причина, действам много прецизно. Резултатът от токсикологичния анализ все още не е готов. Но скоро ще бъде, настоях да побързат.

— Какво според теб е влязло в него и как е попаднало в тялото му? — нетърпеливо попита Ив.

— Какво, ще почакаме да узнаем. А как, погледни тук.

Подаде ѝ микроскопски очила и ѝ направи знак да заобиколи трупа. Когато застана до главата на Уилямс, Ив забеляза, че Морис е обръснал кръг от косата на темето му.

— Господи, това никак не би му харесало. Плешиво теме. Колкото беше суетен. — Наведе се по-ниско и през очилата различи съвсем малка дупчица. — Спринцовка — каза тя. — Почти не личи и е на скалпа, под буйна коса. Незабележима е с просто око.

— Говори само за своето! — обиди се Морис.

Ив го погледна и се усмихна широко:

— Ти си го забелязал! А на мен ми убягна. Огледах тялото, между пръстите на ръцете и краката, дори проверих езика му, вътрешната страна на бузите, но не видях това. Страхотна уловка.

— Изядох цяло кексче — призна Пийбоди.

— Че кой те упреква? — Морис потупа ръката ѝ, когато дойде при тях.

— Получихме потвърждение, че е убийство, Пийбоди — тържествуващо рече Ив. — Нашият човек е преплувал няколко дължини, може би се е канел да излезе или просто е спрял да си почине, когато е видял някого. Хванал се е за ръба. Вероятно е казал нещо от рода на: „Хей, какво има?“. Но не е имало време за приказки. Работата е трябвало да бъде свършена. Отново е имало риск, но пресметнат, както при Фостър. Убиецът е трябвало само да се наведе и да натисне спринцовката. — Ив свали очилата и си представи сцената. — Използвал е нещо бързодействащо. Този път няма отрова, не личаха никакви признаци на отравяне. Може би шокът от бодването в скалпа го е накарал да загуби равновесие и да удари брадичката си. Но... не е било опият. Щял е да подейства твърде бавно и Уилямс да успее да се вкопчи в ръба на басейна. Ако беше драпал с нокти, щяхме да видим следи по ръцете, по пръстите му. Парализирало го е, това е станало. Както веществата, които се използват в медицината за потискане на

болка и за обездвижване. Оставаш буден, дори в съзнание, но не усещаш нищо и не можеш да се движиш.

— Отново сме на едно мнение — кимна Морис. — Предполагам, че токсикологичният анализ ще покаже стандартно хирургическо паралитично вещество, инжектирано през скалпа. Със силно, бързо и краткотрайно действие.

— Не достатъчно краткотрайно за него. Щял е да се бори. Беше силен и щеше да задържи главата си над водата известно време. Има стъпала на около метър и половина от мястото, където оперативната група намери частиците кожа. Ако се е сетил за тях и се е опитал да ги достигне... Може би се е наложило убиецът да ускори процеса, преди някой да влезе. Там има няколко дълги кола с четки. Не е било необходимо голямо усилие да го натисне надолу и да го задържи под водата, докато се удави.

— А после просто е излязъл и си е тръгнал — допълни Морис.

— Долна кучка! — злорадо процеди Пийбоди през зъби.

Но Ив се намръщи.

— Морис, мислиш ли, че в медицинския пункт на частно училище може да има паралитични вещества?

— Може би слаби и в малки дози. За облекчаване на болка, но едва ли е разрешено да държат нещо подобно.

— По-вероятно е убиецът да го е донесъл откъдето да го е взел от училището. Значи отново не е било импулсивно деяние в изблик на гняв. Подготвено е и е осъществено по план, с минимален риск.

Ив щеше да провери вероятностите, да се върне на всяка подробност, да преосмисли времевите отрязъци и свидетелските показания. Но засега отново съсредоточи вниманието си върху трупа и поклати глава:

— Беше жалък кучи син, но явно не си бил убиец. Който очисти Фостър, е очистил и теб.

По нареждане на Далас Пийбоди поиска заповед за обиск на жилището на Моузбли. Ив барабанеше с пръсти по волана, докато шофираше обратно към училището.

— Свържи се отново с Рио — реши тя. — Искам заповед и за дома на семейство Страфо.

— Наистина ли мислиш, че е възможно Алика да е убила и двамата?

— Предполагам, че красивите жени знаят как да омайват жертвите си. Освен това Оливър Страфо е суров и безкомпромисен. Може би е разбрал за авантюрата на жена си с учителя и е дочул, че Фостър възнамерява да го разтръби. Защищавал е семейството си, репутацията си и личното си достойнство.

— Увличаш се — охлади ентузиазма ѝ Дилия.

— Нима? — Ив въздъхна. — Ако знаех за видеоматериала, който излъчиха тази сутрин, щях да издиря оператора, репортера, продуцента и всеки друг от екипа и да им нанеса тежки телесни повреди. Предпочитам да сритам нечий задник, отколкото да преживея публично унижение. И всеки път, когато преминавам през общото помещение, да го изживявам отново.

— Съжалявам — отдръпна се Пийбоди. — Но мога ли да попитам защо онази уличница Магделана не е сред кандидатите за телесна повреда?

— Бих я запазила за накрая. — Ръцете на Ив стиснаха и отпуснаха волана. — Това означава, че може би ще загубя хъс, преди да стигна до нея, и отново ще се чувствам така. Какъв е смисълът?

— Не казвай това, Далас. Не можеш да я зарежеш.

— Да не пускаме отново духа от бутилката. — „Трябваше да си остане там“, каза си Ив. — Споменах го само за да обоснова версия, която се налага да обмислим. Страфо е адвокат и не може да се отрече, че е добър в професията си. Планира, пресмята и изгражда стратегии. Когато защитава обвиняем, често се налага да прави всичко възможно, за да изкара виновния невинен.

— Просто липса на съвест...

— Като ченгета ние се изкушаваме да мислим така за адвокатите на арестуваните. Но това е работата им. Изпълняват задълженията си и спазват закона. Все пак човек трябва да е поне малко коравосърдечен, за да се опитва да отърве убиец, изнасилвач или търговец на дрога. Вмества се в профила, така че ще го проучим по-внимателно.

Пийбоди погледна записките си.

— Не е регистриран в училището тази сутрин.

— Колкото и строга да е охраната, винаги има начин човек да се справи с нея. — Ив се улови, че каза нещо, което бе научила от Рурк. — А това е просто добре охранявана сграда. Още нещо, което трябва да се провери по-внимателно.

В подобни случаи молеше Рурк за съдействие. Беше й станало навик. Но този път щеше да мине и без помощта на цивилния експерт.

В училището Ив разкодира ключалките с универсалната си карта и застана с ръце в джобовете срещу скенера на охраната.

Всеки ученик или посетител бе длъжен да ползва дактилоскопската система за идентификация. Пръстовите отпечатъци на персонала, на учениците и родителите бяха въведени в компютъра. Външните лица бяха внимателно проверявани. Чантите се сканираха за оръжие и наркотици.

Ив предполагаше, че в учебно заведение като това скенерите работят през деветдесет процента от времето.

Парите, както навсякъде, даваха известна гаранция за сигурност.

От друга страна, навярно системата можеше да бъде блокирана дори от петгодишно хлапе със забележителни компютърни умения.

— Електронният отдел ще прегледа тази охранителна система. Ще видим дали в някой момент не е отказала.

Стъпките на Ив отекваха, докато крачеше по коридорите. Пустите училища бяха като къщи, обитавани от духове. Ако човек се заслуша, можеше да чуе глъчка, непрестанно движение. Поколения деца бяха тичали тук.

Тя спря пред медицинския пункт и отключи вратата. Вътре имаше малък плот, до него табуретка и бюро с компютър. Четирите кресла и двата дивана бяха покрити с искрящо чисти бели чаршафи.

Под плота се съхраняваха стандартни принадлежности за първа помощ. Мехлеми, лекарства за простуда и прегряване, термометри, пособие за зашиване на рани, каквато носеха лекарите от спешна помощ. Марли, превръзки.

В едно чекмедже старателно бяха подредени уреди за отчитане на пулс, преглед на зеници, уши, гърло. Макар и безобидни, всички тези неща едва не я накараха да затрепери.

Ужасяваше се от всякакви подобни инструменти.

Всички медикаменти — болкоуспокояващи в дози за деца и възрастни, таблетки против повръщане, треска и настинка — бяха заключени в шкаф. Той се отваряше само с карта като нейната или пластина с пръстов отпечатък.

Нищо вътре не отговаряше на критериите ѝ. Все пак огледа опакованите поотделно спринцовки.

По всичко личеше, че сестра Бренън държи нещата изкъсо — цареше ред, безопасност и сигурност.

Компютърът бе заключен с код, но Ив му сложи предавател за връзка с електронния отдел.

— Страшничко е тук, а? — прошепна Пийбоди зад нея.

— Всичко в училищата вдъхва страх. Откри ли нещо интересно в кабинета на Моузбли?

— Нищо, но свързах електрониката с отдела и събрах дисковете ѝ. Държи болкоуспокояващи, като онези, които видяхме преди малко, и два вида успокоителни. Свързах и компютъра на секретарката ѝ. За всеки случай.

— Добре. Да преровим отново шкафчетата в съблекалнята на фитнес центъра. На шега ще надникнем и в тези на децата.

— На всичките? Ще отнеме часове.

— Тогава да започваме!

Работата се оказа толкова много, че съжалиха, задето не повикаха полицейски екип. Намериха цял куп дискове, голяма част от тях с комикси, а не с учебни програми. Достатъчно сладки и солени лакомства, за да отрупат рафтовете на денонощен магазин. Откриха бележници, компютърни игри, развалени ябълки...

В шкафчетата се мъдреха фенерчета, четки за коса, гланц за устни, принадлежности за рисуване, стар сандвич с неизвестен произход. Драсканици, скици, празни опаковки, множество ръкавици, шалове и шапки.

Снимки, музикални клипове, вмирисани чорапи, модерни слънчеви очила, изпаднали кредитни карти и цяла гора от моливи със сдъвкани краища.

Намериха дори пакет „Попърс“ и три дози „Зоунър“.

— Господи! — Пийбоди поклати глава. — Най-големите хлапета тук са на не повече от тринадесет години.

Ив записа номерата на шкафчетата и конфискува дрогата.

— Когато бях в пети-шести клас, най-печеният пласьор в училището беше осемгодишният Дипър. Каквото поискаш, можеше да ти го достави.

— Не бях виждала „Попърс“ до шестнадесетгодишна — възкликна партньорката ѝ.

После изчака, докато Ив вдигна на линка си.

— Далас, тук е Рио. Имаш заповедта за Моузбли. Позабави се, защото тя се опита да възпрепятства издаването ѝ. Все още работя по въпроса за Страфо. Този интригант има далеч повече късмет, така че няма да се уреди тази вечер.

— Ще започнем с Моузбли. Благодаря. — Ив затвори. — Открий чии са шкафчетата с дрогата, Пийбоди. Не бързай да докладваш. Първо ще поговорим с децата.

— Ще уведоим ли родителите?

Ив поклати глава.

— Не, казах ти, първо ще поговорим с нашите невръстни притежатели на дрога. Най-добре е да ги прехвърля на детектив Шери от „Наркотици“.

— О, вещицата Шери!

— Да, ще ги накара да заплачат за мамчетата си и да се молят на колене. — Ив погледна часовника си и прецени колко време имат. — Ще повикаме помощ за жилището на Моузбли.

— Наближава краят на смяната. — Пийбоди потърка длани в злорадо очакване. — Чии планове за вечерта искаш да провалиш?

— Бакстър и Трухарт току-що приключиха случай. Обади им се. Извикай и Макнаб, да се заеме с електрониката, ако е свободен.

Моузбли бе бясна заради малката армия полицаи, която нахълта в дома ѝ.

„Луксозно жилище в покрайнините на града“, отбеляза Ив. Но заплатата на директор на частна академия бе достатъчна за този стандарт. Особено за бездетна разведена жена.

Директорката вече имаше лична адвокатка, която оспори всяка дума от молбата за заповед за обиск, после обвини полицията в безчувственост и тормоз.

Интересно бе, че под консервативните си костюми, съдейки по съдържанието на чекмеджетата ѝ, Моузбли носеше секси бельо, наподобяващо професионалното облекло на проститутка. А сред колекцията ѝ от класически литературни произведения в книги и дискове имаше и множество евтини любовни романи.

Жалко, че не намериха нито наркотици, нито отрови, нито паралитични вещества.

Полицайте се изнизиха в колона, носейки кашони, пълни с дискове, електроника и папки. Далас подаде квитанцията на адвокатката. Малко се изненада, когато миг преди вратата да се затвори, чу Моузбли да избухва в плач. Изглеждаше искрен.

— Всичко в колата ми — нареди Ив. — Ще го отнеса в централата, ще направя опис. Бакстър, вие с Трухарт сте свободни.

— Да вървим, млади ми ученико. — Бакстър прегърна партньора си през рамо. — Знам едно заведение недалеч от тук, където не готвят кой знае колко добре, но сервитьорките са апетитни парчета.

— Мога да помогна с превозването и описа, лейтенант — предложи добрякът Трухарт.

Ив се усмихна:

— Върви да хапнеш и да позяпаш. Сама ще се справя. — После се обърна към Пийбоди: — Ще ви оставя с Макнаб до управлението.

— Идеално! — зарадва се партньорката ѝ.

Премълча, че е по-разумно да повикат патрулна кола да откара кашоните до центъра, тъй като се намираха само на няколко преки от дома на Ив.

Докато шофираше, тя отново потъна в мислите си. А за партньорката ѝ и електронния магьосник Макнаб работният ден бе приключил. Разговорът им се въртеше около филм, който и двамата искали да гледат, после поспориха дали да отидат на пицария, или в китайски ресторант.

— Ще ти помогнем с това, Далас. — Пийбоди слезе от колата в гаража на управлението. — После мислим да дойдеш с нас, за да хапнем заедно вредна китайска храна и да пийнем бира. Ние черпим.

„Господи, нима изглеждам толкова отчаяна?“, бе единствената мисъл, която хрумна на Ив.

— Няма нужда, вървете. Искам да поработя час-два, щом съм дошла до тук. Ще се видим утре.

— Ще трябва да направиш най-малко три курса. — Макнаб извади комуникатора си. — Ще повикам двама полицаи да ти помогнат.

Ив понечи да възрази, но осъзна, че наистина бяха нужни три курса. Излишна загуба на време и енергия.

— Няма ли да хапнеш нещо? — загрижи се Пийбоди. — Днес дори не опита кексчетата.

— Ще си взема нещо от автомата.

Колебанието на партньорката ѝ подсказа, че е готова да настоява още.

— Ако промениш решението си, ресторантът, в който отиваме, е само на две преки, „Горещият Пекин“.

„Няма да го променя“, помисли си Ив, когато приключи с описа. Но не искаше и да остане тук още два часа. Бе изчерпана, на края на силите си.

А не се осмеляваше да се прибере у дома. Затова отиде там, където знаеше, че рано или късно ще се озове. У Мейвис.

Някога бе живяла в тази кооперация, собственост на Рурк. „Още нещо, което ни свързва“, помисли си тя. Скоро след като се бе пренесла при него, Мейвис и Леонардо бяха създали дом в стария ѝ апартамент. Бяха сключили сделката с мъжа ѝ няколко месеца по-рано и бяха купили и съседното жилище, за да се поразширят.

Нашумялата музикална звезда и известният моден дизайнер биха могли да живеят в която и да е луксозна кооперация или да си купят модерна къща. Но предпочитаха да бъдат тук, с Пийбоди и Макнаб за съседни.

„Никога не съм била привързана към този апартамент“, спомни си Ив, докато се качваше по стълбите. Не бе изпитвала подобно чувство към което и да било място, където бе живяла. За нея жилището бе просто подслон — за спане и преобличане между смените.

Не бе искала да свиква с уютния разкош и в дома на Рурк. Но загуби битката. Обикна този дом, всяка стая в него. Дори онези, в които все още не бе влизала. Обожаваше обширните поляни и дърветата наоколо.

А сега отново бе тук, откъдето бе тръгнала. И не бързаше да се прибира в къщата, която обичаше...

Отвори Леонардо. Долови го в погледа му, съчувствието бе изписано в големите му влажни очи. После просто я прегърна. При този жест в гърлото ѝ се надигна горчилка, запариха сълзи... Но трябваше да ги преглътне.

— Толкова се радвам да те видя. — Огромните му ръце галеха гърба ѝ нежно като криле на гигантска пеперуда. — Мейвис тъкмо сменя пелената на Бел. Влез. — Обгърна с широките си длани бузите ѝ и я целуна. — Ще пийнеш ли вино?

Ив понечи да откаже. Както бе стресирана, виното на празен стомах щеше да я размаже. Но присви нехайно рамене и изруга наум: „Мамка му!“. А на глас каза:

— С удоволствие.

Леонардо взе шлифера ѝ. Слава богу, не я попита къде е Рурк.

— Влез да видиш Мейвис и Бел. Ще ти донеса виното.

— Къде да вляза? В...

— В детската стая. — На лицето му засия усмивка. Бе закръглено като тялото му, с цвят на обгоряла мед. Домашното му облекло бе ярък син панталон, широк като чувал, и пуловер с копринени нишки в ослепително снежнобяло.

Когато Ив се поколеба, леко я упъти:

— Вдясно през свода и после вляво. Мейвис истински ще се зарадва.

Апартаментът бе неузнаваем. Имаше толкова много цветове, че ѝ се зави свят, но изглеждаше много весело. Бе пълно с причудливи дрънкулки и бе невъзможно човек да разгледа всичките, но създаваха настроение.

Мина през сводестия коридор, може би в марокански стил, и сви към детската.

Сети се за розово-бялата феерия в стаята на Рейлийн Страфо. И тук имаше розово и малко бяло. Но и синьо, и жълто, зелено и лилаво, на точки, ивици и безформени петна. От всичко по малко.

Дъгата на Мейвис...

Креватчето преливаше от цветове, както и люлеещият се стол с компютърно управление, който Ив ѝ бе подарила по случай влизането ѝ в деветия месец. Имаше кукли, плюшени животни и разноцветни лампички. А по стените, около приказни дървета, отрупани с искрящи плодове или цветя, танцуваха феи.

Мейвис стоеше под проблясващите на тавана звездички. Бе приведена над висока подплатена маса и пееше на бебчето.

— Няма вече ако по дупето на Белла. Сега малката принцеса Бел е чиста и сияйна. Хубавицата ми! Мама те обича, сладка Беларина.

Повдигна бебето, облечено с бледорозова рокличка, която падаше на ефирни дипли. Тъмнокосата главичка бе украсена с панделки като цветя.

Мейвис затанцува и направи малък пирует.

Тогава видя Ив.

Лицето ѝ, разнежено от майчина обич, засия. Гостенката разбра, че наистина е трябвало да дойде по-рано.

— „Най-хубавото ако“, а? — засмя се Ив.

— Далас! — Мейвис се затича към нея, обути в зелените си пантофи с ухилени жаби отпред, и я прегърна с една ръка, гушкайки бебето с другата. Ухаеше на пудра и лосион. — Не те чух да влизаш.

— И как ли би могла, с това занимание тук! — Ив положи усилие да огледа бебето. Не се оказа толкова трудно, колкото бе предполагала. — Пораснала е — отбеляза тя. — Прилича на...

Мейвис повдигна лъскавите си черни вежди.

— Щеше да кажеш „на човек“.

— О, да, така е. Освен това прилича по малко и на теб, и на Леонардо. Как се чувстваш?

— Уморена, щастлива, сантиментална и развълнувана. Искаш ли да я подържиш? Само за минута — настоя Мейвис — Ще засека.

— Боя се, че ще я счупя.

— Няма. Първо седни, ако си нервна.

Поставена в безизходица, Ив подмина ултрамодерния стол в цветовете на дъгата и седна на класически, в искрящо розово. Изтръпна, когато Мейвис се наведе и ѝ подаде Бел.

„Поне няма ако“, успокои се тя и срещна насърчителния поглед на майката. После се престаши да погледне бебето.

— Не ми харесва как ме гледа. Сякаш крои нещо — заподозря Ив.

— Изучава те, това е.

Мейвис се обърна и се усмихна, когато Леонардо влезе с питиетата.

Тя припикаше като кутре до внушителната му фигура. Малко кълбо от енергия, с буйни коси, които сега бяха в цвета на зрели кайсии. Бе облечена домашно — по крачолите ѝ подскачаха жаби, а огромен жабок се мъдреше коронован на гърдите ѝ.

— Можеш да я полюееш — предложи Мейвис.

— Няма да помръдна, да не стане беля.

В този миг Бел сви устенца и миловидното ѝ лице се намръщи. После нададе жален плач.

— Е, времето изтече — решително заяви Ив. — Ела да я вземеш.

— Просто е гладна. Канех се да я накърмя, но първо трябваше да сменя пелената ѝ.

За облекчение на Ив, тя взе бебето и седна на шарения стол. После, за нейно удивление, дръпна принца жабок надолу и гърдата ѝ изскочи. Бел засмука зърното ѝ. „Като ненаситна пиявица е“, помисли си Ив.

— Ето, миличко. Млечната цистерна на мама е тук — заговори Мейвис.

— Добре сте се сработили двете.

— Страхотен тандем сме. Скъпи, имаш ли нещо против да ни оставиш насаме по женски?

— Не, разбира се. — Леонардо се наведе, целуна съпругата си, а после и дъщеря си. — Моите красавици, моите ангели. Ако се нуждаете от мен, ще бъда в ателието си.

Мейвис праметна нещо с къдрички върху облегалката на люлеещия се стол и подаде виното на Ив.

В настъпилата тишина единственото, което Ив чуваше бе енергично бозаене.

Докато милваше и люлееше бебето, Мейвис попита спокойно:

— Защо медиите все още не са разтръбили за русокоса развратница, удавена в Ийст Ривър?

Ив повдигна чашата си, но веднага я остави. И направи това, от което цял ден бе изпитвала нужда. Заплака.

Когато успя да се овладее, разтърка страните си:

— Мисля, че ми се събра твърде много. Извинявай. — Видя сълзи на съчувствие по лицето на Мейвис, която премести Бел на другата си гърда. — Не биваше да идвам в такова настроение. Може да се отрази зле на млякото ти или нещо подобно.

— Млякото ми е първокласно. Каж ми какво става.

— Не зная. Просто не зная. Той е... Тя е... По дяволите, Мейвис. Мамка му!

— Не ми казвай, че между нея и Рурк има нещо, защото няма начин. Не е възможно. Всички мъже понякога се заяпват, това е в кръвта им. Но изневярата е присъща само на някои. Той не е от тях.

— Не, между двамата няма нищо. Но някога е имало.

— Е, и аз някога бях джебчийка. Неведнъж си ме арестувала.

— Различно е.

Ив ѝ разказа някои случки. За червената рокля, за искрата, проблеснала в очите на Рурк, за посещението в офиса ѝ.

— Значи кучката е дошла да те дразни.

— Да. — Това, че го знаеше, не я караше да се чувства по-добре.

— Мисията е изпълнена.

— Каж ми нещо за нея. С кого си имаме работа?

— Изумително красива, интелигентна, секси, образовала. Владее чужди езици, богата е, елегантна и изтънчена. — Ив стана от стола и закричи. — Пълна моя противоположност.

— Радвай се. Това е супер.

— Да се радвам ли? — зяпна Ив.

— Аз не мисля така, но ако имахте много общи неща, би могло да се каже, че Рурк се е обвързал с теб, защото му напомняш за нея. Че си от типа жени, по които си пада. Но не е така. Хлътнал е по теб, а не по някакъв тип. Това ще я накара да изяде изваяния си с пластични операции задник.

— Сигурно... — Ив прокара ръка през косите си. — Не разбирам от женски работи. Или поне ми е нужно време, докато ги схвана. Да се изяде, защото съм нейна противоположност... Защото той не търси нея във всяка жена, така да се каже.

— Имам шампион! — Мейвис повдигна бебето към рамото си и започна да разтрива и потупва гръбчето му. — Обзалагам се, че от устата на онази кучка капе пяна всеки път, когато се замисли за това. Нали, белисима?

В отговор Бел се оригна звучно.

— Браво, моето момиче! — похвали я майка ѝ. После се обърна към приятелката си: — Затова е поръчала онзи видеоматериал.

— Поръчала ли?

Яркозелените очи на Мейвис щяха да изскочат.

— За бога, Далас, трябва да си напълно оглупяла, за да не прозреш това. Може да съм въвн от играта от няколко години, но надушвам интригантите, когато се навъртат около все още приятно закръгления ми задник. Изглежда ли го внимателно?

— Не... Сигурно наистина съм оглупяла.

— Почакай да сложа Бел в креватчето. Пийвай си вино. Ще ти покажа доказателството.

Ив нямаше желание да гледа репортажа отново, но любопитството ѝ надделя. В хола Мейвис включи телевизора, натисна бутона за повторение на по-стари предавания и намери сутрешните новини.

— Сега го изгледай като ченге, а не като наранена съпруга. — Още докато изричаше това, Мейвис обви съчувствено ръка около талията ѝ. — Гледа я, защото тя му говори, вира се в него. Застава така, че камерата да улови, че я гледа. Видя ли това? Заема такава поза, че и двамата да са в кадър и лицата им да се виждат. Накрая дори те предизвиква.

— Какво?

— Поглежда право към камерата, с това отрепетирано чаровно изражение. Хитро, но е очевидно, ако обърнеш внимание. Тя ви разиграва. И двама ви. — Отдръпна се и зае войнствена поза. — Върви да я сригаш.

— Има един проблем. Ако я сригам, ще ѝ дам коз.

— По дяволите! — изпъхтя Мейвис. — Права си.

— Другият проблем е, че той изпитва нещо към нея. А това вече е голям коз в нейна полза и тя го знае.

— Ако Рурк трябва да направи избор, тя няма дори нищожен шанс.

— Може би. Но досега само тя напада. Кара ме да страдам, а той не го вижда.

— Накарай го! — Когато Ив поклати глава, Мейвис свали шлифера ѝ от закачалката. — Време е да престанеш да играеш по свирката ѝ, Далас. И за твое сведение... Рурк се обади половин час преди да дойдеш.

— Така ли?

— Уж да попита за бебето. Може би нямаше да забележа, ако не бях толкова наблюдателна, защото той умее да прикрива чувствата си. Но не си единствената, която страда тази вечер.

15.

Рурк отново посегна към линка, но се упрекна за глупостта си и се отказа. Нямаше да звъни нито на нея, нито на приятелите ѝ с надеждата да узнае нещо.

По дяволите!

Ив трябваше да си бъде у дома, когато той се прибере.

Къде бе отишла, за бога?

Защо му причиняваше това? С нищо не го бе заслужил. Бог знаеше, че е сторил много неща, с които да си навлече гнева ѝ, но не и този път. Не по този начин.

Все пак онзи израз на лицето ѝ се бе запечатал в главата му, в сърцето му. Не можеше да го прогони.

Беше го виждал един-два пъти, но не по негова вина.

Беше го съзрял, когато влязоха в онази шибана стая в Далас, където някога бе преживяла неопишимо страдание. И още веднъж, когато се бе събудила от кошмар.

Нима Ив не знаеше, че би предпочел да отреже ръката си, отколкото тя да го гледа така?

Трябваше да знае, по дяволите, нали го познаваше.

Сама си причиняваше болка. И колкото по-скоро довлечеше упоритото си задниче у дома, толкова по-скоро щяха да изяснят нещата. Щеше му се да ритне нещо, да удари с юмрук, бе готов да понесе и някой удар, ако това щеше да сложи край. „Но и тя трябва да излее гнева си — каза си той, — ето какво ѝ е нужно.“ Щяха да приключат с тази глупост веднъж завинаги.

Но къде бе тя, мамка му?

Гневът му бе обясним, оправдан... Бореше се да надвие паниката, която таеше в себе си: че тя няма намерение да се върне при него.

„Ще се върне, по дяволите“, каза си яростно. Ако си въобразяваше, че може да стори нещо друго, не бе познала. Щеше да я

издири! Кълнеше се в бога, че ще го направи и ще я довлече обратно, където ѝ е мястото.

Господи, беше му нужна!

Закрачи из приемната като лъв в клетка. Молеше се като никога дистанционното в джоба му да запиука, сигнализирайки, че порталът се отваря. И тя се завръща у дома.

— Да ти донеса ли нещо за ядене? — попита Съмърсет.

— Не.

— Все още ли няма никаква вест от нея?

— Ако се каниш да ме упрекваш, спести си упреците. С нищо не съм предизвикал ситуацията.

Съмърсет отби яростта му с ледено спокойствие, сякаш беше хвърлена топка.

— Но не направи и нищо, за да я предотвратиш.

— Какво да предотвратя? — Рурк рязко се извърна. Е, поне имаше мишена за гнева си. — Внезапните изблици на жена ми, обладана от глупава и безпочвена ревност?

— Реакцията ѝ е оправдана след манипулациите на една умела използвачка. Щеше да забележиш това, ако не живееше в заблуда, че винаги си прав — спокойно обясни икономът.

— Глупости! Няма никакво оправдание да мисли, че бих предпочел Маги пред нея. И няма никакви манипулации.

— Онова видеоклипче в новините беше добре планирано.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Съвършено скалъпено и излъчено в точния момент — хладно заяви Съмърсет. — Тя винаги е била добра.

— Поръчала го е, така ли мислиш? И с каква цел?

— Сега си тук, сам, гневен и разтревожен за жена си, за брака си. — Не обърна внимание на котарака, който се мотаеше в краката му като пухкава топка. — Сигурно Ив е някъде в същото положение. Това е ловка манипулация.

— Шибани глупости! — изруга Рурк, но внезапно омекна, доловил в думите му зрънце истина. — Няма какво да спечели, няма смисъл.

— Печели отмъщение и забавление.

— Отмъщение за какво? — В този момент той си помисли, че полудява. — Може би си забравил, но тя бе тази, която ме изостави.

Изира ме като последния глупак.

— Помня го. Радвам се да чуя, че и ти не си го забравил.

— Стига сме говорили за Магделана в тази къща, няма повече да я споменавам.

Излезе бързо от стаята и отиде в залата за фитнес да налага спаринг андроида до смазване.

Върна се горе изтощен, но все още раздиран от ярост.

Взе душ, за да отмие потта от тялото си и кръвта от кокалчетата на пръстите си. Преоблече се и влезе в кабинета си да поработи. И ако тя не се прибереше след час...

Нямаше представа какво да прави.

Когато видя, че лампата в кабинета ѝ свети, облекчението го накара да почувства слабост, от която за миг му се зави свят.

Но веднага след това гневът му отново пламна с пълна сила. Влезе, с ръце, свити в юмруци, готов за битка.

Тя седеше на бюрото, компютърът работеше и на екрана течеше информация. Очите ѝ бяха притворени, а сенките на умора под тях се открояваха върху бледото ѝ лице.

Измъченият ѝ израз почти го разколеба. Но тя изведнъж отвори очи.

— Работя.

— Работата ще трябва да почака. Компютър, изключи.

— Хей, какво си позволяваш!

— Така ли постъпваш с мен? Наказваш ме за престъпления, които не съм извършил? Нямам ли поне право на разпит?

— Слушай, уморена съм...

— Аз също, по дяволите!

Ив забеляза, че наистина изглежда уморен. А това се случваше много рядко.

— Тогава си легни — посъветва го тя.

— Ако се каниш отново да се изнижеш и да ме оставиш — заговори той опасно тихо, когато Ив понечи да стане от стола, — помисли си отново. Помисли внимателно.

Тя познаваше неговия жар и още по-опасно ледената му ярост. Сега я усети и тя смрази кръвта ѝ.

— Ще направя кафе.

— Ще почакаш с него, както аз те чакам цяла вечер. — Рурк пристъпи напред и очите му я пронизаха като остриета. — Откъде можех да зная, че не си мъртва на някоя пуста улица? Очаквах следващия път, когато отворя вратата, да видя на прага полицаи и психолог.

Дори за миг не беше си помислила, че той ще се тревожи за нея. Не бе искала да го накаже, а просто да преживее деня. Затова само поклати глава.

— Трябва да вярваш, че мога да се пазя.

— О, трябвало да вярвам! Също както ти проявяваш безрезервно доверие към мен. Нямах нито право, нито повод да ми причиняваш това.

— Същото се отнася и за теб.

— Защо? — Рурк се подпря на бюрото ѝ и наведе глава. — Какво съм ти причинил? Какво съм направил, по дяволите?

— Ти погледна онази жена.

Рурк застина и за миг в обърканите му очи се изписа изумление.

— Е, не съм сляп и през последните няколко дни съм погледнал доста жени. Да ме кастрират ли искаш?

— Не се подигравай с чувствата ми, не подценявай инстинктите ми и това, което знам. Не се шегувай с тези неща. Щом я зърна, видях онзи поглед, който мислех, че принадлежи само на мен.

— Така ти се е сторило.

— Не! — Ив се изправи и застана очи в очи с него. — Познавам лицето ти, по дяволите! Зная какво видях.

— И този единствен поглед, който ченгето в теб е съзряло за секунда, е причината за необузданата ти ревност? — изуми се Рурк.

— Не е ревност. Искане ми се да беше. Ще ми се да бях толкова наивна и повърхностна! Не е ревност, а страх. — Отпусна се на стола, когато гласът ѝ затрепери. — Страх е.

Това го накара отново да застине срещу нея.

— Как можа да си го вгълпиш? Да повярваш, че мога да пренебрегна всичко, което сме и което имаме? Да съжалявам, че съм с теб, а не с нея? Нима не съм ти показал достатъчно ясно, че ти си всичко за мен?

Ив полагаше усилия да възвърне самообладанието си, но трудно намираще точните думи.

— Тя не е като другите. Връзката помежду ви е по-дълбока. И ти го знаеш. Както и аз. Лошото е, че тя също го знае. Връзката с миналото си личи. И то толкова, че днес всички ме гледаха със съжаление. Преминаването през общото помещение, за да стигна до офиса си, беше унизително изживяване.

— А връзката между мен и теб, Ив? Нашето минало?

Очите ѝ се насълзиха. Никога не би използвала слабостта си както някои жени и той знаеше, че опитва да се овладее. Усилието да не се предаде на риданията правеше болката ѝ още по-мъчителна.

Рурк застана до прозореца и се загледа в мрака. Значи нямаше да излеят яростта си, разменяйки гневни думи, осъзна той. Щяха да ровят дълбоко, докато достигнат до истината. Тогава щяха да я проумеят.

— Значи искаш да узнаеш какво е било, как е било и какво е сега?

— Вече зная...

— Само си мислиш така — поправи я той. — И може би нито напълно грешиш, нито си напълно права. Е, искаш ли да ти разкажа всичко?

— Не. — „Не, за бога“, помисли си тя. — Но ми е нужно.

— Добре тогава... Бях двадесет и три-четири годишен и се подвизавах в Барселона. Имах завиден успех в сенчестите игри, а вече и в бизнеса. Винаги ми е харесвало да действам от двете страни — на светло и на тъмно. Би могло да се каже, че това е интересна комбинация. — Остана мълчалив няколко мига, преди да продължи. — Там, в Барселона, пътищата ни с нея се пресякоха. Бяхме замислили един и същи удар.

Рурк сякаш отново видя всичко, докато се взираше през тъмния прозорец. Шумният клуб, разноцветните светлини. Беше знойна септемврийска вечер и музиката сякаш пулсираше в кръвта им.

— След като дълго бях наблюдавал жертвата, влезе Магделана, с червена рокля и уверена походка. Погледна ме крадешком, преди да се устреми към моя обект. След минута той ѝ поръча питие. Беше веща в занаята. Почти не видях как измъкна кодовия му ключ. Целта бяха уникални бижута с рубини, изложени на централно място в галерия. Имаше три кодови ключа и двата вече бяха у мен. Тя грабна неговия и отскочи уж до тоалетната, а всъщност да извади копие. После му го

върна, без той да усети нищо. Така никой от двамата ни не можеше да се добере до бижутата. Бях бесен.

— Не се и съмнявам — въздъхна Ив.

— Изчаках я да дойде, което стана на следващия ден. Осъществихме удара заедно. Известно време действахме в комбина. Беше млада и страстна. Харесваше ни да водим динамичен живот, да пътуваме, да се носим по гребена на вълната, както се казва.

— Обичаше ли я?

Рурк прекоси стаята и наля вино и за двамата.

— Въобразявах си, че я обичам. Беше капризна, непредсказуема. Държеше ме нащрек. Законните начинания, в които участвах, я отегчавах. — Той сложи чашата на бюрото пред Ив. — Никога не можеше да разбере защо се занимавам с такива неща. Проумяваше само играта, жаждата за пари и блясък. Не знаеше какво е да си тръгнал от нищото, защото произхожда от заможно семейство, с приличен дом. Искаше още и още, а после бе готова да продължи напред към нова златна мина.

— А ти към какво се стремеше?

— Към нея, разбира се. Не го казвам, за да те нараня.

Ив го слушаше мълчаливо.

— И аз се стремях към нещо повече. По различни причини, предполагам, но го исках. — Вгледа се в чашата с вино, преди да отпие. — Исках уважение, влияние и всичко, което би ме накарало да се почувствам сигурен, че няма отново да бъда никой. Навярно разбираш.

— Да — кимна Ив.

— Но не и тя. Не желаше, не можеше да го проумее. Недостатък, който забелязах още тогава. И все пак бе вълнуващо, че работехме, забавлявахме се и живеехме заедно. Веднъж в Ница набелязахме жертва, която имаше изключителна колекция от картини, между които две на Реноар. Имахме купувач, който ги чакаше. Посветихме седмици на това. Маги се внедри в компанията на собственика, за да действа отвътре и да го прелъсти.

Ив протегна ръка, за да го накара да замълчи. Но все пак попита:

— Спяла е с него? Това не те ли дразнеше? Да знаеш, че е с друг мъж.

— Беше просто работа, а и той беше двойно по-стар от нея. А картините струваха куп пари.

— Не ти е принадлежала — промълви Ив и усети, че ѝ става по-леко. — Никога не е била твоя.

— Нима мислеше друго?

— Да.

— Не си напълно права — повтори той и се облегна на ръба на бюрото ѝ. — Чувствата ми към нея бяха сложни и мислех, че и тя изпитва същото към мен. Смятах, че заради тези чувства и общите ни авантюри мога да ѝ имам доверие. Това беше най-голямата ми грешка. — Рурк замислено отпи от чашата. За Ив бе очевидно, че се е пренесъл в миналото. — В нощта преди големия удар тя не се прибра във вилата, където бяхме отседнали. Не се появи и сутринта. Изплаших се, че планът се е объркал, че е направила нещо безразсъдно и са я заловили. После чух, че е избягала с мъжа, набелязан за жертва. Изостави ме заради него. Но не беше само това... Ако бях действал по плана, щеше да има цял отряд полицаи, чакащи да ме окошарят.

— Накиснала те е?

— Имаше странни прищевки. Бях ядосан, наранен. Гордостта ми беше засегната. Тя ме изигра както заедно бяхме подвели мнозина други.

— Защо не я потърси?

Рурк се вгледа в съпругата си, в уморените ѝ кафяви очи, и отпи глътка вино.

— Никога не ми е хрумвало. Беше го сторила и това е. Нямахте да ѝ доставя повече удоволствие. Но ето че сега, много години по-късно, се канех да тръгна да те издирвам, ако не се прибереш след час. Дори не ми хрумна да бездействам.

Ив си пое дъх и попита с овладяв глас:

— Успя ли да задигнеш картините?

— Да. — Устните му трепнаха. — Разбира се. Три години по-късно. Но и тогава, както и по-късно, съм бил с много жени. Харесваше ми и никога, поне съзнателно, не съм наранил никоя от тях. Давах им това, което мога, и получавах каквото пожелаят да ми дадат. Но нямаше нищо по-дълбоко.

— Все пак не си я забравил.

— Права си донякъде — призна той. — Не я забравих. Тя остави празнота в мен, която не исках да бъде запълнена. Защо отново да рискувам?

— Била е... — Ив се поколеба. Отново ѝ бе трудно да намери точните думи. — Имала е голямо влияние върху теб. Ето това чувствам. Това виждам.

— Не мога да отрека, че онова, което тя направи, имаше известно влияние върху начина, по който подхождах към връзките. Вече казах, не можех да я забравя, но и не мислех за нея твърде често, след като отминаха първите седмици. Имах работа, пари, солидно състояние. Влияние и уважение. Създадох този дом. Уважавах жените, с които се срещах, но те бяха само мимолетно удоволствие.

— Жестоко те е наранила.

— Да, и когато я видях отново, си спомних това. И онези сложни чувства, заради които толкова страдах.

— Добре е да го споделиш с мен — успя да промълви Ив. — Да излееш душата си, вместо да го таиш в себе си.

— Трудно е да го призная дори пред себе си, какво остава пред теб. Но не те излъгах, когато ти казах, че всичко е минало. Все пак... ще споделя. Спомних си красивата млада жена с червена рокля, която влезе в претъпкания клуб. Мига, музиката... Може би това съм видял в онази секунда. Не мога да залича спомените от паметта си, Ив.

— Разбира се. Нека само...

— Не сме приключили. Ще ме изслушаш докрай. — Сякаш за да я задържи на място, той покри ръката ѝ със своята. — Вътре в мен беше останала празнота. Можех да продължа живота си и отново да бъда доволен. Не бях нещастен. — Взираше се в очите ѝ, докато нежно галеше ръката ѝ. — Тогава един ден почувствах нещо... Топла тръпка, която пропълзя в душата ми. Както си стоях на опелото, се обърнах... и ти беше там. — Рурк преплете пръсти с нейните. — Щом те зърнах, сякаш земята се разтърси под мен. Ти беше всичко, което не заслужавах да имам, за което не биваше да копнея и да мечтая. Ченге, за бога! С очи, които проникват в мен. — Протегна ръка и леко погали лицето ѝ. В това невинно докосване имаше дива, отчаяна страст. — Ченге, облечено с безвкусен сив костюм, който дори не ти беше по мярка. В онзи миг празнотата в мен започна да се запълва. Не можех да спра. Не можех да обуздая огъня, който бе пламнал и се разгаряше. Тя

ме накара да чувствам празнота, а ти ме избави от нея. Не разбираш ли, че всичко това е част от връзката... за която се тревожиш? Не проумяваш ли, че каквото и да съм изпитвал към нея, то е бледо, жалко и нищожно пред чувствата ми към теб!

Този път сълзите ѝ бликнаха. Ив усети, че се стичат по страните ѝ, и се запита дали осъзнава, че наистина плаче.

— Тя беше част от живота ми — прошепна Рурк. — А ти си целият ми живот. Ако съжалявам за нещо, то е, че си могла да се усъмниш в това дори за секунда. Или че съм го допуснал.

— Когато те видях с нея на екрана...

— Сбогувах се с жена, по която някога си падах. Както и със своите спомени. Нищо повече. Не плачи. — Той посегна да изтрие сълзите ѝ.

— Чувствам се като глупачка. Обичам те, но това ме плаши. — Ив отново се изправи и се озова в прегръдката му. — Плаши ме до смърт.

Усети тръпката му, когато той зарови чело в косата ѝ.

— Никога вече не ме изоставяй. Господи, никога вече.

— Не съм те изоставила.

— Но част от теб ме напусна. — Очите му пламнаха от вълнение. — Не можех да го понеса.

— Нямаше как да избягам. Никой от нас не може да избяга. — Тя положи усилие да се усмихне. — Освен това ти веднага щеше да ме довлечеш обратно тук. Или поне да се опиташ. — Когато хвана ръцете му, усети раните по кокалчетата. Вгледа се в тях. — Здравата си налагал някого.

— Изкарах си го на андроида във фитнес залата. И при теб това помага, когато си ми ядосана.

— Трябва да възложиш на фармацевтичната си компания да създаде специален мехлем. — Докосна пръстите му с устни. — Сложи им нещо.

— Ти току-що го направи. Изглеждаш толкова уморена — каза ѝ и я погали по бузата. — Моята Ив. Капнала от умора. Сигурно не си яла цял ден.

— Не можах. Не вкусих дори от домашно изпечените кексчета на Морис. С ванилов крем.

— Ще вечеряме супа.

— Твърде уморена съм...

— Е, добре. Хайде към спалнята! — Грабна я на ръце и я понесе към голямото им легло. — Ще ми разкажеш ли нещо за работата си? — попита той, когато я положи в него.

Беше се отдалечила от него, осъзна Ив. Но сега преградата помежду им вече бе рухнала.

— Да, помощта ти няма да ми бъде излишна. Ще те питам за охранителни системи.

— Аз съм точният човек.

Тя го погледна:

— Няма спор.

Ив се предаде на съня. А преди зазоряване — и на любовта. Събуди я топлият допир на устните му. Сладостна и примамлива топлина. Отвърна на ласките му. Ръцете му я разсъниха и сърцето ѝ сякаш си отдъхна. Почувства биенето на неговото и душата ѝ се разтвори.

В тихата нощ, в нежния опияняващ мрак телата им се движеха слети.

Търсеха и намираха утеха, безмълвно се вричаха един на друг. Отпусна се, сгушена в него.

— Трябваше да те оставя да спиш.

— Сега наистина ще поспя добре — прошепна унесено Ив. „Беше чудесно“, помисли си тя. Би могла да лежи сгушена така през цялото следващо хилядолетие.

— Не е ли време да ставаш за работа? — попита го сънено.

— Не ми се помръдва от тук.

Ив се усмихна в мрака.

— Умирам от глад. Съжалявам, че не опитах поне от проклетите кексчета с ванилов крем.

— Тялото ти се нуждае от нещо по-ободряващо.

— Ако искаш още секс, плейбой, първо ще пийна кафе.

„Отново всичко е както преди“, помисли си Рурк.

— Вчера котаракът излапа две ирландски закуски. Какво ще кажеш този път ние да си ги хапнем?

Тя отново се усмихна. Хубаво бе да знае, че и той е страдал колкото нея. Повдигна се на лакти и го погледна хищно:

— Да се натъпчем. До насита!

Закусиха в леглото, седнали по турски, с чиниите между тях. Ив се нахвърли на яйцата, сякаш след час щяха да бъдат забранени.

„Руменината ѝ се върна“, забеляза Рурк. Сенките под очите ѝ бяха изчезнали... Но когато Ив отново го погледна, той видя в тях обезпокоителен блясък.

— Какво има? — попита я подозрително.

— Не искам да разваля настроението ти, но държа да спомена нещо, което не ми дава мира.

— Е, добре.

— Червена рокля!

— Мамка му! — изригна той. — Пак ли започваш?

— Не, не. — Тя завъртя вилицата си във въздуха, твърдо решена тази част да премине без кавга. — Просто ме изслушай. Каза, че когато си я видял за първи път, е била облечена с червена рокля. Вярваш ли в съвпадението? Защото, когато се срещнахте отново след толкова години, също беше с червена рокля.

— Е, едва ли е ходила облечена в червено през всички тези години! И то за да е готова пътищата ни отново се пресекат.

— Не разсъждаваш. Все още си сляп, щом става дума за нея. Не се ядосвай.

— Трудно е. — С гневно движение, той набоде пържен картоф. — Какво те безпокои?

— Мисля, че е нагласила всичко. Неслучайно се озова точно в този ресторант, точно по това време с шибаната си червена рокля, Рурк. Знаела е, че ще бъдеш там, и е искала да събуди спомените ти. „Помниш ли ме, плейбой?“.

— Е, как може да е знаела къде ще бъда...

Рурк замълча и тя забеляза, че започва да проглежда. Нужно ѝ бе огромно усилие на волята, за да не заподскача от радост върху леглото.

— Каза, че била добра в игрите, а може би ти си ѝ помогнал да стане още по-добра. Познаваше кавалера ѝ онази вечер, имал си общ бизнес с него. Не ѝ е било трудно да проучи в кой ресторант си направил резервация за вечеря.

— Детска игра за нея.

— Обажда ти се у дома рано сутринта, кани те на обяд... „Да ми дадеш съвет, да ми помогнеш... заради доброто старо време...“. Сигурно не е престанала да посипва главата си с пепел и да моли да ѝ простиш за онова, което ти е причинила преди години. — Замълча за миг, но реши, че това няма да престане да я измъчва, ако не го изрече. — И не ми казвай, че не ти се е предложила отново. Поне за да опипа почвата.

— Почвата се оказа неплодородна.

— Ако не го знаех, вече да съм я закопала.

— Скъпа, това е толкова... Всъщност е в стила ти.

— Не забравяй с кого си имаш работа — предупреди го тя. Бе изяла бекона си и открадна парче от неговия. — Ако тя все още не се е отказала, освен всичко друго трябва да има предвид и факта, че двете сме пълна противоположност.

— Не разбирам какво намекваш.

Ив поклати глава:

— Сложно е за обяснение. Забрави. Щом си отхвърлил предложението да видиш отново гърдите ѝ...

— Бяха забележителни, доколкото си спомням — пошегува се той.

— По-добре си мълчи. — Усмивката му я изпълни с топлина. — Е, тя какво направи, когато отхвърли щедро ѝ предложение?

— Преглътна горчивото разочарование с мартини.

— Господи! Започна да ме дразни, отпрати ми няколко дръзки предизвикателства. Последното беше репортажът. Според Мейвис...

— Мейвис ли?

Ив замислено порови с вилица в чинията.

— Отбих се у тях снощи. Но забравих за мечето.

— Забрави и мен.

— Не, не съм. Трябваше да я видя. Да поговоря с нея.

— Радвам се, че си откровена. — Рурк докосна коляното ѝ.

— Мейвис е била в играта доста време. И тя е била много добра. Това, което убягна от мен, тя го е забелязала и е разгадала какво се опитва да направи Магделана. Когато ме накара да се вгледам внимателно, аз също разбрах. Поръчала е този видеоматериал, Рурк. Ако го изгледаш отново, сам ще се убедиш. Застава срещу камерата, позира, прави така, че и двамата да сте в кадър. Не е било скапано

съвпадение да ви заснеме някакъв смахнат репортер. Това е нейно дело.

— Съмърсет каза същото и го нахоках. Въпреки че дълбоко в себе си бях убеден, че е прав.

— Тя иска да те спечели отново. — Ив гневно заби вилицата в яйцето, защото не можеше да се примири. — След два брака със заможни господа си е осигурила добро състояние. Така че е дошъл твой ред, ти си големият трофей. Навремето те е подценила. Зарязала те е заради сигурния улов. Сега обаче... сега си най-едрата риба.

— Акула ли? — усмихна се Рурк.

— Да. И сега се опитва да докопа големия баровец и да намаже от милиардите му. Единствената пречка съм аз. Може би си мисли, че ако продължите от там, където сте спрели...

— Както ти споменах, тя намекна за това, но аз попарих надеждите ѝ. А после е дошла при теб да те подразни, да те накара да се съмняваш. Много добре го изигра. Причини ни значителни неприятности и болка. Но наистина ѝ дадох да разбере достатъчно ясно, че с теб сме неделимо цяло. И съм твърдо решен да те запазя.

— Може би се надява един ден да успее да промени намеренията ти. А междувременно крои планове да причинява неприятности и разочарования. Залага твърде много на тази карта.

— Да — кимна той, — сигурно ѝ е адски забавно. Отегчава се от обикновените неща или от онези, които ѝ се струват обикновени. Похвали се, че и двата пъти е издържала до влизането в сила на предбрачните споразумения. Винаги е гледала на брака като на средство за постигане на цел.

— Как можеш да затворя очите си за игрите ѝ! — попита Ив. — Нима трябваше да я оставя да действа според плана си?

— Съжалявам. Съжалявам, че не го прозрях.

— Направила си е криви сметки — въздъхна Ив и хвана ръката му.

Той преплете пръсти с нейните.

— Все още ми се иска да ѝ сритам задника — призна тя.

— Непочтено ли ще е от моя страна да видя това?

— Мъжете винаги са обичали да гледат женски бой. Проблемът е, че ако се случи нещо подобно, ще дадем още храна за приказки и

сплетни. Достатъчно ми е да зная, че безразличието ти я вбесява. Да не се занимаваме повече с нея.

— Съгласен съм.

Линкът ѝ запиука.

— Без видеовръзка — даде разпореждане на устройството, след като отговори: — Далас.

— Пак съм аз, Рио. Издействах ти заповедта за жилището на Страфо. Досадна работа. Съдията направи отстъпка и нареди никой да не безпокои семейството преди осем сутринта.

— Не е голям проблем. Благодаря, Рио.

— Намери ми поне една улика. Иначе Страфо ще се разфучи пред медиите.

— Ще намеря — обеща Ив.

— За Оливър Страфо ли става дума? — попита Рурк, когато тя затвори. — Подозираш го в убийството на онзи учител?

— На двама учители. Заподозреният, който до вчера беше начело в списъка, е мъртъв.

„Доста съм изпуснал“, осъзна той. Време бе да навакса.

— Е, да започнем деня, както обикновено го завършваме.

— Мисля, че вече го направихме.

— Паметта ми не е толкова къса. Не със секс, лейтенант, въпреки че той е чудесно начало и край почти на всичко. Обясни ми докъде стигна с разследването.

Разказа му, докато вземаха душ и докато се обличаха. После отидоха в кабинета ѝ.

Когато влязоха, джобният му линк запиука. Рурк погледна дисплея и го прибра обратно.

— Така ли ще се държиш с нея? — попита Ив.

— За момента. Значи теорията ти е, че Страфо е убил Фостър, защото той е знаел за изневярата.

— Не бих го нарекла теория. Просто една от многото версии. Другите са, че го е извършила съпругата на Страфо, със същия мотив. Или Моузбли, защото Фостър е знаел за нейната тайна връзка.

— Това училище ли е, или царство на разврата? — ужаси се Рурк.

— Все още не изключвам и версията Уилямс да е убил Фостър, за да запази кариерата и репутацията си. После някой от съпрузите

Страфо или Моузбли да е очистил Уилямс. Снощи се канех да проверя вероятностите, но се случиха някои неща.

— Искаш да установя дали Страфо би могъл да премине през охранителната система за всяко от двете убийства.

— Ще бъде от полза да имам и този коз в джоба си.

— В ръката си — вяло я поправи Рурк. — Картите се държат в ръка. Ще проверя охранителната система, но убийството на Фостър ми се струва като да впрегнеш каруцата пред коня. И при тримата ти заподозрени главната заплаха е бил Уилямс.

— Зная това. Но нямам доказателство, че Уилямс е заплашвал да изобличи някого преди разправията с Моузбли в деня на смъртта си. Възможно е Фостър да го е предизвикал. Тогава Уилямс си казва: „Шибан досадник, ще се отърва от него“.

— Единият от съпрузите Страфо изпада в паника и го убива. Или Моузбли. — Рурк мислено строи всички играчи в редица. — Цяло племе индианци, но без вожд.

— Какво значи това в превод?

— Много заподозрени, но никой от тях не се откроява като най-вероятен извършител.

— Да. Това е най-големият проблем в цялото разследване. Не мога да намеря силен, ясен мотив. Сякаш няма такъв. Затова се съсредоточавам върху съмнителните. Фостър е държал за правдата, но не е обичал да всява смут. Имам свидетел, който го е видял да си бърби приятелски с Уилямс в стаята за отдих сутринта преди смъртта му. Фостър не би се държал така с него, ако са имали сериозни пререкания.

— Каза, че Фостър е докладвал за тормоза, упражняван от Уилямс върху Санчес — напомни й Рурк.

— Да, но просто му е дал урок. Известно време преди това е казал на Уилямс да остави диетоложката на мира. Издал го е и той е бил смъмрен. Проблемът е бил решен. Сега зная, че Фостър е сгацил Моузбли и Уилямс на калъп в плувния басейн на училището. Казва на съпругата си, че Уилямс има връзка с жена, с която не би трябвало да се забърква. Но без да спомене името й.

Рурк закрачи пред таблото с материали по случая и се вгледа в снимката на Моузбли.

— Властна и строга жена. Директор, авторитетна фигура. Диетоложката е била от помощния персонал. Свалките на Уилямс са я смуцавали, а Моузбли очевидно ги е приемала.

— Да, твърденията ѝ за изнасилване бяха смешни. Но защо да убива Фостър, щом е решил да си трае? Защо да предизвиква обществен скандал пред собствения си праг?

Ив поклати глава. Теорията ѝ просто не се връзваше, нямаше смисъл.

— Връщам се на версията за отмъщение или чиста злоба. Никоя от другите не ми харесва.

— Ще добиеш по-ясна представа. Досега не си била в най-добрата си форма — успокой я Рурк.

— Прав си. Е, да видим какво ще открием в мезонета на семейство Страфо.

16.

„Не е само това, че досега не бях във форма“, реши Ив, докато работеше в домашния си кабинет и чакаше да ѝ се обади Макнаб. Самият случай нямаше ясна насока, нямаше фокус.

Всички мотиви бяха съмнителни. Проверката на вероятностите доведе до задънена улица дори с главните заподозрени. А въвеждането на профила на Алика Страфо я изпрати в дъното на списъка.

Имаше още нещо, което терзаеше тази жена, освен угризенията ѝ заради изневярата. „Какво ли знае?“, запита се Ив. Какви мисли се въртят в главата ѝ? Какво я прави толкова уязвима и уплашена?

Смъртта на сина ѝ? Дали тази разтърсваща загуба е отворила у нея толкова дълбока пропаст, че вечно да бъде крехка и нестабилна? Докато Оливър Страфо, изглежда, е свикнал да живее с трагичната случка. Но те имаха и друго дете, живо и здраво. Очевидно неговото присъствие не бе достатъчно, за да накара Алика да стъпи на земята. Дъщеря ѝ, успешната кариера на съпруга ѝ, разкошното жилище, детегледачката — всичко се оказваше недостатъчно. Затова се бе подхлъзнала, а Уилямс веднага е дотичал да ѝ подаде ръка.

Може би се е подхлъзнала не за първи път...

„Е, и какво от това?“ — рече си Ив.

Обърна се и видя Рурк, застанал до вратата на кабинета ѝ.

— Какво от това? — повтори гласно тя. — Ако Алика е кръшкала и по-рано, нима проникателен мъж като Страфо нямаше да я усети?

— Всеки ден някой изневерява на брачния си партньор. Но другият колкото и да е проникателен, невинаги подозира. Или не би си признал. Всъщност — добави Рурк — може би Страфо не го е грижа, дори и да знае.

— Той е горд. Грижовен съпруг е, държи на семейството си. Не би се преструвал, че не му пука. Ако е било за първи път, нима ще скочи да убива един невинен човек, който случайно е станал свидетел на изневярата на жена му? И то на място, където дъщеря му ще бъде травмирана от това? — „Две големи спънки“, реши Ив и поклати глава.

— Не ми се струва правдоподобно. Но ако е бил наясно, защо ще се съгласява да защитава мъжа, с когото жена му е кръшкала? А защо, след като е приел да го защитава, ден по-късно размисля и решава да убие кучия син?

— Може би за да накара разследващия детектив да си зададе точно този въпрос.

— Е, постигна го. — Ив прехвърли версията наум и се залюля на стола. — Много е хитър в съда, преценява нещата от всеки ъгъл и знае как да извърти... Почакай! Ето един възможен ъгъл: може би е поел защитата на Уилямс само за да владее положението и накрая да загуби делото? Дори не е нужно да изпуска топката. Достатъчно е да не я ритне зад голлинията.

— Да. Поема случая с цел да се погрижи клиентът му да бъде признат за виновен. Умно и почти недоказуемо — поклати глава Рурк.

— Както казах, много е хитър. Поиска заповедта за обиск да бъде обявена за невалидна, което би означавало, че доказателствата са получени по незаконен път. Знаел е, че Рио ще успее да отхвърли доводите му. Нарочно започва слабо...

Рурк взе чашката с кафе от бюрото ѝ и отпи.

— Хубава, ясна стратегия за отмъщение.

— Защо тогава да убива човека, щом е кроял план да го прати зад решетките?

Ив отново млъкна. Рурк остави чашката и с успокояващ жест погали косата ѝ.

— Въртите се в кръг, лейтенант.

— Да, така е, защото има нещо, което все още не забелязвам...

— Изведнъж Ив скочи на крака. — Трябва да погледна таблото в службата.

— Кога ще актуализираш това тук? — Той се приближи и я прегърна. — Загуби време. — Притисна устни към челото ѝ с тиха наслада и усети как тялото ѝ се отпуска в ръцете му. — Проблемите между нас ти костваха време.

— Ще наваксам. — „Заедно ще наваксаме“, мислено се поправи тя. Преплете пръсти на гърба му и видя усмивката му. — Какво мислиш за охранителната система?

— Проста е, права беше за това. Лесно е да се премине през нея. — Прегърнати, двамата застанаха срещу таблото. — Да се внесе

оръжие е по-трудно, но не и невъзможно. Ефектът би бил само леко примигване, ако човек познава системата.

— Все пак е нещо. Ще прегледам дисковете, ще видя дали е имало смущение за секунда-две.

— Нали Макнаб щеше да се заеме с тях. Ти си имаш и други задължения.

— Да, дължа ти време — въздъхна виновно Ив.

В този миг на вратата се появиха Пийбоди и Макнаб.

— Здравейте. Радвам се да ви видя така. Извинявайте! — усмихна се до уши жената.

— Не си сваляй палтото, тръгваме! — викна ѝ Ив. После се обърна към Рурк и след миг устните им се впиха.

— Леле! — възкликна отново Пийбоди и направи знак на Макнаб да кротува.

— Здравейте, как я карате? — Рурк погледна новодошлите.

— Не се заприказвай с тях — нареди му Ив и тръгна към вратата. — Ще забравят, че имаме работа за вършене. А вие двамата — с мен! И стига сте се хилили — смъмри ги, когато закрачи пред тях. — Ако усмивките ви замръзнат така, ще трябва цял ден да гледам глупавите ви физиономии. Зловещо е.

— Просто се радваме. Значи вече всичко е наред, а? — сияеше Макнаб.

— Върви напред! — подкани го Ив и леко забави крачка. — Ще приключим с тази тема, като кажа, че оценявам съчувствието, вярата и подкрепата ти.

— За това са приятелите. И партньорите.

— Да. Все пак благодаря. — Поколеба се, когато тръгнаха надолу по стълбите. — Вървете, ще ви настигна.

Ив спря и взе шлифера си от парапета, където Съмърсет предвидливо го бе праметнал. Погледна го, докато се обличаше.

— Рурк е добре. И двамата сме добре. Тя няма повече да му създава проблеми.

— А на теб? — попита икономът.

— И на мен.

— Много се радвам да го чуя.

— Зная. Оценявам това.

— Докарах онази недотрошена таратайка — произнесе той с каменна физиономия. — Очаква те отпред. Дано не загрозява фасадата още дълго.

— Разкарай се, плашило.

— Ето — усмихна се подире ѝ Съмърсет, — всичко отново е нормално.

Ив също се подсмиваше, когато излезе.

Страфо ги посрещна на вратата. Не бе повикал адвокат, въпреки че имаше това право. „От гордост“, реши Ив. Бе твърде самовлюбен, за да позволи някой друг да защитава законните му права.

Малко изненадващо бе, че не е изпратил съпругата си, детето и гувернантката някъде. „Отново от гордост“, помисли Ив и предположи, че домакинът държи да им покаже как ще се справи с тази глупост. Трябваше да са наясно кой командва в дома му.

Подробно прочете заповедта за обиск, без да бърза, с равнодушно изражение. „Със сигурност е бесен“, рече си Ив. Зад маската на спокойствието му кипеше гняв.

— Редовна е — заключи той и срещна погледа ѝ. — Настоявам екипът ти да свърши работата си експедитивно и с подобаващо уважение. Ще ви подведа под отговорност, ако нанесете някакви щети.

— Ще го имаме предвид. Давам начало на записа и ще записвам през цялото време. Детектив Макнаб ще се заеме с електрониката. Ако се наложи конфискуване на някои вещи, ще получиш разписки. Искаш ли да останеш в жилището, докато изпълняваме заповедта?

— Разбира се.

— Удобно е и за нас. — Тя кимна на Макнаб, а после на Бакстър и Трухарт, които току-що бяха пристигнали. — Бакстър, вие с Трухарт поемете първия етаж. Пийбоди — с мен!

Тръгна към стълбите и мина покрай Алика, която стоеше там и стискаше ръката на Рейлийн.

— Извинете, лейтенант — каза момичето.

Ив спря и го погледна учудено.

— И моята стая ли ще претърсите? — осведоми се Рейлийн.

— Всички помещения, включително и твоята.

— А може ли...

— Рейлийн! — Гласът на Страфо прозвуча рязко и припряно. — Нека оставим полицаите да свършат това, за което са дошли.

Рейлийн наведе глава по-скоро развълнувана, отколкото засрамена.

— Да, сър.

Ив започна от мансардата. Там имаше уютна всекидневна за приятни семейни занимания. Два дълги меки дивана, двойни кресла и огромен видеоекран.

Широката полица над студената камина беше отрупана с медни урни и семейни снимки в рамки от същия метал: семейството на плажа; Рейлийн с ученическа униформа; в розова рокля с къдрички; съпрузите в официално облекло, елегантни и щастливи...

Отделно помещение на етажа заемаше домашният фитнес. Добре оборудван, забеляза Ив, с изглед към града през дълга редица прозорци.

Имаше и малка кухненска ниша, оборудвана с минихладилник, готварска печка и къс барплот с няколко табуретки.

Баня с вана за хидромасаж и душ-кабина.

Работен кът нямаше.

Ив претършува шкафовете и чекмеджетата, надникна под възглавниците и свали картините от стените, за да ги огледа отзад.

— Тук е чисто — каза тя на партньорката си. — Макнаб ще провери електрониката.

— Семейно убежище, пълно с глезотии. — Пийбоди се озърна отново. — Сигурно, когато си почиват, прекарват повече време тук, отколкото в хола на долния етаж. Гледат филми, развличат се с игри на масата до прозореца. Долу е по-скоро за гости.

— Да, така е... — Ив хвърли още един поглед към камината и снимките на полицата. — Да продължим с втория етаж.

Разделиха се и Пийбоди се зае с домашния кабинет на Страфо, а Ив — с всекидневната на Алика. Отново огледа камината, семейните снимки и портрети.

Започна да рови в шкафовете.

Всичко бе типично женско. Списания и дискове за мода, обзавеждане и възпитаване на деца. Бележки, напомнящи да изпрати благодарствени картички за тържества и подаръци или покана за коктейл, вечеря или обяд. Записала бе да купи подарък за домакинята

на еди-кой си прием, за мъжа си по случай годишнина. Обичайни неща за съпруга на преуспял и влиятелен господин.

Неща, с които Ив никога не се занимаваше.

Кой ли ги вършеше, запита се тя. Дали Рурк се справяше сам, или ги възлагаше на Съмърсет? А може би на Каро?

Среци на Страфо за партия голф, делова вечеря — със или без съпругата, уговорки за козметични процедури, часове при лекари, проби при шивач, запланувани пътувания извън града. Семейна екскурзия, предвидена за март, когато бе пролетната ваканция на детето.

Сравни бележките с тези на Алика. Среци за обикаляне по магазини, обяд, посещение в козметичен салон, вечеря със съпруга ѝ, понякога с клиенти или приятели.

Ив забеляза, че никой от двамата не е имал уговорки за времето, по което бяха извършени двете убийства.

Бележникът с ангажиментите на детето бе шокиращ. Танцова школа два пъти седмично, среци за социализация (какво бе това, по дяволите?) три пъти в седмицата, с различни други деца. Едно от тях бе Мелъди Бранч — всеки четвъртък следобед от три и тридесет до четири и тридесет. Една седмица у семейство Бранч, една тук, в мезонета на Страфо.

Бяха записани някакви тренировки, нещо, наречено „умствени упражнения“, на което детето ходеше всяка събота сутрин, а два пъти в месеца и сбирки на доброволческа организация „От децата“.

В добавка към месечната програма имаше множество рождени дни, екскурзии, училищни проекти, сбирки на театралния кръжок, часове при лекари, посещения в библиотеки или музеи, творчески проекти, семейни излети.

Очевидно бе, че дъщерята има повече ангажименти и от двамата си родители.

„Нищо чудно, че им е нужна детегледачка“, помисли си Ив. Макар да бе малко странно, защото Алика нямаше никакви други ангажименти, освен заниманията с Рейлийн. Не преследваше кариера и дори не се занимаваше с нещо за удоволствие извън дома си.

Ив прибра бележниците в плик. Нужно ѝ бе време да ги прегледа по-подробно, да потвърди всички имена, групи и местонахождения.

Продължи с малкото бюро. Канцеларски принадлежности с монограми. „Значи Алика пише някои от онези благодарствени писма и покани собственоръчно“, досети се Ив. Подредени според повода картички — за рождени дни (забавни, романтични, официални, младежки), съболезнователни, поздравителни и прочее.

Резервни дискове и листове, бележник с адреси, папка с изрезки от списания за интериор.

Това напомни на Ив за изрезките, които Пийбоди бе намерила в бюрото на Лисет Фостър. „Имат нещо общо“, помисли си тя. Дали това бе от значение? Може би някога пътищата им са се пресекли, щом и двете се интересуват от вътрешен дизайн.

Набеляза си да провери това, макар да се съмняваше Алика и Лисет да си купуват възглавнички и драперии от едни и същи магазини.

Запазената от Алика кореспонденция се състоеше от малки картички или бележки от приятелки, разпечатани имейли от тях или от детето.

Имаше картички за рожден ден или скорошно оздравяване от Рейлийн, всички изработени от нея. С повече стил и въображение, отколкото би проявила Ив. Красиви хартии и цветове, картинки, свалени от компютъра или нарисувани собственоръчно.

„Не тъгувай, мамо!“

Това бе посланието на една от картичките, изписано с едри, равни букви върху плътна розова хартия. Имаше рисунка на лице на жена с блестящи сълзи по бузите.

Жената се усмихваше, притиснала буза към лицето на момиче. Около тях имаше рамка от безброй разцъфнали цветя, а най-отгоре широка панделка.

Посвещението гласеше:

„Винаги ще бъда до теб и ще те карам да се усмихваш! С обич, вечно твоя Рейлийн“.

Ив забеляза, че Алика е отбелязала датата на гърба на картичката — 10. 01. 2057 г.

В гардероба намери художнически принадлежности, риза, изцапана с бои, и прозрачни кутии, пълни с късчета мрамор, камъчета, мъниста, панделки, копирени цветчета. „Хобита“, предположи Ив. Всичко бе идеално подредено, както навсякъде в къщата.

На най-горния рафт, зад кутиите с материали, намери красива голяма кутия, облепена с плат, с бляскави камъчета на закопчалката.

Свали я и я отвори. Откри снимките на мъртвия син. Ето къде бяха те — от новородено до малчуган. Алика сияеща в напреднала бременност, сънена Алика, гушнала бебе, увито в синьо одеялце. Снимки на момченцето с по-голямата му сестра, с бащата, с роднини и познати.

Намери парче от одеялцето, кичурче фина коса, малко плюшено кученце и пластмасово кубче.

Далас се сети, че Мейвис и Леонардо бяха подарили на двама им с Рурк кутия за спомени за една Коледа. Това тук бе кутията за спомени на Алика, посветена на сина ѝ.

„Колко ли често я изважда“, запита се Ив. Да разгледа всички снимки, да потърка синьото парченце мека тъкан между пръстите си или да подържи кичурчето коса до бузата си...

Но беше прибрала всичко това, скрито на висока полица в дъното на гардероба. Никъде другаде в къщата не бе видяла нещо, което да напомня за момченцето.

Защо ли?

Огледа всеки предмет, после ги прибра в кутията и я върна на мястото ѝ.

Когато свърши със стаята, надникна в домашния кабинет на Страфо, където Пийбоди тъкмо приключваше.

— Почти съм готова. Макнаб работи в голямата спалня, за да не си пречим. Прибрах доста дискове и папки. Досега не е изникнало нищо.

— Намери ли нещо за загиналото им дете?

— О... Не, тук няма нищо за сина им. — Партньорката ѝ застана неподвижно и се намръщи. — Малко е странно.

— Във всекидневната на Алика има куп изрезки от списания за обзавеждане. Лисет държеше подобни неща на бюрото си.

— Мислиш, че са се срещали? — Пийбоди сви рамене. — Може би. Но аз също имам такива изрезки и съм посещавала не един сайт за интериор. Ти никога ли... Всъщност няма смисъл да питам! — отсече тя, когато срещна втренчения поглед на Ив.

— Струва си да се провери. Да споменем името пред Лисет, да ѝ покажем снимка на Алика.

— Добре. Да се свържа ли с нея още сега?

— Да, нека зачеркнем това от списъка и да продължим със спалнята. — Когато влезе там, Макнаб се обърна. — Нещо съмнително? — попита тя.

— Безупречни са. Много входящи и изходящи съобщения, но нищо, което да се набива в очи. Главно лична информация. Банки, маркетинг, бележки за предстоящи срещи и други подобни на главния етаж. В компютъра на детегледачката е същото. Разговори със семейството и с приятели в Ирландия по два пъти в седмицата, чести имейли. Бъбрене за семейство Страфо и хлапето, но нищо, което да те накара да подскочиш от изненада.

— Продължавай да преглеждаш.

Ив бързо се убеди, че семейство Страфо предпочита качествени тъкани и класически кройки. И неговият, и нейният гардероб бяха широки, пълни и старателно подредени.

Обувките стояха в прозрачните си кутии, подредени според вида и цвета. Тоалетите висяха на групи, разпределени по цвят: ежедневни, за работа, вечерни. Всички бяха изискани. Най-официалните имаха етикети, на които бе отбелязано къде и по какъв повод са били носени.

Ако си падаха по секс играчки, бяха успели да ги измъкнат преди пристигането на полицаите. В чекмеджетата на нощните шкафчета имаше дискове с книги, бележници, фенерчета.

Но тоалетката на Алика бе пълна с провокативно бельо и безброй различни кремове и лосиони за тяло. Напомнянето в бележника ѝ да поднови противозачатъчните си за следващото шестмесечие говореше, че сексът в семейството е сред редовно практикуваните занимания.

В чекмеджето с бельото намериха успокоителни, антидепресанти и приспивателни.

Опаковаха по едно от всеки вид.

— Нито името, нито физиономията на Алика е позната на Лисет — докладва Пийбоди.

— Е, беше просто предположение — махна с ръка Ив.

— Далас, зная, че не бива да влагаме лични чувства при разследване, но сърцето ми се къса заради Лисет. Естествено, попита дали можем да ѝ кажем нещо ново. Трябваше да ѝ дам стандартен отговор. Прие го. — Съчувствието, което един детектив трябваше да

потиска, беше изписано на лицето ѝ. — Вкопчила се е в това, сякаш е единственото, което ѝ помага да се държи на крака точно сега.

— Тогава да продължаваме, Пийбоди, за да можем да ѝ дадем отговорите, от които се нуждае.

Ив я остави и тръгна надолу да намери някого от съпрузите. Мъжът крачеше и говореше в микрофон, със слушалки, а Алика си даваше вид, че с интерес разглежда списание. Щом я забеляза, Страфо прекрати разговора.

— Свършихте ли?

— Не. Жилището ви е голямо, нужно е време. В гардероба в спалнята има сейф. Трябва да бъде отворен.

Той прехапа устни, но само за миг. Преди Алика да стане, ѝ даде знак да се успокои.

— Аз ще се погрижа за това. — Погледна Ив. — Свършихте ли работата си на третия етаж?

— Свободен е.

— Алика, когато Кора доведе Рейлийн, би ли ѝ казала да я качи в мансардата?

Съпругата му кимна, а той отиде при нея и Ив долови нежността, с която докосна рамото ѝ. „Е, добре — помисли си тя, — обича жена си. Какво означава това?“

Адвокатът проговори едва когато бяха вече горе по стълбите, за да не ги чува съпругата му.

— Как би се чувствала ти, ако домът ти бъде преобърнат с главата надолу от чужди хора, ровеци в личните ти вещи?

— Стараем се да не разхвърляме твърде много. Имаме две жертви, Страфо. Познавал си и двамата, а единият ти беше клиент. — Погледна го с известен сарказъм. — Ужасен начин да загубиш клиент, впрочем.

— Глупав начин да се отървеш от него — възрази адвокатът. — Да, познавах ги... бегло. Може би изхождаш от теорията, че съм недоволен заради натоварената училищна програма на Рейлийн и умъртвявам преподавателите ѝ един по един.

— Питам се защо си поел защитата на жалко нищожество като Уилямс. Ако знаех, щяхме да избегнем това претърсване.

— Аз съм адвокат. — Тонът му бе спокоен и равнодушен. — А клиентелата ми не е само елитна.

— Имаш право. Всеки върши работата си — вдигна рамене Ив.

— Така е. — Страфо влезе в спалнята, подмина Пийбоди и се устреми право към сейфа в гардероба. — Отворих онзи в кабинета на долния етаж за помощниците ти — обясни той, докато въвеждаше комбинацията. Завърши я с докосване на палеца си.

— Благодаря за съдействието.

Вътре имаше бижута — негови и нейни. Скъпи часовници, няколко от тях антики, бляскави скъпоценни камъни, искрящи перли. Страфо не откъсна поглед от Ив, докато тя опипваше стените и търсеше фалшиви прегради и тайници.

Когато приключи, тя се отдръпна назад.

— Можеш да го затвориш.

Страфо заключи сейфа и попита:

— Колко още ще се бавите?

— Около два часа, предполагам. Искам да ти задам един въпрос. Къщата е пълна със семейни снимки. Не видях нито една на сина ти. Защо?

Само за миг долови нещо в очите му и то бе недоумение.

— Мъчително е. И е твърде лично.

Обърна се и излезе. В ума на Ив се въртяха версии и догадки, докато го проследяваше с поглед.

— Кажи на Бакстър и Трухарт да поемат стаята за гости тук горе, Пийбоди. Ти започни с баните. Аз влизам в детската.

Интересно бе, че при натоварения си график момичето очевидно има време, което да прекарва в разкошната си стая. Ив огледа започнатите проекти и дисковете с писмени работи, прибрани в розов калъф с монограм. Картоненият настолен календар с две кученца бе нагласен на вярната дата.

И тук имаше снимки. Една от тях бе на класа ѝ в „Сара Чайлд“, всички строени по височина, с безупречни униформи. Рейлийн с родителите си, застанали от двете ѝ страни, и тримата със слънчев загар и разрошени от вятъра коси. Училищна снимка на момичето в цял ръст и друга — с розова рокля за парти.

На перваза имаше няколко съвършено поддържани зелени растения в розови и бели саксии. Очевидно тази цвetoва гама не омръзваше на Рейлийн. Или нямаше избор. Ив би заложила на първото.

Малката притежаваше повече дрехи, отколкото Ив през цялото си детство. Всичко бе идеално подредено, както в гардероба на родителите ѝ. Имаше балетни рокли и пантофки, футболен екип и обувки. Три еднакви ученически униформи, официални и ежедневни облекла, дрехи за игра, всички съчетани с подходящи обувки.

Ластиците, панделките, шнолите и фибите бяха безброй, до една старателно прибрани в чекмедже.

Поне нямаше етикети къде и по какъв повод е облякла някой тоалет. Но много неща — тетрадки, чантички, стикери, пособия за писане и кальфи бяха обозначени с името ѝ.

На голяма декоративна възглавница върху леглото ѝ искреше надпис „Принцеса Рейлийн“, както и на пухкавия розов халат за баня и чехлите в същия цвят.

Момичето имаше свой бележник за срещи, в който записваше всички занимания и уговорки, и друг — с адреси и имена на съученици и роднини, с номерата на множеството линкове на баща ѝ.

Далас ги прибрани в плик.

— Кой ви е дал позволение да вземете тези неща?

Ив се обърна, макар да знаеше, че зад гърба ѝ е самата Рейлийн.

— Не трябваше ли да бъдеш някъде другаде?

— Да. — На детските ѝ устни се появи чаровна заговорническа усмивка. — Не ме издавайте, моля ви. Исках само да погледам как претърсвате. Може би един ден ще се занимавам с криминални разследвания.

— Така ли?

— Татко смята, че от мен ще излезе добър адвокат, а мама се надява да се насоча към изобразителните изкуства или балета. Обичам да танцувам, също и да развивам ума си. Може би ще уча за криминолог. Това е точната дума, проверих в речник. Човек, който изследва веществени доказателства. Вие ги събирате, но други хора ги изследват. Така е, нали?

— Донякъде... — изпъшка Ив.

— Мисля, че всеки може да ги събере, но изучаването и анализирането им е важно. Все пак не разбирам какво доказателство представлява моят бележник с адреси.

— Затова аз съм ченге, а ти не.

Усмивката на момичето премина в сърдито цупене.

— Не е учтиво да говорите така.

— Не съм и длъжна. Вземам разни неща, за да ги прегледам по-подробно, когато имам време. Баща ти ще получи разписка за всичко, което бъде изнесено от дома ви.

— Все едно. Това е просто някакъв бележник. — Рейлийн нехайно сви рамене. — Помня всички номера и кодове. Имам отлична памет за числа.

— Радвам се за теб.

— Потърсих информация за вас и узнах, че сте разгадали много престъпления.

— Точната дума е „разкрили“. Щом искаш да работиш с полицаи, трябва да свикнеш да използваш техните термини.

— Разкрили — повтори Рейлийн. — Ще го запомня. Разкрили сте онзи случай с мъжете, които проникнаха с взлом в къща и убиха всички, освен едно момиче, по-малко от мен. Казваше се Никси.

— И все още се казва така.

— Тя даде ли ви ключова информация? Помогна ли ви с нещо да хванете убийците?

— Всъщност да. Няма ли да отидеш при майка си? — попита отчаяно Ив.

— Опитвам се да се сетя нещо във връзка с този случай. — Рейлийн застана пред огледалото, погледна отражението си и пооправи къдриците си. — Защото бях там през цялото време. Много съм наблюдателна и може би съм забелязала нещо важно. Бих могла да ви помогна да разкриете убийството.

— Ако се сетиш нещо, веднага ми се обади. Но сега се изнасяй оттук!

Очите на момичето срещнаха погледа ѝ в огледалото и за миг в тях проблесна нещо. После то се завъртя на пети.

— Това е моята стая.

— Имам съдебна заповед. Разкарай се.

Рейлийн присви очи и скръсти ръце.

— Няма.

Лицето ѝ издаваше откровена дързост, арогантност, увереност, гняв. Ив долови предизвикателството.

Тръгна бавно към нея, хвана я за ръката и я издърпа навън.

— Голяма грешка е да се заяждаш с мен — каза тихо, затвори вратата и заключи.

После заключи и вратата на спалнята ѝ, в случай че Рейлийн предприеме обходна атака.

Отново се залови за работа.

Не бе смущавана повече, докато Пийбоди почука.

— Защо си се заключила?

— Хлапето ми лазеше по нервите.

— Казах на момчетата да натоварят някои от кашоните, в които опаковахме вещите. Сложихме им етикети, дадохме разписки. За съжаление не намерихме никаква отрова в шкафчето с подправки или бележки за изнудване в библиотеката. Но имаме в какво да се ровим. Тук откри ли нето?

— Разни неща, но не и дневника ѝ.

— Може би не води дневник.

— Напротив, спомена за него след убийството на Фостър.

— Значи добре го е скрила.

— Не толкова, че да не го намеря, ако е тук.

Пийбоди се огледа колебливо:

— Може и да няма. На десет години все още е рано за момчета, а точно те са голямата тема на момичешките дневници.

— Има буден ум, проникателна е... А къде са бележките от рода на „Мама и тате не ми позволяват да си направя татуировка. Толкова са старомодни!“ или „Мечтата на живота ми, Джони, ме погледна в коридора днес!“

— Не разбирам какво би ни разкрил дневникът ѝ, ако го намерим.

— Най-обикновени неща: какво каза мама на татко, какво направила учителката... Малката е наблюдателна. Освен това е вироглава.

Пийбоди се усмихна.

— Според теб всички хлапета са вироглави.

— Няма спор. Но в това тук има нещо. — Ив погледна към огледалото и сякаш отново видя как Рейлийн наблюдава отражението си. Спомни си и онзи проблясък в очите ѝ. — Ако нещо я е ядосало или е наранило крехките ѝ чувства, бих се обзаложила, че го документира някъде. Но къде?

— Е, може би Макнаб ще открие нещо в компютъра ѝ. Достатъчно умна е, за да запечатва размислите си някъде, където мама, татко и детегледачката няма да ги открият.

— Непременно да провери.

— Разбира се, но ми се струва, че е безсмислено — поклати глава Пийбоди.

— Може би. — Ив се обърна и се загледа в една от снимките. — А може би не.

17.

Когато приключиха с описа на вещите от дома на Страфо, Ив ангажира една от конферентните зали. С Пийбоди изложиха там всичко, групирано според притежателя или онзи, който го е ползвал.

Донесе таблото си с материали по случая и добави снимки на още предмети.

Разглеждаше, обикаляше...

— Моля ви, лейтенант, трябва да хапна нещо.

Изтръгната от мислите си, Ив рязко извърна глава.

— Толкова съм гладна, че ще си изям ушите — оплака се Пийбоди. — Мога да поръчам нещо от закусвалнята долу.

— Давай.

— Супер. Какво искаш?

— Да спипаме проклетото копеле — бързо отвърна Ив.

— За ядене, Далас. Храна — онагледите думите си с жестове партньорката й.

— Няма значение, стига да има и доза кофеин. Тя пази кутия, пълна със снимки.

— Какво?

— Алика. Красива голяма кутия, прибрана високо в гардероба й. Не е напълно скрита, но не е и на видно място. Пълна е със снимки на загиналото дете, кичур от косата му, негови играчки и парче от одеялцето му.

— Господи! — Пийбоди усети как сърцето й се свива. — Горката жена. Сигурно е ужасно.

— Нито една снимка на момчето в къщата, а цял куп скрити в кутията й. — Ив заобиколи купчините вещи и спря до онези от кабинета на Оливър Страфо. — В неговите неща също няма.

Пийбоди застана до нея и се опита да отгатне мислите й.

— Имах втори братовчед, който се удави като дете. Майка му раздаде всичките му неща, освен една ризка. Държеше я в панера си с

принадлежности за шиене. Всеки, който е загубил дете, го изживява по различен начин. Ще донеса храната.

Изниза се, преди Ив отново да я задържи.

Останала сама, тя закрачи около масата пред таблото. Замисли се за мъртвото дете.

Момченцето е било симпатично, лъчезарно, с голяма дяволита усмивка. Така изглеждаше на повечето снимки като поотраснало дете. „Щастливо, сплотено семейство“, мислено обобщи тя, докато гледаше снимката, която бе копирала от кутията на Алика — четиримата Страфо, усмихнати срещу фотоапарата. Децата в средата, родителите от двете им страни.

Сравни я с онази от стаята на Рейлийн. Едно дете, застанало между мама и татко. Макар да бе усмихната срещу обектива, очите на Алика изглеждаха хлътнали, а около устните ѝ имаше бръчици на напрежение.

Нещо липсваше.

Дали се опитваше да запълни тази празнота със светски изяви, рутинни дейности, срещи с приятелки, преобзавеждане? Лекарства и мъже...

„Не тъгувай, мамо!“

Малката Рейлийн бе будно хлапе. Умно и схватливо. Но самоувереността му не допадаше особено на Ив. Рейлийн бе направила проучване за нея, за кариерата ѝ, за разследваните случаи. „Не е толкова трудно, но е интересно занимание за десетгодишно дете“, помисли си Ив.

И изведнъж се сети за Никси — другото будно и схватливо момиче. Смело хлапе. Бе загубила брат си и цялото си семейство. Светът ѝ бе рухнал в една-единствена ужасна нощ.

Никси бе пълна с въпроси, също като Рейлийн. Може би нейните бяха по-находчиви и издаваха по-голямо любопитство.

На тяхната възраст Ив едва бе започнала да учи в истинско училище. „Дали и аз съм била толкова любопитна?“, запита се тя. Може би, но тогава не се осмеляваше да зададе въпросите си. През първите осем години от живота ѝ всяко питане означаваше юмрук в лицето. А може и нещо по-лошо.

По-добре беше да си мълчи.

Нещо ставаше в онази къща. В съвършения дом на Страфо имаше нещо изопачено. Ив вече не се боеше да разпитва, но трябваше да намери точните въпроси.

Хапна нещо, което някога бе претендирало да се нарича пилешко месо, малко хляб, наподобяващ картонена обвивка.

Стреляйки напосоки, провери серия вероятности. Проследи много пътища на логиката и една-единствена нишка на чист инстинкт. За съжаление компютърът показа, че последното е пълна глупост. Не бе изненадана. После въведе хипотетична версия, пропускайки някои подробности, и машината я обяви за гений.

— Е, би било страхотен удар, а!

Облегна се назад. Глупаво бе, разбира се, да проверява хипотези и версии, без да въведе всички подробности и доказателства. Но задоволи любопитството си.

Заинтригувана, изпрати на Майра копия от всичко и я помоли за мнение. Метна го и на домашния си компютър и взе всичко, върху което би искала да поработи и там, преди да се отправи към бюрото на Пийбоди в общото помещение.

— Ще продължа у дома.

— Смяната почти свършва — подхвърли партньорката ѝ.

— И защо го изтъкваш?

— Няма значение.

— Ще се отбия в училището да почувствам атмосферата още веднъж. Кажи на Макнаб, че искам проучване за личните финанси на Страфо от компютъра му. Ако открие нещо съмнително, трябва да го знам.

— Хм, утре почиваме. И ти, и аз, всички. Освен това е Свети Валентин — напомни ѝ Дилия.

— Господи! — настръхна Ив. — Очаквай повикване, детектив. Бъди в готовност веднага да наметнеш нещо върху оскъдното облекло, с което разпалваш извратените фантазии на Макнаб!

— Имам един шинел, запазен за тази цел, шефе — кимна сериозно Пийбоди.

Ив се замисли.

— Наистина оригинално! Сега да не вземеш да тръгнеш, преди да завършиш доклада си и да го изпратиш на служебния и домашния ми компютър. Искам и записките ти. Впечатления, мнения.

— Да не ти е хрумнало нещо?

— Не зная. Между упражненията за наслада на плътта с Макнаб, които не смея дори да си представя, намери време да прегледаш отново сведенията за учениците и на двете жертви. Оценки, разговори с родители, всичко.

— И какво да търся? — шашна се Пийбоди.

— Кажи ми, когато го намериш — приключи Ив и се отдалечи.

Слезе с ескалатора на първия етаж и с тъга погледна към автоматите за напитки. Прииска ѝ се пепси, но нямаме желание да се мъчи с проклетите машини.

Те сякаш я мразеха.

Вместо да се натъпче в асансьора, изтича надолу по стълбите до подземния паркинг и извади линка си в движение.

Първо се свърза с Каро. Услужливата администраторка на Рурк ѝ се усмихна приветливо.

— Как сте, лейтенант?

— Добре. Може ли... — Изведнъж замълча, решила, че не е редно да кара направо по същество. Щом я бяха попитали как е, тя също трябваше да го стори. Често забравяше тези малки подробности. — А ти как я караш?

— Чудесно. Искам да благодаря и на вас за уикенда във вилата ви в Мексико. С Рива си прекарахме страхотно като майка и дъщеря насаме. Прекрасно е, а и случихме хубаво време. Починахме си от зимата.

Ив не знаеше, че Рурк е подарил на Каро и дъщеря ѝ два дни в Мексико.

— Радвам се — измънка тя. А сега май трябваше да попита за Рива. — Как е Рива?

— Много добре, благодаря. Отново си има приятел... Но този път сериозен. Чудесно е, че пак се забавлява. Сигурно искате да говорите с Рурк.

„Най-сетне!“, помисли си Ив. После гордо отбеляза: „Преминах през цялата тази бързивост и още съм жива!“

— Ако е зает, може само да му предадеш съобщение.

— Ще проверя.

Отегчена, Ив се качи в колата си, когато Каро включи на режим „Изчакване“ и се появи син дисплей. След няколко мига на екрана засияха сините очи на Рурк.

— Лейтенант!

„Господи, колко е красив“, мина ѝ през ума.

— Извинявай, ако прекъсвам заседание за бъдещо световно господство.

— Това беше сутринта. В момента говорим за колонии на други планети.

— Е, добре тогава. Тъкмо тръгвам от работа, но ще отскоча до училището.

— Защо?

— Не съм сигурна. Просто искам да посетя местопрестъплението още веднъж.

Чаровната му усмивка отново накара сърцето ѝ да се преобърне.

— Компания ли искаш?

— А кой ще основава колонии на другите планети?

— Мисля, че държим нещата под контрол. Ще се срещнем пред училището.

— Супер! — Устройваше я идеално.

— Лейтенант?

Тя ругаеше проклетото движение, докато си проправяше път през него, когато чу гласа му:

— Обичам те.

Усети, че се разтапя, но изкрещя:

— Чувала съм тази реплика някъде. Отговорът беше: „И аз те обичам“. Проклет макси бус! Трябва да затварям! Чао!

Пъхна линка в джоба си и със задоволство продължи битката за измъкване от центъра. Накрая победи, но трябваше да поведе друга война — за място за паркиране. Най-сетне спря на две преки от училището и измина пътя до там пеша.

Видя го да слиза от кола, когато стигна до сградата. Висок и строен, с дълго черно палто, развято от вятъра. Когато лимузината му потегли — бе уредил да се приберат заедно — той се обърна. Направи го също както онзи първи път, сякаш усетил присъствието ѝ. Ярките му сини очи се вгледаха в нея.

И също както първия път, Ив усети, че нозете ѝ отмаляват.

Това не бе в стила ѝ, бе необичайно за нея. Но имаше моменти, когато просто се предаваше на поривите си. Измина няколкото крачки, сграбчи реверите на палтото му и сля устни с неговите. Енергично, страстно и реално.

Той я притисна в прегръдката си, както правеше винаги. Останаха завладени от горещата целувка, докато изнервените нюйоркски шофьори ругаеха край тях.

Рурк прошепна:

— Ето я отново някогашната Ив!

— Да, ето ме. — Тя се отдръпна назад. — Целуваш се страхотно, плейбой. Случайно зная, че си адски добър и с ръцете. А сега отвори да влезем.

Той я погледна смаяно:

— Нима искате от мен да проникна с взлом в училище, лейтенант?

— Заповядам ти като на граждански сътрудник!

— Обожавам, когато командваш. Това ме възбужда.

— Едно намигване и усмивка също те възбужда. Опитай!

Той се приближи към вратата и извади малко устройство от вътрешния джоб на палтото си. След като въведе кода, го насочи към таблото на охранителната система и го задейства.

Ключалките поддадоха без звук.

— Майстор си! — за кой ли път се изуми Ив.

— Е, имах някоя и друга минута да проуча охранителната система снощи. И очаквайки заповеди, съставих малка програма за преминаване. — Той отвори вратата и направи галантен жест. — След теб.

— А алармата?

— Моля те! — Погледна я многозначително.

Ив сви рамене и прекрачи прага, но пак се обърна към него.

— А вътрешната охранителна система? Скенерът за карти и пръстови отпечатаци?

Рурк погледна скенера и въведе друг код в устройството в ръката си.

— Заповядай. Можеше да използваш универсалната си карта, което ме кара да мисля, че си искала да узнаеш колко просто може да

бъде проникването в охранявана сграда без разрешение за достъп и идентификация.

— Нещо подобно. Да кажем, че човек не е преминал курс на обучение като теб. Колко трудно би се справил с това, което ти стори току-що?

— Определено по-бавно от мен, защото бях отличникът на класа, така да се каже. Но системата не е сложна. Който и да е магазин в града има по-надеждна. — Потупа ръката ѝ под шлифера. — Фактът, че си въоръжена, е малко по-голям проблем. Ще ми трябва минута, за да изключи скенера за оръжие.

— Действай.

„Просто за удобство“, каза си тя. Внасянето на електрошокова палка не бе нещо, за което си струваше да размишлява.

— Скенерът не би засякъл отрова — отбеляза тя. — Спринцовка — също. Убиецът или убийците биха могли да ги внесат по всяко време.

— Готово, можеш да влезеш. — Рурк спря за миг и огледа фойето. — Е, какво правим тук?

— Не съм сигурна.

— Едва ли ще си играем на „Учителката задържа непослушния ученик след часовете“.

— Няма — увери го тя. — Празните училища са много страховити за секс игри.

Рурк пъкна ръце в джобовете си, докато вървеше навътре.

— Наистина. Сякаш в тях витаят призраците на всички бивши ученици. Като затвори са.

Ив се засмя и приятелски го смушка с лакът.

— Точно така, спомени...

— Не че съм прекарал много време на подобно място. Поне преди Съмърсет да ме вземе под крилото си. Упорито настояваше да уча.

— Държавните училища, които бях принудена да посещавам, не бяха като това. Никакво усещане за престиж и доста по-затегната охрана. Ненавиждах ги. — Ив спря до отворена врата на класна стая. Заприлича ѝ на затворническа килия както някога. — През първите няколко години бях уплашена и глупава, а после си казвах: Е, добре, трябва просто да изтърпя!

— А веднага щом се измъкна от там, постъпи в полицейската академия.

— Беше различно.

— Защото е било твой избор. И вътрешна потребност. — В знак на съпричастност Рурк докосна ръката ѝ.

— Да, никой в моето училище не даваше пет пари дали разпознаваш глаголите или можеш да пишеш гениални есета за социополитическите последици от Градските войни. Или как си с геометрията. Но в нея има нещо ценно.

— В геометрията ли? — учуди се Рурк.

— Линии, пространства, лице, радиус... Заболяваше ме главата. Но сега пресмятам разстоянието, ъглите, най-късия път между две точки. — Тръгна нагоре по стълбите. — Класната стая на първата жертва. Това е... Мамка му, намира се точно в средата!

— Средата на какво?

— На пространството.

Ив вдигна ръка да го онагледи със замах.

— Е, зависи какво имаш предвид — рече той. — Ако си представяш кръг, може би е просто центърът. А ако мислиш за пространството около себе си като кръг, може би е централен ъгъл, чийто връх е в центъра.

Тя спря да крачи в кръг и го изгледа втренчено.

— Освен това — продължи да обяснява Рурк, — тъй като всеки централен ъгъл разсича окръжността на две дъги, едната от тях винаги е по-малка, а другата по-голяма от сто и осемдесет градуса.

— Мили боже! — ахна Ив.

Съпругът ѝ се усмихна и сви рамене.

— Геометрията винаги ми е харесвала.

— Смахнат гений. — Тя намръщено се загледа в края на коридора. — Забравих какво правя.

— Или може би си в допирната точка — спокойно продължи той. — Това е онази единствена точка, в която права пресича окръжност.

— Млъкни.

— Нали ти попита! Разбира се, фигурата, която мислело чертаеш, може да бъде триъгълник, да кажем, и в този случай...

— Още пет секунди, и ще те халосам.

— Знаеш ли кое ми харесваше още повече от геометрията? Да намирам сляпото петно на охранителните камери — каза той. — За което тази наука помагаше. Грабвах някоя малка сладурана и...

Грабна я, завъртя я, притисна я с гръб към стената и страстно я целуна.

Устните му сториха с нея точно същото като геометрията — замъглиха разсъдъка ѝ.

— Дошли сме да вършим работа. Да оставим играта за после.

— Романтична глупачка. Е, добре, мисля, че разбирам какво се опитваш да установиш, и то е свързано с пресечни и междинни точки.

Ив трябваше да притисне слепоочията си, за да се опомни.

— „Междинни“ едва ли е точната дума.

— Използва се в математиката. Мисля, че междинната точка е класната стая на първата жертва. Онази, която се намира между другите. Освен това смятам, че линиите, които проследяваш, се пресичат там, според първата теорема.

— Да оставим висшата математика настрана, защото е на път да отдели ума от тялото ми. Предпочитам това да стане чрез секс. Класната стая на Фостър. — Ив посочи с ръка. — Оставала е празна най-малко по петдесет минути два пъти в онзи ден. Преди часовете и по време на четвъртия му час, което е дало на убиеца добра възможност да сипе отровата в чашата или просто да я подмени. Тази вечер ще се съсредоточа върху версията за подмяна. Може би ще имам късмет. Беше надписана с името му. Както и да е... — Приблужи, разкодира печата и отвори вратата. — Другите класове са в час, включително и другата жертва. Ето тук. — Тя застана до вратата и я отвори. — При втория петдесетминутен отрязък, в който стаята на Фостър е била празна, Уилямс е излязъл от своята за около десет минути. Твърди, че е отишъл до тоалетната.

— Това означава, че имаш отсечка, от точка до точка. Възможност и мотив — кимна Рурк.

— Да. Средството все още не е доказано. Не мога да открива връзка между Уилямс и отровата. Как се е снабдил с нея, защо е избрал точно такава? Междувременно, имало е и още движение. Работникът по поддръжката е бил в мъжката тоалетна. Чист е. Няма досие, няма мотив, с безупречна трудова биография е. Женен е, баща на три деца, има двама внуци, които учат в това училище.

— Но той е друга пресечна точка.

— Да. Видял се е с Моузбли, Халиуел, Уилямс и Доусън. Покъсно и с Рейлийн Страфо и Мелъди Бранч. Разминал се е с всеки от тях. Доусън засича тук двете ученички, а Халиуел — други двама ученици на долния етаж.

— Има и едно неизвестно — прекъсна я Рурк, продължавайки нейното уравнение. — Вероятността непознато лице да се е движило по успоредна линия. Отсечка, която не се пресича с другите, но стига до центъра.

— Външно лице. Алика или Оливър Страфо например. И двамата биха могли да минат през охраната с малко съобразителност и подготовка, да достигнат до центъра, докато Фостър не е там, за което предварително са се осведомили, след което да сипят отрова или да сменят чашата и да си тръгнат. Нужни са по-малко от шест минути, за да влезеш, да се качиш горе, да го направиш и да изчезнеш. Засякох.

Отново спря, извърна се и шумно въздъхна.

— Възможно е да го е извършил един от двамата, без да бъде видян. Нищожен риск, защото, ако някой ги бе забелязал, просто щяха да обяснят, че детето им учи там. Всяко правдоподобно обяснение за посещението им би било прието без съмнение.

— Но никой не ги е видял.

— Никой. Страфо е бил в офиса си, чиято врата е била затворена цялата сутрин. Дали се е измъкнал по някое време? Дошъл е тук и го е извършил... Възможно. Малко вероятно е, но е възможно. Алика е пазарувала. Но е била видяна в деня на убийството на Уилямс. Регистрирала се е, останала е тук известно време.

Рурк отново продължи мисълта ѝ.

— Ако е решила да елиминира учители, защо да се движи по успоредна линия за единия, а по пресечна за другия?

— Именно. Имам и други доводи „за“ и „против“ тази версия, но този е най-сериозният. Никой не би заподозрял нищо, ако я види в училището в деня на първото убийство. Всяко обяснение би свършило работа. — Ив се върна до стаята на Фостър. В мислите си отново го видя да лежи на пода в локва от бълвоч. — Тези убийства не са импулсивни престъпления от страст, а хитро планирани. По-умно от страна на Алика би било да влезе както е редно. Не ми харесва, с нейната емоционалност, но характерът ѝ ме кара да се съмнявам, че ги

е извършила тя. Страфо е хладнокръвен и се владее, за разлика от жена си. Все пак...

— Нещо у нея те смущава.

— Няколко неща. Но трябва да ги формулирам ясно в главата си, преди да ги споделя. Междувременно Фостър се връща, влиза и се затваря вътре за ежедневната си почивка за обяд и планиране на уроци. Отпива глътка ужасен горещ шоколад. Може би, ако бе получил медицинска помощ в първите няколко минути, е щял да оживее. Но убиецът е бил предвидлив. — Ив влезе в стаята и за миг отново видя Фостър — жив, следващ обичайната си рутина. — Жертвата сяда. Праща шеговит имейл на съпругата си и започва да съставя планирания тест. Отпива и умира.

— Да, мъчително — промърмори Рурк, представяйки си гледката, която виждаше тя.

— Мъчително. После двете хлапета, пуснати от час на първия етаж, се качват, разменят няколко думи с Доусън, показват пропуските си и влизат в стаята.

— А защо Доусън остава извън подозренията ти? — попита Рурк.

— Никакъв мотив, нищо подозрително. Учител с над двадесет години стаж, от тях е изкарал тук петнадесет. Никакво вълнение около него. Той е... как се казва... Флегматик по природа.

— Муден и стабилен. Значи се отдалечаваш от версията за директорката Моузбли, въпреки че ти е показала ясен мотив.

— Да. — Ив излезе от класната стая. — Колкото и да не ми е симпатична, не мога да си я представя като извършител на което и да е от двете престъпления. Убийства на свещена училищна територия? Това е кошмар за нея! По-ужасен дори от излизането на сексуалните ѝ авантюри наяве. Родители отписват учениците си, медиите правят лоша реклама. Може би го е извършила, може би си е въобразявала, че ще успее да потули последиците. Но не се получава. Тогава пропищява, че е била изнасилена. Кучка! — Ив смръщи вежди. — Докъде бях стигнала?

— До влизането на двете момичета в класната стая.

— Точно така. Ако бяха пристигнали петнадесет минути порано, Фостър би имал шанс. Но го намират мъртъв и побягват с

писъци. Доусън дотичва, вижда какво е станало и се обажда на директорката.

— Напълно предвидим ход на събитията.

— Така е, нали? Сега да видим какво е станало с Уилямс.

Ив поведе Рурк надолу по стълбите, през фитнес центъра към корпуса с басейна.

— Не е зле — отбеляза той.

— Да, приятно място за деца и учители. Тук Уилямс се спречква с Моузбли. Алика Страфо е в сградата, няма документирана среща с никого. Според показанията ѝ търси Уилямс и ако използвам твоята терминология, се движи по успоредна линия с него и Моузбли и дочува спора им.

От мястото, на което бе застанала, Ив виждаше изходите и входовете на помещението с басейна.

— Тя си тръгва, Моузбли излиза, среща Халиуел и Доусън. Доусън влиза да поговори с Уилямс и за втори път през седмицата се натъква на труп.

— Невероятно съвпадение! — вдигна вежди Рурк.

— Да, но той и медицинската сестра са били повикани и на двете местопрестъпления и са в периферията. Някой друг е достигнал до центъра на двата кръга. — Ив се загледа във водната повърхност. — И двата пъти незасечен.

— Сигурна ли си, че убиецът е един и същи?

— Да, сигурна съм. Убедена съм, че зная името му, но нямам обяснение защо. Трябва да намеря отговора.

— Е, сподели го.

Тя бе на път да го стори, но поклати глава:

— Все още не. Искам да видя какво ще открие гений като теб, без да знае... теоремата, така да се каже. Трябва да го обсъдя и с Майра. Но засега е само интуиция. Първо ще се съсредоточа върху вещественото доказателство — термочашата.

— По магазини ли ще ходим?

— Ще посетим само няколко магазинчета за сувенири в радиус от десет преки.

— Каза „радиус“. Това значи ли, че си смахнат гений?

— Остроумник.

Той хвана ръката ѝ.

— Това ми допада повече.

И обиколката по магазините не доведе до пробив в разследването. Както повечето полицейска работа, и тази бе рутинна. Безкрайни досадни повторения.

Ив говори с продавачи, управители и случайни бърбивци. Въпросният предмет бе широко разпространено изделие, нито скъпо, нито евтино. „Добра цена“, казваха всички. Практично, атрактивно и устойчиво.

— Наложих се да поръчаме нова доставка две седмици преди Коледа — довери й услужлив заместник-управител. — Страхотен подарък, ако сте се сетили в последния момент. Продавахме ги с отстъпка и бързо се разграбиха. Все още вървят добре и сега, преди Свети Валентин. С безплатно посвещение в сърце или романтичен мотив.

— Чудесно е, че водите документация. Интересува ме дали сте продали такъв предмет с посвещение „На Крейг“.

Ив продиктува името буква по буква.

— Няма проблем, ще проверя. Ако е бил купен с кредитна карта, значи има сведение. При плащане в брой — не. Но повечето клиенти не плащат в брой, защото купуват не само един сувенир.

Ив забеляза, че Рурк обикаля и разглежда. Както правеше всеки, който обича да пазарува.

— Много съжалявам. — Лицето на заместник-управителя наистина помръкна. — През последните тридесет дни нямаме документирана продажба на този или друг модел с посвещение „На Крейг“, изписано по какъвто и да е начин.

— Погледнете още тридесет назад.

Изглежда желанието й разтревожи човека.

— Ще ми отнеме няколко минути и ще трябва да погледна в главния компютър в офиса, защото става дума и за миналата година. Ще ме извините ли?

— Добре. Ще почакам. — Ив се обърна и видя, че Рурк не само разглежда, а и купува. Тръгна към него между стелажите. — Какво правиш?

— Пазарувам си.

— Какво пазаруваш? Защо? — „Това навярно е някаква болест“, реши тя. — Вече имаш по сто неща от всичко.

Той само се усмихна и взе плика от продавачката.

— Благодаря. Е, сега имам още повече. Някакъв късмет в разследването?

— Не, все още разпитвам. Знаех си, че ще стигна до плащане в брой. Убиецът е разсъдлив. Не би оставил сведение черно на бяло за покупката. Лесно е да влезе в някое от тези магазинчета, да купи нещо, да доплати за надпис, да подаде няколко книжни и да си излезе. Никой не би го запомнил.

Служителят се върна с тъжно изражение.

— Толкова съжалявам. Не можах да открия това, което търсите. Мога да разпитам продавачките дали си спомнят.

— Благодаря. Обадете се, ако узнаете нещо.

Ив извади визитка и му я подаде.

— Оказа се безполезно — въздъхна огорчено тя, когато излязоха. — Все пак трябваше да отметна и тази задача.

— Заповядай. — Рурк извади от плика с покупки чифт ръкавици.

— Да замениш онези, които загуби след Коледа.

— Не съм ги загубила! — възпротиви се тя, питайки се наум: „Защо все губя ръкавици?“ — Просто не помня къде съм ги оставила.

— Разбира се. Тези ще ги носиш на ръцете си. А тези... — той потупа плика — ще ги оставя в колата ти, за да има какво да сложиш, когато загубиш първите.

— А когато затрия и тях?

— Тогава се връщаме в началната позиция. Е, навън ли ще вечеряме, или ще се приберем у дома, за да продължим да работим?

— Можем да вечеряме, докато работим.

— Колко странно, че това ни устройва. — Рурк я прегърна през раменете. — Аз ще шофирам.

Тя бе избрала ресторанта, от който да вземат готова храна, така че остави менюто на него. Предварително знаеше, че ще бъде рибно. Може би Рурк се спираше на този вид ястия, защото бе роден в островна държава, но по-вероятно ги избираше, защото бяха полезни за нея.

Все пак бе вкусно, както и гарнитурата от ориз с подправки, от които вкусът на зеленчуците почти не се усещаше. Освен това вървеше чудесно с чаша хубаво бяло вино.

Ив му разказа за обиска на мезонета на Страфо. Това искаше от него сега — да коментира прозренията ѝ. Обясни му всичко, което бе узнала, видяла, чула и забелязала. Но за момента премълча нещо, към което я тласкаше интуицията ѝ.

— Тъжна участ — въздъхна той. — Жената на Страфо трябва да се съобразява с графика и желанията на всички. Трябва да знае къде е и какво прави всеки. Няма право на собствен живот, на свои интереси. Само за себе си обаче пази онази кутия.

— Май се казва „кутия за спомени“.

— Е, няма значение. Важното е, че го прави. Тъжно е. Сигурно е ужасно за една майка. Казваш, че крие и част от лекарствата си. Не иска съпругът ѝ да знае, че ги взема. Да го натъжава, да го разочарова, да го тревожи... Крие своите малки тайни.

— Да, така е — съгласи се Ив. — Тя има тайни.

— И мислиш, че са свързани с убийствата?

— Най-важното на света за нея е да запази положението такова, каквото е. — Ив зареди снимката от личната карта на Алика на стенния екран. — Извършила е прегрешение с Уилямс, изменила е на съпруга си. — Раздели екрана на две и добави снимката на Оливър Страфо. — И е загубила почва под краката си. Това я е изплашило. Трябва да възстанови спокойствието си. Поне привидно. Лекарствата са ѝ нужни точно за това.

— Не виждам каква е връзката с разследването.

— Всичко е свързано. Загубва дете.

Ив зареди трета снимка. На злочестото невинно момченце.

— Чаровно хлапе — отбеляза Рурк.

— Да, малък красавец, прилича на майка си. Разликата в погледите на Страфо и жена му преди и след трагедията е най-поразителното нещо в онази къща. Личи си на снимките. Наранени са, страдат, но продължават напред. Всеки от двамата по свой начин. А сега тя залита, впуска се в тази греховна връзка. Той го знае или подозира. Мисля, че е разбрал, когато тя я е прекратила, и не я упреква. Продължава с преструвките, положението остава същото. Вече са

загубили едно дете и не могат да подложат себе си и дъщеря си на ново тежко изпитание, каквото е един развод.

Със снимката на Рейлийн на екрана лицата станаха четири.

— Сега ги връхлитат две убийства. Алика е разтърсена и уплашена. Оливър е самовглъбен и гневен.

— А дъщеричката?

Ив погледна екрана.

— Тя реагира с интерес и вълнение.

— Понякога децата са толкова хладнокръвни. Смъртта е нещо чуждо за тях. Твърде далеч са от нея. В невинността си се смятат за недосегаеми за нея, което е толкова трогателно.

— Дали е невинност?

— Нормално детство, предполагам. — Той доля чашата ѝ, после своята. — Съвършено различно от твоето и моето.

— Да. На светлинни години... Знаеш ли, Рурк, питам се дали някой от двамата ни може да съди обективно за такова семейство. — Ив посочи екрана. — Но зная, че отговорите се крият в онази къща. Ще ги намеря. Всеки от тях, всяка отсечка от този квадрат, станал триъгълник. Майката, бащата, дъщерята. — Начерта триъгълник във въздуха. — Всеки знае нещо, което ги свързва и същевременно ги отчуждава. Ще разгледам всяка отсечка поотделно и ще разбера какво е.

18.

След вечерята Ив започна да проверява всяко име от бележниците с адреси, които бе взела от дома на семейство Страфо. Стартира съпоставка на графиците.

„Пресечни точки — отново си помисли тя. — Успоредни линии.“
Но тук имаше триъгълник, а не кръг.

Небрежно начерта фигурата върху лист и прокара хоризонтална линия през средата му.

— Как се нарича това?

Рурк надникна над рамото ѝ.

— Това, което си начертала, е отсечка, съединяваща средите на двете страни в триъгълник и успоредна на третата. Дължината на тази отсечка е половината от дължината на третата страна — обясни той.

— Господи, ти си супергений! — възкликна уморено Ив. — Виждам нещо като кутия в триъгълника. Връзка, произтичаща от друг източник.

Рурк отиде в кухнята, а Ив стана да актуализира материалите по случая. Преди да приключи, компютърът ѝ даде сигнал, че възложената задача е изпълнена.

— Покажи резултатите! — заповяда Ив и понечи да се обърне точно когато Рурк излезе от кухнята с поднос. — Но нали вече ядохме.

Той остави подноса на масата и взе от него малка чинийка. Поднесе ѝ я с галантен жест:

— Това е домашно кексче с ванилов крем.

Ив усети, че сърцето ѝ се разтапя, колкото и да се срамуваше да го признае.

— Господи, винаги намираш повод да ме изненадаш.

— Ще благодариш на Съмърсет по-късно.

— Аха, ето кой бил!

— Помолих го да опече цяла партида. Така че трябва да благодариш и на мен.

Рурк дръпна чинийката, преди Ив да посегне към нея, а тя завъртя очи, преструвайки се на сърдита. После закачливо го целуна и грабна кексчето.

— Проклета да съм, ако целуна и досадната човка на Съмърсет. — Отхапа от сладкиша и издаде стон на наслада. — О, господи, има ли още? Мисля, че това е най-вкусният еквивалент на „Зеус“. — След втората хапка се обърна да прочете информацията. — Мамка му! Знаех си, че съм права.

Рурк се вгледа в екрана и разбра веднага.

— Куела Хармън — каза той, — петдесет и осем годишна, от Таос, Ню Мексико. Два брака, два развода, без деца. Занятие — приложни изкуства. Специалност — дизайн, бижутерство, изработване на изделия от кожа. Това е.

— Дяволска работа! — възкликна Ив. — Ако това не е източникът на рицин, наистина ще целуна грозната уста на Съмърсет. Растението все още се среща в диво състояние в сухи местности. В Ню Мексико определено има такива. И се обзалагам, че приложниците, които изработват изделия от кожа, използват рицин за подготовката ѝ.

— Определено си права, но каква връзка има Куела Хармън с това? Или все още търсим пресечна точка с жертвите?

— Тя е леля на Алика Страфо по майчина линия! — победоносно заяви Ив. — Намерих и връзката... Компютър, направи проверка за всеки от семейство Страфо дали е пътувал до Ню Мексико през последните шест месеца. Не, през цялата година. Идвала ли е Куела Хармън до Ню Йорк през същия период.

Прието. Изпълнение...

— Мислиш, че Страфо е взел рицин от тази жена, със или без нейно знание, и го е донесъл в Ню Йорк? А после го е използвал, за да отрови Фостър.

— Сигурна съм.

— Добре, Ив, но мотивът ти се губи. Ами ако компютърът не засече контакт с тази Хармън през последните няколко месеца? Това значи, че отровата е взета, преди Алика да започне връзка с Уилямс и преди Фостър да узнае за нея.

— Да, успоредни линии.

Задачата изпълнена. Оливър, Алика и Рейлийн Страфо са пътували с търговски полет на совалка от Ню Йорк до Таос, Ню

Мексико, на двадесет и шести ноември. Обратен полет до Ню Йорк на тридесети ноември...

— Било е преди Алика да започне да се среща с Уилямс, нали?

— Да — кимна Ив, но продължи да се усмихва подозрително.

— Освен ако Страфо притежава ясновидски способности и е знаел, че жена му скоро ще му изневери... — усмихна се иронично Рурк. — Иначе защо ще пренася рицин, преди да се е случило?

— Може да не е било с намерение да се използва като отрова. Вероятно става дума просто за семена. Но всичко е въпрос на планиране и възползване от възможности. Любознателност.

Докато говореше, Ив отново закри пред таблото. После продължи да закачва снимки, списъци, бележки, сведения.

— Компютър, разпечатай получената информация. Копие в хард диска.

Прието...

Рурк заразглежда снимките, докато тя чакаше да вземе разпечатката.

Очевидно бе, че си изгражда някаква теория. Личеше от начина, по който бе подредила материалите на таблото. Бяха в някакъв ред, продиктуван от въображението ѝ. Или интуитивно усещаше.

Рурк знаеше, че понякога умът ѝ е като лабиринт, а друг път като права линия. Можеше да ѝ се възхищава, без да разбира напълно разсъжденията ѝ. Безрезервно вярваше, че интуицията ѝ е почти безпогрешна.

Отдръпна се назад, съсредоточи се отново и направи опит да отгатне към какво се приближава тя.

Когато стигна до прозрението, шокът бе мигновен. А отрицанието — категорично.

— Не може да гледаш сериозно на тази версия! — промълви недоумяващо.

— Досети ли се? — усмихна се тя.

— Разбрах накъде биеш, какво се опитваш да съшиеш. Но не мога да проумея защо клониш в тази посока.

— Какво, не ти се вярва, че десетгодишно момиче може да бъде хладнокръвна убийца ли? — Каза го така нехайно, както закачи снимката на Хармън и информацията за нея до триъгълника, в който бе

подредила фотографиите на семейство Страфо. — Аз извърших убийство на осем — напомни му тя.

— Не бих го нарекъл убийство. Спасила си живота си и си унищожила едно чудовище. А сега става дума, че едно дете е способно съзнателно и хладнокръвно да планира убийствата на двама възрастни и да ги извърши.

— Може би не само тях.

Ив извади снимката от кръщелното свидетелство на Тревър Страфо, която вече бе разпечатала. И я закачи в средата на триъгълника.

— Господи, Ив! — Лицето на Рурк потъмня.

— Може би случайно е паднал по стълбите. А може би с нечия помощ. Вероятно е било трагична злополука, в която сестра му е била замесена. — Погледът ѝ бе прикован в теменужените очи на Рейлийн Страфо на фотографията. — Две нетърпеливи хлапета се втурват към стълбите и едното се блъсва в другото или просто се препъва. Но знаеш ли какво? — Проницателните ѝ очи на ченге срещнаха погледа на Рурк. — Не вярвам. Мисля, че го е блъснала. Измъкнала го е от леглото, докато родителите им са спели, подмамила го е с думите: „Не вдигай шум. Дядо Коледа е долу! Да надникнем!“

— Боже мой — промълви Рурк.

— А после, когато стигат до стълбите, го блъска с все сила. Край, вече го няма малкото братче, което да навлиза в нейната територия. Да се промъква в центъра на кръга ѝ.

— Как можа да ти хрумне? Самата тя е била толкова малка, когато се е случило.

— Била е на седем години. През пет от тях цялото внимание на родителите ѝ е било насочено към нея, а после се е наложило да го дели. Може би отначало е било ново и интересно преживяване да си играе с бебето. Но ѝ е омръзнало да я пренебрегват. Нея, принцеса Рейлийн! Трябва да решим този проблем, нали?

— Това, което казваш, е чудовищно! — шокиран отрони Рурк.

— Като всяко убийство. Майката знае — тихо каза Ив. — Знае. Поболяла се е от ужас и търси различни начини да избяга от истината. Но не може.

— Толкова си сигурна.

— Видях го в нея. Разбира се, такава нещо се доказва трудно.

Рурк инстинктивно се бореше с отрицанието в себе си.

— Добре, но дори ако приемем, че си права за момченцето, защо ще убива Фостър и Уилямс? Заради връзката на майка си ли?

— Едва ли я е било грижа. Сексът не е в нейния обсег. Не мога да си обясня защо, а това е най-изнервящо. Накарах Пийбоди да се порови в досиетата на учениците на Фостър. Може би я е хванал да преписва или да краде.

„Не се връзва“, помисли си тя, сърдита на себе си. Не звучеше правдоподобно.

— В шкафчетата на няколко ученици имаше дрога. Може би е продавала или дори е употребявала. Ако е била застрашена от Фостър по някакъв начин или е усещала, че има опасност той да стори нещо, с което да развали съвършения ѝ малък свят, вероятно го е убила, за да предотврати последствията. — Ив отново закричи. — Нужно ми е мнението на Майра. Според мен малката се вмести в профила, но Майра трябва да го потвърди. Трябва да хвана и Алика насаме утре. Да я притисна, да проникна отвъд защитната ѝ броня. Нужно ми е повече от това, което имам, защото, ако не съм напълно полудяла, хлапачката е убила трима души през първите десет години от живота си. И е убедена, че ще се отърве безнаказано.

— Откъде би могла да знае какво е ричин, още по-малко пък как се използва?

— Умно дете е. Достатъчно будно, за да слуша внимателно, да наблюдава и да прави проучвания в мрежата.

— А паралитичното вещество, използвано за Уилямс? Как се е добрала до него?

— Сътрудници на доброволна организация, наречена „От децата“. Знаеш ли с какво се занимават? — Ив посочи копието от натоварения график на Рейлийн. — Посещават педиатрични и гериатрични отделения и прекарват известно време с болните и немошните, за да ги развеселяват. Обзалагам се, че може да си набави всичко, което поиска. Кой би заподозрял какво крои едно сладко и обществено ангажирано малко момиче? Трябва да намеря дневника ѝ.

— Сигурна ли си, че има? — невярващо я изгледа Рурк.

— В началото направи малка грешка, като ми спомена за него, докато се самоизтъкваше. Още тогава долових нещо съмнително. „Аз видях, аз намерих, аз мисля, аз зная.“ Но не го прозрях достатъчно

ясно. — Ив стисна устни. — Е, и тя ме подцени. Как би могла да предвиди, че ще тършувам в личното ѝ пространство? Всичко е в дневника ѝ. Единственият начин да се похвали с подвизите си е, като ги опише. Изнесла го е от къщи, преди да претърсим. — Мълчаливо направи още няколко крачки, обмисляйки отделни подробности. — Имала е достатъчно време за това, докато татенцето се перчесе с адвокатските си въртели. А може и да го е унищожила. Достатъчно хитра е да го стори, за да прикрие следите си. Засега трябва само да докажа, че го е имало.

— Подхождаш много хладнокръвно — отбеляза Рурк.

— Трябваше да подходя така. Неведнъж допуснах тази версия да ми убегне. Не исках да надникна там. Господи, кой би могъл? Отказвах да видя убиец в малката къдрокоса красавица. Но сега го виждам. За да постигна справедливост за мъртвите, трябва да събера доводите накуп. Никой няма да иска да припише три предумишлени убийства на една такава сладурана.

— Ако си права... Може би има още.

Ив въздъхна и зареди снимката от личната карта на Рейлийн.

— Да, мина ми през ум и не преставам да се питам. Дали няма още? Болни деца, болни възрастни хора. Дали не е съкратила дните на някого от тях? Натоварена е с безброй ангажименти. С колко хора е имала пресечни точки всеки ден, всяка седмица? Дали не съществува друго неразкрито убийство? Най-накрая ще разбере.

— Сигурно е много, много болна — тъжно отрони той.

— Не зная какво не е наред с нея, но ще направя всичко възможно да си плати за стореното. — Ив видя лицето му и настръхна. — Мислиш, че трябва да изпитвам съжаление ли?

— Не мога да кажа. Кълна се в бога, не зная какво да мисля. Но е факт, че ти вярваш в това и успя да изтъкнеш много убедителни доводи. Хлапето — хладнокръвна убийца... — Рурк отново застана пред семейната галерия. — Нека опитам да оспоря доводите ти. Не ти ли хрумва, че може би убиецът е единият от родителите ѝ. Или и двамата... а тя е узнала по някакъв начин. Вероятно това долавяш у нея.

— Не изключвам и тази версия.

Рурк се извърна към нея. Пронизващият му поглед я вледени, но в същия миг усети в косата си ласкавия допир на ръката му.

— Трябва да те попитам. Има ли нещо, което те кара да искаш да е тя?

— Не, всичко у мен се бунтува срещу тази версия. Затова допуснах да ми убегне, не се вгледах достатъчно внимателно. Но днес, докато стояхме двете в онази свършена детска стая, не можех да не прозра. Няма да я съжалявам, Рурк. Мога само да бъда потресена.

— Добре тогава. — Той опря чело в нейното. — Добре. Какво мога да сторя?

— Ще се опиташ ли да поразсъждаваш като десетгодишна убийца?

— Не е в обичайния ми репертоар, но ще направя опит.

— Ако водиш дневник и не си го унищожил, но си достатъчно умен да го изнесеш от къщата, къде би го скрил? — Ив се обърна и отново запристъпва пред таблото. — Тя ходи в танцова школа, може би там има шкафчета. Или си е намерила скривалище в някое от болничните отделения, които посещава. В училището е твърде рисковано, не би постъпила толкова лекомислено. Може би...

— Кое е най-близкото ѝ другарче?

— Какво? — подскочи Ив. — Подозирам я в убийства, но не мисля, че вече прави секс.

— Имам предвид най-добрата ѝ приятелка.

— О! — Ив объркано присви очи. — Бих заложила на Мелъди Бранч. Момичето, което е било с нея, когато са открили Фостър. Гостуват си всяка седмица. Може би са близки. Ще повикам Пийбоди да свършим малко работа в почивния ден. Утре ще навестим Мелъди, а после и Алика. Трябва да поговоря с Майра.

— Ив, приближава полунощ — уморено ѝ напомни Рурк.

— Така ли? Мамка му — промърмори тя, когато срещна леко укорителния му поглед. — Е, тогава ще оставя това за сутринта. Може би е по-добре. Ще имам време да оформя писмен доклад, да изложа всичко. Ще бъде нужна голяма убедителност, моята, нейната и на Уитни, за да призова малката за разпит. — Върна се до бюрото си, седна и се подготви да започне. — Знаеш ли... мисля, че трябва да ти задам един въпрос, за да не остане нищо недоизяснено. Магделана обаждала ли се е, откакто ти позвъни на линия сутринта?

— Не.

— Реши ли как ще действаш... Как ще се държиш с нея, когато те потърси?

— Ако го направи, ще се погрижа да не ни създава повече проблеми, Ив. Имаш думата ми.

— Добре. Ще поработя още малко.

— И аз имам работа, с която трябва да наваксам.

— Нали уговорката за романтична вечеря утре остава? Сърчица и цветя, а после необуздан секс.

— Записал съм го в графика си като „оригинални секс игри“. Ще го поправа на „необуздан секс“ — кимна сериозно Рурк.

— Не може ли и двете?

Сините му очи проблеснаха срещу нея:

— Ще бъде вълнуващ Свети Валентин.

Очакваше кошмар и все пак се оказа неподготвена за него. Не бе готова да види себе си каквато бе някога — дребничка и слаба, в розово-бялата стая на Рейлийн.

Куклите никак не ѝ харесваха. Взираха се в нея с изцъклени очи като мъртъвци, които не я изпускат от поглед. Но тук бе топло, а въздухът ухаеше приятно.

Леглото бе като от приказка, която бе гледала по телевизията веднъж, когато нямаше кой да ѝ забрани. Легло на принцеса. В него не можеше да я сполети нищо лошо.

Никой нямаше да дойде в мрака, да легне върху нея и да ѝ причинява болка. Не и в това прекрасно, приказно легло.

Приблужи се към него, но не се осмели да го докосне. Протегна ръка и светкавично я дръпна обратно. Може би той щеше да я напердаши, ако го допре. Може би щеше да я налага с юмруци, ако пипнеше нещо толкова красиво.

— Давай. Можеш да го докоснеш. Дори можеш да легнеш на него.

Извърна се. Не беше той. Беше малко момиче като нея. Но твърде различно. Имаше лъскави коси и красиво, нежно лице. По него нямаше синини. Усмиваше се.

— Това е моята стая.

— Ти си принцесата — промълви Ив.

Усмивката на момичето стана по-широка.

— Точно така. Аз съм принцесата. Всичко тук е мое. Ако кажа, че можеш да докоснеш нещо, значи можеш. Ако го сториш без мое позволение, ще заповядам да те хвърлят в тъмницата. Където винаги е пълен мрак.

Ив уплашено сложи ръце зад гърба си:

— Не съм докоснала нищо.

— Първо трябва да помолиш и тогава ще ти дам разрешение. А може и да не го направя. — Красивото момиче застана до масата, на която бе сложен розов сервиз за чай. — Мисля, че не е зле да пийнем горещ шоколад. Слугите ми го приготвят винаги когато поискам. Искаш ли горещ шоколад?

— Не зная. Никога не съм опитвала. Хубав ли е?

Рейлийн го наля от каничката в чаши.

— Убийствен е! — После избухна в смях. — Трябва да го изпиеш, ако ти заповядам. В моята стая си, аз съм принцесата. Казвам, че е време да изпиеш горещия си шоколад.

Тъй като се беше научила да бъде покорна, Ив пристъпи към масата и взе едната от розовите чаши. Отпи.

— Толкова е... чудно! Никога не съм вкусувала нещо подобно. — Бързо го изпи до капка и подаде чашата. — Може ли да пийна още?

— Добре.

Този път усмивката на Рейлийн бе сурова като очите ѝ. Ив долови в тях нещо, от което я побиха тръпки. Когато Рейлийн наля от каничката, течността бе червена. Беше кръв.

Едва сдържайки писъка си, Ив изпусна чашата. Върху белия килим се образува червена локва.

— Виж какво направи! Трябва да си платиш.

Рейлийн остави каничката и плесна два пъти с ръце.

В стаята влезе той, със зловещата си усмивка и онзи смразяващ поглед.

— Не, моля те! Не го направих нарочно. Ще почистя! Моля те, недей!

— Търсех те, момиченце — каза баща ѝ.

С един енергичен бърз удар той я повали на пода. После се стовари върху нея.

Тя се бореше, умоляваше, крещеше, когато костта на ръката ѝ изпука като молив. Рейлийн стоеше и гледаше, отпивайки от горещия си шоколад.

— Има само един начин да го спреш — каза тя, когато мъжът започна да навлиза в плътта на Ив, да я разкъсва. — Убийството е решение на всичко. Хайде, убий го. Убий го. Убий го. — Изричаше думите като заклинание, а гласът ѝ трептеше от вълнение.

Ножът се озова в ръката на Ив и тя го стори.

— Стига, Ив. Това е само сън. Трябва да се събудиш, да се върнеш при мен. Тук съм.

— Имаше много кръв. Розово, бяло и червено — задъхваше се тя.

— Всичко свърши. Вече си будна и си с мен — шепнеше успокоително Рурк.

Кошмарите, които я разкъсваха, измъчваха и него. Притисна я към себе си, залюля я, целуна косите и слепоочията ѝ и продължи дори след като тя престана да трепери.

Когато положи лице на рамото му, той усети парещите ѝ сълзи.

— Съжалявам — промълви Ив.

— Не, скъпа. Няма за какво.

— Дали не си самовнушавам, Рурк? Това ли е? Поглеждам едно дете и виждам онова, което никога не съм имала, чувствала и изживяла? Може би е някаква извратена форма на завист? Както с Магделана...

С гласова команда той настрои осветлението на десет процента, за да вижда лицето и очите ѝ.

— Не, не е така. Не би могло да бъде. Не си способна на това. Ако съм посял зрънце на ревност заради Магделана, вината е моя. Ти виждаш истината, скъпа Ив. Виждаш я такава, каквата е; дори да не ти се иска. И се вглеждаш в неща, от които другите извърщат очи.

— Можеха да ме пратят в изправителен дом заради онова, което сторих с него.

— Греша. Ако те бяха затворили дори за час, дори за минута, и Бог не би имал милост към тях. — Той нежно изтри сълзите ѝ. — А ченгето в теб отлично знае това.

— Може би. През повечето време. — Ив въздъхна и опря глава на рамото му. — Благодаря.

— Сега можеш ли да поспиш?

Той се отпусна до нея, обгърна раменете ѝ и отново угаси лампите.

На сутринта Ив се чувстваше отпаднала, както често след кошмарни сънища. Но ги прогони от мислите си. В осем вече бе облечена и заредена с хъс да свърши всичко запланувано.

— Днес как ще процедираш? — попита Рурк.

— Очаквам Майра и Уитни да ми се обадят, след като прочетат доклада, който им изпратих снощи. Междувременно ще пробвам най-напред с приятелката. Ако имам късмет, дневникът е оставен на сигурно място при нея. — Седна на страничната облегалка на дивана в спалнята с втората си чаша кафе. — После ще отида при Алика. Страфо има уговорка за голф тази сутрин — първи тур в девет и половина, после обяд в клуба. Малката е на нещо, което наричат „умствени упражнения“, а после на посещение в музей. Майка ѝ трябва да се срещне с нея и детегледачката в един часа и да я вземе, защото работното време на Кора ще е свършило. Ще обядват в заведение, наречено „Зоология“, и цял следобед ще са на козметични процедури, и двете.

— Няма празна минута! — възкликна Рурк.

— Както всеки ден. Надявам се да заваря Алика сама в мезонета сутринта. В зависимост от резултата или ще привикам хлапето, или първо ще проведе разговори с Майра и Уитни. Разпитът ще бъде трудна работа. Бащата ще направи всичко възможно да ми попречи. Законът за закрила на детето има тежест. Трябва ми нещо повече от теория и косвени доказателства, за да се преборя.

— И за теб няма почивка.

— Спокойно, ще намеря време за секс и романтична вечеря.

Рурк се разсмя.

— Харесва ми менюто за вечерта в този ред. Но първо вземи това.

Отиде до гардероба и се върна с кутия, опакована в яркочервено и вързана с бяла копринена панделка.

— О, господи! — размаха ръце Ив.

— Да, подарък е. — Устните му закачливо трепнаха. — Нещо толкова досадно. Отвори го все пак.

Тя повдигна капака и откри вътре друга кутия в матово златисто. В нея върху червено кадифе лежеше тънко издължено шишенце.

Бе очаквала бижу, обикновено той ѝ подаряваше нещо бляскаво. Едва ли лъскавите камъчета, вградени в стъклото, бяха без стойност. Кой, освен Рурк, би купил флакон, инкрустирай с рубини...

Повдигна го и се вгледа в бледозлатистата течност вътре.

— Вълшебен еликсир?

— Може би. Аромат, създаден специално за теб — според кожата, стила и предпочитанията ти. Ето така. — Взе го, извади рубинената запушалка и сложи малко на китката ѝ. — Да видим какво ще кажеш.

Ив вдъхна, намръщи се и отново доближи нос. Уханието бе нежно, но не сладникаво. Нямахше екстракти от цветя или мускус, който сякаш приканва: „притисни ме до най-близката стена“.

— Е? — нетърпеливо я изгледа Рурк.

— Харесва ми... Още едно доказателство, че ме познаваш. — За да му достави удоволствие, сложи малко на шията си. — Сигурно това шишенце струва куп пари.

— Естествено. Диамантите са от обира на Четиридесет и седма улица — осведоми я той със сериозен тон.

— Не думай! — Идеята я развесели и зарадва. — Това е върхът! — Отнесе шишенцето до тоалетката си и го сложи достатъчно високо, за да не бъде съборено от Галахад. После се върна при мъжа си, повдигна брадичка и го прикани да помирише шията ѝ.

— Самото съвършенство. — Той обгърна с длани лицето ѝ и я притегли за целувка. — Моята единствена и неповторима Ив.

— Да оставим сантименталните приказки за после. Трябва да тръгвам. Пийбоди ще пристигне всеки момент, защото иначе ще я сритам в задника.

— Да се уговорим за вечерята. Става ли в осем?

— Добре. Ще се постарая да приключа със задачите до седем и половина.

Въпреки че бе прочела доклада на Ив, както ѝ бе наредено, Пийбоди все още отказваше да приеме идеята за детето убиец.

— Добре, зная, че в някои по-непрестижни училища учители и ученици са били заплашвани и нападани. Били са се с юмруци, кухненски ножове и какво ли не. Но това са екстремни прояви, най-често на деца с проблеми — разсъждаваше тя.

— Значи момиче, което живее в мезонет и носи хубава униформа, е застраховано да не върши престъпления, така ли! — разгневи се Ив.

— Не, но подбудите са различни — възрази партньорката ѝ. — Там говорим за отмъстителност, импулсивни прояви на насилие или вродена агресивност. А в този случай убийствата са предумишлени и извършени хладнокръвно. И то без ясен мотив.

— Мотивът ще излезе наяве — закани се Ив.

— Далас, прегледах досиетата на Фостър и на Уилямс. И двамата са наложили няколко дисциплинарни наказания на ученици и са разговаряли с родителите им заради лошо поведение, влошаващ се успех и неспазване на срокове за разни задачи. Но Рейлийн Страфо не е сред тях. Напротив — ненадмината е по успех. Поведението ѝ също е безупречно. Отличничка е на класа.

— Може би е подправила досието си.

— Господи, наистина си я нарочила. — Пийбоди внезапно потръпна. — Не исках да прозвучи така. Просто не мога да се съглася с теб. Определено не чувствам нещата така.

— Да поразпитаме приятелката и майката. Може би днес едната от нас ще промени мнението си.

Когато спря до тротоара пред сградата, в която живееше Мелъди Бранч, линкът в колата ѝ звънна.

— Ив, прочетох доклада ти. — Лицето на Майра имаше угрижен израз. — Трябва да го обсъдим. Сериозно.

— Така и предполагах. Моментът не е удобен. След малко започвам повторен разпит на свидетелка.

— Не на Рейлийн Страфо, нали? — трепна Майра.

— Не, поне засега. Мога да се срещна с теб и с командира, защото съм сигурна, че ще настоява въпросът да бъде обсъден... още днес следобед.

— Добре. Ще се свържа с шефа и ще го уредя. Бих те посъветвала да не говориш с Рейлийн Страфо преди това.

— Програмата ѝ за днес е доста натоварена. Мога да почакам. Съдейки по думите ти, няма да подкрепиш теорията ми.

— Ще поговорим следобед — отвърна неопределено Майра. — Но има неща, които ме тревожат. Пристъпвай внимателно в тази територия.

— Ще се постарая. — Ив затвори и погледна Пийбоди: — Изглежда Майра е на твоя страна.

— Не става въпрос за вземане на страна, Далас — възрази партньорката ѝ.

— Права си — съгласи се Ив.

„Все пак има две страни“, каза си тя, когато слезе от колата и тръгна към входа с ясното намерение да сплаши едно невръстно момиче и да го принуди да предаде най-добрата си приятелка.

19.

Анджела Майлс-Бранч отвори вратата лично. Бе облечена с домашен панталон от туид и кремаво поло от ангорска вълна. Носеше меки ботуши с нисък ток в същия цвят като полото.

Покани ги в стилно обзаведен хол.

— Предполагам, че посещението ви е във връзка с убийството в „Сара Чайлд“. Мелъди е в стаята си и отказва да разговаря с мен.

— Така ли? — бе единственото, което успя да каже Ив.

— Отписах я от академията. Няма повече да пращам детето си в училище, където са извършени две убийства. Разстроена е и я разбирам, най-добрите ѝ приятелки учат там и тя не желае да ходи в друго училище, където не познава никого, а униформите са ужасно грозни. — Анджела се отпусна на едно кресло като след изтощителна битка. — Водим ожесточен спор, но тъй като ще нося отговорност за живота ѝ поне още няколко години, аз печеля. За момента. — Въздъхна и отметна огненочервените си коси. — Ужасно е да си на десет години и да ти се струва, че целият ти свят просто е рухнал. Затова ѝ давам време да се цупи и да ми се сърди.

— Говорите като човек, който се старае да прави най-доброто за дъщеря си — отбеляза Пийбоди. — Децата невинаги го разбират. Затова не носят отговорност.

— Благодаря ви за тези думи. Не съм единственият родител, който е предприел тази стъпка или възнамерява да я предприеме. Мелъди не разбира и това. Надявам се поне няколко от децата, които познава и харесва, да бъдат преместени в академия „Уест Сайд“, където я записах вчера.

Тя замълча, повдигна ръце безсилно и ги отпусна.

— Мелъди контактувала ли е с някоя от приятелките си от „Сара Чайлд“? — попита Ив.

— Да, разбира се. Опитваме се да запазим нещата нормални, доколкото е възможно. Но не е лесно.

— А с Рейлийн Страфо?

— Особено с нея. Двете са приятелки, но станаха още по-близки след ужасното преживяване, което имаха заедно. Рейлийн ни гостува в четвъртък, както обикновено. С Алика решихме, че и за двете момичета е добре да продължат да се виждат както преди. Снощи Мелъди вечеря у семейство Страфо.

— Два поредни дни? Това обичайно ли е? — попита Ив.

— Ситуацията е необичайна — прекъсна я Анджела. — Честно казано, бях доволна, че Мелъди ще се махне от главата ми за няколко часа, след като се бяхме карали за преместването ѝ в друго училище от понеделник.

— Бихме искали да поговорим с нея — заяви Ив.

— Лейтенант, зная, че вършите работата си, и повярвайте ми, искам да имате успех. Но Мелъди не бива отново да се разстройва. Не искам да си припомня пак ужасяващите подробности от случилото се с Крейг Фостър. И без това сънува кошмари.

— Ще се опитаме да избегнем това. Но има друга нишка, която трябва да проследим.

— Добре, но докато е в такова настроение, едва ли ще изкопчите нещо от нея. Ще я доведем.

Анджела стана и излезе от стаята. Ив чу приглушени гласове. Долови в тях нетърпението на майката и сърдитата дързост на детето.

След малко момичето влезе намръщено с гневна походка, следвано от също толкова намръщената си майка.

— Седни, Мелъди — нареди ѝ Анджела. — Ако се държиш така неуважително с лейтенант Далас и детектив Пийбоди както с мен, ще останеш под домашен арест през следващите две седмици.

Мелъди присви рамене — малък жест на досада, и забила поглед в пода, се тръшна на един стол.

— Нямам вина, че господин Фостър и господин Уилямс са мъртви. А ме наказват.

— Да не започваме отново — отегчено я предупреди майка ѝ.

Ив реши да кара направо.

— Мелъди, трябва ми дневникът на Рейлийн.

Момичето вирна носле и на лицето му се изписа внезапен шок. Но тутакси наведе глава.

— Съжалявам. Не разбирам.

— Сигурна съм, че разбираш. Рейлийн ти е дала дневника си. Трябва да го получа.

— Не е у мен — смръщи вежди Мелъди.

— Но Рейлийн има дневник.

— Тя... не зная. Дневниците са нещо лично.

— Ти имаш ли?

— Да, госпожо. Но никой не бива да го чете. — Момичето хвърли умоляващ поглед към майка си.

— Така е. — Анджела седна до дъщеря си и сложи ръка на рамото ѝ. Каквато и битка да водеха помежду си, на този фронт щяха да воюват заедно. — Мелъди знае, че може да пише всичко, което поиска в дневника си, и никой няма да го прочете. Не разбирам какво целите.

— Личното пространство е нещо важно — съгласи се Ив. — Както и приятелството. Предполагам, че много приятелки нямат нищо против да показват дневниците си една на друга. Ти чела ли си дневника на Рейлийн?

— Не, тя никога не... Може и да няма дневник.

Ив реши да я притисне.

— Дала ти го е. В четвъртък, когато ви е гостувала. Какво ти каза да направиш с него?

— Просто дойде да си поиграем, това е. И да си поговорим. Не можем да ходим на училище, защото господин Уилямс се удави в басейна. — В очите на Мелъди заблестяха сълзи. — Всичко се обърка. Сега с Рей дори няма да учим в едно и също училище. Тя е най-добрата ми приятелка, а добрите приятелки не се разделят.

— Мелъди, знаеш ли какво е съдебна заповед? Мога да получа такава — продължи Ив, когато момичето се приведе. — Тя ще ми даде право да претърся стаята ти. Не искам да го правя.

— Лейтенант! — Анджела я погледна ужасена. — Мили боже, какво става тук?

— Трябва да видя дневника, Мелъди. Ще претърся стаята ти, ако се наложи — продължи да настъпва Ив.

— Няма да го намерите. Няма! Защото Рей... — Замълча и сграбчи ръката на майка си. — Обещах, мамо. Обещанията не бива да се нарушават.

— Права си, не бива. Няма страшно, скъпа. — Анджела я прегърна. — Да не би Рейлийн да е загазила? — обърна се тя към Ив.

— Ще узная повече, ако се добера до дневника. Това е изцяло в интерес на Мелъди.

— Почакайте, само почакайте. — Анджела затвори очи за миг. Борбата, която водеше със себе си, бе очевидна. После повдигна брадичката на Мелъди, застана лице в лице с нея и тихо заговори. — Скъпа, трябва да кажеш истината на полицията. Важно е.

— Но аз обещах!

— Истината е също толкова важна, колкото обещанията. Кажете ми скъпа, у теб ли е дневникът на Рейлийн?

— Не! Не е! Снощи ѝ го върнах. Беше у мен само за малко и не съм го чела. Беше заключен, но нямаше да го прочета, дори ако можех. Заклех се пред нея.

— Добре, скъпа, всичко е наред. Не е у нея, лейтенант — каза Анджела. — Няма да настоявам за заповед, ако се чувствате длъжни да го потърсите. Но ви уверявам, че щом твърди, че не е у нея, значи не е.

— Не е необходимо. Мелъди, какво ти каза Рейлийн, когато ти даде дневника? — попита Ив.

— Притесняваше се, че полицаите ще претършуват всичките ѝ неща.

— О, господи! — промълви Анджела. — Претърсили сте апартамента на семейство Страфо? Не знаех. Позволих на дъщеря ми да отиде там...

— С нея нищо не се е случило и няма да се случи — прекъсна я Ив. — Продължавай, Мелъди.

— Само ме помоли да го пазя и да не казвам на никого, че е у мен — изхлипа момичето. — Лично е, дневник е. Не бива чужди хора да четат тайните ѝ мисли. Можеше да ми има доверие, защото сме първи приятелки. Снощи ѝ го занесох, както ме помоли. Сега ще ми се разсърди, задето я издадох.

— Не, няма — вяло каза Анджела, взирайки се в лицето на Ив. — Всичко ще бъде наред, не се тревожи. — Стана и помогна на дъщеря си да се изправи. — Гордея се, че каза истината. Постъпи правилно, въпреки че ти беше трудно. Върви да пийнеш черешово газирано. Аз идвам след малко.

— Съжалявам, че се държах лошо с теб.

— И аз съжалявам, миличко. Налей по една голяма чаша и за двете ни.

Мелъди заподсмърча и излезе от хола, тътрейки крака.

— Не мога да си обясня за какво ви е нужен дневникът на едно дете! — възмути се Анджела. — Не разбирам каква връзка може да има той с разследването ви.

— Просто е елемент, който изисква внимание.

— Очевидно няма да получа ясен отговор. А и дъщеря ми също се нуждае от внимание. Но настоявам да ми кажете дали трябва да държа Мелъди далеч от семейство Страфо. Дали общуването с Рейлийн и семейството ѝ е опасно за нея.

— Не мисля, че я грози някаква опасност, но за да се чувствате по-спокойна, засега ограничете контактите им. — „По-добре напълно ги забранете“, помисли си Ив и се постара Анджела да разбере. — Важно е и вие, и дъщеря ви да не споменавате за този разговор и за дневника пред семейство Страфо или пред когото и да било.

— Мисля с Мелъди да заминем някъде за уикенда, само двете. Вероятно на по-дълга екскурзия. — Анджела колебливо въздъхна. — Може да започне училище във вторник.

— Струва ми се добра идея — кимна Ив. — Не разбирам от деца, госпожо Майлс-Бранч, но оставам с впечатлението, че дъщеря ви е добро момиче.

— Така е. Благодаря.

Ив търпеливо изчака Пийбоди да каже нещо, докато слизаха с асансьора от апартамента на семейство Майлс-Бранч. Но тя остана мълчалива чак докато се качат в колата.

— Нямах ли някакви коментари или въпроси? — не издържа Ив.

— В момента ги формулирам. — Пийбоди се взираше съсредоточено пред себе си. — Трябва да изтъкна, че на пръв поглед изглежда съвсем невинно едно дете да скрие дневника си или да помоли приятелка да го пази, щом се страхува, че някой възрастен ще го види. Особено момичетата са свръхчувствителни в подобни ситуации.

— А като се вгледаш по-внимателно?

— Като теб, предполагам. От тази гледна точка фактът, че има дневник и че Рейлийн си е направила труда да го скрие извън къщата, придава известна тежест на теорията ти.

Ив долови съмнението в гласа ѝ.

— Но според теб все още е типично момичешко поведение.

— Трудно ми е да го видя по различен начин — замисли се партньорката ѝ. — Съжалявам, все пак тя е малко момиче.

— А ако беше на шестнадесет или на двадесет и шест?

— Далас, знаеш, че разликата е огромна.

— Точно това се опитвам да реша — каза Ив и рязко отби до тротоара пред дома на семейство Страфо.

Алика отвори вратата облечена в сив халат. Изглеждаше изтерзана и с подпухнали очи, сякаш не е могла да спи няколко поредни нощи.

— Моля ви — промълви тя, — не можете ли да ни оставите на мира?

— Налага се да поговорим с вас, госпожо Страфо. Предпочитаме да влезем вътре, където ще бъдете по-спокойна — обясни Ив.

— Защо полицаите си въобразяват, че човек може да се чувства спокоен, когато е подложен на разпит в дома си? — уморено разпери ръце Алика.

— Казах „да поговорим“, а не „да ви подложим на разпит“. Има ли причина, поради която не желаете да разговаряте с нас?

Алика притвори очи за миг.

— Трябва да се обадя на съпруга си.

— Смятате, че имате нужда от адвокат? — намеси се Пийбоди.

— Не ми е нужен като адвокат — сопна се тя и потърка челото си. — Имам главоболие. Опитвам се да си почина, преди да отида да взема дъщеря си.

— Извинявайте за безпокойството, но имаме важни въпроси. — Ив се прицели право в слабото ѝ място. — Щом смятате, че трябва да се свържете със съпруга си, какво ще кажете всички да се срещнем в управлението? Ще проведем официален разпит.

— Прозвуча почти като заплаха.

— Е, вие решавате.

— Добре, влезте тогава. Да приключим по-бързо. Вие от полицията имате навик да карате жертвите да се чувстват като престъпници. — Гневно се отправи към хола и почти със същото движение като сърдитата Мелъди се отпусна в едно кресло. — Какво искате?

— Имаме причина да смятаме, че преди да извършим обиска, от дома ви е била изнесена вещ, която може да се окаже от ключово значение за разследването.

— Това е нелепо. Нищо не е изнасяно от къщата и тук няма нищо, което да е от значение за вашето разследване.

— Дъщеря ви е изнесла дневника си.

— Моля? — Алика потръпна и в гласа ѝ само за миг се прокрадна нотка на страх. — Какво общо има дневникът на Рейлийн с всичко това?

— Погрижила се е да бъде изнесен преди обиска, а после го е върнала. Знаете ли къде е?

— Не, не зная.

— Чели ли сте го?

— Не. В тази къща всеки уважава личното пространство на другия — обидено заяви Алика.

— Трябва да видим дневника, госпожо Страфо — настоя Ив.

— Какво ви прихваща? Как може да обвинявате едно дете в нещо толкова ужасно?

— Не съм обвинила Рейлийн в нищо. Какво според вас е извършила? — Ив изведнъж изостави учтивата форма на общуване. — На какво смяташ, че е способна дъщеря ти, Алика? — Приблужи се към нея. — Защо си толкова уморена, страдаш от безсъние и изглеждаш уплашена?

— Нямам представа за какво говорите. Не зная какво имате предвид. — Пръстите ѝ конвулсивно започнаха да мачкат халата. — Трябва да спрете и да прекратите това.

— Няма да спра. Ще спра дъщеря ти. Знаеш, че не може да продължава така.

— Трябва да си вървите. Искам веднага да си тръгнете.

Ив упорито я притисна по другото ѝ слабо място.

— Защо държиш всички снимки на сина си скрити? Защо криеш парче от одеялцето му и малкото му плюшено кученце, защо, Алика?

— Той беше моето бебче. Моето момченце.

Този път сълзите ѝ бликнаха.

— Но не държиш спомените за него на открито, на видно място. Защо?

— Мъчително е. Не искам да разстройват...

— Това не харесва на Рейлийн, нали? Дразни се, когато ти или Оливър гледате снимки на друго дете. Трябва да бъде единствена, само тя. Не е понасяла да дели вниманието ви с някого. Напълно естествено е първото дете в семейството да ревнува от новото бебе. Да има период на приспособяване. Братско или сестринско съперничество. Но при вас е било повече от това, нали? Накрая е направила нещо по въпроса в онази коледна утрин. Защо да дели играчките? Защо да получава само част от времето ви, когато тя е принцесата? Затова го е подмамил да стане от леглото и го е завела до стълбите. Така е, нали?

— Беше злополука. — Алика закри лицето си с ръце и се залюля. — Злополука... Тя спеше. О, господи, моля ви, престанете!

— Не, не е спяла и ти го знаеш — настъпваше Ив.

— Не искаше... не може да е искала... Моля ви, за бога!

— Кажете ми какво се случи в онази сутрин, Алика.

— Това, което ви казах. Спяхме, всички спяхме.

Тя отпусна ръце. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, а очите — безизразни.

— Колко дълго още ще можеш да го таиш в себе си, без да рухнеш? — попита Ив. — Докога ще го прикриваш с успокоителни и преструвки? До следващия Рийд Уилямс ли?

— Не, не! Беше мимолетно, беше грешка...

— Знаеш, че не можеш да живееш с тази тайна, Алика. Трябва да признаеш. Кажете ми какво направи тя с малкото ти момченце. С твоето бебче.

— Беше едва седемгодишна... — проплака Алика.

Видяла пролуката в бронята ѝ, Пийбоди влезе в ролята си. Приблечи се и седна до нея.

— Ти си ѝ майка. Искаш да я защитиш, да направиш най-доброто за нея.

— Да, разбира се, да...

— Искала си да защитиш и Тревър. Сега трябва да направиш най-доброто за него. А най-доброто и за двамата е да кажеш истината.

— Моите бебчета — проплака отново Алика.

— Какво се случи в онази коледна утрин? — настоя да узнае Ив.
— Какво стана с Тревър?

— Децата се будят рано по Коледа — промълви жената, докато по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Естествено е. Толкова вълнение, очакване. Рейлийн дойде в стаята ни малко преди зазоряване и скочи върху леглото. Беше развълнувана, щастлива. Оливър и аз станаме. Мъжът ми каза, че ще отиде да доведе Тревър. — Притисна ръка към устните си. — Предната година по Коледа Тревър беше твърде малък, нямаше дори годинка. Не разбра нищо от нея. А на тази приближаваше две и беше... Щеше да бъде първата му истинска Коледа. Оливър отиде да го доведе и всички щяхме да слезем долу да видим дали е дошъл Дядо Коледа.

— А къде беше Рейлийн? — подкани я Ив.

— Тя остана при мен, докато обличах халата си. Подскачаше, пляскаше с ръце. Лицето ѝ сияеше от щастие, както на всяко дете в коледното утро. Тогава забелязах, че е обула малките розови чехлички, които бях пъкнала в нейния чорап за подаръци през нощта. Беше ги видяла в магазина един ден и много искаше да ѝ ги купя.

Лицето на Алика пребледня, сякаш всичко в нея внезапно се бе вледенило.

— И така, Рейлийн е била обута с тези чехлички — повтори Ив.

— По тях имаше пайети, с които беше изписано името ѝ. Обичаше нещата ѝ да носят нейното име. Понечих да ѝ кажа, че не е трябвало да отива сама, че с татко ѝ сме обещали да станем, когато тя се събуди, и да слезем всички заедно. Но в този миг чух вика на Оливър. Изведнъж той зариде, сякаш сърцето му се раздираше. Чух го да тича надолу по стълбите. Побягнах натам и видях... моето бебче. Оливър го държеше на ръце. Щом стигнах до тях, тялото му беше изстинало. Сладкото ми момченце. По лицето му имаше кръв и беше студено.

— Какво направи Рейлийн в онзи момент?

— Не зная. Всичко... беше като в сън. Оливър се раздираше от мъка. Мисля... мисля, че се опитах да взема Тревър от ръцете му, но той го притискаше така силно... Да, изтичах до линка да повикам помощ. А Рей вече си играеше...

— Какво направи тя? — настръхна Пийбоди.

Алика затвори очи и потръпна.

— Вече си играеше с кукленската къща, която с Оливър бяхме сложили за нея под елхата. Просто седеше на пода по пижама, с розовите си чехлички с пайети и се занимаваше с куклите. Сякаш нищо не се е случило.

— И тогава ти се досети.

— Не, не, та тя беше малко момиче, не разбираше. Не можеше да разбере. Беше злополука.

„Не — помисли си Ив. — Не е било.“ Тази жена го знаеше и това я разяждаше отвътре ден след ден.

— Алика, не си пожелала стаите в дома ти да бъдат шумоизолирани не защото се страхуваш, че нещо може да се случи и с Рейлийн. Страх те е от дъщеря ти! И от нещо, което може да не чуеш...

— Тя е детето ми. И тя е мое дете — захлипа майката.

— Преди няколко месеца сте гостували на леля ти в Ню Мексико. Тя работи с кожа и използва рициново масло при обработката ѝ.

— О, господи, престанете! — изпищя Алика. — Трябва да престанете...

— Колко време прекара Рейлийн с нея? — не отстъпваше Ив. — Наблюдаваше ли я, задаваше ли въпроси? Любознателно момиче е, нали? Обича да научава нови неща.

— Но тя харесваше Крейг Фостър. Беше любимият ѝ учител.

— Както и Уилямс. Рейлийн членува в доброволческа благотворителна организация и посещава болници. Умна е. Може да се добере до спринцовка и упойка, ако си го постави за цел.

— Изкарвате я чудовище. Нима искате да потвърдя това? — Алика бе на ръба на истерията и в насълзените ѝ очи се четеше ужас. — Нима искате да кажа, че дъщеря ми е чудовище? Аз я родих. — Майката сложи ръка на корема си. — В нея тече моя кръв и на Оливър. Обожаваме я от първия миг на живота ѝ.

— Както и Тревър. Ако не греша — бавно заговори Ив, — прочитането на дневника ѝ няма да навреди на никого. Ако съм права, дъщеря ти ще получи помощ, преди още някой да пострада.

— Влизайте! — разкрещя се Алика. — Вземете го. Вземете го и ме оставете на мира.

Претърсиха всеки сантиметър от спалнята и стаята за игри. Преобърнаха чекмеджетата, опразниха гардероба, преровиха играчките и принадлежностите за рисуване.

— Може би го е скрила в друга част на къщата — предположи Пийбоди.

— Или го е взела със себе си. И в двата случая ще го намерим. Фактът, че съществува, ни дава известно основание да разпитаме лелята и да притиснем малката колкото е възможно по-скоро. Не искам майка ѝ да бъде изпускана от очи. Може да ѝ се обади и да я предупреди какво търсим. Хайде... По дяволите! — изруга Ив, защото чу звъна на комуникатора.

Търсеше я командирът.

— Лейтенант, явете се в офиса ми. Незабавно! — Гласът му беше леден.

— Сър, в момента съм в процес на събиране на улики, които се надявам да доведат до арест за убийствата на Фостър и Уилямс.

— Искам ви в офиса си, лейтенант Далас, преди да предприемете нова стъпка. Ясно ли е?

— Да, сър. Тръгвам. — Ив затвори и в очите ѝ проблясва решимост: — Мамка му! — Погледна часовника си и пресметна. — Посещението в музея „Метрополитън“. Върви там, засечи заподозряната.

— Но, Далас, командирът нареди... — поколеба се Пийбоди.

— Само на мен, за теб не каза нищо. Искам да намериш Рейлийн и да я държиш под наблюдение. Докладвай ми. Внимавай да не те види!

— Господи, та тя е едва на десет! Мисля, че мога да следя една хлапачка, без да бъда забелязана.

— Тази хлапачка е главен заподозрян в две убийства, а вероятно е и братоубийца. Не преследваме дете, Пийбоди, не забравяй това.

Остави я пред внушителния вход на музея и се отправи към централата. Докато шофираше, се свърза с Куела Хармън в Таос, Ню Мексико.

Изкачвайки дългия ред стъпала, Пийбоди все още се питаше как, по дяволите, да намери едно дете и ирландската му детегледачка в огромния храм на изкуствата.

В това време Кора качи Рейлийн в такси на Осемдесет и първа улица.

— Нали мама трябваше да ме посрещне и да ме заведе на обяд?

— Да, но ми позвъни и каза да се прибираме веднага. Затова тръгваме, скъпа Рейлийн.

Момичето отегчено въздъхна и притисна пухкавата си розова чантичка.

Майра и Уитни я очакваха с мрачни изражения.

— Седнете, лейтенант.

Ив нямаше друг избор.

— Къде е партньорката ви?

— Има задача, сър.

Уитни стисна устни.

— Мислех, че сте разбрали, че искам и двете ви тук. Не ме интересуват задачите ви в този момент.

— Извинете за недоразумението, командир.

— Не ме будалкай, Далас, не съм в настроение. Прочетох доклада ти. Според мен поставяш себе си и отдела в крайно неудобно положение.

— Моите уважения, но не съм съгласна, сър.

— Вървиш по минирано поле без неоспорими веществени доказателства и факти.

— Отново не съм съгласна, сър. Заподозряната...

— Детето — поправи я Уитни.

— Заподозряната е малолетна — упорито продължи Ив. — Но това не я прави неспособна да извърши убийство. Известни са доста случаи, когато деца стават убийци. Действали са предумишлено и дори със задоволство.

Командирът опря длани на бюрото си.

— Момичето е дъщеря на един от най-изявените адвокати в града. Получава добро образование, ползва се с привилегии и дори според твоя доклад никога не е била замесвана в престъпление. Да не

говорим за насилие. Не е подлагана на лечение за емоционална или психическа нестабилност. Доктор Майра?

— Децата са способни на насилие — започна Майра. — Истина е, че има случаи, когато хлапета са извършвали убийство и на по-ранна възраст. Но това са съвсем друг тип деца. Обикновено тези деяния са предхождани от по-дребни прояви на насилие. Върху домашни любимци например. Профилът на Рейлийн Страфо не сочи никаква склонност към насилие.

Ив бе очаквала да срещне бариери, но пред нея се изправи стена.

— Значи така. Понеже баща ѝ е богат, а тя е отличничка в училище и не е ритала малки кученца, трябва да загърбя това, което зная.

— А какво всъщност знаеш? — прекъсна я Уитни. — Че момичето посещава училище, където бяха убити двама учители. Там учат и стотици други деца. Знаеш, че майката е признала за кратката си извънбрачна връзка с втората жертва.

Ив се изправи. Не можеше да слуша това седнала.

— Зная, че заподозряната е намерила първата жертва. Зная, че и в двата случая е имала и възможност, а и средство да извърши престъпление. Разговарях с лелята, която потвърди, че момичето е имало достъп до рицин и ѝ е било показано как от него се добива масло. Зная, и то вече със сигурност, че е имала дневник, който е бил изнесен от мезонета преди обиска и съхраняван от приятелка до вчера.

— Намери ли този дневник? — попита Уитни.

— Не. Предполагам, че заподозряната го е скрила или го е унищожила, а може в момента да го носи със себе си. Предприела е това, защото е улика срещу нея.

— Ив, много момичета на тази възраст водят дневници и ги смятат за нещо лично и свещено... — започна Майра.

— В нея няма нищо детско, освен възрастта ѝ! — прекъсна я Ив. — Наблюдавах я. Зная каква е всъщност. Вие не желаете да се вгледате — продължи тя и рязко се обърна към командира. — Никой не иска да преследва едно дете, да надникне зад невинното му личице и да види, че там се крие зло. Но то е в нея.

— Твоето мнение, колкото и разпалено да го отстояваш, не е доказателство — махна с ръка Уитни.

— Ако беше с десет години по-голяма или дори с пет, нямаше да оспорвате мнението ми. Щом не вярвате на интелекта, уменията и интуицията ми, ще изтъкна още един факт. Аз убих баща си на осем години.

— Знаем това, Ив — тихо каза Майра.

— Мислите, че се вглеждам в нея и виждам себе си ли?

— Разговаряхме двете с теб. Беше на ранен етап от разследването. Доколкото си спомням, не беше отдавна, когато и ти беше затормозена. Беше разстроена и подложена на стрес заради личен проблем.

— Което няма нищо общо със случая. Може би съм била разсеяна. Вината е моя. Но няма връзка със заключенията ми. Не ми позволявате да свърша работата си заради тази скапана глупост?

— Внимавайте, лейтенант — предупреди я Уитни.

Но на Ив вече ѝ бе писнало да внимава.

— Точно на това разчита тя: че всички ще бъдем много внимателни, че няма да я заподозрем, защото е примерно малко момиче от добро семейство. Уби двама души само за седмица. И е счупила рекорда ми, защото за първи път е убила човек на седем години. Не баща си като мен, а двегодишния си брат.

Уитни присви очи.

— Информацията за Тревър Страфо беше включена в предишните ти доклади, както и в докладите на детектива, провел разследването, и на съдебния патолог. И според двамата е било трагичен инцидент.

— Заключениеята им са погрешни — отсече Ив. — Разговарях с Алика Страфо.

Докато Ив водеше битка да довърши разследването си, а Пийбоди седеше при охраната на „Метрополитън“ и чакаше някоя от камерите да засече Рейлийн, Алика отпрати Кора.

— Свободна си. Иди да си почиваш.

— Но вие не изглеждате добре, госпожо. С удоволствие ще остана, ще ви приготвя чай.

— Не, не... Просто ме мъчи главоболие. С Рейлийн ще се справим сами. Всичко е наред. Ще обядваме тук, а после ще отидем в

салона за красота.

— Тогава да стъкмя обяда...

— Ще се справим, Кора. Върви да се видиш с приятелките си.

— Щом сте толкова сигурна... Можете да ми позвъните по всяко време, нямам специални планове.

— Забавлявай се, не се тревожи за нас. — Алика щеше да се пръсне, докато чакаше Кора да излезе. После се облегна с гръб на вратата. — Рейлийн — промълви тя. — Рейлийн!

— Какво има, мамо? — Очите на дъщеря ѝ бяха убийствено пронизателни. — Защо няма да обядваме в „Зоология“? Обичам да гледам животните.

— Трябва да заминем. Далеч от тук.

— Наистина ли? — Рейлийн засия. — Къде ще отидем? Ще има ли басейн?

— Не зная. Сега не мога да мисля за това... — притеснено въздъхна майка ѝ. — Трябва да тръгваме.

— Но ти дори не си облечена.

— Не съм облечена ли?

Алика сведе поглед към халата си, сякаш го виждаше за първи път.

— Пак ли си болна? Мразя, когато си болна. Кога ще си дойде татко? — нацупи се Рейлийн, вече загубила интерес към майка си. — Кога ще пътуваме?

— Той няма да дойде. Заминаваме само двете. Така е най-добре. Трябва да съберем багажа. Не го намериха, но ще се върнат.

— Какво не намериха? — Последните думи отново привлякоха вниманието на дъщеря ѝ. — Кой ще се върне?

— Търсиха го. — Алика се огледа вяло. — Но не го намериха. Какво да направя? Кое е най-доброто за теб?

Без нито дума, Рейлийн се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Застана на прага на стаята си и щом видя разместените неща, разбра всичко.

Беше очаквала нещо подобно. Всъщност предишната вечер бе написала в дневника си какво ще направи, ако се наложи. Докато вървеше по коридора към спалнята на родителите си, единствената ѝ емоция бе тих гняв, че някой отново е ровил из вещите ѝ и ги е оставил разхвърляни.

Обичаше нещата ѝ да бъдат в идеален ред. Държеше личното ѝ пространство да бъде уважавано.

Отвори чекмеджето на майка си, където знаеше, че крие лекарствата. Като че ли някой можеше да скрие нещо от нея. Родителите ѝ бяха толкова глупави. Пъхна шишенцето с приспивателни в чантичката си, където бе дневникът, влезе във всекидневната и програмира билков чай.

Майка ѝ предпочиташе женшен. Програмира го с много подсладител, въпреки че Алика рядко подслаждаше чая си. След това разтвори смъртоносната доза приспивателни в сладката, ароматна напитка.

Толкова бе просто, трябваше да ѝ хрумне по-рано. Как не се бе сетила досега? Щяха да помислят, че майка ѝ сама е сложила край на живота си от чувство за вина и отчаяние. И да достигнат до логичния извод, че тя е убила господин Фостър и господин Уилямс и не е могла да продължи да живее със страшната си тайна.

Рейлийн знаеше, че майка ѝ е правила секс с Уилямс. Беше го признала вечерта, преди полицаите да претърсят дома им. Тя намираще начини да чува неща, които възрастните не биха искали да чуе. Родителите ѝ бяха разговаряли дълго, а Алика се бе разплакала като бебе. Отвратително...

Беше получила прошка от баща ѝ. „Било е грешка — бе казал той, — ще започнем на чисто.“

Това също бе отвратително, като звуците, които двамата издаваха после, докато правеха секс. Ако някой я бе предал така, както майка ѝ бе постъпила с баща ѝ, Рейлийн би го накарала да си плати. Скъпо и прескъпо.

Всъщност точно това се канеше да направи сега, когато сложи голямата чаена чаша върху поднос. Мама трябваше да бъде наказана за лошата си постъпка. А след това всичко отново щеше да бъде наред.

Щяха да останат само двамата с татко. Когато и мама я няма, тя щеше да бъде единствена на света за него.

Сега се налагаше да хвърли дневника си в кошчето за смет. И това я вбеси. Само заради онази досадница лейтенант Далас. Един ден щеше да намери начин да накаже и нея.

Но засега най-добре бе да се отърве от дневника.

Татко щеше да ѝ купи нов.

— Рейлийн. — Алика застана на прага. — Какво правиш?

— Мисля, че трябва да си починеш, мамо. Виж, направих ти чай. Женшен, защото този е любимият ти. Ще се погрижа добре за теб.

Алика погледна чашата върху подноса на леглото. Краката ѝ се подкосиха.

— Рейлийн!

— Уморена си и имаш главоболие. — Дъщеря ѝ отмести юргана, приглади чаршафите и бухна възглавницата. — Всичко ще се оправи. Ще поседя до теб, докато си отдъхваш. Ние, момичетата, обичаме да се грижим една за друга, нали?

Момичето се завъртя със сияеща усмивка.

„Може би така е най-добре“, реши Алика, докато пристъпваше като сомнамбул към леглото. Може би това бе единственият начин. Изчака Рейлийн да приглади отново чаршафите и да ѝ подаде чашата.

— Обичам те — каза Алика.

— И аз те обичам, мамичко. Сега изпий чая си и всичко ще се оправи.

Взирайки се в очите на дъщеря си, Алика го изпи.

20.

Уитни слушаше внимателно. Стоеше като вкаменен, докато лейтенант Далас отговаряше на въпросите му. Но сега започна да барабани с пръсти по ръба на бюрото.

— Майката подозира, че дъщеря ѝ е блъснала момчето по стълбите, така ли? — осведоми се той с глух глас.

— Тя знае, че го е блъснала — повтори Ив. — Внушавала си е или се е опитвала да си внуши, че е било просто злополука. Само за да закърпи живота си. Страда от периодични пристъпи на депресия и тревожност, защото интуитивно знае това, което разбрах и аз. Не е било злополука.

— Но не е имало свидетели на падането.

Ив се обърна към доктор Майра:

— Според вас, след като се запознахте с фактите, струва ли ви се нормално едно момиче да прекрачи трупа на братчето си, докато родителите им са в истерия, и да седне да си играе с кукли?

— Трудно е да се каже. Може би е преживяла шок...

— Била е обути с чехличките, които е трябвало да вземе от долния етаж, преди да събуди родителите си — търпеливо обясни Ив. — Според полицейския доклад смъртта на малкия Страфо е настъпила малко след четири сутринта на двадесет и пети декември. И двамата родители твърдят, че са били будни и са окачвали чорапите с подаръци до два и половина. После пийнали по чаша вино, качили се горе и нагледали двете деца, преди да си легнат в три часа. Рейлийн ги е събудила в пет.

За миг Майра се замисли за всяка нощ срещу Коледа, в която двамата с Денис бяха стояли будни до малките часове, за да подготвят всичко, докато децата им спят. И как едва бяха успявали да откраднат по няколко часа сън, преди хлапетата да се събудят и да се втурнат в спалнята им.

— Възможно е да се е промъкнала на долния етаж, след като родителите ѝ са си легнали и преди брат ѝ да се събуди. Но това с

чехличките е странно — съгласи се Майра. — Необичайно е дете на тази възраст да си вземе подаръка, а после да се върне обратно в леглото за два часа.

— Защото не се е върнала — отсече Ив. — Убедена съм, че е станала. Предварително е нагласила будилника, защото има навик да планира внимателно. Това съответства на профила ѝ. Отишла е в стаята на братчето си, придумала го е да не вдига никакъв шум. Когато са стигнали до стълбищната площадка — в полицейския доклад пише, че се намира далеч от спалнята на втория етаж — тя го е блъснала. Момченцето е полетяло надолу и се е търкаляло, докато в тялото му не е останала здрава кост. После е слязла долу, за да се увери, че е свършила добра работа, преди да отиде да види какво ѝ е донесъл Дядо Коледа. А също и на какви играчки ще се радва, които са били предназначени за брат ѝ. — Ив видя ужаса върху лицето на Майра. — Обула е чехличките, защото обича всичките ѝ неща да са надписани с името ѝ. Това е била малката ѝ грешка. Както споменаването за дневника пред мен. Просто не е могла да устои. Може би си е поиграла малко. Родителите ѝ не биха забелязали, ако нещо е леко разместено, и тя не е устояла. Вече всичко е било нейно. После се е върнала горе. Питам се дали дори е погледнала тялото на брат си в този момент. Той вече не е представлявал проблем. — Ив отмести поглед към Уитни и забеляза, че ръцете му са отново неподвижни, а лицето му — каменно. — Може би се е опитала да заспи, но е било твърде трудно. При толкова много играчки долу, които вече не се налага да дели с никого! Събудила е родителите си, за да продължи заниманието си час по-скоро.

— Това, което описваш... — започна Майра.

— Да, Рейлийн е социопат — прекъсна я Ив. — Социопат със склонност към убийство, силно развит интелект и огромна доза нарцисизъм. Затова е водила дневник. Това е бил единственият начин да се хвали какво може да прави и да се отървава безнаказано.

— Трябва ни дневникът — настоя Уитни.

— Да, сър — кимна Ив.

— Но защо е посегнала на Фостър и Уилямс? — Шефът гледаше вгълбено пред себе си.

— За Фостър не зная. Не зная — повтори тя. — Не изглежда от типа момичета, които биха направили нещо просто така, без причина.

Уилямс е бил много удобна изкупителна жертва. Тук имам известна вина. Бях го набелязала и тя се възползва от възможността не само да го убие, а и да ми посочи заподозрян за убийството на Фостър. Или Уилямс, или Моузбли. Не се и съмнявам, знаела е, че между тях се е случило нещо.

— Дори ако се доберем до дневника, дори ако всичко е документирано в него, ще бъде много трудно да докажем, че е извършила всичко това — рече Уитни. — И то сама. Баща ѝ несъмнено ще се опитва да ни попречи при всяка стъпка, която предприемем.

— Ще се справя със Страфо, сър, и ще накарам Рейлийн да си признае.

— И как ще стане това? — любопитства Майра.

— Ще направя така, че сама да пожелае да ми разкаже. — Комуникаторът ѝ зазвъня. — С ваше позволение, командир? — След кимването му тя извади апарата от джоба си.

— Далас.

— Лейтенант — обади се Пийбоди, — тръгнаха са си от музея минути преди да стигна тук. Прегледах записите от охранителните камери през последния час. Засякох ги. Детегледачката е отговорила на обаждане по линка, след което двете са се отправили към изхода откъм Осемдесет и първа улица. Станало е почти в същия момент, когато аз влизах откъм Пето.

— Майка ѝ... По дяволите! — вбеси си Ив. — Тръгвай обратно към апартамента на Страфо. Идвам веднага.

— Ще дойда с теб. Вероятно ще имаш нужда от помощта ми — настоя Майра.

— Да, може би — намеси се Уитни и стана. — Лейтенант, искам да ми докладвате веднага щом откриете... заподозряната. И когато намерите онзи дневник.

— Да, сър — отвърна Ив и се обърна към Майра: — Трябва да побързаме. — Излезе почти на бегом.

Съвестта на Кора не ѝ даваше покой, докато пътуваше с метрото към центъра. Затова слезе на една от станциите и хвана влак в обратната посока. Твърде рано бе за срещата с приятелките ѝ, с които

се бяха уговорили да отидат на кино. А и нямаше желание да обикаля по магазините и да харчи пари, които бе по-добре да спести.

Не можеше да прогони от мислите си отчаяното, бледо лице на госпожа Страфо. Може би наистина просто имаше главоболие. Но тя знаеше, че понякога госпожата изпада в депресия. Не бе редно да остави Рейлийн насаме с майка ѝ, когато е в такова състояние.

„Само ще хвърля още един поглед“, каза си Кора. Щеше да направи чаша хубав чай за госпожата и нещо за хапване. Ако се нуждаеше от почивка, просто щеше да отмени срещата си с приятелки и да изведе момичето на разходка. Не биваше денят на Рейлийн да бъде развален, защото мама не се чувства добре.

Не можеше да бъде спокойна и да се забавлява, защото дори за миг не преставаше да се тревожи за госпожата и дъщеря ѝ.

И тримата преживяваха толкова трудни дни заради двете убийства в училището и варварското нахлуване на полицаи в дома им.

Нищо чудно, че горката госпожа Страфо бе унила.

Един чай, малко супа и хубава дрямка щяха да я възстановят. Това бе най-добрият лек.

Кора слезе от метрото, изкачи стъпалата до улицата и продължи пеша през брулещия вятър. Късметлийка бе да работи при това прекрасно семейство, в разкошния им дом в този вълнуващ град.

Момичето бе забавно и умно. Е, на моменти малко капризно, но много сериозно. И така живо се интересуваше от всичко. В тази къща никога не бе принудена да слуша кавги или да се пази от замеряне с чинии, както в родния си дом в Ирландия.

В интерес на истината понякога ѝ липсваха виковете и крясъците, но не би могла да мечтае за по-хубава работа при по-добро семейство.

Кора се усмихна на портиера и размени няколко закачки с него. Ако този симпатяга я бе поканил на кино, може би щеше да загърби натрапчивите си тревоги.

Извади ключа си, докато се качваше с асансьора към мезонета. Когато влезе, вътре бе толкова тихо, че се запита дали не се е заблудила за състоянието на госпожа Страфо и дали тя не е извела Рейлийн на обяд.

Щеше да се изяде от яд, ако бе похарчила пари за метрото напразно.

Извика, но не получи отговор. Извърна се и гневно прошепна:
— Голяма глупачка си, Кора!

Беше готова да се върне обратно, когато ѝ хрумна да надникне в гардероба. Ако госпожата бе излязла, трябваше да е облякла палто. Но никое от нейните не липсваше на закачалката.

Отново извика и тръгна нагоре по стълбите.

Откри Рейлийн на бюрото ѝ, със слушалки на ушите. Беше заета с поредния си проект по изобразително изкуство. „Няма смисъл да я безпокоя“, каза си Кора, но повдигна недоволно вежди при вида на шоколадчето и чашата газирано на бюрото.

Щяха да си поговорят сериозно за това по-късно.

Сега Кора се тревожеше за госпожата. „Може би си е легнала заради главоболието, без да хапне нищо“, помисли си тя.

Вратата на спалнята бе затворена и затова почука леко, преди да я откряне и да надникне вътре.

Госпожа Страфо бе там, в леглото, с поднос в скута и преобърнатата чаша. „Заспала е седнала, горкото агънце“, помисли си жената и бързо пристъпи напред да вземе чашата.

Тогава видя празното шишенце от приспивателни върху юргана.

— О, пресвета Богородице! — извика Кора, сграбчи Алика за раменете и я разтърси. Когато не последва реакция, взе да ѝ удря плесници.

Ужасена, сграбчи линка до леглото.

— Как ти се отразява този случай в личния живот? — попита Майра.

— Не мога да реша. — Ив фучеше с бясна скорост, с включени сирени. — Не зная защо не се вгледах в нея достатъчно внимателно още в самото начало. Дали бях изнервена заради Рурк, или просто не можех да предположа, че момичето е способно на такова нещо. Може би никога няма да разбере.

— Искаш ли да знаеш какво мисля аз? — Майра я погледна изпитателно.

— Разбира се. Ей, проклет кучи син, не чуваш ли сирените! — развика се Ив.

— Мисля... — Майра реши просто да затвори очи, за да не се разсейва от смъртната опасност, на която се чувстваше изложена при тази бясна скорост. — Никой не би забелязал нещо необичайно в нея в началото. Подготвени сме да закриляме децата, а не да вярваме, че са способни на предумишлено убийство. Може би си права за нея, за случилото се с брат й... Но моето мнение клони по-скоро към Арнет Моузбли.

— Залагам петдесетачка, че съм права, а ти грешиш.

— Искаш да се обзаложим кой е убиецът ли? — шашна се Майра.

— Това са само пари! — повдигна рамене Ив.

— Е, добре... Нека бъдат петдесет.

— Дадено. Мога да ти кажа защо не е Моузбли. Училището е нейният живот, гордост и суета. Може би е способна да убие, но не и на своя територия. Не би предизвикала скандал, който петни репутацията на любимата й академия „Сара Чайлд“. Губи ученици, а е възможно да загуби и работата си.

— Добър аргумент, но инстинктът за самосъхранение надделява дори над най-скъпоценната служба. Щом Фостър е знаел за отношенията й с Уилямс, значи е представлявал пряка заплаха... Вероятно й е казал, че възнамерява да я изобличи. Уилямс, според собствените й показания, е направил точно това, като се е опитал да я изнудва да не го уволнява.

— Искаш ли да вдигнем залога на сто? — Преди Майра да отговори, комуникаторът на Ив звънна отново. — Сега пък какво има?

— Далас, Алика Страфо е на път за болницата. Взела е свръхдоза сънотворни. Състоянието й е критично.

— Къде е Рейлийн?

— С детегледачката. Пътуват след линейката с такси към „Парксайд“, тази е най-близката. Отново се разминах с тях за минути. Полицаят, който е пристигнал пръв, казва, че момичето било в истерия.

— Не се и съмнявам. Ти в мезонета ли си?

— Дойдох да поговоря с отзовалите се на обаждането на 911. Детегледачката е повикала спешна помощ. Съобщила за свръхдоза, затова били изпратени и полицаи.

— Искам дневника. Намери го. Тръгвам към болницата.

— Нямах вина. — Майра залитна на седалката си, когато Ив рязко завъртя волана. — Щом тази жена не е можела да живее с мисълта, че дъщеря ѝ е убийца, и се е опитала... или е успяла да се самоубие, ти не носиш отговорност.

— Не предвидих, че хлапачката ще посегне на живота на собствената си майка! И този факт тежи на съвестта ми. Щом Алика Страфо е погълнала шепа хапчета, значи малката кучка ѝ ги е дала. Проклятие! — Побесняла от гняв, Ив натисна газта. — Ако Алика бе решила да се самоубие, щеше да остави бележка. За да защити детето си, щеше да направи самопризнания. Щом просто се е предала и не е можела да живее повече с тайната си, защо е поискала дъщеря ѝ да се прибере у дома?

— Рейлийн е разбрала, че майка ѝ знае всичко и представлява заплаха. — Майра поклати глава. — Подтиква я да вземе свръхдоза таблетки и заплахата е отстранена. Но как може да посегне на собствената си майка!

— Блъснала е по стълбите малкото си братче, обуто все още с ританки. Защо да не натъпче и мамчето с приспивателни!

— Ако Алика Страфо умре — мрачно отрони Майра, — никога няма да го докажеш. Но дори и да оживее, няма да даде показания срещу собственото си дете.

— Точно на това разчита дъщеря ѝ. Но ще види, че греша.

Двете полицейски служителки нахълтаха сред хаоса в спешното отделение. Огледаха пострадалите, с кървящи рани или счупени крайници. Ив препречи пътя на забързана сестра и вдигна значката си пред лицето ѝ, за да не губи време за глупави спорове.

— Алика Страфо, със свръхдоза. Къде е?

— Травматологична зала три. Със или без значка обаче, не можете да влезете. Доктор Димато се бори за живота ѝ.

Луиз Димато! Ив се усмихна. Понякога наистина бе полезно човек да има приятели.

— Вървете и кажете на Луиз, че лейтенант Далас иска информация за състоянието на пациентката ѝ. Къде е детето? Малката Страфо.

— В чакалня А, с детегледачката. Бащата ще пристигне всеки момент. Познавате ли доктор Ди?

— Да, отдавна. Чакалня А ли казахте?

— Вървете след мен.

Сестрата ги преведе през общата чакалня до широкия коридор на спешната травматология. В ниша в далечния край, отделена с двойна остъклена врата, седеше Рейлийн сгушена до Кора.

Лицето на детето бе обляно в сълзи, очите му — зачервени и подпухнали.

„Добре играе ролята си“, помисли си Ив. Явно момичето имаше полза от театралния кръжок, който посещаваше.

Кора ги забеляза първа и очите ѝ се насълзиха.

— Лейтенант Далас. Госпожата...

Но погледът на полицайката бе прикован в Рейлийн. Момичето застина. „Не очакваше да намина, а?“, помисли си Ив. Рейлийн се притисна още по-силно към Кора и захлипа:

— Не искам да говоря с нея. Не искам да говоря с никого. Искам си само моята мама.

— Спокойно, спокойно, миличко — погали я по косата гувернантката. — Не се тревожи. Лейтенант Далас е тук само за да помогне. Всички искат да помогнат.

Ив погледна Майра и кимна. Разбрала жеста ѝ, тя се приближи до Рейлийн.

— Аз съм доктор Майра. Зная, че си много изплашена и разстроена.

Момичето заподсмърча, бавно повдигна глава и се вгледа в лицето ѝ.

— Вие сте лекар? Вие ли ще поемете майка ми?

— Да, лекар съм и познавам доктор Димато, която помага на майка ти в момента. Много е добра.

Майра приклепна, с израз на безкрайно състрадание и загриженост.

„Добре — реши Ив. — Добър и хитър ход. Не издавай, че си мой съюзник. Прави се на симпатична лекарка и говори с майчински тон.“ Обърна се и надникна през прозорчето в травматологичната зала.

Вътре се бореха за живота на Алика. Луиз бе наметната с мушамена пелерина, русите ѝ коси бяха пригладени назад, а сивите ѝ

очи — съсредоточени.

Ако майката на Рейлийн имаше шанс да живее, Луиз нямаше да го изпусне.

Гласът на Майра издаваше съчувствие и авторитет.

— Зная, че ще бъдеш смела, Рейлийн.

— Ще се опитам...

— Зная, че ти е много трудно. Можеш ли да ми разкажеш какво се случи?

— Нямам представа. Мама... Трябваше да обядваме в „Зоология“, а после да отидем в салон за красота. Заедно, по женски.

— Това е нещо хубаво, нали?

— Много се забавляваме заедно. Но докато бяхме в музея, тя се обади и каза да се приберем у дома, вместо да дойде да ни посрещне. Не обясни защо. Изглеждаше уморена и се държеше някак странно.

— Странно ли?

— Каза на Кора, че я освобождава по-рано. А когато тя си отиде, мама заплака.

— Не биваше да тръгвам. Трябваше да остана — тюхкаше се детегледачката.

— Не си виновна, Кора — успокои я Рейлийн. — Мама каза, че съжالياва, и ме помоли да не ѝ се сърдя. Но аз не ѝ се разсърдих. Няма вина, че е болна. Понякога се чувства зле и се нуждае от почивка.

— Разбирам... — кимна съчувствено Майра.

— Прегърна ме и ме притисна много силно — продължи момичето. — Както когато с татко заминават някъде без мен. Прегръдка за сбогуване. Каза, че съм нейната принцеса и най-хубавото нещо в живота ѝ и колко много ме обича. — Устните на Рейлийн затрепериха и тя извади от чантичката си кърпичка с името ѝ, избродирано в ъгъла. Изтри сълзите си. — Знаела колко смела ще бъде каквото и да се случи. — Вдигна поглед към гърба на Ив и го задържа за миг. — Каза да помня, че каквото и да се случи, най-много на света обича мен. После спомена, че мога да си взема нещо за хапване и да си поиграя в моята стая, да бъде добро момиче. Тя щяла да поспи. Пазех тишина, за да не я събудя. — От очите ѝ бликнаха нови сълзи.

Сестрата излезе и дълго остана загледана в разплаканото момиче. Лицето ѝ излъчваше състрадание. После повика Ив настрана.

— Състоянието на жената е все още критично. Ако доктор Ди успее да я стабилизира, ще я прехвърлят горе в интензивното отделение. Шансовете ѝ не са много добри, но докторката се бори упорито.

— Добре, благодаря ви. — Ив надникна над рамото ѝ. — Съпругът пристига.

Страфо спринтираше по коридора. Страхът му бе почти осезаем. Рейлийн се втурна в прегръдката му. Кора стана хленчейки и бърбрейки несвързано.

Ив ги остави, докато той притискаше дъщеря си и ѝ шепнеше ласкаво. После погали къдриците ѝ, а тя кимна и отново седна до Кора. Страфо пристъпи към вратите на залата и погледна през прозорчето.

Ив застана до него:

— Познавам лекарката, която се опитва да я стабилизира. Добра е и не се предава лесно.

Чу го да си поема дъх и да изпуска тежка, мъчителна въздишка.

— Благодаря.

— В критично състояние е. Когато се стабилизира достатъчно, ще я преместят в интензивното отделение. Погълнала е свръхдоза приспивателни.

— О, господи, господи...

Мъжът опря чело на стъклото.

— В какво настроение я остави, когато излезе тази сутрин? — попита Ив.

— Беше стресирана. И двамата сме подложени на голямо напрежение, за бога. Но... това може да почака. По дяволите, Далас, там вътре е жена ми!

— Трябва да поговоря с Кора.

— Да, да, добре...

— Страфо? — Ив изчака, докато той отмести очи от прозорчето. — Моля се за нея. И за двама ви. Повярвай ми.

Адвокатът кимна с насълзени очи.

— Благодаря.

— Когато ни съобщиха, доктор Майра беше случайно с мен. Познаваш я, знаеш, че е добра. Ще остане с дъщеря ти, ще поговори с нея, докато аз разговарям с Кора, а ти очакваш новини за Алика.

— Майра ли? — Страфо разсеяно се огледа и я видя. — Да, да, оценявам това. Не искам Рейлийн да остава сама, а аз трябва...

— Трябва да бъдеш до Алика, разбирам.

Ив се обърна към детегледачката:

— Кора, трябва да поговоря с теб. Доктор Майра ще поседи с Рейлийн.

— Искам татко! — проплака момичето.

„И аз мога да играя роля“, каза си Ив и я погледна със съчувствие.

— Да, зная, той няма да ходи никъде. Не се безпокой. Трябва само да попитам Кора нещо за майка ти.

— Това ще помогне ли на мама?

— Надявам се.

Рейлийн се изправи като малък смел войник.

— Ще се справя.

— Зная. Искаш ли детегледачката да ти донесе нещо за пиене?

— Може ли сок?

— Разбира се. Кора, нека се поразходим.

Ив долови прикритото самодоволство на Рейлийн.

— Разкажи ми накратко, Кора.

— Не биваше да я оставям, признавам, че сбърках. Видях колко зле се чувства госпожата, а излязох.

— Колко време беше навън?

— Твърде дълго, това е истината. Около час... Не зная точно.

Ив изслуша разказа ѝ и я остави да избере сок от автомат.

— Тогава видях хапчетата — продължи Кора. — Веднага разбрах. Не можах да я събудя. Разтърсвах я, удрях ѝ плесници, но не можах. Позвъних на 911, казах им да дойдат. Не можех да обясня дали диша, или не, но ѝ правих сърдечен масаж, докато ги чух на вратата, и хукнах да им отворя.

— А Рейлийн?

— О, света Богородице, горкото дете! — Кора замълча и притисна длани към лицето си. — Излезе от стаята си, докато тичах надолу по стълбите. Знаех, че трябва да бързам, и дори не спрях да я погледна.

— Тя каза ли нещо?

— Предполагам, че е била озадачена, защото сигурно съм изглеждала така, че да изплаша и самия дявол. А и изобщо не трябваше да бъда там. Всъщност сега си спомням, че каза: „Какво правиш тук? Не трябваше да бъдеш тук.“

— С раздразнение ли го изрече?

— Да, бих казала. Тя обича нещата да вървят по план, а аз се появих там изневиделица, в следобед, който трябваше да прекарат само двете с майка ѝ. О, лейтенант Далас, това е ужасно нещо за едно дете! Тя просто изпадна в истерия, когато медицинският екип се втурна вътре.

— Не се и съмнявам — поклати глава Ив.

— Ако не бях излязла...

— Поне си се върнала — прекъсна я Ив. — Ако не беше ти, Алика щеше да е мъртва. Ако прескочи трапа, няма да е само благодарение на лекарите, които се опитват да спасят живота ѝ, а и на теб.

— Благодаря ви за тези думи. Не мога да престана да цивря. — Кора изтри сълзите си. — Господжата е толкова добра с мен. Чудесна жена. — Когато тръгнаха обратно към чакалнята, жената се вкопчи в рамото на Далас със свободната си ръка. — Излизат.

Ив проследи с поглед екипа, който буташе количката към асансьорите.

— Това означава, че са я стабилизирали. Засега. Слушай, Кора. Погледни ме. Нали имаш приятелки в града?

— Да, имам.

— Искам да пренощуваш при тях.

— Но... трябва да бъда с Рей. Горкото мъниче има нужда от мен.

— Не. — Ив не смяташе да изложи на риск още един невинен. След като последният ѝ план бе осуетен, Рейлийн можеше да излее гнева си върху Кора. — Като тръгнеш оттук, ще отидеш право при някоя приятелка и ще пренощуваш там. Аз ще се погрижа за господин Страфо и Рейлийн.

— Не разбирам... — объркано я изгледа детегледачката.

— Няма и как да разбереш, все още. Но ако не ми дадеш думата си, че ще направиш това, което ти казвам, ще наредя да те откарат в управлението като ключов свидетел. Избирай!

— Това звучи страшно.

— Ще стане още по-страшно. Страфо и малката ще се качат горе. Можеш да отидеш да занесеш сока на Рейлийн, да поговориш с тях и да им вдъхнеш кураж, но после искам да изчезнеш и да направиш това, което ти казах.

— Добре, добре тогава, ще си тръгна. Всъщност предполагам, че тя сега ще иска да бъде само с татко си.

Доволна, Ив се отправи към Луиз.

— Далас. Светът е малък.

— Слава богу, че в него има хора като теб.

Луиз се усмихна.

— Дежурна съм и поех голямата съботна смяна на Свети Валентин. Чарлз също е зает, така че романтичната ни вечеря ще бъде утре.

Приятелят на Луиз бе лицензиран компаньон и Ив си представи колко ангажименти има днес.

— Изглеждаш изтощена.

— Тежък случай — въздъхна докторката. — Ако ме питаш какви са шансовете й, мога да ти кажа, че са много слаби. На командно дишане е и все още не реагира. Но ако я бяха докарали с десет минути по-късно, вече щеше да е мъртва. Правим каквото е по силите ни.

— Ще трябва да изпратя в лабораторията проба от стомашното й съдържание.

— Няма проблем. Детегледачката е проявила страхотно самообладание. Съобщила е на 911 името на приспивателното и е дала шишенцето на медицинския екип. От самото начало знаехме с какво си имаме работа, което също бе от значение. Важно е, че е започнала сърдечен масаж. Красива жена е пациентката. Има съпруг и сладко момиченце. Човек никога не знае какво ще го сполети.

— Да, човек никога не знае — замислено кимна Ив.

21.

Когато Луиз се отправи към асансьора, за да се качи в интензивното отделение, Ив се обърна към Майра:

— Е, какви са впечатленията ти?

— Невероятна актриса е.

— Посещава театрален кръжок.

— Не съм изненадана. Нужен ми е по-дълъг сеанс с нея, може би няколко, за да бъде категорична в изводите си. Но в общи линии съм съгласна с твоята преценка. Доставяше ѝ удоволствие цялото ми внимание да бъде насочено към нея, но същевременно осъзнаваше и твоето присъствие. Искаше да бъде сигурна, че я слушаш.

— Да, слушах я. Дяволски подробно разказа разговора, който уж е имала с майка си: „Най-много на света обичам теб. Зная, че ще бъдеш смела“ — имитира я Ив. — Не пропусна да спомене, че понякога майка ѝ не се чувства добре. Планирала е всичко, отрепетирала го е. Но сега се налага да импровизира, след като Кора е провалила плана ѝ.

— Или само е забавила осъществяването му. Възможно е Алика Страфо да не се събуди. В момента Рейлийн се чувства безкрайно поласкана — болницата, кризата, вниманието на детегледачката...

— Да, черпи с пълни шепи от съчувствието на околните, но скоро изворът ще пресъхне. Луиз ще уреди да настанят Страфо и детето за тази нощ в някоя от стаите за близки на пациенти. Не искам момичето да се доближава до майка си.

— В случаи като този лекарите настояват децата да бъдат край болния си родител колкото може по-дълго. — Също както Ив, Майра се замисли за възможностите. — Ако предупредиш персонала, ще проличи. Малката ще забележи.

— Да, несъмнено. — Ив нервно закрачи по коридора. — Е, добре, ще поставя Алика под двадесет и четири часова охрана. Ще повикам някого с медицинска квалификация, но ще бъде мой човек.

— Опасяваш се, че Рейлийн ще се опита да довърши започнатото?

— Може би не на този етап... Но няма да рискувам. Ще помоля Луиз детето да чуе, че майка му ще бъде под непрекъснато наблюдение от медицински съображения. Ще се наложи да подхвърля фалшива информация на Страфо, че жена му е под подозрение за две убийства и затова поставям пост пред вратата ѝ.

— Недей, човекът едва се държи на крака.

— На това разчитам — отвърна Ив — и се надявам да се оттегли. Рейлийн не предприема импулсивни и отчаяни действия, така че засега Алика е в безопасност. Просто предпазна мярка.

— Как ще процедираш с нея?

— Ще я накарам да помисли, че отново ще ѝ се размине. Да се отпусне и да повярва, че ме е заблудила: горкото дете, майка му убива двама души, а после прави опит за самоубийство. Налага се да кажа това на Страфо, но ще бъде ужасно трудно.

— Той няма да ти повярва.

— Не зная, може би. Ще направя всичко възможно да не се усъмни.

Татко ѝ бе ядосан. Рейлийн не чу всичко, което му каза лейтенант Далас, но бе очевидно, че нещо го е вбесило. Откъслечните фрази, които достигнаха до нея, когато баща ѝ повиши тон, бяха достатъчни, за да се почувства доволна.

„Глупави ченгета!“, помисли си тя, докато лежеше сгушена на канапето в чакалнята и се преструваше, че спи. Мислеха се за много хитри, но тя ги изигра.

Ако онази натрапница Кора не се бе намесила, майка ѝ вече щеше да бъде мъртва. Но Рейлийн не знаеше дали си струва да се ядосва. Напрегнатите лица около нея издаваха, че всички знаят, че майка ѝ ще умре. Така бе много по-интересно.

Беше си спомнила онова, което госпожа Халиуел каза за играта на сцена: „Ако забравиш някоя реплика или произнесеш друга, трябва да мислиш като героя си и да продължиш да играеш“.

Остана със затворени очи и едва сдържа усмивката си, когато чу гласа на баща си:

— Жена ми се бори за живота си!

— Жена ти се е опитала да сложи край на живота си. Съжалявам.

— Гласът на Ив бе спокоен. — Искрено се надявам да оживее.

— За да я обвиниш в две убийства ли? Алика не е способна да нарани никого.

— Освен себе си. Слушай, наистина съжалявам. Не твърдя, че ще ѝ повдигнем обвинения, но ти казвам, просто като услуга, че трябва да вземем тези мерки. Ако е в състояние да говори, ще трябва да я разпитам. Трудно е за теб, а бог знае колко е трудно за детето ти. Опитвам се да ти дам време да се подготвиш.

— Върви си и ме остави насаме със семейството ми.

— Тръгвам, но ще се върна, ако Алика дойде в съзнание. — Тонът на полицайката стана по-мек. — Оливър... грижи се за себе си и дъщеря си. Преживяла е неща, които не бива да се случват на никое дете.

Рейлийн остана със затворени очи, когато усети как баща ѝ седна до нея и ласкаво погали косите ѝ. Не ги отвори и когато го чу тихо да плаче.

Колко ли още трябваше да чака, докато получи пица и газирано?

Когато се отправи надолу, Ив извади комуникатора си, но той завибрира в ръката ѝ. Беше Пийбоди и тя я осведоми:

— Излизам. Алика е в критично състояние, на командно дишане. Нищожни шансове. Изпратих полицай пред вратата ѝ и още един с медицинска квалификация вътре в стаята. Луиз я пое.

— Слава богу.

— Чух я да казва на Страфо да прекарва колкото може повече време при нея, да ѝ говори, да я насърчава да се бори. Би могло да помогне. Кой знае, по дяволите? А малката играе ролята си отлично, но не успя да заблуди Майра, не и този път. Вече разполагаме с подкрепа.

— Имаме и нещо още по-солидно. Намерих дневника.

Ив едва се сдържа да не подскочи, когато бутна вратите на изхода на болницата.

— Знаех си, че не е излишно да останеш там.

— Адски си права. Но ми отне часове — оплака се Пийбоди.

— Къде го откри?

— В кошчето за рециклиране в кухнята. Претърсих всеки проклет сантиметър от това жилище, задържах полицаите да ми помагат. Защо не се сетих да погледна първо там, по дяволите?

— Какво е останало от дневника?

— Вероятно всичко. Заключен е в красива метална кутийка, гравирана с нейното име. При разклащане личи, че вътре има бележник. Ключалката е здрава. Твърде малка е, за да се отваря с универсален ключ, и е посмачкана. Може би ще трябва да я разрежем.

— Ще намина да го взема. Рурк ще разбие ключалката.

— Сигурно. Ще се обадя на Макнаб да му кажа, че плановете за Свети Валентин се отлагат.

— Не. — Ив се качи в колата си. — Ще бъде нужно време да съберем всичко закуп. Бавна и досадна работа. Ще взема дневника и ще го опаковам като веществено доказателство.

— Вече го направих.

— Тогава си върви у дома, пийни нещо и прави секс с Макнаб, ако се наложи.

— Налага се — заяви Пийбоди. — На всяка цена.

— Не забравяй да блокираш видеовръзката, когато ти се обадя отново. Не искам да гледам срамни сцени. Най-сетне ще приключим този случай.

Ив затвори и тежко въздъхна:

— Рейлийн, пипнах те, малко чудовище! Пипнах те.

Докато Далас шофираше и съобщаваше последната новина на Уитни и Майра, Рурк избра шампанско за вечерята.

Бе работил почти през целия ден, но се надяваше много скоро и двамата с Ив да оставят задълженията си и да прекарат приятни часове заедно.

Знаеше, че тя ще бъде доволна и доста ще се посмее на избора му: за скромната им вечеря насаме у дома бе избрал пица с пеперони. Нейна лична слабост.

А тоалетът, който щеше да ѝ предложи да облече, щеше да мине за еротично бельо. Щеше да се смее и на това. А за него определено

щеше да бъде удоволствие да гледа съпругата си с червена копринена туника, поръбена с бял пух.

Щом не се бе обадила да му каже, че ще се забави, имаше добри шансове за вечеря в осем, както се бяха разбрали. Бе решил да вечерят в холографската зала, все едно са сред романтичната атмосфера на Прага, където над архитектурните шедьоври отвъд прозорците се сипе сняг и във въздуха се носи песен на цигански цигулки.

Струваше му се малко претенциозно, но щеше да бъде изненада.

Точно бе приключил с избора и бе нагласил програмата, на вратата се появи Съмърсет:

— Магделана е на портала.

— Къде? — стресна се Рурк.

— На портала — повтори Съмърсет. — Моли да я пусна да влезе, обляна в сълзи. Твърди, че трябва да разговаря с теб дори само за момент. Да ѝ кажа ли, че не си на разположение?

„Така би било най-лесно“, реши Рурк. Но ако не разреши този проблем сега, само щеше да го отложи за друг път. Пък и проявяваше известно любопитство. Какво ли обяснение щеше да съчини Магделана този път?

— Не, покани я в приемната. Ще се справя с нея.

— Мисля, че лейтенантката трябва да си бъде у дома най-късно след час.

— Да, затова побързай. Да приключим по-скоро.

„Готви ми нова интрига“, помисли си Рурк, след като Съмърсет отиде да я пусне през портала. Отлично знаеше нрава ѝ, макар че това някога го бе привличало. Но тогава не бе забелязвал опасната ѝ мания да плете интриги.

Той знаеше как да се справя с такива като нея. Тя щеше да го разбере прекрасно и да си тръгне. И това най-сетне щеше да бъде краят.

Рурк се забави по стълбите. Не бе зле ентузиазмът ѝ да поохладнее. Съмърсет щеше да се погрижи тя да не задигне някой сребърен прибор.

Както бе очаквал, икономът все още стоеше в приемната, след като ѝ бе налял чаша вино. В сатенения си тоалет в цвят на слонова кост, Магделана изглеждаше бледа и нежна.

Стоеше до огъня — на най-доброто разстояние и под съвършен ъгъл, така че светлината на пламъците да пробягва по кожата ѝ и да прави тъканта на тоалета ѝ леко прозрачна.

Едно от най-забележителните ѝ умения бе да създава подходяща обстановка, за да постига целите си. Но този път набелязаната жертва бе той.

— Рурк... — Тя наведе глава засрамено. Но не преди леките следи от сълзи да заблестят около очите ѝ. — О, Рурк, ще можеш ли някога да ми простиш?

— Би ли ме извинил? — обърна се той към Съмърсет.

Когато икономът излезе от стаята, тя остави виното с леко трепереща ръка.

— Не можеш да си представиш колко ужасно се чувствам. Просто... Рурк, два дни бях извън града, току-що се върнах. Но чух, видях... Опитах се да ти се обадя, преди да тръгна... веднага щом...

— Бях твърде зает.

— Избягваше ме — каза тя, задъхвайки се от сълзи. — Не бях сигурна дали изобщо ще пожелаеш да ме видиш. Проклети папараци. Трябва да ги обесят.

— И те трябва да си изкарват хляба.

— Но да направят скандал от нещо толкова... невинно. Заслужават да ги съдим. Разбира се, това само би влошило нещата. — Тя повдигна ръка и направи нехаен жест. — Сигурно си безкрайно разстроен. А жена ти? Много ли е сърдита?

Той наклони глава и я погледна отблизо:

— А ти как мислиш?

— На нейно място бих побесняла! На екрана изглежда така, сякаш... А ние просто се сбогувахме. И двамата го знаем Рурк, просто се сбогувахме.

— Така е.

— Може би... ако се опитам да ѝ обясня... Тя тук ли е?

— Със сигурност вече знаеш, че не е тук.

Магделана затвори насълзените си очи. „Събира мислите си — досети се Рурк. — Обмисля нова стратегия.“

— Е, добре, признавам — въздъхна тя. — Искан първо да поговоря с теб насаме и затова се обадох в управлението. Казаха, че е в акция, и веднага тръгнах насам. Господи, такава страхливка съм. —

Сложи пръст на устните си. — Но ако мога да помогна, поне малко, бих опитала да ѝ обясня.

— Не мисля. Тя е съвсем наясно с обстоятелствата.

— О, добре. Голямо облекчение.

— Знае, че си нагласила всичко, режисирала си го и си платила на оператор да го заснеме.

— Какво! Но това е нелепо! Това е... Рурк! — Изрече името му с нотка на обида и добре премерена доза шок. — Как можа да помислиш, че съм способна на подобно нещо? Разбирам, че си ядосан и разстроен. Аз също. Но да ме обвиняваш, че съзнателно съм се опитала да нараня теб и съпругата ти... С каква цел?

Нищо чудно, че работата им бе потръгнала така добре през месеците, в които бяха действали заедно. Беше гениална.

— Ти би го направила дори просто за забавление.

— Възмутително е да говориш така за мен. — Вдигна чашата с вино. — Крайно възмутително.

— Нима мислиш, че не мога да открия въпросния оператор и да му предложа достатъчно примамлива сума, за да узная всички подробности?

Магделана отнесе чашата до прозореца и застана с гръб към него.

— Не, не — каза тихо. — Никога не бих те подценила. Може би съм искала да узнаеш. Знаех, че рано или късно ще разбереш. Ти си този, който ме подценява, Рурк, мен и чувствата ми към теб. Разкаянието ми. — Извърна глава към него. — Желанието ми. Признавам, че го направих. Не се гордея с това, но не се и срамувам. Беше единственото, което можех да сторя. Готова съм на всичко, за да те върна. Нищо друго няма значение за мен. Само отново да бъдем заедно.

Рурк я изчака да приключи с излиянията си и промълви:

— Празни приказки.

— Как можеш да се подиграваш с чувствата ми? — Магделана хвърли чашата на пода и тя се разби на парчета. — Как се осмеляваш, докато стоя тук и разголвам душата си?

— Не се подигравам, а ясно заявявам, че ти нямаш никакви чувства. Никога не си изпитвала нищо към никого, освен към себе си. — Той се засмя леко. — Твърде дълго време ми беше нужно, за да го

проумея. — После насмешката изчезна от лицето му и остана само леденият му поглед: — Дошла си в Ню Йорк, за да опипаш почвата. Сега притежавам далеч повече, отколкото навремето, и си се надявала да намажеш от състоянието ми. Знаеш ли, Ив веднага те прецени безпогрешно. От пръв поглед.

Магделана тръсна глава и закрачи към него.

— А на мен от пръв поглед ми стана ясно, че те държи под чехъл. Господи, колко смешно ми се стори! Богатият и влиятелен Рурк — опитомен и дресиран от една кльоцава полицайка без никакъв стил и красота.

— Странно. От моя гледна точка, тя притежава повече стил, красота и несравнимо повече класа, отколкото ти някога ще имаш.

Рурк дори не трепна, когато тя му удари плесница.

— Ще съжаляваш за това — каза ѝ тихо, но така заплашително, че я накара мигом да отдръпне ръката си.

— Рурк...

— Ти беше тази, която се опита да ме превърне в дресирано кученце, Маги. И когато не тръгнах по петите ти, правиш всичко възможно да ми създаваш неприятности и да застрашаваш брака ми, да нараняваш съпругата ми.

— И какво, ако съм го направила? Всичко е просто игра. Някога ти имаше чувство за хумор, но очевидно ти е отнела и него.

— Никога не би разбрала нито нея, нито мен. Жалко за теб. Затова ето как ще продължи играта. Слушай внимателно: никога вече няма да прекрачваш прага на дома ми, на който и да е от другите ми имоти или компаниите ми. Включително и на всеки хотел, транспортно съоръжение, магазин, ресторант или предприятие, в което имам мажоритарно участие. Доста са на брой.

— О, за бога! Не можеш да ме лишиш от достъп до...

— Мога — възрази той така заплашително, че я накара да пребледнее. — И ще го направя. Ще напуснеш Ню Йорк, а всъщност и страната в рамките на три часа от... — Рурк погледна часовника си. — Е, в момента Интерпол и Глобалната полиция получават много интересна и подробна информация за теб.

Лицето ѝ стана мъртвешки бледо.

— Нима ще ме предадеш по такъв начин?

— Слушай внимателно. Бих те смачкал като червей, ако причиниш неприятности на съпругата ми дори за секунда. Повярвай ми и трепери от страх.

— Ако се опиташ да направиш нещо подобно, ще повлека и теб със себе си — изсъска Магделана.

Рурк се усмихна.

— Само опитай. Стоя толкова по-високо от теб, че няма да стигнеш до никъде. Освен това, Маги, условията на живот в затвора са сурови и никак не биха ти допаднали.

Видя устните ѝ да трепват, преди да ги овладее. Проследи реакцията ѝ, докато възприемаше шокиращата истина. Накрая тя нехайно сви рамене.

— Нямам нужда от теб. Никога не съм имала. — Закрачи из стаята. — Просто ми хрумна, че можем да се позабавляваме заедно, но очевидно си забравил какво е тръпка.

— Часовникът тиктака — предупреди я той.

Магделана рязко се извърна към него:

— Всъщност предпочитам Европа. Ню Йорк ме отегчава. И ти ме отегчаваш. — Но видя светлината на фарове да се отразява в стъклата и моментално смени тактиката. — О, по дяволите! — Издаде плътен заразителен смях. — Ти ме разкри и ме отряза. Няма смисъл да хленча. Време е да преглътна загубата и да продължа напред. Има предостатъчно риба в океана. — Погледна го и се усмихна. — Само не мога да си обясня как е възможно да предпочиташ нея пред мен.

— Никога няма да разбереш — отвърна Рурк.

Тя пристъпи напред, сякаш се кани да вземе самурената кожа, която бе преметнала върху един стол. Грациозно се обърна и му я подаде. И улучвайки точния момент, се хвърли в обятията му.

Самурът падна, когато той обхвана раменете ѝ и инстинктивно я побутна назад.

В този миг Ив прекрачи прага и я видя, обгърнала врата на Рурк. Ръцете му докосваха голите ѝ рамене. Едната от тънките презрамки с цвят на слонова кост се бе спуснала до лакътя ѝ.

— Кучи син! — просъска Ив.

Магделана внезапно се обърна. По лицето ѝ бе изписана страст и учудване.

— О, господи... Не е така, както изглежда — едва не проплака тя.

— Сигурно — сухо изрече Ив и влезе с гневна походка.

„Тежкарска крачка“, помисли си Рурк. Успя да изпита възхищение за миг, преди юмрукът ѝ да се стовари в лицето му.

— Мамка му! — едва успя да отрони той. Инстинктивно наведе глава и усети вкус на кръв в устата си.

Магделана нададе писък, но дори най-глухият би доловил сподавения ѝ смях.

— Рурк! О, господи, тече ти кръв. Нека само да...

— Не гледай него — каза Ив с насмешка. — Няма да бъде единственият пострадал. — Повали я с един енергичен удар. — Кучко — добави тя, когато Магделана се строполи в безсъзнание на пода.

Рурк се огледа смаяно:

— Е, проклети да сме всичките!

— Изнеси този боклук от къщата ми. — С тези думи Ив се отправи обратно към вратата на приемната.

Мина покрай Съмърсет във фойето. Гримасата му би могла да се нарече усмивка, но не бе напълно сигурна.

— Внимавай — рече му. — Ако разтягаш устата си така, цялото ти лице може да се разцепи.

— Реших, че е неуместно да изръкопляскам, лейтенант — спокойно отвърна икономът.

Тя изсумтя и продължи нагоре по стълбите.

С пулсираща болка в скулата и виене на свят, Рурк прескочи проснатата се на пода Магделана. Във фойето хвърли леден поглед на Съмърсет.

— Погрижи се за тази тук.

— С най-голямо удоволствие.

Но остана още миг да го проследи с поглед, докато се качва по стълбите след съпругата си. Рурк я свари в спалнята.

— По дяволите! — извика отчаяно той. — Със сигурност си разбрала, че е инсценировка. Отлично знаеш, че не бих я докоснал.

— Разбира се. — Ив свали шлифера си и го метна встрани. — Не беше трудно да се досетя, а и познавам лицето ти, плейбой. Не видях на него желание, а раздразнение.

— Така ли? Нима! Е, щом си наясно, защо ме удари, по дяволите?

Ив се извърна към него, поклащайки ханш:

— Защото си мъж.

Рурк присви очи и се опита да изтрие кръвта с ръка.

— А имаш ли някаква представа колко често трябва да очаквам юмрук в лицето заради пола си?

Изглеждаше бесен и невероятно наранен. Тя изпита желание да разкъса дрехите му и да впие зъби в плътта му.

— Всъщност мисля, че си заслужи един хубав бой — каза спокойно.

— Престани с тези глупости. Писна ми от жени. — Абсурдността на цялата ситуация започваше да го вбесява. — Вие сте страховити и неразумни същества.

Ив леко присви колене.

— Страх те е от мен? Хайде, нещастнико, отнесе един удар, защото си мъж. Дръж се като такъв.

— Значи искаш мъж насреща си, така ли? — Рурк също приклезна. — Ще ти дам да разбереш.

— Виж колко съм изплашена. Треперя от страх! — Ив финтира с левия крак, завъртя се и се опита да го ритне отзад.

Той отби ритника, а после и следващия с ръка и я принуди да подскочи, за да не се препъне в крака му. Тласна я назад към леглото, преценявайки разстоянието, рязко се обърна и я повали по гръб.

Но когато понечи да се хвърли върху нея, Ив се претърколи, скочи на крака от другата страна и отново зае бойна поза.

— Няма да бъде толкова лесно, плейбой.

— Кой е казал, че искам да бъде лесно?

Не би отрекла, че съпругът ѝ също притежава бързина и пъргавина. Но направи няколко крачки назад като в танц и засили юмрук към лицето му, не улучи. Следващият удар с лакът бе сполучлив. Постигна целта си. Все пак не ѝ бе нужен осакатен за това, което бе намислила.

Но нямаше нищо против леко да накуцва. Така му се падаше. Понечи да го настъпи с пета, но той я изпревари и я накара да загуби равновесие.

Заедно се търкулнаха на пода, а тя се приземи върху него.

— Готов ли си за примирие? — попита задъхано.

— Не. — Рурк направи ножица с крака, измъкна се и размени мястото си с нейното. — А ти?

— Да, мамка му.

Разкъса ризата му.

— Ще си платиш за това — закани се той.

— Опитай се да ме накараш.

Рурк сграбчи яката на блузата ѝ и я съдра. Видя верижката с диаманта и металната плочка с лик на светец, които ѝ бе подарил. Парцалите от разкъсаната дреха висяха на кобура с оръжието ѝ.

— Шибано ченге — промърмори Рурк и натисна закопчалката.

— Шибан престъпник.

— Бивш и без присъди. — Той притисна устните си към нейните, но изруга от болка заради паренето в разцепената си устна. — Голяма побойничка сте, лейтенант. — Отдръпна се назад, за да се вгледа в лицето ѝ, да срещне предизвикателните ѝ кафяви очи и да съзре самодоволната усмивка на издължените ѝ устни. — Идеалната жена за мен.

— Не го забравяй!

Тя се засмя и сграбчи косата му с две ръце.

Докато Магделана се притискаше към него, Ив бе видяла на лицето му не само досада.

Бе доловила нещо, което и двамата биха пропуснали, ако бяха твърде глупави, луди и заслепени да се вглеждат добре един в друг.

— Обичам те.

Обви крака около кръста му и трескаво целуна устните му.

Нямаше да бъде романтично изживяване, като красив сън, със сипещи се снежинки отвъд прозорците и песен на цигански цигулки във въздуха. Щеше да бъде отчаяно и малко грубо. Реално и трескаво като учестения им пулс.

Той жадуваше кожата ѝ. Късаше дрехите ѝ, сякаш бе обладан от демони.

— Искам те цялата, цялата.

— Вземи ме — каза тя и се плъзна под него.

Устните му обходиха гърдите ѝ.

Ив издаде вик и се залюля, когато оргазмът пламна в нея като мълния. Чу Рурк да ѝ шепне нещо задъхано на ирландски. Усети как

остана неподвижен и потръпна.

Не, нямаше да позволи това.

— И аз те искам целия — каза тя. — Целия.

Разби волята му, накара го да загуби самообладание, докато ръцете и устните ѝ се плъзгаха по тялото му. Отвъд границите на разума, в опиянение, тя отново доближи устните си до неговите, изгаряйки от жажда.

Закачливи захапвания, игриви пръсти... Дъхът ѝ пареше, докато получаваше и се отдаваше. Кръвта кипеше в разгорещените им тела.

— Сега, сега, сега — изричаше тя подобно на напев и се извиваше към него.

Когато той навлезе в нея, стонът ѝ прозвуча почти като писък. Чувствените движения на ханша ѝ, бързи и енергични, го накараха да потъне в блажен и загадъчен мрак.

Ръцете ѝ престанаха да го притискат и се отпуснаха на пода. Усещаше тялото си олекнало и нереално, сякаш лежеше върху облак. Нямаше сили да се помръдне.

— Господи — промълви Ив. — Мили боже.

— Когато успея да стана на крака, някога в далечното бъдеще, ще ти позволя да ми нанесеш още един юмрук в лицето. За да изживеем отново това.

— Добре — усмихнато се съгласи Ив.

— А може да пробваме с онази романтична вечеря и после да ме удариш. — Рурк я усети как потръпва. — Проблем ли има? — Тя повдигна глава и той видя притесненото ѝ изражение.

— Ужасно съжалявам...

— Очевидно не за удара се извиняваш.

— Не се обадох да отложим вечерята, защото исках да ти го кажа лице в лице. Дълго е за обяснение, но има нещо, което трябва да свърша, и малко помощ от теб не би била излишна.

— Добре.

— Може би ще вместим и вечерята на свещи по някое време преди полунощ, но...

— Няма значение, Ив. Уверявам те.

„Да, ние сме двама късметлии“, помисли си тя. Господи, наистина бе така.

— Купих ти подарък.

— Нима?

— Книга с поезия, любовна. Помислих си: „Нещо толкова сантиментално несъмнено е подходящо“. Но отново се издъних, като я забравих на бюрото си в централата.

Той се усмихна, наведе се и нежно я целуна.

— Благодаря.

Ив докосна бузата му.

— Трябва да взема душ и да се заловя за работа. Възнамерявах да започна направо, за да имаме време поне за късна вечеря, но се наложи да те ступам, както и онази руса уличница, а после...

— Разбира се. Е, ще вземем душ и ще ми разкажеш.

Тя го запозна с подробностите, а той я изслуша, без да я прекъсва.

— Е — каза Рурк, докато тя набързо обличаше памучен панталон и пуловер, — значи се оказа права за детето.

— Не е никакво дете, но наистина бях права. Дневникът ще бъде едно от основните доказателства. Мога да разрежа кутията, в която е заключен, но...

— Не е нужно.

— Да отидем в кабинета ми. — Взе чанта с пликосе за доказателства и диктофон. — Искам всичко да бъде записано. Не е зле да се позанимаваш с ключалката.

— Ще отнеме не повече от минута.

— Страхотно.

— Но преди това искам да ти обясня какво правеше Магделана тук.

Ив го погледна многозначително.

— Освен опитите да те целуне ли?

— По-точно защо я пуснах в дома ни — каза той сериозно, докато излизаха от спалнята.

— Досещам се. Трябвало е да изясниш нещата с нея и да я отпратиш, като ѝ вдъхнеш малко страх от всемогъщия Рурк.

— Какъв късметлия съм при тези обстоятелства, че имам до себе си жена, която ме разбира. Страх от всемогъщия Рурк! — повтори той.

— За разлика от всемогъщия Бог, който е невидим и повечето хора си въобразяват, че няма да ги накаже, ти си от плът и кръв и би направил нещо много по-жестоко.

— Не зная как да приема това — каза той след миг. — Впрочем искаш ли да узнаеш как се справих с положението?

Разказа ѝ, докато вървяха към кабинета ѝ, където тя извади дневника от чантата си. Дълго стоя неподвижна, вперила поглед в него.

— Виждаш ли? Бог не би накарал всичко да затрепери, както си направил ти. Наистина ли можеш да я лишиш от достъп до всеки имот, в който притежаваш дори дял? Това означава осемдесет процента от планетата.

— Преувеличаваш, не повече от петдесет — усмивката му бе хладна и сурова. — Но наистина мога да го сторя, по дяволите.

— И разполагаш с информация, която би заинтригувала Интерпол?

— Разбира се. — Той изчака няколко мига, напълно разгадал изражението ѝ. — Няма да я дам в твоите ръце, Ив. По две причини.

— Дано са основателни.

— Първо, това не е твоя работа. Спри, дори не си помисляй да вдигаш юмрук срещу мен! Аз съм виновен за това, че тя пристигна тук да създава неприятности. Второ, няма да може да спи нощем известно време, защото ще се пита какви доказателства имам и какво мога да направя с тях срещу нея. Дълго ще се озърта зад гърба си.

— Мисля, че първата причина е пълна глупост, но истински се радвам за втората. Харесва ми. Затова да кажем, че сме на чисто.

— Добре. Е, ще отворя кутията с дневника и ще разгледаме съдържанието му по време на романтичната си вечеря.

Ив го изглежда недоумяващо.

— Поръчах пица. Щеше да бъде пица и шампанско.

— Сериозно ли?

— Познавам съпругата си така добре, както тя мен. Но тази вечер ще се задоволим с пица с пеперони и кафе, а шампанското ще остане за друг път.

— Знаеш ли, и ти си идеалният мъж за мен.

22.

Преди да разпечата плика за веществени доказателства с дневника на Рейлийн, Ив включи диктофона и съобщи необходимата информация. Извади металната кутия, гравирана с цветя с широки венчелистчета, и я сложи на бюрото.

— Пийбоди я откри в кошчето за рециклиране.

— Умница — отвърна Рурк, докато избираше подходящ инструмент.

— Ако нещата не се бяха развили толкова бързо и ако Пийбоди не се беше върнала да го търси, до сутринта щеше да бъде напълно раздробен. Нужни са поне няколко цикъла за нещо с тази големина и от толкова твърд материал. Кутията е само леко очукана.

— Жалко. Красива е. Стабилна, качествена изработка, благодарение на което е оцеляла. Момичето е трябвало да извади дневника и да пусне в мелачката само него. Тогава щеше да бъде унищожен, преди да го намерите.

— Да, но малката не знае всичко. В лабораторията имат безброй начини за възстановяване. Е... добра работа — каза тя, когато Рурк успя да отвори кутията за по-малко от минута.

— Все пак не е титанова капсула.

С напръскани със запечатващ спрей ръце Ив извади яркорозовата тетрадка. Бе с кожена подвързия и също с името на Рейлийн, изписано със сребърни букви. И самият дневник имаше миниатюрна ключалка, която се отваряше със старомодно ключе.

— На компютъра би ставало по-бързо, отколкото да пише на ръка — отбеляза Ив.

— Колкото и либерални да са родителите ѝ обаче, едва ли биха ѝ позволили да защитава файловете си с парола за достъп. Докато това...

— Рурк потупа с пръст по тетрадката: — изглежда безобидно и много типично за малко момиче.

Ив се отдръпна назад и го остави да се справи с ключалката.

— Искам да се копира целият — каза тя.

— Преди да го прочетеш ли?

— Не. Първо ще направя аудиозапис на последните няколко страници, докато ги чета на глас, а после ще извадя копия.

Ив прелисти страниците с розови ръбове и златисти ъгълчета и намери последната бележка. С включен диктофон зачете на висок глас старателно изписаните редове с равен почерк.

„Тази сутрин бях облечена с полата на розови и черни карета, с розовите ботушки и белия пуловер с цветя на подгъва и ръкавите. Изглеждах много красива. Закусих кисело мляко с плодове и пълнозърнест хляб и помолех Кора да изцеди пресен портокалов сок. За това ѝ плащат. После отидох на упражнения за ума. Започва да става малко скучно, така че ще намеря начин да се отърва от тях. Все пак е приятно да зная, че аз съм по-умна от всички други ученици. Аз съм най-добрата и в танцовия клас. Зная, че ако поискам, един ден мога да стана примабалерина.

След упражненията за ума с Кора хванахме такси до «Метрополитън». Не разбирам защо нямаме частен шофьор. Ще попитам татко. Обичам изобразителното изкуство, но всички художници, чиито картини са изложени там, са мъртви. Ако поискам, и аз мога да стана известна художничка и в «Метрополитън» ще излагат мои картини. Хората ще плащат много пари само за да ги разглеждат. Но аз ще ги продавам единствено на колекционери. Не искам хора, които не разбират нищо и не заслужават да бъдат там, да стоят и да ги зяпат.“

— На малката не ѝ липсва самочувствие — отбеляза Рурк.

Ив вдигна поглед.

— Трябва да е написала това, след като майка ѝ спешно ги е повикала у дома. Толкова много „аз“. Майра ще проведе сериозен разговор с нея.

Отново се наведе над дневника и зачете.

„Трябваше да се срещна с мама за обяд в «Зоология». Това е любимото ми заведение и бяхме резервирани маса три седмици предварително. Един ден, когато стана известна, няма да имам нужда от някаква глупава резервация, за да отида където и да било. Хората ще бъдат благодарни, че аз съм им оказала честта да се храня в техния ресторант.

После трябваше да отидем в салон за прически и педикюр. Вече бях избрала лак «Карнавал» с блясък. Но линкът на Кора звънна и се разбра, че мама ни вика у дома. Имахме планове! Имахме резервация, а трябваше да се прибера и целият ден е провален. Майка ми дори не беше облечена, когато влязох. Толкова е себична.

Но всичко е заради онази нахалница лейтенант Далас. Отначало ми се струваше интересна, но не е. Тя е подла, нагла и тъпа. Отново разочарование. Винаги става така. Майка ми е толкова слаба и глупава, а напоследък татко обръща повече внимание на нея, отколкото на мен. Затова аз се погрижих за всичко. Беше лесно. Никога досега не е било толкова лесно.

Криеше таблетки в чекмеджето с бельото си. Като че ли няма да ги намеря! Трябваше само да сваря чай и да ги разтворя вътре. Както с онази вмирисана старица госпожа Върси в «Кинли Хаус» миналата година. За мама бяха нужни повече, защото госпожа Върси беше стара и вече с единия крак в гроба.“

— Господи! — промълви Рурк.

— Да. Питам се дали няма и други жертви.

Ив продължи да чете.

„Мама послушно легна в леглото си, като бебе. Гледах как изпи чая. Това беше най-хубавата част. Изпи го точно както ѝ казах и изчаках, докато заспа. Оставих празното шишенце до нея, та когато татко се прибере след

няколко часа, да го намери. Ще се късам от плач. Репетирах пред огледалото и ставам все по-добра! Всички ще ме съжаляват и ще ми дават каквото поискам. И ще мислят, че майка ми е убила онзи идиот господин Фостър и ужасния господин Уилямс. Каква трагедия! Ще умра от смях.

Сега ще порисувам и ще послушам музика. Ще бъда в стаята си, когато татко се прибере. Послушното му момиченце ще бъде тихо като мушица, за да остави мама да спи. Да спи и да спи...

Сега трябва да изхвърля този дневник в кошчето за рециклиране на отпадъци. Ядосана съм и отново виновната е лейтенант Далас! Но няма нищо, татко ще ми купи нов, по-хубав. Вече ще ми купува всичко, което поискам, и ще ме води навсякъде, където имам желание да отида.

Мисля, че трябва да заминем на някое топло и красиво място, на хубав плаж.“

След дълго мълчание Рурк промълви:

— И всичко това го е написала, докато е знаела, че майка ѝ умира или вече е мъртва в другата стая.

— Да — кимна Ив.

— Това момиче не би трябвало да си губи времето с рисуване и балет. Родена е за професионален убиец.

— Ще се погрижа да има достатъчно време да обмисли възможностите си. Под строга охрана. — Ив отново погледна дневника и все още по детски красивия почерк. — Да копираме това. Искам Майра и Уитни да го видят незабавно. После ще прочета останалото.

Всичко в дневника бе старателно документирано: мотиви, средства, възможности, планове, изпълнение. Рейлийн не бе спестила нито една подробност.

Ако го беше писал пълнолетен човек, Ив веднага би приключила разследването и би пратила престъпника зад решетките.

Но сега ѝ бе трудно да намери добра стратегия за десетгодишно момиченце убиец, чийто баща е влиятелен адвокат.

В седем сутринта Майра и Пийбоди бяха в домашния кабинет на Ив, а с командира поддържаха връзка чрез холограма.

— Не приемам твърдения, че е невменяема — заяви Ив.

— Прави ли разлика между добро и зло? Със сигурност — съгласи се Майра. — Престъпленията ѝ са планирани и извършени от егоистични мотиви. Именно мотивите ще бъдат основание наетият от защитата психиатър да твърди, че е невменяема.

— Ще оспориш ли това в полза на обвинението?

— Да. Трябва да я прегледам, разбира се, но съм почти сигурна, че мога да го оспоря. Ив, вменияма или не, трябва да бъде подложена на лечение и вярвам, че ще бъде. Иначе няма да спре. — Майра си пое дъх и се вгледа в красивото лице на снимката от таблото. — Ако системата не я спре, нищо не би я принудило да не постига целите си по този начин. Това ѝ носи удовлетворение и в нейните очи доказва превъзходството ѝ. По свой детински начин получава всичко, което поиска, каквато е главната ѝ цел.

— О, писала е как ще убие майка си без капка разкаяние или колебание. Не изпитва никакви чувства — вметна Пийбоди.

— Искам да я накарам да признае за брат си. В дневника не го споменава. Той отдавна вече не означава нищо за нея. — Ив погледна Майра и получи одобрително кимване. — Напълно е забравила, че е съществувал някога и какво му е сторила. Интересува я само настоящето.

— Вчера каза, че ще получиш самопризнания, че ще я накараш сама да пожелае да се разприказва — продължи Майра. — Но...

— Ще ги получа. Единствената възможна пречка е баща ѝ. Ако реши да я защитава, тя ще мълчи упорито. Ако мисли, че мога да използвам това, което ми каже, също ще мълчи. Първо трябва да го убедя да съдейства.

— Той е баща, инстинктивно ще иска да защити детето си.

— Баща, чийто син е бил убит хладнокръвно от дъщеря му. И чиято съпруга може да се окаже поредната ѝ жертва. — Ив разчиташе на тези козове. — Трудна дилема за него. Ще трябва да избира за кого да се застъпи.

— Ако му дадеш тази информация — намеси се от екрана Уитни, — той ще получи невероятен шанс в началото на процеса. Би могъл да

издигне защитна стена около дъщеря си и проникването през нея да отнеме месеци.

— Да, сър, може. И ако не го стресна с това, докато все още е разтърсен от случилото се с жена му, ще го направи. Трябва да види истинската същност на малката си Рейлийн. Ще ми бъде нужна помощта на граждански експерт-консултант.

Тя погледна Рурк.

— Изложете плана си, лейтенант — подкани я Уитни.

Нужно бе време, а Ив едва сдържаше нетърпението си. Но трябваше да проявява предпазливост и да не насилва нещата.

Наближаваше десет, когато тя, Пийбоди и Майра потеглиха към болницата, след като Рурк, Фийни и Макнаб вече бяха влезли в играта.

Линкът ѝ звънна и тя светкавично го грабна.

— Далас слуша.

— Лейтенант, не зная дали ме помните. Обажда се Били Кимбъл, помощник-управител от магазин „Клайнс“. Онзи ден бяхте тук и разпитвахте за една термочашица.

— Помня ви. Попадахте ли на нещо?

— Една от сезонните ни работнички намина случайно снощи малко преди да затворим. Споменах ѝ за чашата. Оказа се, че много добре си спомня продажбата. Било е след празника. Тя остана до края на януарските ни разпродажби. Каза, че веднъж влязло малко момиче с детегледачката. Детето искало да купи подарък изненада и не искало придружителката ѝ да види, затова ѝ казало да излезе за малко. Спречкали се, защото жената не искала да я остави.

— Давай по-накратко, Били.

— Извинявайте. Е, продавачката обещала да държи момичето под око и детегледачката тръгнала към друг щанд. Момичето поискало чаша като онази, за която попитахте, с надпис. Продавачката го помни, защото било будно, симпатично и много възпитано. Не беше напълно сигурна за името му, но си спомни, че подаръкът бил за любимия ѝ учител, който напуснал. Платила в брой. Било е след първи януари, така че беше лесно да намеря копие от касовата бележка. Чашата е от марката и модела, за които попитахте, в черно, със сребристи букви в старинен шрифт. Това помага ли?

— Много! — зарадва се Ив и си помисли: „Понякога парчетата се подреждат сами“. — Добра работа, Били. Ще изпратя партньорката си при теб. Искам да ѝ дадеш името на продавачката и номер за връзка. Ще трябва да погледне няколко снимки и да идентифицира момичето, ако може.

— Сигурен съм, че ще иска да помогне. Спомена, че малката била русокоса красавица, с къдрави коси и необикновени теменуженосини очи.

— Стените рухват една по една — промълви Ив, докато Пийбоди вземаше информацията. — Този път манията ѝ да се перчи ѝ е изиграла лоша шега. Трябвало е да действа бързо и незабележимо, а не да впечатлява продавачката. Но тя просто не може да живее, ако не е център на внимание.

— Сигурно е изхвърлила оригиналната чаша — отбеляза Майра.

— Да, може би я е изнесла от училището под носа ни. По дяволите!

— Учила съм за психични отклонения — каза Майра, — но мисля, че това дяволче би заблудило и мен.

— Е, всичко ще приключи днес.

Тя откри Страфо в болничната стая на съпругата му, да бди до леглото ѝ. Погледна я с безизразни, подпухнали очи.

— Ако си дошла да повдигнеш обвинения, можеш...

— Как е тя? — прекъсна го Ив.

Той прокара ръка през косите си, а после отново посегна към ръката на Алика.

— Все още е в критично състояние. След малко ще направят нови изследвания. — Погали лицето ѝ, докато говореше. — Не зная... Но няма да ѝ припишеш онези убийства.

Ив се приближи и застана от другата страна на леглото.

— Силно ли обичаш жена си?

— Глупав въпрос. — В погледа и гласа му отново се прокрадна обичайната студенина. — Колкото и голяма да е любовта ми, не е нужно да използвам правни хватки, за да я защита. Тя е неспособна да нарани когото и да било. Проклет да съм, ако е направила опит да се

самоубие, особено когато са били сами с Рейлийн в къщата. Не би причинила това на дъщеря ни. Никога.

— Съгласна съм с теб.

Той я погледна изненадано.

— Тогава за какво е всичко това?

— А обичаше ли сина си?

— Какво право имаш да идваш тук в такъв момент и да събуждаш отново тази непоносима болка?

— Въпреки че в дома ти няма негови снимки. Въпреки че жена ти ги държи скрити — продължи да настъпва Ив.

— Как да ти опиша колко ме боли. Не можеш да разбереш. Нима мислиш, че съм го забравил? Въпросът не е колко съм го обичал, а колко го обичам и до днес. — Надигна се и извади от джоба си малка кожена обложка. — Ако това е съществена подробност, за да приключите случая, лейтенант, ето. Вижте, пазя го тук. Погледни това личице. — Извади от калъфчето снимка на усмихнато момченце. — Беше най-сладкото дете на света, винаги лъчезарно. Човек не можеше да не се усмихва, когато е край Трев. Колкото и тежък ден да си имал, след пет минути с него се развеселяваш. Денят, в който... го загубихме, беше най-ужасният в живота ми. Това ли искаш да чуеш?

— Да. Имам ужасна новина за теб, Оливър. Нещо, което не бих пожелала на никого да преживее. Искам да помниш колко много обичаш жена си и сина си. Трябва да прочетеш това.

— Какво е то?

Ив извади копието от последните страници от дневника.

— Мисля, че ще разпознаеш почерка и ще разбереш. Показвам ти го заради нея. — Посочи към Алика. — И защото видях снимките на сина ти. Личицето му не ми излиза от ума.

Чувстваше се отговорна за невръстния Тревър Страфо, колкото и за Крейг Фостър и дори за жалкия мерзавец Рийд Уилямс.

Страфо взе листовете и прочете първия ред.

— Почеркът е на Рейлийн. От дневника ѝ ли е?

— Последната бележка е написана, преди да го изхвърли в кошчето за рециклиране заедно с кутията, в която го е държала. Датата е ето тук. Трябва да прочетеш всичко.

Когато приключи, Страфо бе пребледнял и ръцете му трепереха.

— Не е възможно... — промълви ужасен.

— Дълбоко в себе си знаеш, че е така. Жена ти също го е знаела, но дори в ужаса и мъката си се е опитвала да защитава дъщеря ви. Рейлийн ѝ е причинила това. За да отърве собствената си кожа, е искала да хвърли подозренията върху майка си, след което цялото ти внимание и време да бъдат само за нея.

— Не, не... — простена глухо Страфо.

— Има и други страници, Оливър. С подробности за убийствата на Фостър и Уилямс. Споменава също жена на име Върси в „Кинли Хаус“.

— Не, не, ти си откачила. — Адвокатът се олюля, сякаш светът около него внезапно рухна. — И аз откачам.

„Притискай го!“, заповяда си Ив. Нямаше друг избор, освен да продължи.

— Този обаче е започнат преди седем месеца и в него липсва описание за това как е убила брат си.

И последната капка кръв се оттече от лицето му.

— Това е лудост!

— И двамата с майка ѝ сте знаели, че Рейлийн е била будна доста преди да дойде в стаята ви.

— Тя е дете...

— Решили сте, че е било нещастен случай. Кой родител не би си го внушил. Че синът ви се е спянал, а тя е изпаднала в шок. Скрили сте всеки предмет, напомнящ за него, за да не се разстройва принцесата.

— Господи! Та тя беше едва на седем години, за бога. Не можеш да я подозираш в такава чудовищна постъпка...

— Мога. Погледни жена си, Оливър. Нима заслужава това, което ѝ е сторил? Виж отново снимката на сина си. Нима той е заслужавал? Отнела е живота им, без да ѝ мигне окото. Имам железни улики, сред които и потвърждение, че е купила термочаша и е поръчала да я надпишат с името на Крейг.

— Какво? — шокиран промълви Страфо. Сви юмруци и затрепери.

— Имам свидетел — безмилостно продължи Ив. — Продавачката, която е обслужила Рейлийн, я разпозна по снимка. Кора потвърди, че същия ден са се отбили точно в този магазин по молба на дъщеря ти. Куела Хармън заяви, че е проявила интерес към начина за

добиване на отрова от рициново семе. Дори не си помисляй да говориш за косвени улики!

„Не преставай да стоварваш удар след удар, докато не се предаде. Това е единственият начин“, помисли си тя.

Тя се наведе и вдигна листовете, които адвокатът бе изпуснал.

— Дъщеря ти пише как е решила да убие майка си, как я е оставила да умре и е отишла да си приготви закуска и да послуша музика. Направила го е без капка угризение.

— Не мога... Не можеш да очакваш да повярвам.

— Вече го вярваш дълбоко в себе си. Затова си така потресен. Но трябва да го преглътнеш, защото ще ти кажа какво ще направим оттук нататък. Погледни ме, Оливър. Погледни ме!

Той вдигна глава. Очите му бяха изцъклени от ужас и неопишуема болка.

— Написала го е... — едва промълви той. — Написала го е, докато Алика...

— Точно така. Съпругата ти е представлявала пречка за нея, както и братчето ѝ. — „Използвай имената им“, каза си Ив. — Алика и Трев са ѝ пречели да получи нещо, което е искала, и затова ги е отстранила.

— Тя е моя дъщеря, мое дете. Тя...

— Ще ти предложи сделка. Между нас двамата. Ако не успея да ти докажа, че всичко, което казвам, е истина, няма да възпрепятствам опита ти да бъде съдена като малолетна.

— Та тя е на десет години! Само на десет...

— Но е извършила няколко предумишлени убийства. Ще получи юридически статут на възрастна, ако стоя настрана. Договаряме се за следното: аз ти доказвам, че тя е докарала Алика до това болнично легло, че е блъснала Тревър по стълбите в онази шибана коледна утрин и че е очистила Фостър, Уилямс и някаква болна жена в старчески дом. Извършила е всичко това без миг колебание. Ако не успея да го докажа, ще получиш възможност да я отървеш. Това е сделката. Приемаш ли?

Рейлийн бе в стаята за близки на пациенти в интензивното отделение. Рисуваше. Когато Ив влезе, прекъсна заниманието си и в

очите ѝ заблестяха сълзи.

— Мама...

Ив затвори вратата зад гърба си.

— Познавам докторката, която я наблюдава. Смята, че майка ти ще прескочи трапа. — Застана до плота. Кафето в болницата бе почти толкова скапано, колкото в управлението, но тя си наля чаша и се обърна към момичето: — Това не е добра новина за теб, Рей.

— Какво? — скочи хлапето.

— Тук сме само ти и аз, Рей. Вратата е затворена. — Ив свали сакото си и застана срещу нея. — Нямам подслушвателно, ето диктофона ми. — Откачи го и го остави. — Изключен е. Не съм прочела правата ти. Баща ти е адвокат, умна си и знаеш, че не мога да използвам нищо от това, което ми кажеш при тези обстоятелства.

Седна и отпи глътка от блудкавото кафе.

— Попадала съм на големи хитреци, но признавам, че ти си ненадмината. Дори ако майка ти оживее, няма да издаде какво си направила. Сигурно си побесняла, когато Кора се е върнала, преди да изпълниш замисъла си.

— Не искам да разговарям с теб. — Сълзите ѝ бликнаха. — Толкова си подла.

— Я стига! Ти не се боиш от мен. Знаеш, че имам хъс, но ръцете ми са вързани. — Ив сви рамене и отпи нова глътка. — Командирът ми и психиатърката, която ни сътрудничи, мислят, че съм смахната, защото се опитах да ги убедя, че си убийца. Ценя кариерата си, хлапе, и няма да я заложа на карта. Край! Разследването ще остане висящо известно време, а после ще премине в графа „неразкрити престъпления“. — Наведе се напред. — Не искам началството и психарите да дишат във врата ми и да проваля шансовете си за повишение заради теб. Точно сега съм на гребена на вълната. Разкрих големи, нашумели случаи като „Айкоув“ и канала за търговия с бебета. Мога да си позволя този случай да се потули.

Момичето вдигна глава и я изгледа нахално:

— Възможно е да лъжеш при разпит на заподозрян.

— Да. Но не мога да проведа разпит на малолетна без съгласието на родителите ѝ. Така че официално дори не съм тук.

Рейлийн отново се залови да рисува.

— Тогава защо не си тръгнеш? Мога веднага да изтичам при татко и да загазиш.

— Мамка му! Просто наминах да видя как си. Няма причина той да си помисли друго. Ако се размърдиш, ще се запита защо бих те тормозила. — Ив се усмихна и остави отвратителното кафе. — Защо не го направиш, Рей? Може би ще си зададе въпроса как така майка ти е опитала да свърши със себе си, когато двете сте били сами в апартамента. Върви да го потърсиш. Когато го видях за последен път, седеше до леглото ѝ.

— Не биваше да ме оставя сама. Трябваше да бъде с мен. Когато тя умре...

— Но това не е сигурно. — Ив размаха пръст. — Не бързай да се радваш, момиченце. Бих могла да припиша двете убийства на нея и да приключа случая. Но не съм безчувствена и пресметлива като теб. Харесва ми да приключвам разследвания, но вечно ще ме гризе съвестта. Затова този случай просто ще остане неразкрит.

— Значи се предаваш? — присви очи Рейлийн.

— Както се казва, зная кога да се оттегля от играта. Двама учители не заслужават голямо внимание. — Ив нехайно кръстоса крака. — Мога да си представя какво си направила с майка си. Не мога да го докажа, но се досещам. Приготвяш чай, сипваш приспивателните. Тя знаеше ли?

Рейлийн сви рамене.

— Майка ми направи опит да се самоубие и това е ужасно. Ще ми остане травма за цял живот. С татко трябва да заминем на дълго пътешествие, само двамата, за да я преодоля.

— Тогава защо първо те е повикала у дома? Защо е настоявала да се прибереш, вместо просто да изпие хапчетата, докато е сама?

— Предполагам, че е искала да се сбогува. — Рейлийн вдигна поглед и запърха с мигли. Дори леко се усмихна, а от очите ѝ потекоха сълзи. — Обичаше ме повече от всичко на света.

„Използва минало време“, забеляза Ив. За Рейлийн Алика вече бе мъртва.

— Този шибан номер може да мине — съгласи се Ив. — Хайде, Рей, сигурно е вбесяващо за умница като теб да не може да се похвали пред никого с това, което прави. Зная какво е да отнемеш живот. Не

мога да приключача случая, с вързани ръце съм. Ти печелиш, аз губя. Но съм адски любопитна да чуя как си го направила, мамка му!

— Използваш много груб език. В моята къща не одобряваме такова поведение.

— Майната ви! — изруга Ив, което накара момичето да се засмее. — Защо очисти Фостър? Мога да си представя как си се снабдила с рицин отнякъде. Не мога да проследя откъде, но си го намерила и си сипала отровата в термоса му.

— Нарича се термочаша — сухо я поправи Рейлийн.

— Добре. Влязла си в стаята му, когато е имал час в кабинет на горния етаж, и си обработила питието. После си придумала приятелката си да отидете при него по-рано, за да го намерите първи. Хитро.

— Дори и да си права, няма начин да го докажеш. И не знаеш всичко.

— Така е, ти ме изигра. Защо го уби? Какво се опита да ти стори? Да не би да те е докоснал някъде?

— Моля те! Това е отвратително.

— Не вярвам да си го направила просто ей така. Положила си много усилия, планирала си го внимателно.

Устните на Рейлийн трепнаха.

— Ако наистина беше умна, щеше да разбереш.

— Не мога да се меря с теб.

— Вероятно. Нали се преструваме, че съм на разпит? Може би от глупост или от подлост той направи ужасна грешка. Дори не ме послуша, когато му дадох шанс да я поправи.

— Каква грешка? Щом се преструваме, поне да си кажем всичко.

— Писа ми шест минус на устния доклад. Шест минус! Винаги получавам шест или шест плюс. Не биваше да ми пише минус само защото си мислел, че презентацията ми има нужда от доизглаждане. Репетирах я безброй пъти. Аз бях най-добрата в класа, а да получа по-малко от пълно шест означава, че ще сляза на второ място.

— Отровила си го, защото ти е писал шест минус на презентацията? — повтори Ив.

— Казах му, че трябва да промени оценката поне на шестица. Че не искам да бъда на второ място и колко труд съм положила. Знаеш ли какво ми отвърна? Че оценката не била толкова важна, колкото

знанията и опита. Как можеш да повярваш в нещо толкова долно? Толкова е глупаво!

— Празни приказки наистина — поклати глава Ив.

— А на Мелъди писа пълно шест и сега сме почти наравно за първото място в класа. Но и нея я подредих добре.

Всички тези подробности бяха описани в дневника. Но бе потресаващо да ги чуе от устата на момичето.

— Наказа Мелъди, като направи така, че да види какво се е случило с господин Фостър ли?

— Сега сънува кошмари! — засмя се Рейлийн. — И вече има толкова много отсъствия! Голяма глупачка е!

— А Уилямс?

Рейлийн завъртя очи.

— Ако не си твърде тъпа, трябва да се досетиш.

— Направила си го, за да помисля, че той е убил господин Фостър, така ли?

— Глупаво предположение.

Момичето стана, отиде до малката готварска печка, извади картата си от джоба на розовите си дънки, пъкна я и програмира лимонада.

— Защо да е глупаво? — попита Ив.

Рейлийн взе сламка от плота и започна спокойно да отпива.

— Трябваше да помислиш, че директорката Моузбли е убила и двамата. Защото е правила секс с единия. Това също е възмутително и тя трябва да си плати. А и е твърде строга и ми писна от нея.

— Подозирах я — потвърди Ив и продължи със спокоен тон. — Отначало помислих, че Уилямс е убил Фостър, за да прикрие факта, че е извратен. А после Моузбли е убила Уилямс, защото я е изнудвал. Но хитрот планиране и при двете убийства ме смущаваше и щом си припомнех подробностите, стигах до извода, че убиецът е един и същи. А не можах да открия причина Моузбли да е имала зъб на Фостър. Не се връзва.

— Можеше, ако си искала. Той винаги носеше тъпата чаша в старото си грозно куфарче, така че е имала възможност. Значи дори няма да арестуващ никого?

— Така изглежда. — Ив отпи от ужасното кафе. „Сякаш сме две момичета, които си бърбят в междучасието“, помисли си тя. — Откъде

се снабди с упойката за Уилямс? Било е страшно хитро хрумване да го издебнеш в басейна. Едва го засякохме, защото си използвала толкова малко количество. Но този път не си преценила добре времето.

— Онзи глупак господин Уилямс ли! Опиатът трябваше да бъде почти напълно усвоен и неоткриваем след два часа. Взех го от грозния старчески дом, където ме изпращат от благотворителната организация и трябва да се правя, че не ми се повръща. Пея им, танцувам, чета им и слушам скучни истории. И мога да вляза навсякъде, защото всички ме познават. Държат опиатите заключени, но е лесно да отвлече вниманието на сестрата или санитарката за няколко минути. — В този миг момичето погледна оръжието на Ив. — Убивала ли си някого с това?

— Да.

— Какво почувства?

— Сила, превъзходство... — увери я Ив.

— Така е, но то не трае дълго. Все едно да ядеш сладолед и да видиш дъното на кутията. — Рейлийн остави лимонадата и започна да прави пируети из стаята. — Можеш да разкажеш на всички в цялата галактика за това, което ти признах, но никой няма да ти повярва.

— Така е. Кой би ми повярвал, ако твърдя, че си убила двама души и си се опитала, а може би си успяла да затриеш и трети? И то собствената си майка. При положение че си на десет години.

Рейлийн грациозно се поклони, после затананика:

— И това не е всичко...

— Още ли има?

— Може би ще ти кажа, а може би не. Ще те затворят в лудница, ако разтръбиш, че съм го направила.

— Щом не искаш да ми кажеш, добре. И без това става късно, а е и почивният ми ден. — Ив се изправи. — Вече загубих достатъчно време тук.

На пръсти, с ръце над главата в балетна поза, Рейлийн затанцува в кръг около нея.

— Никога, никога, никога няма да познаеш.

— Твърде стара съм за игри, хлапе. Колкото по-скоро забравя за теб, толкова по-добре за мен.

С разперени ръце, Рейлийн препречи пътя ѝ.

— Не, няма да си тръгнеш така! Не съм свършила. Аз съм тази, която те надхитри! Аз съм победителката! Държиш се недостойно.

— Тогава ме съди.

Ив посегна към вратата, но спря, обърна се и облегна гръб на нея, щом чу:

— За първи път убих, когато бях само на седем.

— Шибани глупости!

— Ако не престанеш с ругатните, няма да ти разкажа как убих малкото си братче.

— Глупости, паднало е по стълбите. Прочетох полицейския доклад, записките, цялата информация.

— И те бяха глупаци като теб.

— Очакваш да повярвам, че си направила това и никой не е разбрал?

— Мога да направя всичко, което поискам. Накарах го да стане много рано. Трябваше да запуша устата му с ръка, когато се захили. Но ме послуша. Винаги ме слушаше. Обичаше ме.

— Не се и съмнявам — отрони шокирана Ив. Едва успя да продължи да играе ролята си на любопитна слушателка.

— Придумах го да отидем долу да видим играчките, а може би дори и Дядо Коледа. Вярваше в него. Беше смешен и жалък. Впрочем вината е тяхна.

— Чия?

— На родителите ми, за бога! Първо, не биваше да го създават. Все пречеше, прекарвах повече време с него, отколкото с мен. А първородната съм аз!

— Блъснала си го по стълбите.

— Беше лесно. — Момичето направи малък балетен скок, а после отново взе питието си. — Едно леко побутване, търкул-търкул и туп! Готово!

Рейлийн се закиска и отпи глътка лимонада. Стомахът на Ив се присви.

— Стана така, както трябваше да бъде. Онази Коледа аз получих всички играчки. Трябваше само малко да поплача, когато татко започна да прибира подаръците за Трев. Но аз получих всичките. И оттогава само аз получавам всичко. — Направи още един пирует, последван от дълбок поклон. — Сигурно за първи път те надхитрява дете. По-добра

съм от другите. От всички! Закълни се, че Рейлийн е по-добра и по-умна от всеки, когото си срещала!

— Добре, но ме изчакай малко — предложи Ив, когато на вратата се почука. Пийбоди влезе и ѝ подаде дневника. — Я да видим какво е написано тук.

— Откъде взе това! Мое е! — Самодоволната гримаса на хлапето внезапно изчезна и към Ив се устреми разярена убийца. — Дай ми го! Веднага!

Ив посрещна яростния ѝ удар, задържайки дневника високо. Но Рейлийн успя да одере с нокти бузата ѝ.

— Е, това може да се нарече нападение на полицай. Рейлийн Страфо, арестувана сте за...

— Млъкни! Най-добре млъкни сега или ще съжаляваш! Дневникът е мой и си го искам обратно! Баща ми ще те накара да си платиш.

Ив хвърли дневника на Пийбоди, а после сграбчи момичето за раменете и го завъртя. Закопча ѝ белезниците, докато тя пицеше и риташе.

— Ти си тази, която ще плати за всичко — промълви Ив. — Права беше, Рей, мога да лъжа при разпит. Нямах подслушвателно, но в стаята имаше.

— Не ми прочете правата.

— Вярно е. Но нищо от това, което ти ми каза тук, не ми е нужно. Вече имам достатъчно доказателства от дневника, който вчера извадихме от кошчето за рециклиране. От продавачката, която ти е продала термочашата с надпис, предназначена за Крейг Фостър. От майка ти, която ни призна, преди опита ти да я убиеш, че си станала много по-рано на Коледа.

— Никой няма да ти повярва. — Лицето на Рейлийн бе почервенияло от гняв, но си личеше, че не изпитва и капчица страх. — Татко ще се погрижи за всичко.

— Отново грешиш. — Ив здраво стисна ръката ѝ, а Пийбоди я хвана за раменете, за да я усмири.

Страфо стоеше на няколко крачки от тях, впил поглед в дъщеря си. Сякаш все още не можеше да се опомни след преживявания кошмар.

— Татко! Татко! Те ми причиняват болка! Спри ги — разпищя се момичето.

Той плахо пристъпи към нея.

— Той беше почти бебе. Беше малко момченце. Толкова те обичаше. Как можа да направиш това, Рейлийн? С хора, които те обичат толкова много?

— Всичко е лъжа, татко. Тя те лъже. Аз съм твоето послушно момиченце. Мама го направи! Видях я! Тя блъсна Трев, а после уби господин Фостър и господин Уилямс. Не исках да я издам, татко. Не исках да ни я отнемат.

— Престани! О, господи... — Страфо закри лицето си с ръце. — Господи.

— Отведи я, Пийбоди. Поемете я с Майра и човека от Агенцията за закрила на детето. Аз ще дойда в централата веднага щом мога.

— Ще си платиш! — закани ѝ се Рейлийн, когато Пийбоди даде знак на униформен полицаи да ѝ помогне. — Ще си платиш като другите! Това ще ми достави най-голямо удоволствие.

— Не се плаша от малки глезли. Прочети ѝ правата, Пийбоди, и я регистрирай. Три предумишлени убийства, един опит за убийство. Ще добавим и Аделе Върси, когато получим документацията.

— Татко! Не им позволявай да ни разделят. Татко!

Когато в стаята останаха само двамата, Ив се обърна към Страфо.

— Да поседнем, Оливър.

— Вече нямам нищо. Това е моето дете. Тя... аз я създадох.

— Не. Понякога злото избуява и на добра почва. Отлично знам това.

Ив докосна рамото му и остана на мястото си, когато видя Луиз да върви към тях.

— Господин Страфо.

Той вдигна поглед към нея.

— Мъртва ли е...

— Не, жена ви дойде в съзнание. Все още не е на себе си и не мога да дам обещания. Но трябва да бъдете до нея. Объркана е и има нужда от вас. Ще ви заведе при нея.

Отчаян, с обляно в сълзи лице, Страфо се обърна към Ив.

— Рейлийн... Как е стигнала дотук?

— Обичаш ли съпругата си, Оливър? Обичаш ли сина си? — тихо го попита тя отново.

Той зариде, кимна и смирено последва Луиз.

ЕПИЛОГ

След дългото и изтощително разследване Ив се върна в офиса си. Рурк беше там. Седеше на бюрото ѝ и работеше на компютъра ѝ.

— Това е полицейска собственост, приятел.

— Просто убивах времето с малко работа, която току-що изпратих на домашния си компютър. — Той се завъртя на стола. — Беше тежък ден за вас, лейтенант.

— Имала съм и по-тежки. Трябваше да се прибереш у дома.

— Хрумна ми, че може да имаш нужда от мен. — Стана и я прегърна.

— Мислех... надявах се, че ще се почувствам по-добре, когато тази част приключи — въздъхна Ив. — Че когато обявя край на разследването и процесът започне, ще бъда по-спокойна и доволна. Сега не мога да реша какво точно изпитвам.

— Съжаление към Оливър и Алика Страфо, непримиримост при мисълта за трагедията с невинното момченце, с болната старица и с добрия учител, станали жертви на една себична хлапачка. И състрадание към съпругата му, която вечно ще скърби.

— Свързах се с госпожа Фостър. Казах ѝ, че сме приключили случая и ще отида да ѝ обясня всичко. Господи — тя притвори очи, — трябва да си вървиш у дома.

— Не, ще дойда с теб.

Ив отново въздъхна.

— Би могло да помогне. Рейлийн е използвала сълзите си, за да омилостиви представителя на Агенцията за закрила на детето. Успяла е да го трогне. Но не и Майра. Обвинението ще бъде повдигнато утре. Междувременно, поради особената жестокост на престъпленията и без възражения от родителите ще бъде държана в арест за възрастни. Отделно от другите обитателки.

— Признавам, че никога през живота си не бях чувал нещо толкова смразяващо. — Рурк притисна устни към косите ѝ. И двамата се нуждаеха от това. — Всички в контролната зала мълчаха. Не се чу

нито остроумничене, нито мръсен виц, каквито често се разказват при електронното наблюдение по време на акция. Никой не обели дума, докато ти я разпитваше, а тя се перчеше с подвизите си. Страфо приличаше на призрак. Сякаш някой бе изтръгнал сърцето му.

— Поставена е под наблюдение на психиатър. Може би баща ѝ ще се почувства длъжен да поиска консултация и от друг специалист. Не мога да използвам самопризнанията ѝ, но имам всичко друго. И знаеш ли какво? Отново ще го изкопча от нея и ще го запиша.

— Как ще го постигнеш?

— Ще използвам нейната самовлюбеност. Помисли: „Рей, ти си най-добрата. Не само най-добра, а уникална. Ще станеш известна в целия свят“.

— А твърдиш, че аз съм страховит. — Рурк я целуна по челото. — Ти си уникалната. И си само моя.

— Няма дълго да се терзая заради това изчадие, да се питам как е възможно. Просто трябва да приема, че има въпроси без отговор. Трябва да бъдат загърбени.

— Състоянието на Алика Страфо вече е под контрол. Говорих с Луиз.

— Е, това все пак е нещо. Ще я разпитам веднага щом се съвземе достатъчно. А когато приключа с всичко, нека просто се приберем у дома. Ще отворим онова шампанско. Всъщност нека да има по бутилка за всеки, да се напием до забрава. А после да става каквото ще.

— Страхотен план. — Той свали шлифера ѝ от закачалката и го донесе. — Имам безброй идеи какво да става после.

— Да, ти винаги си пълен с идеи. — Тя хвана ръката му. — И си само мой.

Ив усети спокойствието, което я обгърна, близостта, с която дълбоко бе свикнала. Той винаги щеше да бъде до нея, каквото и да се случеше отгук нататък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.